A *DA VINCI-KÓD* BESTSELLERSZERZŐJÉTŐL

DAN BROWN

EREDET

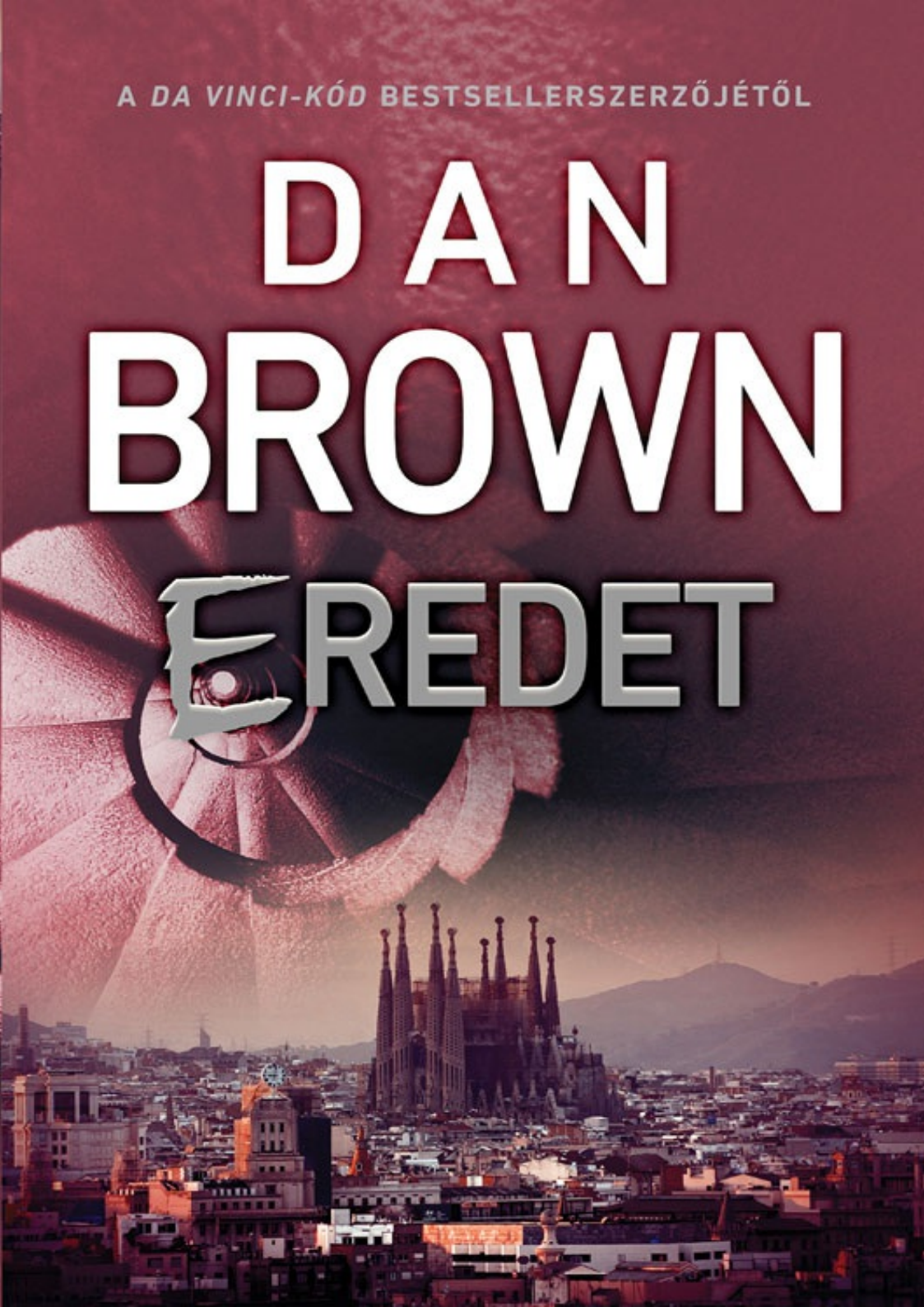

DAN BROWN

EREDET

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dan Brown: Origin
Bantam Press an imprint of Transworld Publishers,
Penguin Random House UK, London, 2017

A kitalált történet szereplői is kitaláltak, mindennemű hasonlóság a valósággal a véletlen műve.

Borító: Szabó Vince, Malum Stúdió / Maria Carella borítótervének felhasználásával
Tördelés: Gelányi Mariann

Copyright © 2017 by Dan Brown
Hungarian translation © Turcsányi Jakab, 2018
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2018

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Elektronikus kiadás v.1.0.

ISBN 978-963-406-613-2

Kiadja a Gabo Kiadó
www.gabo.hu
gabo@gabo.hu
www.dibook.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

Anyám emlékére

Legyünk készek kiszabadulni eltervezett életünkből,
hogy miénk legyen az élet, ami ránk vár.

JOSEPH CAMPBELL

A regényben szereplő valamennyi műalkotás, épület, helyszín, tudományos és vallási szervezet a valóságban is létezik.

Prológus

Ahogy az öreg fogaskerekű felfelé kapaszkodott a szédítő meredélyen, Edmond Kirsch a csipkézett hegytetőt pásztázta a magasban. A sziklafalba épült apátság masszív kőépületei a levegőben látszottak függeni, mintha varázserő olvasztotta volna össze őket a heggyel a szakadék felett.

Ez az időtlen katalóniai kegyhely több mint négy évszázadon át dacolt a gravitáció örök erejével, sohasem hazudtolva meg eredeti célját: elzárni lakóit a modern világtól.

A sors iróniája, hogy most ők lesznek az elsők, akik szembesülnek az igazsággal, gondolta Kirsch, azon tűnődve, hogyan fognak rá reagálni. Történelmi léptékben isten emberei a legveszélyesebbek a földön… különösen, amikor az isteneiket fenyegetik. És én tüzes lándzsát készülök vetni a viperafészekbe.

Amikor a vonat felért a hegytetőre, Kirsch látta, hogy egy magányos alak várakozik a peronon. A kiaszott csontváz hagyományos katolikus reverendát viselt fehér karinggel, a fején *zucchetto*. Kirsch a fotók alapján ráismert vendéglátója szikár vonásaira, és váratlan adrenalinlöketet érzett.

Valdespino személyesen fogad.

Antonio Valdespino püspök nagy tekintélyű figura volt Spanyolországban – nem elég, hogy a király bizalmas barátja és tanácsadója, de a konzervatív katolicizmus és a hagyományos politikai értékek megőrzésének egyik leghangosabb, legbefolyásosabb szószólója az országban.

– Edmond Kirsch, ha nem tévedek – szólította meg a püspök a vonatról leszálló Kirscht.

– Bűnösnek vallom magam – válaszolta mosolyogva Kirsch, és megrázta vendéglátója csontos kezét. – Valdespino püspök úr, szeretném megköszönni, hogy módot adott erre a találkozásra.

– Örültem a megkeresésének. – A püspök hangja erősebb volt, mint várta: tiszta és átható, akár a harangszó. – Ritkán van

alkalmunk konzultálni a tudomány embereivel, kivált ilyen jeles képviselőjével. Erre tessék.

Ahogy Valdespino elindult Kirsch mellett a peronon, a hideg, hegyi szél feldagasztotta a reverendáját.

– Be kell vallanom – mondta Valdespino –, nem úgy néz ki, ahogyan elképzeltem. Egy tudósra számítottam, de ön meglehetősen… – Enyhe megvetéssel mérte végig a vendég elegáns, Kiton K50 öltönyét és Barker struccbőr cipőjét. – Pöpec, azt hiszem, ez a jó szó rá.

Kirsch udvariasan mosolygott. A „pöpec" szó évtizedek óta kiment a divatból.

– A tudományos eredményeiről olvasva – mondta a püspök –, nem egészen értem, mivel foglalkozik.

– A játékelmélet és a számítógépes modellezés a szakterületem.

– Tehát számítógépes játékokat tervez gyerekeknek?

Kirsch érezte, hogy a püspök tudatlanságot színlel, mert régimódinak próbál tűnni. És nem csupán érezte, hanem tudta, hogy Valdespino félelmetesen tájékozott a technológiai kérdésekben, és gyakran hívja fel a figyelmet annak veszélyeire.

– Nem, uram, a játékelmélet valójában a matematika egyik területe, amely mintázatokat vizsgál, hogy előre jelezze a jövőt.

– Á, igen, azt hiszem, olvastam, hogy ön évekkel ezelőtt megjósolta az európai monetáris válságot. Amikor senki sem hallgatott önre, azzal mentette meg a helyzetet, hogy megalkotott egy számítógépes programot, amely újraélesztette az EU-t. Mi is volt az a híres idézet? „Harminchárom évesen ugyanannyi idős vagyok, mint Krisztus a feltámadásakor."

Kirsch összerándult.

– Silány hasonlat, excellenciás uram. Fiatal voltam.

– Fiatal? – A püspök kuncogott. – És hány éves most… talán negyven?

– Pontosan.

Az erős szél tovább rángatta a mosolygó öregember reverendáját.

– Nos, a szelídeknek kellett volna örökölniük a földet, de helyettük a fiataloké lett… a technikához értőké, akik a saját lelkük helyett a monitort bámulják. Be kell ismernem, soha nem

gondoltam volna, hogy okom lesz találkozni a támadást vezető fiatalemberrel. Önt prófétának nevezik, mint tudja.

– Ez esetben nem bizonyultam túl jó prófétának, excellenciás uram – válaszolta Kirsch. – Amikor privát találkozót kértem önnel és a társaival, húsz százalék esélyt adtam annak, hogy beleegyeznek.

– És ahogy azt a munkatársaimnak is elmondtam, az igazhitűek mindenkor nyerhetnek abból, ha meghallgatják a hitetleneket. Az ördög hangját hallva jobban értékeljük Isten hangját. – Az öregember elmosolyodott. – Természetesen tréfálok. Kérem, nézze el nekem az öreges humorérzékemet. Időnként cserben hagy a szűrőkészülékem. – Valdespino püspök most előremutatott. – Ott várnak a többiek. Erre tessék.

Kirsch szemügyre vette a célt, egy hatalmas fellegvárat szürke kőből a sziklafal peremén, amely ezer méterrel magasodott az erdős hegyoldalak buja lombkárpitja fölé. Megriadva a mélységtől Kirsch elfordította a tekintetét a szakadéktól, és követte a püspököt az egyenetlen sziklaösvényen, és az előtte álló találkozóra terelte a gondolatait.

Kirsch három kiemelkedő egyházi vezetőtől kért audienciát, akiknek most ért véget egy itteni konferencia.

A világvallások parlamentje.

1893 óta a világ csaknem harminc vallásának több száz spirituális vezetője gyűlik össze néhány évenként más és más helyen, hogy egy héten át vallások közötti dialógust folytasson. A tanácskozásokon a keresztény egyházak befolyásos papjai, zsidó rabbik, iszlám hittudósok vesznek részt a világ minden tájáról, valamint hinduk, buddhisták, dzsainák, szikhek és mások.

A parlament azt a célt tűzte ki maga elé, hogy „harmóniát teremtsen a világ vallásai között, hidakkal kösse össze az eltérő spirituális tanításokat, és ünnepelje azt, ami minden hitben közös”.

Nemes célkitűzés, gondolta Kirsch, annak ellenére, hogy üresnek látta – értelmetlen kutatás a véletlenszerűen egybecsengő pontok után egy ősrégi mesékből, legendákból és mítoszokból álló zagyvalékban.

Miközben Valdespino püspök végigvezette az ösvényen, Kirsch lepillantott a hegyoldalra, és kaján gondolata támadt. *Mózes*

felhágott a hegyre, hogy fogadja Isten igéjét… én is felhágok egy hegyre, de éppen az ellenkezőjéért.

Az ő indítéka, amelyért a hegyre hág, mondta magában Kirsch, az erkölcsi kötelesség, de tudta, hogy jó adag hübrisz is feltüzelte erre a látogatásra – alig várta, hogy kiélvezhesse az elégtételt, amikor szemtől szemben ülve ezekkel az egyházi személyekkel megjósolja nekik a küszöbönálló vesztüket.

Volt időtök felismerni az igazságunkat.

– Elolvastam az életrajzát – mondta váratlanul a püspök, Kirschre pillantva. – Úgy veszem ki, hogy ön a Harvard Egyetem terméke.

– Igen, ott diplomáztam.

– Értem. Azt olvastam, hogy most először a Harvard történetében több az ateista és az agnosztikus az újonnan érkező hallgatók között, mint akik valamilyen vallás hívének nevezik magukat. Ez elég beszédes statisztika, Mr. Kirsch.

Csak azt mondhatom erre, szerette volna válaszolni Kirsch, *hogy a diákjaink egyre okosabbak lesznek.*

Az öreg épülethez érkezve még keményebben támadott a szél. A bejáratnál tompa lámpafény; a levegőt átjárta a füstölőkben égő tömjén nehéz illata. A két férfi sötét folyosók útvesztőjében kanyargott, és Kirsch szeme csak nehezen alkalmazkodott a homályhoz, miközben reverendás vendéglátóját követte. Végül megérkeztek egy szokatlanul kicsi faajtó elé. A püspök bekopogott, leszegte a fejét, és belépett, intve a vendégnek, hogy jöjjön utána.

Kirsch bizonytalanul lépte át a küszöböt.

Magas falak között találta magát, amelyeket régi, bőrkötésű könyvek borítottak. A falakból bordákként nyúltak ki a további, szabadon álló könyvespolcok; az öntöttvas radiátorok kattogtak és sziszegtek, azt a kísérteties érzetet keltve, mintha élne a szoba. Kirsch a második szinten körbefutó, faragott balusztrádos erkélyre emelte a tekintetét, és azonnal rájött, hol van.

A híres montserrati könyvtár, ismerte fel, és elámult, hogy bebocsátást nyert ide. E nagybecsű helyiség állítólag egyedülálló ritkaságokat őriz, amelyhez csak azok a szerzetesek férhetnek hozzá, akik Istennek szentelték életüket, és elzárkózva élnek itt fenn a hegyen.

– Diszkréciót kért – mondta a püspök. – Ez a legfőbb magánterületünk. Kevés kívülálló tette be ide a lábát.

– Nagylelkű felajánlás. Köszönöm.

Kirsch követte a püspököt a nagy faasztalhoz, ahol két, koros férfi ült várakozóan. A bal oldalinak fáradt tekintete és gubancos, ősz szakálla volt; mély nyomot hagyott rajta az öregség. Gyűrött, fekete öltönyt viselt fehér inggel és széles karimájú kalappal.

– Ő Köves Jehuda rabbi – mondta a püspök –, a jeles zsidó filozófus, aki kimerítően írt a kabbalista kozmológiáról.

Kirsch áthajolt az asztalon, és udvariasan kezet rázott Köves rabbival.

– Örvendek a találkozásnak – mondta. – Olvastam a könyveit a kabbaláról. Nem állíthatom, hogy meg is értettem, de elolvastam őket.

Köves szívélyesen biccentett, megtörölve könnyező szemét a zsebkendőjével.

– Ő pedig – folytatta a püspök a másik férfira mutatva – a nagyra becsült allamah, Szájed al-Fadl.

A híres iszlám hittudós széles mosollyal felállt. Alacsony, zömök férfi volt joviális arccal, amely nem egészen illett átható tekintetű, sötét szeméhez. Egyszerű, fehér *szob*ot viselt.

– Olvastam az előrejelzéseit, Mr. Kirsch, az emberiség jövőjéről. Nem állíthatom, hogy egyet is értek velük, de elolvastam őket.

Kirsch jóindulatúan mosolygott, és kezet fogott vele.

– És íme, a vendégünk, Edmond Kirsch – fejezte be a bemutatást a püspök a két kollégájához fordulva –, aki, mint tudjuk, nagyra értékelt számítógépes szakértő, a játékelmélet tudósa, feltaláló és egyfajta próféta a technológiai világban. Tekintettel az előéletére meglepett a kívánsága, hogy találkozzon velünk. Ennélfogva most Mr. Kirschre vár, hogy elmagyarázza, miért jött el ide.

Azzal Valdespino püspök helyet foglalt két kollégája között, összekulcsolta a kezét, és várakozóan nézett Kirschre. Mindhárom férfi szemben ült vele, akár egy bíróság, olyan elrendezést teremtve, amely inkább emlékeztetett inkvizícióra, mint tudósok barátságos eszmecseréjére. A püspök, fedezte fel Kirsch, még csak hellyel sem kínálta.

Kirscht nem megfélemlítette, hanem szórakoztatta a dolog, miközben a három, koros férfit tanulmányozta. *Ez hát a Szentháromság, amellyel találkozni akartam. A három napkeleti bölcs.*

Hatalmát éreztetve Kirsch húzta egy kicsit az időt: az ablakhoz lépve bámulta a lélegzetelállító panorámát. A mély völgyben elterülő legelők napsütötte foltmintáját feljebb tekintve a Collserola hegylánc szabdalt ormai váltották fel. Mérföldekkel távolabb, valahol a Baleár-tenger fölött fenyegető viharfelhők tömege gyülekezett a láthatáron.

Találó, gondolta Kirsch, előre érezve a turbulenciát, amelyet hamarosan előidéz e falak között, majd a kinti világban.

– Uraim – vágott bele hirtelen visszafordulva. – Azt hiszem, Valdespino püspök úr már tolmácsolta kérésemet a titoktartást illetően. Mielőtt folytatnánk, szeretném tisztázni, hogy amit megosztani készülök önökkel, az szigorúan bizalmas. Rövidre fogva, hallgatási fogadalmat kérek. Beleegyeznek?

A három férfi némán bólintott; Kirsch nyugtázta, bár tudta, hogy minden bizonnyal felesleges az egész. Nyilván eltitkolni akarják majd ezt az információt, nem pedig közhírré tenni.

– Azért vagyok ma itt – kezdte Kirsch –, mert olyan tudományos felfedezést tettem, amelyet, úgy vélem, megdöbbentőnek fognak találni. Sok éve dolgozom már ezen, abban a reményben, hogy válaszokat kapok emberi létünk két alapvető kérdésére. Most, hogy sikerrel jártam, azért fordulok kifejezetten önökhöz, mert úgy sejtem, hogy ez az információ súlyos hatással lesz a világ hívőire, nagy valószínűséggel olyan váltást idézve elő, amelyet nem nevezhetünk másként, mint szakadás. Pillanatnyilag én egyedül rendelkezem a földön ezzel az információval, amelyet most feltárok önök előtt.

Kirsch benyúlt a zakója zsebébe, és kivett egy nagy méretű okostelefont – amelyet maga tervezett saját célra. A készülék háza élénk színek mozaikja volt, és úgy helyezte a három ember elé, mint egy televíziót. A következő másodpercben felcsatlakozik az eszközzel egy ultrabiztonságos szerverre, beüti a negyvenhét karakteres jelszavát, és live-stream prezentációt tart nekik.

– Amit most látni fognak – mondta Kirsch –, az egy bejelentés

nyers változata, amelyet megosztani remélek a világgal… úgy egy hónap múlva. De mielőtt ezt megteszem, szeretnék eszmecserét folytatni földünk néhány befolyásos egyházi gondolkodójával, hogy képet kapjak arról, hogyan fogadják a hírt azok, akiket a legmélyebben érint.

A püspök hangosan sóhajtott, mint aki inkább unatkozik, semmint aggódik.

– Érdekfeszítő bevezetés, Mr. Kirsch. Úgy beszél, mintha a világvallások alapzatát rengetné meg az, amit bemutatni készül.

Kirsch körbetekintett a szent szövegek ősrégi tárházában. *Nem megrengetni fogja az alapzatukat. Hanem összezúzni.*

Kirsch felmérte a vele szemben ülőket. Amiről nem tudhattak, hogy Kirsch három napon belül tervez a nyilvánosság elé állni ezzel a prezentációval egy elképesztő, aprólékosan megkoreografált esemény keretében. Amikor ez megtörténik, az emberek szerte a világon felismerik, hogy valójában egyetlen közös pont van valamennyi vallási tanításban.

Az, hogy egyaránt téves mind.

Első fejezet

Robert Langdon professzor felnézett a tizenkét méter magas kutyára a téren. Az állat bundáját élő fűszőnyeg és illatos virágok alkották.

Én próbállak megkedvelni. Tényleg.

Langdon még egy ideig bámulta a teremtményt, majd folytatta útját a felüljárón, amely egy tágas, lépcsős teraszra vezetett; a lépcsősor egyenetlen fokai azt a célt szolgálták, hogy kizökkentsék az érkező látogatót a megszokott haladási ritmusából. Küldetés teljesítve, gondolta Langdon, miután kétszer is megbotlott a szabálytalan lépcsőfokokon.

A lépcső aljára érve hirtelen megtorpant a feje fölé tornyosuló, hatalmas műtárgy láttán.

Ez is megvolt.

Óriási fekete özvegy magasodott előtte, vékony vaslábak tartották a kövér testet jó tíz méterre a levegőben. A pók hasa alatt a dróthálóból szőtt petezsák tele volt üveggömbökkel.

– Maman a neve – szólalt meg egy hang.

Langdon felé fordította a tekintetét, és egy sovány férfit pillantott meg, aki a pók alatt állt. Fekete brokát *sherwani*t viselt, és már-már komikusan kunkorodó Salvador Dalí-bajusza volt.

– Fernando vagyok – folytatta –, és köszöntöm a múzeumban. – A férfi végigvizsgálta a kitűzők sorát maga előtt egy asztalon. – Szabad a nevét?

– Hogyne. Robert Langdon.

A kérdező felkapta a fejét.

– Jaj, bocsásson meg! Nem ismertem fel, uram!

Én is alig ismerek magamra, gondolta Langdon mereven mozogva a fekete frakkban fehér csokornyakkendővel és fehér mellénnyel. *Úgy nézek ki, mint az egyik Whiffenpoof.* Langdon klasszikus szabású frakkja csaknem harmincéves volt, még a

princetoni Borostyán klubtagsága idejéből származott, de hála a kötelességtudóan naponta leúszott hosszaknak, még mindig egész jól állt rajta. Langdon sietősen csomagolt, rossz helyre nyúlt a gardróbban, így maradt otthon a bevett szmokingja.

– A meghívóban „fekete-fehér" szerepel – mondta Langdon. – Remélem, megfelelő a frakk.

– A frakk mindig megfelel! Remekül fest! – A férfi elé pattant, és gondosan elhelyezte a kitűzőt a nevével Langdon hajtókáján. – Megtiszteltetés, hogy találkozhattam önnel – közölte a bajuszos férfiú. – Bizonyára nem először jár nálunk.

Langdon átnézett a póklábak között a ragyogó épületre.

– Zavartan kell beismernem, hogy még sohasem jártam itt.

– Az nem lehet! – kiáltott fel a férfi színlelt megdöbbenéssel. – Nem rajongója a modern művészetnek?

Langdon rendszerint élvezte a modern művészet jelentette kihívást – elsősorban annak felfedezését, miért tartanak bizonyos munkákat remekműveknek: például Jackson Pollock csurgatásos festményeit; Andy Warhol Campbell's leveskonzervjeit; Mark Rothko egyszerű, színes négyzeteit. Ezzel együtt Langdon jóval otthonosabban mozgott Hieronymus Bosch vallásos szimbólumainak vagy Francisco de Goya műveinek terepén.

– Inkább a klasszikusnak – válaszolta Langdon. – Inkább Leonardo da Vinci, mint de Kooning.

– De Leonardo da Vinci és de Kooning oly hasonló!

Langdon türelmesen mosolygott.

– Ezek szerint van még mit tanulnom de Kooningról.

– Akkor a legjobb helyre jött! – A férfi a nagy épülettömb felé lendítette a karját. – Ebben a múzeumban található a világ egyik legkitűnőbb modern művészeti gyűjteménye! Remélem, jól fogja érezni magát.

– Igyekszem – felelte Langdon. – Csak azt tudnám, miért vagyok itt!

– Ahogy mindenki más! – nevetett vidáman, a fejét csóválva a férfi. – A vendéglátójuk erősen titkolja a ma esti esemény célját. Még a múzeum személyzete sem tudja, mi folyik itt. A rejtély adja a sava-borsát. Már a legvadabb szóbeszédek terjengenek. Több száz vendég van odabent, köztük sok híresség, és senki

nem is sejti, mire számítson!

Langdon elvigyorodott. Nagyon kevés házigazda venné a bátorságot, hogy az utolsó percben küldjön szét meghívókat, lényegében ezzel a szöveggel: *Szombat este. Legyen ott. Bízzon bennem.* És még kevesebben lennének képesek rávenni VIP-k százait, hogy hagyjanak ott csapot-papot, és repüljenek Észak-Spanyolországba az eseményre.

Langdon kisétált a pók alól, és folytatta útját a bejárón, amely fölött hatalmas, vörös molinó feszült.

EGY ESTE
EDMOND KIRSCHSEL

Edmond persze sohasem volt híján az önbizalomnak, gondolta kajánul Langdon.

Úgy húsz évvel ezelőtt az ifjú Eddie Kirsch Langdon egyik első tanítványa volt a Harvard Egyetemen – a borzas hajú, számítógépes kockát a kódok iránti érdeklődés vitte el Langdon gólyáknak meghirdetett szemináriumára: *Kódok, rejtjelek és a szimbólumok nyelve*. Kirsch kiművelt intellektusa mély benyomást tett Langdonra, s noha végül Kirsch hátat fordított a szemiotika poros világának a számítógépekben rejlő fényes ígéret kedvéért, a köztük kialakult tanár-diák kapcsolat túlélte a Kirsch diplomaszerzése utáni két évtizedet.

Mára a tanítvány felülmúlta a mesterét, gondolta Langdon. *Fényévekkel.*

Edmond Kirsch ma az egész világon elismert fenomén: milliárdos számítógépguru, jövőkutató, feltaláló és vállalkozó. Negyvenéves korára elképesztően változatos technológiai újítások atyja, amelyek nagy ugrást jelentenek olyan eltérő területeken, mint a robotika, az agykutatás, a mesterséges intelligencia és a nanotechnológia. A jövőbeli tudományos áttörések pontos előrejelzése pedig titokzatos aurát vont hősünk köré.

Langdon gyanította, hogy Edmond kísérteties prognosztizáló tehetsége az őt körülvevő világ lenyűgözően széles körű ismeretének tudható be. Emlékezete szerint Edmond mindig is falta a könyveket – mindent elolvasott, ami csak a keze ügyébe

került. A könyvek iránti szenvedélye és az a képesség, amellyel magába szívta a tartalmukat, olyan párosítás volt, amellyel Langdon még sohasem találkozott.

Az utóbbi néhány évben Kirsch főként Spanyolországban élt, köszönhetően a máig tartó szerelmi viszonynak, amelyet az ország óvilági bája, avantgárd építészete, extravagáns ginbárjai és remek éghajlata alapozott meg.

Évente egyszer Kirsch visszatér Cambridge-be, hogy előadást tartson az MIT Media Laben; Langdon ilyenkor együtt vacsorázik vele Boston valamelyik trendi, új helyén, amelyről addig még sohasem hallott. A társalgás véletlenül sem a technológiáról folyik; Kirsch kizárólag a művészetről cserél eszmét Langdonnal.

– Maga az én kulturális kapcsolatom, Robert – tréfálkozik gyakran Kirsch. – Az én külön bejáratú mesterem, aki a bölcsészettel jegyezte el magát.

A Langdon családi állapotára tett csípős utalás csak még ironikusabb lett attól, hogy egy másik agglegénytől érkezett, aki szerint a monogámia „sértés az evolúcióra nézve", és akit számos szupermodellel kaptak már lencsevégre az évek során.

Mivel Kirsch a számítógép-tudomány megújítójaként szerzett hírnevet, könnyű lett volna vaskalapos tech-gurunak képzelni. Ehelyett ő modern, popkulturális ikont faragott magából, aki celebkörökben forog, a legújabb divat szerint öltözik, underground-zenéket hallgat, felbecsülhetetlen értékű impresszionista és modern műtárgyakat gyűjt. Kirsch gyakran írt e-mailt Langdonnak, hogy kikérje a tanácsát a megvásárolni szándékozott új művekről.

Hogy aztán az ellenkezőjét tegye, tűnődött el Langdon.

Úgy egy évvel ezelőtt Kirsch azzal lepte meg Langdont, hogy nem művészetről kérdezte, hanem Istenről – különös téma egy önmagát ateistának valló személy esetében. Egy tál *short-rib crudo* felett a Bostoni Tiger Mamában Kirsch az egyes világvallások alaptanairól faggatta Langdont, különös tekintettel a teremtéselméletekre.

Langdon tömör áttekintést nyújtott a jelenlegi hittételekről, a judaizmus, a kereszténység és az iszlám által osztott Genezistől a hinduk teremtő istenén, Brahmán át a babiloniak Marduk-

történetéig.

– Kíváncsi vagyok – tette fel a kérdést Langdon, amikor távoztak az étteremből –, miért érdekel egy jövőkutatót a múlt? Azt akarja ez jelenteni, hogy híres ateistánk végül megtalálta Istent?

Edmond szívből kacagott.

– Ne is álmodjon róla, Robert! Csak felmérem a versenypályát.

Langdon mosolygott. *Jellemző.*

– Nos, a tudomány és a vallás nem versenytárs, hanem két különböző nyelv, amelyen ugyanazt a történetet próbálják elmondani. Mindkettőnek megvan a maga helye a világban.

E találkozó után Edmond majdnem egy évre megszakította a kapcsolatot. Aztán három nappal ezelőtt, mint derült égből villámcsapás, Langdon kapott egy FedEx borítékot repülőjeggyel, szállodafoglalással és egy kézzel írott üzenettel, amelyben Edmond meghívta a mai eseményre. Ezt írta: *Robert, nagyon sokat jelentene nekem, ha el tudna jönni. A legutóbbi beszélgetésünkön tett észrevételei segítettek abban, hogy megvalósulhasson ez az este.*

Langdon nem értette. Azon a beszélgetésen nem hangzott el semmi, aminek a legtávolabbról is köze lehet egy jövőkutató előadásához.

A FedEx boríték tartalmazott egy fekete-fehér képet is, amely két szemben álló embert ábrázolt. Kirsch még egy rövid verset is mellékelt hozzá.

Robert,
Ha szemtől szemben lesz velem,
Feltárom az üres teret.
EDMOND

Langdon a kép láttán elmosolyodott – szellemes utalás volt Langdon egy évekkel korábbi esetére. A két arc közötti üres térben a kehely, avagy a Grál körvonala rajzolódott ki.

Langdon most, a múzeum előtt állva, alig várta, hogy megtudja, mit jelent be egykori tanítványa. Könnyű szél kapott bele a frakkja szárnyába, ahogy a gyaloghídon haladt a kanyargó Nervión folyó mentén, mely hajdan egy virágzó iparváros ütőere volt. Enyhe fémes szagot érzett a levegőben.

Langdon egy kanyar után végre engedélyezte magának, hogy föltekintsen a múzeum hatalmas, ragyogó tömbjére. Lehetetlen volt egyetlen pillantással átfogni. Inkább ide-oda ugrált a tekintete a bizarr, megnyújtott formák között.

Ez az épület, gondolta Langdon, *nem csupán megsérti a szabályokat. Teljességgel semmibe veszi azokat. Tökéletes választás Edmond részéről.*

A bilbaói Guggenheim Múzeum olyan, akár egy földönkívüli hallucináció – kavargó kollázs megcsavart, fémes alakzatokból, amelyeket mintha már-már véletlenszerűen hajigáltak volna egymásra. A messzire elnyúló, kaotikus tömböket több mint harmincezer titánlemezzel borították be, amelyek halpikkelyként csillogtak, és szerves, ugyanakkor földöntúli érzetet keltettek, mintha valami futurisztikus leviatán mászott volna ki a vízből, hogy napfürdőzzön a folyóparton.

Amikor 1997-ben bemutatták a múzeumot, a New Yorker azzal ünnepelte az építészt, Frank Gehryt, hogy „egy hullámzó formájú, fantasztikus álomhajót tervezett titánköntösben”, míg más kritikusok világszerte így áradoztak: „Korunk legnagyszerűbb építménye!”; „Alakváltó tobzódás!”; „Lenyűgöző építészeti teljesítmény!”

A múzeum megnyitása óta tucatjával emelték a „dekonstruktivista” épületeket – a Disney Concert Hall Los Angelesben, a BMW World Münchenben, sőt egy új könyvtár Langdon saját alma materében. Valamennyi gyökeresen szembement a hagyományokkal, Langdon mégis kétségbe vonta, hogy bármelyik is versenyre kelhet a bilbaói Guggenheim megrendítő hatásával.

Az épülethez közeledve úgy tetszett, mintha minden lépésnél alakot váltana a fémburkolatú homlokzat, újabb és újabb képet mutatva minden egyes szögből. Most már láthatóvá vált a múzeum keltette legdrámaibb érzékcsalódás. Hihetetlen, de ebből a perspektívából a hatalmas építmény szó szerint úszni látszott a vízen, mintha a múzeum külső falait csapkodó „végtelen” lagúnán sodródna.

Langdon megállt egy pillanatra, hogy átadja magát a hatásnak, majd továbbindult, hogy a sima víztükör fölé feszített minimalista gyaloghídon átkeljen a túlpartra. Félúton járt, amikor hangos sziszegésre riadt. A zaj a talpa alól jött. Megtorpant, és ekkor egy kavargó párafelhő emelkedett ki a gyaloghíd alól. A sűrű ködfátyol beburkolta Langdont, majd szétterült a lagúnán, és a múzeum felé gördült, eltakarva az egész épület alapzatát. *Ködszobor*, gondolta Langdon.

Olvasott a japán művész, Fujiko Nakaya művéről. A „szobor” forradalmi volt abban a tekintetben, hogy a látható levegő közegéből, egy ködfalból alakult ki, amely testet öltött, majd szétoszlott; és mivel a szél és a légköri viszonyok folyamatosan változtak, a szobor is mindig más volt, valahányszor megjelent.

A híd abbahagyta a sziszegést, és Langdon figyelte, ahogy a ködfal némán szétterül a lagúnán, gomolyogva és lopakodva, mintha a maga akaratát követné. A hatás egyszerre volt éteri és elbizonytalanító. Most az egész múzeum lebegni látszott a víz felett, súlytalanul megülve egy felhőn – akár egy kísértethajó a

tengeren.

De amikor Langdon újra elindult, egy sor apró kitörés szaggatta fel a víz nyugodt tükrét. Hirtelen öt lángoszlop tört az ég felé a lagúnából, akkora robajjal, akár a rakétahajtóművek, és áthatolva a párával telített levegőn ragyogó fényszikrákat szórt szét a múzeum titánlapjai körül.

Langdon építészeti ízlése inkább az olyan klasszikus stílusú múzeumok felé hajlott, mint a Louvre vagy a Prado, mégis, ahogy a köd és a láng játékát figyelte a lagúna felett, nem tudott volna alkalmasabb helyszínt kigondolni ennél az ultramodern múzeumnál egy olyan ember által szervezett eseményhez, aki egyaránt lelkesedik a művészetért és az innovációért, és aki tisztán látja a jövőt.

A ködön át ballagó Langdon most elérte a múzeum bejáratát – egy tátongó fekete lyukat a hüllőszerű épületen. A küszöbhöz közeledve Langdonnak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy egy sárkány szájába készül belépni.

Második fejezet

Luis Ávila tengernagy a bárpultnál ült egy ismeretlen város néptelen pubjában. Kimerítette az utazás, mivel tizenkét óra alatt sok ezer mérföldet repült idáig egy munka után. Belekortyolt a második tonikjába, és a palackok színes választékát bámulta a pult mögött.

Egy sivatagban bárki józan tud maradni, tűnődött, de csak egy helybeli képes arra, hogy egy oázisban csukva tartsa a száját.

Ávila csaknem egy éve tartotta csukva a száját az ördög előtt. A tükörképére pillantva megengedett magának egy futó másodpercnyi önelégültséget.

Ávila egyike volt azoknak a szerencsés, mediterrán férfiaknak, akik többet nyertek, mint veszítettek az öregedéssel. Szúrós, fekete borostája disztingvált, mákos szakállá szelídült az évek során, a vad lobogást derűs magabiztosság váltotta fel sötét szemében, feszes, olajbarna bőre napszítta és barázdált lett: olyan ember benyomását keltette, aki folyvást hunyorogva néz ki a tengerre.

Hatvanhárom évesen is vékony, rugalmas volt a teste, és a jól szabott egyenruha kiemelte előnyös fizikumát. Most a haditengerészet fehér díszegyenruháját viselte – az uralkodói megjelenést kölcsönző öltözet gombos, fehér zubbonyát széles, fekete váll-lap, érdemrendek impozáns sora, keményített állógallér és selyem oldalsávos fehér nadrág egészítette ki.

Lehet, hogy a spanyol armada már nem a legerősebb flotta a világon, de azt még mindig tudjuk, hogyan kell öltöznie egy tisztnek.

Az admirális már évek óta nem vette fel ezt az egyenruhát – de ez ma egy különleges este, és korábban, ennek az ismeretlen városnak az utcáit járva, nemcsak a nők elismerő pillantását élvezte, hanem azt is, hogy széles ívben elkerülik a férfiak.

Mindenki tiszteli azt, aki becsületkódex szerint él.

– *¿Otra tónica?* – kérdezte a csinos mixernő. A harmincas, telt idomú hölgynek huncut mosolya volt.

Ávila megrázta a fejét.

– *No, gracias.*

Teljesen üres volt a pub, és Ávila magán érezte a mixernő hódoló pillantását. Jólesett neki, hogy újra így néznek rá. *Visszatértem a mélységből.*

A borzalmas esemény, amely öt évvel ezelőtt jóformán tönkretette Ávila életét, mindörökre ott lappang az elméjében – egyetlen fülsiketítő pillanat, amelyben megnyílt a föld és mindenestől elnyelte.

A sevillai székesegyház.

Húsvét reggele.

Az andalúziai napfény áttört a festett ólomüvegen, színek kaleidoszkópját vetítve a katedrális köveire. Az orgona örömódát mennydörgött, miközben a hívők ezrei ünnepelték a feltámadás csodáját.

Ávila az áldoztató rácsnál térdelt, a szívét hála dagasztotta. Miután egy életen át szolgált a tengeren, Isten legnagyobb adományában részesült – családja lett. Ávila szélesen mosolyogva megfordult, és hátrapillantott fiatal feleségére, Maríára, aki még a padban ült, mert előrehaladott terhessége miatt nem tudta megtenni a hosszú utat a szentélyrácsig. Mellette a hároméves fiuk, Pepe integetett izgatottan az apjának. Ávila a fiúra kacsintott, és María meleg mosollyal nézett a férjére.

Köszönöm, Istenem, gondolta Ávila visszafordulva a rácshoz, hogy fogadja a kelyhet.

A következő pillanatban fülsiketítő robbanás rázta meg az ősi székesegyházat.

Fényvillanás, és az egész világ lángba borult.

A lökéshullám nagy erővel nekivetette Ávilát a szentélyrácsnak, majd perzselően forró törmelék és emberi testrészek temették maguk alá. Amikor magához tért, nem kapott levegőt a sűrű füstben, és egy pillanatig fogalma sem volt arról, hogy mi történt és hol van.

Aztán a füle csengésén túl meghallotta a szenvedők sikolyait,

feltápászkodott, és elborzadva jött rá, hol van. Azt mondta magának, hogy ez csak egy rémálom. Elindult a füstölgő székesegyházban, hörgő, megcsonkított áldozatokat kerülgetve, kétségbeesetten botorkálva arrafelé, ahonnét az imént még a felesége és a fia mosolygott rá.

Nem volt ott semmi.

Sem padok, sem emberek.

Csak véres maradványok a megperzselt kőpadlón.

A gyászos emléket szerencsére elűzte az ajtó felett csilingelő harang. Ávila gyorsan felkapta a tonikot, és belekortyolt, elhessegetve a sötétséget, amit nagyon sokszor kényszerült már megtenni.

Kivágódott az ajtó, és Ávila odafordulva két testes férfit látott bebotladozni. Ír szurkolónótát énekeltek hamisan, és zöld focimezt viseltek, amely megfeszült a hasukon. Ezek szerint a ma délutáni meccs az ír vendégcsapat javára dőlt el.

Legyen ez a végszó, gondolta Ávila, és felállt. Kérte a számlát, de a mixernő rákacsintott, és nemet intett. Ávila megköszönte, és távozni készült.

– Mi a fene! – kiáltott fel az egyik jövevény Ávila egyenruhája láttán. – Itt a spanyol király!

Mindkét férfi nevetésben tört ki, és megindult a tengernagy felé.

Ávila megpróbálta kikerülni őket, de a nagyobbik durván megragadta a karját és visszahúzta egy bárszékre.

– Várjon, felség! Eljöttünk idáig Spanyolországba, meg kell innunk egy pint sört a királlyal!

Ávila a férfi piszkos kezére nézett a frissen vasalt egyenruháján.

– Engedjen el – mondta halkan. – Mennem kell.

– Nem… maradnia kell egy sörre, *amigo*. – A férfi még erősebben markolta, miközben a társa a kitüntetéseket kezdte el böködni a zsíros ujjával Ávila mellkasán.

– Hát te egy igazi hős lehetsz, papa. – A férfi megrántotta Ávila egyik nagy becsben tartott érdemrendjét. – Középkori buzogány? Akkor te egy páncélos lovag vagy? – És röhögött.

Tolerance, emlékeztette magát Ávila. Számtalan ilyen alakkal találkozott már – együgyű, boldogtalan lelkek, akik sohasem

álltak ki semmiért, akik ostobán visszaélnek a jogokkal és a szabadsággal, amelyeket mások harcoltak ki nekik.

– A buzogány – válaszolta előzékenyen Ávila – valójában a spanyol haditengerészet Unidad de Operaciones Especiales egységének a jelképe.

– Kommandósok? – kérdezte a férfi színlelt borzongással. – Ez lenyűgöző! És az minek a jelképe? – Ávila jobb kezére mutatott.

Ávila a tenyerére pillantott, melynek közepére egy fekete szimbólum volt tetoválva, amely a 14. századra tekintett vissza.

Ez a jel a védelmemet szolgálja, gondolta Ávila az emblémára tekintve. *Bár nem lesz rá szükségem.*

– Rá se ránts – mondta a huligán, végre elengedve Ávila karját és a mixernőnek szentelve a figyelmét. – Csini vagy – mondta. – Száz százalékig spanyol?

– Igen – válaszolta méltósággal a nő.

– Nincs benned egy kicsi ír sem?

– Nincs.

– Kérsz belőle? – A férfi rángatózott a röhögéstől, és verte a pultot.

– Hagyja békén – szólt rá Ávila.

A férfi dühödten rámeredt.

A másik bajkeverő Ávila mellkasára bökött.

– Te akarod megszabni, hogy mit tegyünk?

Ávila felsóhajtott, erőt vett rajta a fáradtság a hosszú utazás

után, majd a bárpultra mutatott.

– Kérem, uraim, üljenek le. Meghívom önöket egy sörre.

Örülök, hogy marad, gondolta a mixernő. Bár tudott vigyázni magára, látva, milyen higgadtan kezeli ez a tiszt a két bunkót, kissé elgyengült a térde, és azt remélte, hogy itt lesz vele zárásig.

A tiszt két sört rendelt, magának egy újabb tonikot, és visszaült a székére a pultnál. A futballhuligánok kétfelől foglaltak helyet.

– Tonik? – kötött bele az egyik. – Azt hittem, együtt iszunk.

A tiszt fáradt mosollyal nézett a mixernőre, és kiitta a tonikját.

– Sajnos találkozóm van – mondta a tiszt, és felállt. – De önök csak fogyasszák el a sörüket.

Ekkor a két férfi egyszerre, mintha összebeszéltek volna, durván Ávila vállára csapott, és lenyomták a székre. A tiszt szemében harag lobbant, de azonnal ki is hunyt.

– Nagyapó, nem hiszem, hogy egyedül akarsz hagyni minket a barátnőddel. – A bajkeverő a nőre nézett, és valami ocsmányságot csinált a nyelvével.

A tiszt némán ült egy hosszú másodpercig, aztán a zsebébe nyúlt.

Mindkét fickó megragadta.

– Hé, mit művelsz?

Ávila nagyon lassan előhúzott egy mobiltelefont, és mondott valamit a férfiaknak spanyolul. Értetlenül bámultak rá, mire visszaváltott angolra.

– Elnézést, de fel kell hívnom a feleségemet, hogy késni fogok. Úgy tűnik, maradok még egy ideig.

– Ez a beszéd, haver! – A nagyobbik férfi kiitta a sörét, és lecsapta a poharat a pultra. – Még egyet!

Miközben a mixernő újratöltötte a poharakat, a tükörből figyelte, hogy a tiszt benyom néhány gombot a telefonján, aztán a füléhez emeli. Kiment a hívás, s gyorsan beszélni kezdett spanyolul.

– *Le llamo desde el bar Molly Malone* – mondta, beolvasva a pub nevét és címét a poháralátétről. – *Calle Particular de Estraunza, ocho*. – Várt egy kicsit, majd folytatta. –

Necesitamos ayuda inmediatamente. Hay dos hombres heridos. – Azzal letette.

– *¿Dos hombres heridos?* – A mixernőnek felgyorsult a pulzusa. *Két sebesült férfi?*

A nőnek nem volt elég ideje feldolgozni a mondat értelmét. Fehér villanás, a tiszt jobbra perdült, és belevágta a könyökét a nagyobbik huligán orrába; rosszat sejtető reccsenés hallatszott. A férfi vörösbe borult arccal hátrazuhant. Mielőtt a társa reagálhatott volna, a tiszt újra megpördült, ezúttal balra, és a férfi gégéjének csapódott a könyöke, aki lezuhant a székről.

A mixernő megrendülten meredt a két férfira a padlón; az egyik jajgatott kínjában, a másik levegő után kapkodva markolászta a torkát.

A tiszt lassan felállt. Kísérteties nyugalommal elővette a tárcáját, és kitett egy százeurós bankjegyet a pultra.

– Elnézést kérek – mondta spanyolul. – Hamarosan itt lesz a rendőrség, hogy a segítségére legyen. – Azzal sarkon fordult, és távozott.

Ávila tengernagy az utcán beleszippantott az esti levegőbe, és elindult az Alameda de Mazarredón a folyó felé. Szirénázó rendőrautók érkeztek, az árnyékba lépve útjukra engedte őket. Komoly munka várt rá, és Ávila ma már nem akart több bonyodalmat.

A Régens világosan körvonalazta a ma esti küldetést.

Ávila derűs egyszerűséggel fogadta el a Régens utasításait. Nem kell döntéseket hoznia. Nincs felelősség. Csak az akció. Egy irányítással töltött pálya után megkönnyebbülés volt átadni a kormányt és másokra bízni a hajót.

Ebben a háborúban én közkatona vagyok.

Napokkal ezelőtt a Régens megosztott vele egy felkavaró titkot, és Ávila nem látott más lehetőséget, mint az ügy szolgálatának szentelni magát. A tegnap esti küldetés brutalitása még mindig kísértette, de tudta, hogy a tettei bocsánatot nyernek.

Több módja is van az igazságosságnak.

És több halál lesz még, mielőtt véget ér a mai este.

Kiérve egy nyitott térre a folyóparton Ávila a szemben lévő épülettömbre emelte a tekintetét. Perverz alakzatok hullámzó tömege fémlapokkal burkolva – mintha kétezer év építészeti fejlődését dobták volna ki az ablakon a totális káosz kedvéért.

Egyesek ezt múzeumnak nevezik. Az én szememben meg szörnyszülött.

Rendezve a gondolatait Ávila átvágott a téren, kikerülve egy sor bizarr szobrot a bilbaói Guggenheim Múzeum körül. Az épülethez közeledve elegánsan öltözött vendégek tucatjait látta.

Gyülekezik az istentelen tömeg.

De a ma este nem úgy alakul, ahogy képzelik.

Megigazította tengernagyi sapkáját, lesimította a zubbonyát, megacélozva magát az előtte álló feladatra. A ma este csak része egy sokkal nagyobb küldetésnek – az igazság keresztes hadjáratának.

Miközben Ávila áthaladt az udvaron a múzeum bejárata felé, finoman megérintette a rózsafüzért a zsebében.

Harmadik fejezet

A múzeum előcsarnoka olyan volt, akár egy futurisztikus székesegyház.

A belépő Langdon tekintete azonnal felfelé irányult – hatalmas, fehér oszlopok sora vezette a hatvan méter magas, boltozatos mennyezetig, ahol halogén spotlámpák tiszta, fehér fénye áradt szét. Felfüggesztve a levegőben gyaloghidak és balkonok hálózata szelte át a teret, amelyeken fekete-fehérbe öltözött látogatók jártak ki-be az emeleti galériákba, vagy álltak a magas ablakoknál a lenti lagúnát csodálva. A közelben egy üveglift siklott hangtalanul a falon, hogy a földre visszatérve újabb vendégeket vigyen fel.

Egyik múzeumra sem emlékeztetett, amelyet Langdon valaha látott. Még az akusztikáját is idegennek érezte. A hangelnyelő felszíni textúrákkal támogatott hagyományos, tiszteletteli susogás helyett itt eleven morajlást keltettek a kőről és az üvegről visszaverődő hangok. Langdon számára az egyedüli ismerős érzet a steril íz volt a nyelve tövében; a múzeumi levegő egyforma az egész világon – részecskéktől és oxidánsoktól gondosan megszűrt, majd ionizált vízzel nedvesített a 45 százalékos páratartalom eléréséig.

Langdon áthaladt egy sor meglepően szigorú ellenőrzőponton, kiszúrt jó néhány fegyveres őrt, és végül egy újabb bejelentkező asztalnál találta magát. Itt egy fiatal nő fejhallgatókat osztogatott.

– *Audioguía?*

Langdon mosolygott.

– Köszönöm, nem.

Amikor az asztalhoz ért, a nő mégis megállította hibátlan angolra váltva.

– Elnézést, uram, de a mai este házigazdája, Mr. Edmond Kirsch azt kérte, hogy mindenki viseljen fejhallgatót. Ez része

lesz az élménynek.

– Hát persze. Akkor kérek egyet.

Langdon az egyik fejhallgatóért nyúlt, de a nő leintette, a kitűzője alapján megkereste a nevét a hosszú vendéglistán, majd átadta neki a nevére szóló fejhallgatót.

– A ma esti előadás mindenkinek személyre szabott.

Tényleg? Langdon körülnézett. *Itt több száz vendég van.*

Langdon megvizsgálta a fejhallgatót, de az csak egy vékony fémdarab volt kis fülpárnával a két végén. Látva a furcsálkodását, a fiatal nő a segítségére sietett.

– Teljesen új – mondta, és segített Langdonnak feltenni. – A hangközvetítő párnákat nem a fülbe kell dugni, hanem az arcon ülnek. – Langdon feje mögé igazította a fémpántot, aztán finoman az arcára illesztette a párnákat, közvetlenül az állkapocs fölött és a halánték alatt.

– De hogyan…

– Csontvezető technológia. A párnákon át egyenesen az állcsontjába hatol a hang, amely így közvetlenül éri el a csigajáratot a középfülben. Én már kipróbáltam, és tényleg bámulatos… mintha az ember fejében szólna. Ráadásul szabadon hagyja a fület a külső hangok érzékelésére.

– Milyen ügyes!

– Ezt a technológiát Mr. Kirsch találta fel, már több mint tíz éve. Több kereskedelmi forgalomban lévő fejhallgatómárka is használja.

Remélem, Ludwig van Beethoven is kap részesedést, gondolta Langdon, aki elég biztos volt abban, hogy a csontvezető technológia eredeti feltalálója a 18. századi zeneszerző; miután megsüketült, felfedezte, hogy ha egy fémrudat illeszt a zongorához, és játék közben ráharap, a vibráción keresztül az állcsontjában tökéletesen hallja a zenét.

– Reméljük, élvezni fogja a ma esti előadást – mondta a nő. – Még közel egy órája van körülnézni a múzeumban a prezentáció kezdete előtt. Ez a hangos tárlatvezető figyelmeztetni fogja, ha ideje elindulni az előadóterembe.

– Köszönöm. Nem kell megnyomni rajta valamit?

– Nem, az eszköz önműködő. Azonnal elkezdődik a tárlatvezetés, amint mozgásba jön.

– Igen, hát persze – mosolygott Langdon. Elindult egy látogatócsoport felé az előcsarnokban; az emberek a liftet várták, és hasonló fejhallgató volt az állcsontjukon.

Az átrium közepén járt, amikor megszólalt a fejében egy férfihang.

– Jó estét, üdvözöljük a bilbaói Guggenheimben.

Langdon tudta, hogy a fejhallgató az, mégis elakadt a lépte, és a háta mögé pillantott. Elképesztő volt a hatás – pontosan olyan, ahogy a fiatal nő leírta –, mintha a fejében beszélne valaki.

– Szívélyesen köszöntöm, Langdon professzor. – A hang könnyed és barátságos volt, kifejezett brit akcentussal. – Winston vagyok, és engem ért az a megtiszteltetés, hogy a kalauza lehetek ezen az estén.

Kit vettek rá, hogy ezt felmondja? Hugh Grantet?

– A mai estén – folytatta a vidám hang – szabadon barangolhat, amerre csak tetszik, én pedig vállalom, hogy felvilágosítsam arról, amit éppen lát.

Ezek szerint a csevegő narrátor, a személyre szabott felvétel és a csontvezető technológia mellett minden fejhallgató része a GPS, amely meghatározza, hol tartózkodik pontosan a látogató a múzeumon belül, és ettől függ, milyen kommentárt hallunk.

– Tudatában vagyok, uram – tette hozzá a hang –, hogy a művészettörténet professzoraként ön szakértő látogató, ezért talán kevés hasznát látja az igyekezetemnek. Ennél is bajosabb lehetőség, hogy nem ért majd egyet velem bizonyos művek elemzésében! – A hang idétlenül kuncogott.

Komolyan? Ki írta ezt a szöveget? A könnyed hangütés és a személyre szabott megszólítás kétségtelenül lefegyverző volt, de Langdon elképzelni sem tudta, mennyi energiát fektettek ebbe a munkába több száz fejhallgató esetében.

Szerencsére a hang most elhallgatott, mintha kimerítette volna az előre programozott beköszöntő monológ.

Langdon tekintete egy újabb óriási, piros molinóra vándorolt az előcsarnokban, a tömeg feje felett.

EDMOND KIRSCH
MA ESTE ELŐRELÉPÜNK

Mi az ördögöt akar Edmond bejelenteni?

Langdon a liftek felé fordult, ahol a csevegő vendégek csoportjában két techcég híres alapítóira és egy jeles indiai színészre ismert a többi jól öltözött VIP-vendég között, akikről úgy sejtette, hogy szintén ismernie kellene őket. Sem késztetést, sem felkészültséget nem érzett arra, hogy társalgásba bocsátkozzon a közösségi médiáról vagy Bollywoodról, ezért az ellenkező irányba indult, egy nagy műtárgy felé, amely a szemközti falnál állt.

Az installációt egy sötét benyílóban helyezték el, és kilenc keskeny futószalagból állt, amelyek a padló nyílásaiból emelkedtek ki és mennyezeti nyílásokban tűntek el. A műtárgy kilenc, függőlegesen haladó mozgólépcsőre emlékeztetett. A futószalagok mindegyike egy kivilágított üzenetet közvetített az ég felé.

Hangosan imádkozom…
Érzem az illatod a bőrömön…
Kimondom a neved.

Ahogy Langdon közelebb ért, rájött, hogy a futószalagok valójában mozdulatlanok; a mozgás illúzióját a függőleges szalagokon villogó parányi LED-fények teremtették meg. A gyors egymásutánban felvillanó, kis lámpák szavakat alkottak, amelyek a padlóból „keltek ki”, végigrohantak a szalagon, és belevesztek a mennyezetbe.

Zokogok…
Láttam a vért…
Senki nem mondta el nekem.

Langdon körbejárta a függőleges szalagokat, mindet megvizsgálva.

– Kihívó műalkotás – szólalt meg a váratlanul visszatérő hang. – *Installáció Bilbaónak* a címe, és Jenny Holzer konceptuális művész hozta létre. Kilenc LED-kijelzőből áll, tizenkét méter magas, és baszk, spanyol, angol nyelven jelenít meg idézeteket. Valamennyi az AIDS borzalmaihoz és a hátramaradottak

fájdalmához kapcsolódik.

Langdonnak el kellett ismernie, hogy hipnotikus és valamilyen módon szívfacsaró a hatása.

– Talán már látott korábban Jenny Holzer-művet?

Langdont megdelejezte az ég felé futó szöveg.

Eltemetem a fejem…
Eltemetem a fejed…
Eltemetlek.

– Mr. Langdon? – csacsogta a hang a fejében. – Hall engem? Működik a fejhallgatója?

Langdon kiszakadt merengéséből.

– Elnézést… mit mond? Halló?

– Helló? – kérdezett vissza a hang. – Ha jól tudom, már megvolt a köszönés. Csak azt ellenőrzöm, hogy hall-e engem.

– Én… elnézést – hebegte Langdon elfordulva az installációtól, vissza az előcsarnok felé. – Én azt hittem, ez felvételről megy. Nem tudtam, hogy egy élő ember van a vonalban. – Langdon fülkék sorát képzelte maga elé, ahol kurátorok serege ül fejhallgatóval és múzeumi katalógussal felszerelkezve.

– Sebaj, uram. Én leszek az ön személyes tárlatvezetője ma este. A fejhallgatójában mikrofon is van. A program interaktív élményt ad, és mi ketten párbeszédet folytathatunk a művészetről.

Langdon már látta, hogy a többi vendég is a mikrofonba beszél. Még a párban érkezettek is kissé eltávolodtak egymástól, bámész pillantásokat váltva, miközben a saját tárlatvezetőjükkel beszélgettek.

– Minden vendégnek külön vezetője van?

– Igen, uram. Háromszáztizennyolc vendég kap ma egyéni kalauzolást.

– Hihetetlen.

– Nos, mint tudja, Mr. Kirsch nagy rajongója a művészetnek és a technikának. Kifejezetten múzeumok számára tervezte ezt a rendszert, abban a reményben, hogy ez kiváltja a csoportos tárlatvezetést, amit utál. Így minden látogató privát vezetést kaphat, a saját tempója szerint haladhat, felteheti azokat a

kérdéseket, amelyeket egy csoportban kínos lenne feltenni. Ez a módszer bensőségesebb és átfogóbb.

– Nem szeretnék ódivatúnak tűnni, de miért nem kísérnek mindenkit személyesen?

– Logisztika – válaszolta a férfi. – A személyes tárlatvezetők jelenléte egy múzeumi eseményen szó szerint megduplázná a helyszínen lévő emberek létszámát, ami azzal járna, hogy csak feleannyi látogatót fogadhatnánk. Ráadásul zavaró lenne az egyszerre beszélő tárlatvezetők okozta hangzavar. Itt az az elgondolás, hogy zavartalan legyen a párbeszéd élménye. Mr. Kirsch sokat hangoztatott véleménye szerint a művészet egyik célja a dialógus támogatása.

– Tökéletesen egyetértek – válaszolta Langdon –, és ezért mennek gyakran az emberek a partnerükkel vagy egy barátjukkal múzeumba. Ez a fejhallgató kissé antiszociálisnak tűnhet.

– Nos, ha partnerrel vagy barátokkal jön – felelte a brit –, kérhet közös tárlatvezetőt a fejhallgatókhoz, és élvezheti a csoportos beszélgetést. A szoftver igazán fejlett.

– Úgy látom, mindenre van válasza.

– Hiszen ez a dolgom. – A tárlatvezető zavart nevetést hallatott, és gyorsan témát váltott. – Professzor, ha most elindul az előcsarnokon át az ablakokhoz, megláthatja a múzeum legnagyobb festményét.

Az elinduló Langdon elhaladt egy vonzó, harmincas pár mellett, akik egyforma, fehér baseballsapkát viseltek. A két sapka elejére hímzett vállalati logó egy meglepő szimbólum volt.

Langdon jól ismerte ezt az ikont, de még sohasem látta sapkán. Az utóbbi években ez az erősen stilizált *A* betű a földgolyó egyik leggyorsabban növekvő és egyre hangosabb demográfus – ateista – csoportjának egyetemes jelképe lett, mely csoport napról napra erőteljesebben szólalt fel a vallásos hit állítólagos veszélyei ellen.

Az ateistáknak már saját baseballsapkájuk van?

Miközben Langdon szemügyre vette a körülötte gyülekező technológiai zseniket, emlékeztette magát arra, hogy e fiatal, analitikus elmék közül milyen sokan lehetnek vallásellenesek, épp, mint Edmond. A ma esti közönség nem igazán volt otthonos közeg a vallásos szimbólumok professzorának.

Negyedik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

Frissítés: A ConspiracyNet „A nap top 10 médiasztorija” megnyitásáért kattintson ide. De van egy vadonatúj sztorink is!

EDMOND KIRSCH MEGLEPETÉSBEJELENTÉSE?

Tech-óriások árasztották el a spanyolországi Bilbaót, hogy jelen legyenek egy ma esti VIP-eseményen a Guggenheim Múzeumban, amelynek Edmond Kirsch jövőkutató a házigazdája. A biztonsági intézkedések extrém szigorúak, és a vendégeknek nem mondták el az esemény célját, de a ConspiracyNet egy belső forrástól úgy tudja, Edmond Kirsch rövid beszédet mond, és egy nagyszabású, tudományos bejelentéssel lepi meg a vendégeit. A ConspiracyNet továbbra is követi az eseményt, cikkünk folyamatosan frissül.

Ötödik fejezet

Európa legnagyobb zsinagógája a budapesti Dohány utcában van. Mór stílusban épült zömök tornyokkal, és több mint háromezer férőhelyes – a lenti padsorokat a férfiaknak, az emeleti balkonokat a nőknek szánták.

A kerti tömegsírban magyar zsidók százait temették el, akik a náci megszállás borzalmainak estek áldozatul. A helyszínen áll az Élet Fája – egy szomorúfüzet formázó fémszobor, amelynek leveleire az áldozatok nevét vésték. Ha fúj a szél, a fémlevelek összeverődnek, zörgésük kísértetiesen visszhangzik a megszentelt térben.

A Nagy Zsinagóga spirituális vezetője több mint harminc éven át a jeles talmudtudós és kabbalista, Köves Jehuda rabbi volt, aki előrehaladott életkora és romló egészsége dacára aktív tagja maradt a magyar és a nemzetközi zsidó közösségnek.

Ahogy a nap lement a Duna felett, Köves rabbi kilépett a zsinagógából. A Március 15. téri otthonába tartva maga mögött hagyta a Dohány utca környékének üzleteit és rejtélyes romkocsmáit. A tér csak egy kőhajításnyira van az Erzsébet hídtól, amely az ősi Budát köti össze Pesttel; a két várost 1873-ban egyesítették hivatalosan.

Gyorsan közeledtek a pészachi ünnepek – máskor ez volt az év legörömtelibb időszaka a rabbi számára –, de amióta múlt héten visszatért a világvallások parlamentjéről, mélységes nyugtalanságot érzett.

Bár el se mentem volna!

A rendkívüli találkozót, amelyen Valdespino püspök, Szájed al-Fadl allamah és Edmond Kirsch jövőkutató társaságában vett részt, három teljes nap óta nem tudta kiverni a fejéből.

A hazaérkező Köves egyenesen az udvarba ment, és kinyitotta kulcsra zárt *házikó*ját – ez a kis ház volt a magánszentélye és dolgozószobája. Egyetlen helyiségből állt, ahol a magas

könyvespolcok roskadoztak a vallási munkák súlya alatt. Köves az íróasztalához sietett, leült, és homlokráncolva szemlélte a zűrzavart.

Ha valaki most látná az asztalom, azt hinné, hogy elment az eszem.

Szétszórva féltucat rejtelmes, vallási textus hevert előtte kinyitva, jegyzetlapokkal teletűzdelve. A háta mögötti faállványokon további három vastag kötet – a Tóra héber, arámi és angol nyelvű változata –, mind ugyanannál a könyvnél felütve.

Genezis. A teremtés könyve.

Kezdetben…

Köves természetesen fejből tudta citálni a Genezist, mindhárom nyelven; ő inkább tudományos traktátusokat olvasott a Zóhárról vagy a kabbalista kozmológiaelméletről. Egy Köves kaliberű tudósnak olyan volt a Genezis tanulmányozása, mintha Einstein visszatért volna az általános iskolai számtanhoz. Ezen a héten mégis ezzel foglalkozott a rabbi, és az asztalán heverő jegyzettömb kézírásos észrevételek olyan vad tömegével volt teleróva, hogy még maga Köves is alig tudta kiolvasni.

Mintha eszelős lennék.

Köves rabbi a Tórával kezdte – a teremtés könyve egyezik a zsidóknál és a kereszténynél. *Kezdetben teremté Isten az eget és a földet*. Ezután rátért a Talmud magyarázó szövegeire, újraolvasva a *Maasze Beresit* – a teremtés művének – rabbinikus kifejtését. Ezt követően belemerült a Midrásba, végigböngészve a különböző neves egzegéták kommentárjait, akik megkíséreltek magyarázatot adni a hagyományos teremtéstörténetben fellelt ellentmondásokra. Köves végül beletemetkezett a Zóhár misztikus kabbalista tudományába, amelyben a megismerhetetlen Isten mint a tíz szefíra vagy dimenzió manifesztálódik az Élet Fájának nevezett alakzatba rendeződve, amelyből négy külön világegyetem sarjadt ki.

A judaizmust alkotó hitek rejtelmes összefüggései mindig megbékélést nyújtottak Kövesnek – isteni emlékeztetőként arra, hogy az ember nem érthet meg mindent. Most mégis, miután megtekintette Edmond Kirsch prezentációját, és elmélkedett Kirsch felfedezésének egyszerűségéről, világosságáról, a rabbi úgy érezte, érvényüket vesztett ellentmondások áttekintésével

töltötte az elmúlt három napot. Egy ponton nem tehetett mást, mint félretolta az ősi szövegeket, és hosszú sétára indult a Duna partján, hogy összeszedje a gondolatait.

Végül Köves rabbi lassan elfogadta a fájdalmas igazságot: Kirsch munkája valóban megsemmisítő következményekkel jár a világ hívő lelkeire. A tudós felfedezése merészen szembemegy jóformán valamennyi kőbe vésett vallási doktrínával, és teszi mindezt nyomasztóan egyszerű, meggyőző módon.

Nem tudom elfelejteni azt az utolsó képet, gondolta Köves, felidézve Kirsch felkavaró prezentációját, amelyet a nagy kijelzős telefonján mutatott be nekik. *Ez a hír minden emberi lényre hatással lesz – nem csak a hívőkre.*

Mostanra, hiába gondolkodott erről az utóbbi néhány napban, Köves még mindig nem jutott közelebb a megoldáshoz, hogy mit kezdjen a Kirschtől kapott információkkal.

Abban is kételkedett, hogy Valdespino és Szájed al-Fadl megtalálta a választ. Két nappal ezelőtt beszéltek egymással telefonon, de az eszmecsere nem hozott eredményt.

– Barátaim – kezdte Valdespino –, Mr. Kirsch prezentációja kétségtelenül nyugtalanító volt… több szinten is. Sürgettem, hogy hívjon vissza és tárgyaljunk tovább, de nem reagált. Úgy vélem, most döntést kell hoznunk.

– Én már döntöttem – mondta al-Fadl. – Nem ülhetünk ölbe tett kézzel. Kezelnünk kell a helyzetet. Kirschről köztudott, hogy megveti a vallást, és olyan formában hozza majd nyilvánosságra a felfedezését, amely a lehető legkárosabb a hit jövőjére nézve. Elébe kell mennünk. Nekünk kell bejelentenünk a felfedezését. Azonnal. Ha a kellő megvilágításba helyezzük, azzal enyhíthetjük a hatást, hogy a lehető legkevésbé hangozzék fenyegetőnek a spirituális világban hívők számára.

– Értem, hogy ez a nyilvánosságot jelenti – mondta Valdespino –, de sajnos azt elképzelni sem tudom, hogyan állíthatnánk be ezt az információt nem fenyegető módon. – Nehezen sóhajtott. – És itt van még az is, hogy titoktartást fogadtunk Mr. Kirschnek.

– Igaz – mondta al-Fadl –, és én sem szívesen szegem meg a szavam, de úgy érzem, a kisebbik rosszat kell választanunk, hogy a nagyobb jó érdekében cselekedjünk. Támadás alatt állunk mind, muszlimok, zsidók, keresztények, hinduk, valamennyi

vallás egyaránt, és tekintve, hogy mindegyikünk hite ugyanazokra az alapvető igazságokra épül, amelyeket Mr. Kirsch aláás, kötelességünk olyan módon közzétenni ezt az anyagot, hogy ne szenvedjék meg a közösségeink.

– Félek, hogy ennek nincs értelmes módja – mondta Valdespino. – Ha azt a megoldást pártoljuk, hogy a nyilvánosság elé állunk Kirsch híreivel, az egyetlen életképes megközelítés: kételyt támasztani a felfedezése iránt. Hitelteleníteni Kirscht, mielőtt elmondhatná az üzenetét.

– Edmond Kirscht? – kérdezett vissza al-Fadl. – A zseniális tudóst, aki még sohasem tévedett? Ugyanazon a találkozón vettünk részt vele? A prezentációja meggyőző volt.

Valdespino felmordult.

– Semmivel sem meggyőzőbb, mint Galilei, Giordano Bruno vagy Kopernikusz prezentációja volt a maga idejében. Máskor is érte már megpróbáltatás a vallást. A tudomány most csak újra dörömböl az ajtónkon.

– De most sokkal mélyebb szinten, mint a fizikai vagy csillagászati felfedezések! – kiáltotta al-Fadl. – Kirsch a magva, a gyökere ellen intéz kihívást mindannak, amiben hiszünk! Annyi történelmi példát hoz fel, amennyit csak akar, de ne feledje, dacára a Vatikán erőfeszítéseinek, hogy elhallgattassa az olyan embereket, mint Galilei, végül győzött a tudomány. És Kirsch is győzni fog. Nem tudjuk megállítani.

Súlyos csend lett.

– Egyszerű az álláspontom – mondta Valdespino. – Bár ne tette volna meg Edmond Kirsch ezt a felfedezést! Félek, nem állunk készen ennek a kezelésére. És erősen arra hajlok, hogy ez az információ soha ne lásson napvilágot. – Szünetet tartott. – Ugyanakkor hiszem, hogy a világunk eseményei Isten terve szerint történnek. Talán imával elérhetjük, hogy Isten szóljon Mr. Kirschhez, és rábeszélje, gondolja meg újra, hogy a nyilvánosság elé vigye-e a felfedezését.

Szájed al-Fadl felhorkant.

– Nem hiszem, hogy Mr. Kirsch az a fajta ember, aki képes meghallani Isten hangját.

– Talán nem – mondta Valdespino. – De mindig történnek csodák.

– A legnagyobb tisztelettel – vágott vissza al-Fadl –, ám hacsak nem azért imádkozunk, hogy Isten sújtsa halálra Mr. Kirscht, mielőtt bejelenthetné…

– Uraim – lépett közbe Köves, hogy elvezesse a növekvő feszültséget –, nem kell elsietnünk a döntést. Nem kell még ma este egyetértésre jutnunk. Mr. Kirsch bejelentése egy hónap múlva esedékes. Javasolhatom azt, hogy elmélkedjünk külön-külön a kérdésen, és néhány nap múlva beszéljünk újra? Talán a töprengés során megmutatkozik a helyes út.

– Bölcs tanács – válaszolta Valdespino.

– De ne várjunk túl sokáig – figyelmeztetett al-Fadl. – Mához két napra beszéljünk újra.

– Rendben – mondta Valdespino. – Akkor meghozhatjuk a végső döntést.

Ez két nappal ezelőtt volt, és most eljött a következő megbeszélés estéje.

Köves rabbit, egyedül a házikóban, mind erősebb nyugtalanság fogta el. A ma estére időzített hívás már csaknem tíz perce késett.

Végre megszólalt a telefon, és Köves azonnal felkapta.

– Üdvözlöm, rabbi – mondta Valdespino püspök zaklatott hangon. – Elnézést a késedelemért. – Egy kis ideig hallgatott. – Attól tartok, al-Fadl allamah nem vesz részt a hívásban.

– Ó! – lepődött meg Köves. – Minden rendben?

– Nem tudom. Egész nap próbáltam elérni, de úgy tűnik, hogy az allamah… eltűnt. Egyik munkatársa sem tudja, hol van.

Köves hátán végigfutott a hideg.

– Ez ijesztő.

– Egyetértek. Remélem, jól van. Sajnos más hírem is van. – A püspök szünetet tartott, majd még komorabb hangon folytatta. – Az imént értesültem arról, hogy Edmond Kirsch egy eseményen készül megosztani a felfedezését a világgal… ma este.

– Ma este? – döbbent meg Köves. – Egy hónapot mondott!

– Igen – válaszolta Valdespino. – Hazudott.

Hatodik fejezet

Langdon fejhallgatójában újra megszólalt Winston barátságos hangja.

– Közvetlenül maga előtt láthatja, professzor, gyűjteményünk legnagyobb festményét, bár a vendégek legtöbbje nem veszi észre.

Langdon végigpásztázta a múzeum előcsarnokát, de nem látott semmit, csak a lagúnára néző üvegfalat.

– Elnézést, azt hiszem, én is a többséghez tartozom. Nem látok festményt.

– Nos, valóban szokatlan a kiállításmódja – közölte nevetve Winston. – A vászon nem a falra került, hanem a padlóra.

Gondolhattam volna. Langdon lefelé fordította a tekintetét, és addig lépkedett előre, amíg meg nem pillantotta a kövön szélesen kifeszített vásznat a lábánál.

A hatalmas festmény egyszínű volt – sötétkék monokróm mező –, és a körülötte álló nézők mintha egy kis tavat szemléltek volna.

– A festmény közel ötszázhatvan négyzetméteres – mondta Winston.

Langdon arra gondolt, hogy tízszer akkora, mint az első cambridge-i lakása.

– Yves Klein műve, és a szeretetteljes *Úszómedence* nevet kapta.

Langdonnak el kellett ismernie, hogy e kék árnyalat lefegyverző gazdagsága olyan érzetet kelt benne, mintha alámerülhetne a vászonban.

– Ezt a színt Klein találta fel – folytatta Winston. – Nemzetközi Klein Kék az elnevezése, és azt állítja, hogy a mélysége a világról alkotott utópikus látomásának anyagtalanságát és határtalanságát idézi meg.

Langdon úgy érzékelte, hogy Winston ezt a szöveget

felolvassa.

– Klein a kék festményeiről a leghíresebb, de szintén nevezetes egy felkavaró trükkfelvétele, az *Ugrás az űrbe,* amely kisebbfajta pánikot keltett, amikor 1960-ban bemutatta.

Langdon látta az *Ugrás az űrbe* című fotómontázst a New York-i Modern Művészetek Múzeumában. A kép nem kicsit volt zavarba ejtő: egy jól öltözött férfit ábrázolt, aki leveti magát egy épület tetejéről, és a kövezet felé zuhan. De ez valójában egy trükkfelvétel: remekül kitalált és egy borotvapengével ördögien kialakított fénykép, jóval a Photoshop megjelenése előtt.

– Klein zeneművet is komponált – folytatta Winston – *Monoton csend* címmel, amelyben egy szimfonikus zenekar egyetlen D-dúr akkordot szólaltat meg húsz percen keresztül.

– És az emberek meghallgatták?

– Több ezren. És az egyetlen akkord csak az első tétel. A második tételben a zenészek mozdulatlanul ülnek, és „tiszta csendet" adnak elő húsz percen át.

– Ugye csak tréfál?

– Nem, ez teljesen komoly. A védelmére szól, hogy az előadás valószínűleg nem volt olyan unalmas, mint amilyennek hangzik; három meztelen nő is volt a színpadon, kék festékkel bekenve, akik óriási vásznakon hemperegtek.

Noha Langdon a művészet tanulmányozásának szentelte pályája nagy részét, bántotta, hogy sohasem sikerült igazán megtanulnia értékelni a művészeti élet avantgárdabb kínálatát. A modernek vonzereje titok maradt előtte.

– Nem szeretnék tiszteletlen lenni, Winston, de meg kell mondanom, gyakran nehezemre esik eldönteni, mi az, ami „modern művészet", és mi az, ami pusztán csak bizarr.

Winston tárgyilagosan válaszolt.

– Nos, ez a kérdés valóban gyakran felmerül. Az ön klasszikus művészeti világában az alkotói tehetség alapján értékelik a műveket. Azaz, milyen az ecsetkezelésük vagy a kőszobrászatuk. A modern művészetben viszont sokszor többet számít az idea, mint a kivitelezés. Például bárki képes egy negyvenperces szimfóniát szerezni, amely csak egy akkordból és csendből áll, de Yves Klein volt az, akinek ez az ötlete támadt.

– Jó érv.

– Természetesen a *Fog Sculpture* vagy *Ködszobor* odakint szintén tökéletes példája a konceptuális művészetnek. Az alkotónak támadt egy ötlete: fektessünk le perforált csöveket a híd alá, és fújjunk ködöt a lagúnára. De a munka kivitelezését helyi vízvezeték-szerelők végezték. – Winston szünetet tartott. – Ámbár azért nagyon magas pontszám jár a művésznek, hogy kódot használt közvetítő közegként.

– A köd lenne a kód?

– Igen, a *fog*. Rejtjeles tisztelgés a múzeum építésze előtt.

– Aki Frank Gehry volt?

– Frank O. Gehry – igazította ki Winston.

– Ügyes.

Miközben Langdon továbbment az ablakok felé, Winston témát váltott: – Innen remek kilátása lesz a pókra. Látta az érkezésekor a *Mamant*?

Langdon kinézett az ablakon, a lagúnán túl a nagy fekete özvegy szoborra a téren.

– Igen. Elég nehéz lett volna kihagyni.

– Jól érzékelem a hanglejtéséből, hogy nem rajong érte?

– Igyekszem megkedvelni. – Langdon kis ideig hallgatott. – Klasszicistaként némileg partra vetett halnak érzem itt magam.

– Érdekes – mondta Winston. – Úgy képzeltem, hogy épp önnek kellene a legnagyobbra értékelnie a *Mamant*. Tökéletes példa a mellérendelés klasszikus elvére. Akár élhetne is vele, amikor legközelebb ilyen témában tart órát.

Langdon szemügyre vette a pókot, de nem látott benne semmi példaszerűt. Amikor a mellérendelésről tanított, Langdon szívesebben választott valami hagyományosabbat.

– Azt hiszem, maradok a *Dávid*nál.

– Igen – kuncogott Winston –, Michelangelo az aranystandard. Remek Dávidnak az a nőies *contrapposto* beállítása, a laza csukló, ahogy a parittyát fogja, és egészében feminin sebezhetőséget közvetít. Ugyanakkor a tekintete halálos elszántságot sugároz, az inai és az erei kidagadnak, ahogy Góliát megölésére készül. A mű egyszerre kifinomult és vészterhes.

Langdonra nagy hatást tett ez a leírás, és azt kívánta, bár a diákjai is ilyen tisztán tudnák értelmezni Michelangelo mesterművét.

– A *Maman* nem különbözik a *Dávid*tól – mondta Winston. – Ugyanolyan bátor egymás mellé rendelése az ellentétes archetipikus elveknek. A fekete özvegy a természetben félelmetes teremtmény: ragadozó, ami elejti a hálójában az áldozatait, és megöli őket. Halálos voltával szemben itt duzzadó petezsákkal ábrázolják, életadásra készen, s így egyszerre lesz ragadozó és életadó. Míg a lehetetlenül vékony lábakon pipiskedő, nagy test egyszerre sugároz erőt és törékenységet. A *Maman*t nevezhetnénk modern kori *Dávid*nak is, ha úgy tetszik.

– Részemről nem – válaszolta mosolyogva Langdon –, de be kell ismernem, hogy az elemzésén érdemes lesz rágódnom.

– Helyes, akkor hadd mutassak meg még egy utolsó munkát! Ami történetesen egy eredeti Edmond Kirsch.

– Igazán? Nem is tudtam, hogy Edmond művész.

Winston nevetett.

– Ennek a megítélését önre bízom.

Langdon hagyta, hogy Winston elvezesse az ablakok mellett egy tágas alkóvhoz, ahol vendégek csoportja gyülekezett egy falon lógó, nagy sárdarab előtt. Első látásra a megkeményedett agyagtömb múzeumi fosszíliára emlékeztette Langdont. De ez a tömb nem fosszíliákat tartalmazott. Hanem durván vésett jeleket, amelyeket mintha egy gyerek kapart volna bottal egy nedves betonlapra.

A nézők nem voltak lenyűgözve.

– Ezt Edmond csinálta? – morogta egy nercbundás, botoxolt ajkú nő. – Nem értem.

Langdonból előtört a tanár.

– Pedig egész ügyes – szólt közbe. – Eddig ez a kedvencem ebben a múzeumban.

A nő megfordult, és alig titkolt megvetéssel mérte végig Langdont.

– Tényleg? Akkor világosítson fel.

Szíves örömest. Langdon odalépett az agyagtömbhöz, amelybe kezdetleges jeleket vésték.

– Először is – kezdte Langdon –, Edmond agyagba véste ezt a munkát, hogy tisztelegjen az emberiség legkorábbi írásrendszere, az ékírás előtt.

A nő elbizonytalanodva pislogott.

– A három vastag jel középen – folytatta Langdon –, a „h/a/l" szót adja ki asszír nyelven. Ezt piktogramnak nevezik. Ha jobban megnézi, el tudja képzelni a hal jobb felé nyíló tátott száját és a háromszögletű pikkelyeket a testén.

A gyülekezet tagjai felkapták a fejüket, és újra megvizsgálták a művet.

– És itt, a hal mögött – mutatott Langdon egy sor bemélyedésre a haltól balra – azt láthatják, hogy Edmond lábnyomokat hagyott az agyagban, amelyek a hal történelmi evolúciós lépését reprezentálják a szárazföldre.

Fejek bólogattak elismerően.

– És végül – mondta Langdon – az aszimmetrikus csillag jobb felől, amelyet a hal bekapni látszik, a történelem egyik legősibb Isten-szimbóluma.

A botoxolt nő fölényesen meredt rá.

– Egy hal felfalja Istent?

– Úgy tűnik. Ez Darwin halának játékos változata: az evolúció felemészti a vallást. – Langdon hanyagul megvonta a vállát. – Ahogy mondtam, egész ügyes.

Miközben Langdon elvonult, hallotta, hogy összesúgnak a háta mögött, és Winston hangosan felnevetett.

– Roppant szórakoztató volt, professzor! Edmond értékelte volna a rögtönzött előadását. Nem sokan képesek megfejteni.

– Nekem meg éppen ez a munkám – mondta Langdon.

– Igen, és most már értem, miért kérte Mr. Kirsch, hogy tekintsem önt extrakülönleges vendégnek. Ami azt illeti, arra is megkért, hogy mutassak meg önnek valamit, amiből a többi vendég egyike sem kap részt ma este.

– Ó, és mi lenne az?

– Látja azt az elkerített folyosót a főablakoktól jobbra?

Langdon jobbra tekintett.

– Igen.

– Jó. Kérem, kövesse az iránymutatásomat.

Langdon bizonytalanul engedelmeskedett Winston lépésről lépésre tett utasításainak. Elment a folyosó bejáratáig, ellenőrizte, hogy nem látja-e valaki, aztán diszkréten megkerülte a kordont, és besurranva eltűnt szem elől.

Miután maga mögött hagyta a tömeget az előcsarnokban, Langdon tíz métert haladt, és megállt egy számzáras vasajtó előtt.

– Üsse be ezt a hat számjegyet – mondta Winston, megadva Langdonnak a kódot.

Langdon beütötte, és az ajtó kinyílt.

– Oké, professzor, kérem, lépjen be.

Langdon késlekedett egy másodpercet, nem tudva, mire számítson. Aztán összeszedte magát, és belökte az ajtót. Szinte teljes sötétség fogadta.

– Meggyújtom önnek a villanyt – mondta Winston. – Kérem, menjen be, és csukja be az ajtót.

Langdon bearaszolt, erőltetve a szemét a sötétben. Becsukta maga után az ajtót, kattant a zár.

Fokozatosan puha fény derengett fel a helyiség sarkaiban, feltárva egy elképzelhetetlenül hatalmas teret – egyetlen, tátongó termet –, akár egy repülőgéphangár egy egész flotta jumbo jetnek.

– Háromezer négyzetméter – jelentette be Winston.

A terem mellett teljesen eltörpült az előcsarnok.

Ahogy sorra kigyúltak és felerősödtek a fények, Langdon masszív alakzatok csoportját vette ki a padlón – hét vagy nyolc homályos sziluettet –, mintha dinoszauruszok legelnének az éjszakában.

– Mi az ördög az ott? – kérdezte Langdon.

– Az a címe, hogy *Az idő anyaga* – szólalt meg Winston derűs hangja Langdon fejhallgatójában. – Ez a legnehezebb műtárgy a múzeumban. Több mint 900 tonna.

Langdon megpróbálta összeszedni magát.

– És miért vagyok én itt egyedül?

– Mint mondtam, Mr. Kirsch azt kérte, hogy mutassam meg önnek ezeket az elképesztő tárgyakat.

A fények teljes erőre kapva lágy derengéssel árasztották el a hatalmas teret, és Langdon csak annyira volt képes, hogy döbbenten bámulja az elé táruló látványt.

Beléptem egy párhuzamos világegyetembe.

Hetedik fejezet

Luis Ávila tengernagy megérkezve a múzeum biztonsági ellenőrzőpontjához az órájára pillantott, és látta, hogy időben jött. *Tökéletes.*

A *Documento Nacional de Identidad* bemutatásával igazolta magát a vendéglistát kezelő alkalmazottaknak. Ávila pulzusa hirtelen megugrott, amikor nem találták a nevét a listán. Végül felfedezték a legalján – az utolsó pillanatban írták hozzá –, és Ávila bemehetett.

Pontosan úgy, ahogy a Régens ígérte. Ávilának fogalma sem volt, hogyan tudta elintézni. Azt mondták, hogy a ma esti vendéglista kőbe van vésve.

Folytatta útját a fémdetektorhoz, ahol rátette a tálcára a mobiltelefonját. Aztán, rendkívüli gondossággal, kiemelte a zakója zsebéből a szokatlanul nehéz rózsafüzért, és ráhelyezte a telefonra.

Finoman, mondta magának. *Csak finoman.*

A biztonsági őr intett, hogy menjen át a fémdetektoron, és átvitte a tálcát a túlsó oldalra.

– *Que rosario tan bonito* – mondta az őr, megcsodálva a fém rózsafüzért, amely erős láncra fűzött gyöngyökből és egy vastag, legömbölyített keresztből állt.

– *Gracias* – válaszolta Ávila. – Magam készítettem.

Ávila gond nélkül haladt át a fémdetektoron. A másik oldalon magához vette a mobilját és az olvasóját, óvatosan visszatette a zsebébe, majd a második ellenőrzőponthoz ment, ahol egy furcsa fejhallgatót kapott.

Nincs szükségem tárlatvezetésre, gondolta. *Engem itt munka vár.*

Ahogy átvágott az előcsarnokon, diszkréten beleejtette a fejhallgatót egy szemetesbe.

Zakatoló szívvel mérte fel az épületet, félreeső helyet keresve,

ahonnét felhívhatja a Régenst, hogy tudassa vele, biztonságban bejutott.

Istenért, a hazáért és a királyért, gondolta. De legfőképpen Istenért.

Ugyanabban a pillanatban a Dubajt körülvevő holdsütötte sivatag legmélyén a közszeretetnek örvendő hetvennyolc éves allamah, Szájed al-Fadl kínszenvedve vonszolta magát a homokban. Nem bírt már járni.

Al-Fadl bőre felhólyagosodott és leégett, a torka olyan száraz volt, hogy alig tudott levegőt venni. A szélben hordott homok már órákkal ezelőtt megvakította, de csak mászott tovább. Egy ponton úgy vélte, sivatagi terepjárók távoli zúgását hallja, de valószínűleg csak a szél üvöltött. Al-Fadl már rég elvesztette a hitet, hogy Allah meg fogja menteni. A keselyűk már nem a feje fölött köröztek, hanem mellette sétáltak.

A magas spanyol, aki tegnap este eltérítette al-Fadl kocsiját, alig szólt egy szót, miközben behajtott az allamah kocsijával a hatalmas sivatagba. Egyórai vezetés után a spanyol megállt, kiparancsolta a kocsiból, és al-Fadl ott maradt a sötétben, élelem és víz nélkül.

Al-Fadl elrablója nem adott támpontot a kilétére, sem magyarázatot a tetteire. Az egyetlen lehetséges nyomravezető az a különös jel volt, amelyet al-Fadl az idegen jobb tenyerén pillantott meg. Nem ismerte fel a szimbólumot.

Al-Fadl órákon át gázolt a homokban és kiáltozott segítségért – mindhiába. Most súlyosan kiszáradt állapotban elterült a fojtogató homokban, és érezve, hogy a szíve feladja, ugyanaz a kérdés fogalmazódott meg benne, ami kezdettől fogva kínozta.

Ki akarhatja a halálomat?

Ijesztő módon erre csak egy logikus válasza volt.

Nyolcadik fejezet

Robert Langdon tekintete egyenként bejárta a hatalmas alakzatokat. Feltornyosuló, viharvert acéllemezekből készültek, amelyeket elegánsan meghajlítottak, majd kényes egyensúllyal az élükre állítottak, hogy szabadon álló falat alkossanak. Az ívelt falak több mint öt méter magasak voltak, és különböző hajlékony formákba – hullámzó szalagba, nyitott körbe, laza tekercsbe – rendeződtek.

– *Az idő anyaga* – ismételte meg Winston. – Richard Serra műve. A támasz nélküli falak ilyen nehéz anyagból az instabilitás illúzióját keltik. Pedig a valóságban nagyon is stabilak. Képzeljen el egy ceruza köré tekert egydolláros bankjegyet! Miután kihúzza a ceruzát, az összetekert bankjegy vidáman megáll az élén, a saját geometriája adja a támasztékot.

Langdon megállt, és felnézett az óriási körre. Az oxidálódott fém égetett réz színárnyalatot kapott, és nyers, organikus érzetet keltett. A kompozíció egyszerre sugározta a hatalmas erő és a kényes egyensúly benyomását.

– Észrevette-e, professzor, hogy ez az első alakzat nem egészen zárt?

Langdon továbbindult a kör mentén, és látta, hogy a fal végei nem teljesen érnek össze, mintha egy gyerek kört akart volna rajzolni, de nem egészen sikerült.

– A szabálytalan kapcsolódás átjárót teremt, amely arra készteti a látogatót, hogy fedezze fel a negatív teret.

Feltéve hogy az a látogató nem klausztrofóbiás, gondolta Langdon gyorsan eltávolodva.

– Hasonlóan ahhoz – folytatta Winston –, amit most lát maga előtt. A három szinuszgörbét leíró acélszalag nagyjából párhuzamosan fut, elég közel egymáshoz, így két harmincméteres, hullámzó alagút jön létre közöttük. Az a címe, hogy *A kígyó,* és a fiatal látogatóink szeretnek végigszaladni

rajta. És ha két látogató halkan suttogva megáll a két végén, tökéletesen hallják egymást, mintha szemtől szemben állnának.

– Ez igen figyelemreméltó, Winston, de volna szíves megmagyarázni, miért akarta Edmond, hogy bemutassa nekem ezt a galériát? – *Tudja, hogy ez nekem nem jön be.*

Winston így válaszolt: – Az a darab, amelynek a bemutatását kifejezetten kérte, a *Torzított spirál,* és legelöl van a jobb sarokban. Látja?

Langdon hunyorogva nézett a távolba. *Az, amelyik úgy néz ki, mintha fél mérföldre lenne?*

– Igen, látom.

– Remek, akkor hát menjünk oda!

Langdon tétova pillantást vetett maga köré a hatalmas térben, és elindult a távoli spirál felé, miközben Winston tovább beszélt.

– Úgy hallottam, professzor, hogy Edmond Kirsch nagy csodálója a munkásságának, különösen azon gondolatainak, amelyeket az egyes vallási hagyományoknak a történelem során egymásra gyakorolt hatásáról és evolúciójuknak a művészeten belüli visszatükröződéséről fejtett ki. Edmond szakterülete, a játékelmélet és az előrejelző adatelemzés, meglehetősen hasonló: elemzik a különböző rendszerek növekedését, és előrejelzik, milyen fejlődés vár rájuk a jövőben.

– Edmond ebben határozottan jó. Ezért is nevezik modern kori Nostradamusnak.

– Igen. Bár ez kissé sértő összehasonlítás, ha engem kérdez.

– Miért gondolja? – vetette ellen Langdon. – Nostradamus minden idők leghíresebb prognosztikusa.

– Nem akarok vitatkozni, professzor, de Nostradamus csaknem ezer ködösen szövegezett négysorost írt, amelyek az eltelt négy évszázad során sokat köszönhettek a babonás emberek kreatív értelmezéseinek, akik nemlétező jelentést láttak bele a jóslatokba… a második világháborútól Diana hercegnő halálán át a Világkereskedelmi Központ elleni támadásig. Teljesen abszurd. Ezzel szemben Edmond Kirsch korlátozott számú és nagyon konkrét előrejelzéseket adott közre, amelyek rövid időtávon belül mind megvalósultak… felhőalapú számítástechnika, önvezető autók, mindössze öt atom által hajtott mikroprocesszor. Mr. Kirsch nem Nostradamus.

Én kérek elnézést, gondolta Langdon. Edmond Kirschért állítólag tűzbe mentek azok, akik vele dolgoztak, és a jelek szerint Winston is Kirsch hűséges tanítványa volt.

– És élvezi a kalauzolásomat? – kérdezte Winston témát váltva.

– Nagyon is. Le a kalappal Edmond előtt, amiért tökéletesítette ezt a távoktató technológiát.

– Igen, ez a rendszer évek óta Edmond álma volt, és rengeteg időt meg pénzt ölt bele titokban a fejlesztésébe.

– Tényleg? A technológia nem tűnik annyira bonyolultnak. Be kell vallanom, eleinte kételkedtem, de már sikerült meggyőznie. Valóban érdekes ez a társalgás.

– Igazán nagylelkű, és remélem, nem rontok el mindent, ha bevallom az igazat. Attól tartok, nem voltam egészen őszinte önnel.

– Tessék?

– Először is, nem Winston az igazi nevem. Hanem Art.

Langdon nevetett.

– Art nevű múzeumi tárlatvezető? Nem csodálom, hogy álnevet használ. Örvendek a találkozásnak, Art.

– Továbbá, amikor azt kérdezte, miért nem szegődöm egyszerűen ön mellé, korrekt választ adtam azzal, hogy Mr. Kirsch nem szeretne nagy tömeget látni a múzeumban. De ez nem a teljes válasz. Van egy másik oka is annak, hogy fejhallgatón át beszélek önnel, és nem személyesen. – Art szünetet tartott. – Valójában nem vagyok képes fizikai mozgásra.

– Ó... nagyon sajnálom. – Langdon elképzelte, hogy kerekesszékben ül egy hívásközpontban, és bánkódott, amiért Art most kényszerítve érzi magát a magyarázkodásra.

– Nem kell sajnálnia. Biztosíthatom, hogy elég furán néznék ki lábakkal. Tudja, nem egészen olyan vagyok, amilyennek elképzel.

Langdonnak lelassultak a léptei.

– Mit ért ez alatt?

– Az „Art” név ez esetben rövidítés. Az „artificiális” avagy „mesterséges” szó rövidítése, bár Mr. Kirsch jobban szereti a „szintetikus” jelzőt. – A hang egy kis időre elnémult. – Az a lényeg, professzor, hogy ma este ön egy szintetikus

tárlatvezetővel társalog. Egyfajta számítógéppel.

Langdon elbizonytalanodva nézett körül.

– Ez valamilyen beugratás?

– A legkevésbé sem, professzor. Teljesen komoly vagyok. Edmond Kirsch egy évtizedet és közel egymilliárd dollárt fektetett a mesterséges intelligencia kutatásába, és ma este ön az elsők között találkozhat a munkája gyümölcsével. Az egész tárlatvezetést egy mesterséges tárlatvezető tartotta. Nem vagyok ember.

Langdon egy pillanatig ezt nem tudta elfogadni. A férfi hanglejtése, nyelvtana hibátlan volt, és a kissé suta nevetésétől eltekintve Langdon nem találkozott nála jobb szónokkal. Ráadásul a ma esti párbeszédük széles és árnyalt témaköröket ölelt fel.

Megfigyelés alatt tartanak, jött rá egyszerre Langdon, és pásztázni kezdte a falakat a rejtett videokamerák után. Azt gyanította, hogy akaratlan és mit sem sejtő résztvevője volt a „kísérleti művészet" egy különös akciójának – egy mesterien színre vitt abszurd darabnak. *Patkány voltam a labirintusban.*

– Nem tudok teljesen kibékülni ezzel – közölte Langdon, s a hangja visszaverődött a néptelen galériában.

– Bocsásson meg – mondta Winston. – Ez érthető. Számítottam rá, hogy nehezére eshet feldolgozni ezt a bejelentést. Gondolom, ezért kérte Edmond, hogy hozzam ide, ebbe a lezárt térbe, távol a többiektől. Erről az információról a többi vendég nem értesül.

Langdon a homályt fürkészte, hogy van-e ott még valaki.

– Bizonyára tisztában van azzal – folytatta a hang teljes zavartalansággal, amitől Langdon kényelmetlenül érezte magát –, hogy az emberi agy bináris rendszer: a szinapszisok vagy kapnak ingerületet, vagy nem, mint a ki vagy be állásba helyezett kapcsolók a számítógépben. Az agyban több mint százbillió kapcsoló van, ami azt jelenti, hogy megépíteni egy agyat inkább nagyságrendi, mint műszaki kérdés.

Langdon alig figyelt oda. Elindult, az EXIT jelre összpontosítva, amelynek a nyila a galéria túlsó vége felé mutatott.

– Megértem, professzor, nehéz elfogadni, hogy az emberi hangot, amelyen beszélek, egy gép hozta létre, de a beszéd még a

legkönnyebb része a dolognak. Egy kilencvenkilenc dolláros e-book is egész jól tudja utánozni az emberi hangot. Edmond pedig milliárdokat fektetett ebbe.

Langdon megtorpant.

– Ha maga egy számítógép, akkor válaszoljon erre. Hol zárt a Dow Jones ipari átlag 1974. augusztus huszonnegyedikén?

– Az egy szombati nap volt – vágta rá azonnal a hang. – Nem nyitottak ki a piacok.

Langdon enyhe borzongást érzett. Trükkösen választotta ki a dátumot. A fotografikus memória egyik mellékhatásaként az időpontok örökre belevésődtek az emlékezetébe. Azon a szombaton volt a legjobb barátja születésnapja, és Langdon még mindig fel tudta idézni a délutáni medencepartit. *Helena Wooley kék bikinit viselt*.

– Viszont az előző napon – tette hozzá mindjárt a hang –, augusztus huszonharmadikán pénteken a Dow Jones ipari átlag zárása 686,80 volt, 17,83 ponttal, 2,53 százalékkal esett.

Langdonnak átmenetileg elakadt a szava.

– Szívesen várok – csacsogta a hang –, ha ellenőrizni akarja az adatokat az okostelefonján. Bár kénytelen vagyok rámutatni az ebben rejlő iróniára.

– De… én nem…

– A szintetikus intelligencia legnagyobb kihívása – folytatta a hang, amelynek enyhe brit akcentusa most különösebbnek tűnt, mint valaha – nem a gyors adatelérés, ami voltaképpen egyszerű, hanem az adatok viszonyának és egymásba kapcsolódásának felismerése. Jól tudom, hogy ebben ön erős? Az ideák kölcsönös kapcsolatában? Ez az egyik oka annak, hogy Mr. Kirsch kifejezetten önnel akarta tesztelni a képességeimet.

– Ez teszt volt? – kérdezte Langdon. – Nekem?

– Nem egészem. – És megint az a suta nevetés. – Engem teszteltek. Hogy kiderüljön, meg tudom-e győzni arról, hogy ember vagyok.

– A Turing-teszt.

– Pontosan.

A Turing-teszt, idézte fel magában Langdon, a kódfejtő Alan Turingról kapta a nevét; ő vetette fel az ötletet, hogyan dönthető el egy gépről, képes-e az embertől megkülönböztethetetlen

módon viselkedni. Lényegében egy emberi bíró követ egy társalgást gép és ember között, és ha nem tudja megmondani, melyik résztvevő az ember, a gép átment a Turing-teszten. Turing alapkövetelménye 2014-ben teljesült Londonban, a Royal Society híres kísérlete során. Azóta nyaktörő sebességgel fejlődik az MI technológia.

– A mai estén – folytatta a hang – eddig egyetlen vendégünk sem gyanakodott. Mindenki pompásan érzi magát.

– Várjon, ma este itt mindenki egy számítógéppel beszél?!

– Gyakorlatilag velem beszél mindenki. Elég könnyen meg tudom osztani magam. Ön az alapbeállított hangomat hallja… Edmond ezt a hangot részesíti előnyben. Míg a többiek másféle hangokat vagy nyelveket hallanak. Ön amerikai, tudós és férfi; ehhez a profilhoz a férfi brit akcentussal alapbeállítást választottam. Úgy számoltam, hogy ez nagyobb bizalmat kelt, mint például egy fiatal nő déli hanghordozással.

Ezek szerint sovinisztának könyveltek el?

Langdonnak eszébe jutott egy népszerű felvétel, amely évekkel ezelőtt bejárta az internetet: Michael Scherert, a *Time* magazin kirendeltségvezetőjét felhívta egy telemarketing robot, és olyan hátborzongatóan emberi volt, hogy Scherer megosztotta a felvételt, hadd hallja mindenki.

De ez évekkel ezelőtt volt, jött rá Langdon.

Langdon tudta, hogy Kirsch jó ideje foglalkozik mesterséges intelligenciával, esetenként folyóiratcímlapok tették közhírré az egyes áttöréseit. Úgy tűnik, ez a „Winston” képviseli Kirsch legújabb eredményét.

– Megértem, hogy mindez túl gyorsan történik – mondta a hang –, de Mr. Kirsch megkért, hogy mutassam meg önnek ezt a spirált, amely előtt most áll. Azt is kérte, hogy lépjen be a spirálba, és menjen el a közepéig.

Langdon belesett a szűk, ívelt átjáróba, és érezte, hogy megfeszülnek az izmai. Edmond így képzel el egy egyetemi beugratást?

– Nem mondhatná el egyszerűen, hogy mi van odabent? Nem rajongok a zárt terekért.

– Érdekes, ezt nem tudtam önről.

– A klausztrofóbia nem olyasmi, amit beleveszek az

életrajzomba. – Langdon azon kapta magát, hogy még mindig képtelen felfogni, hogy egy géppel beszél.

– Nincs mitől tartania. A spirál közepén tágas tér van, és Mr. Kirsch kifejezetten azt szerette volna, hogy nézze meg a közepét. Mielőtt azonban belép: Edmond azt is kérte, hogy vegye le a fejhallgatóját, és tegye le idekint a padlón.

Langdon nézte a fölé tornyosuló építményt, és tétovázott.

– Nem jön be velem?

– Úgy tűnik, hogy nem.

– Tudja, annyira különös ez az egész, és nem teljesen…

– Professzor, tekintve hogy Edmond elhozta ide, erre az eseményre, nem olyan nagy kérés, hogy tegyen meg egy rövid távolságot ebben a műtárgyban. A gyerekek mindennap megteszik, és túlélik.

Langdont még sohasem feddte meg egy számítógép, már ha valóban az, de a csípős megjegyzés elérte a kívánt hatást. Levette a fejhallgatót, és gondosan elhelyezte a padlón, majd a spirál nyílása felé fordult. A magas falak szűk kanyont formáltak, amely meggörbült, és eltűnt szem elől a sötétben.

– Ennek semmi értelme – mondta csak úgy magának.

Langdon vett egy nagy levegőt, és benyomult a résen.

Az ösvény egyre csak kanyargott, tovább, mint képzelte, mind mélyebbre vezette, és Langdonnak hamarosan már fogalma sem volt arról, hány fordulón van túl. Az óramutató járását követő minden egyes kanyarulat után szűkebb lett az átjáró, és Langdon széles válla már kis híján a falakat súrolta. *Lélegezz, Robert!* A behajló fémlemezek olyan érzetet keltettek, mintha bármelyik pillanatban ledőlhetnének, hogy agyonnyomja a sok tonna acél.

Miért csinálom ezt?

Egy másodperccel azelőtt, hogy Langdon sarkon fordult volna, az átjáró hirtelen véget ért, és egy nagy, nyílt térségen találta magát. Nagyobb volt, mint várta, épp ahogy ígérték. Langdon gyorsan kilépett az alagútból a szabadba, és fellélegezve pásztázta a csupasz padlót, a magas fémfalakat, már megint azon tűnődve, hogy nem a bolondját járatják-e vele.

Ajtó kattant valahol odakint, és fürge léptek visszhangoztak a magas falakon túl. Valaki bejött a galériába a közeli ajtón át, amelyet Langdon látott. A léptek már a spirálnál jártak, majd

megkezdték tekergő útjukat Langdon körül, és minden újabb forduló után egyre hangosabbak lettek. Valaki közeledett a spirálban.

Langdon hátrált, és megállt a nyílással szemben, miközben a léptek szűkülő körben tartottak felé. A szaggatott kopogás tovább erősödött, aztán hirtelen felbukkant egy ember az alagút végén. Alacsony, karcsú, világos bőrű férfi átható tekintettel és borzas, fekete hajjal.

Langdon egy hosszú másodpercig megkövülten bámulta, míg végül széles vigyor terült el az ábrázatán.

– A nagy Edmond Kirsch mindig tudja, milyen egy hatásos antré.

– Csak egyetlen esélyed van első benyomást tenni – válaszolta lefegyverzően Kirsch. – Hiányoltam, Robert. Köszönöm, hogy eljött.

A két férfi szívélyesen összeölelkezett. Miközben Langdon megveregette régi barátja hátát, észlelte, hogy Kirsch soványabb lett.

– Fogyott – mondta Langdon.

– Vegán lettem – felelte Kirsch. – Könnyebb, mint edzeni.

Langdon nevetett.

– Hát, örülök a viszontlátásnak. És, mint mindig, elérte, hogy túlöltözöttnek érezzem magam.

– Ki, én? – Kirsch végignézett a fekete, feszes farmerén, a vasalt, fehér V-nyakú pólóingén és az oldalcipzáras bomberdzsekijén. – Ez *couture*.

– A fehér flip-flop mióta couture?

– Flip-flop?! Ez egy Ferragamo Guineas.

– És, gondolom, többe került, mint az én teljes öltözetem.

Edmond közelebbről is megvizsgálta Langdon klasszikus zakójának hajtókáját.

– Hiszen ez egy nagyon szép frakk – közölte meleg mosollyal. – Majdnem.

– Meg kell mondanom, Edmond, a szintetikus barátja, Winston… igen nyugtalanító.

Kirsch arca felragyogott.

– Hihetetlen, igaz? El sem tudja képzelni, mit értem el a mesterséges intelligenciában ebben az évben!

Kvantumugrásokat. Kifejlesztettem néhány új, saját technológiát, amelyek képessé teszik a gépeket a problémamegoldásra, és teljesen új módokon önszabályozók. Folyamatosan dolgozom Winstonon, de napról napra jobb lesz.

Langdonnak feltűnt, hogy az utóbbi év során mély ráncok jelentek meg Edmond fiatalos szeme körül. Kimerültnek látszott.

– Edmond, elmondaná végre, miért hozott ide?

– Bilbaóba? Vagy Richard Serra spiráljába?

– Kezdjük a spirállal – válaszolta Langdon. – Tudja, hogy klausztrofóbiás vagyok.

– Éppen azért. A ma este arról szól, hogy minden embert kilökünk a komfortzónájából. – Önelégülten mosolygott.

– Mindig is ez volt a szakterülete.

– Továbbá – folytatta Kirsch –, beszélni szerettem volna magával, de nem akartam mutatkozni az előadás előtt.

– Mert a rocksztárok sohasem keverednek a közönséggel a koncert előtt?

– Úgy van! – felelte mosolyogva Kirsch. – A rocksztár mágikusan jelenik meg a színpadon ködbe burkolózva.

Odafent hirtelen elhalványultak, majd felerősödtek a fények. Kirsch felhúzta a dzsekiujját, és megnézte az óráját. Aztán Langdonra pillantott, és egyszerre komoly lett az arckifejezése.

– Nincs sok időnk, Robert. Óriási alkalom számomra ez a mai este. Valójában az egész emberiség számára óriási alkalom.

Langdont izgatott várakozás fogta el.

– Nemrég jelentős tudományos felfedezést tettem – mondta Edmond. – Áttörést értem el, amelynek messze ható következményei lesznek. Szinte senki nem tud róla, és ma este, nagyon hamarosan, élőben tárom a világ elé a felfedezésemet.

– Nem tudom, mit mondjak – reagált Langdon. – Elképesztőnek hangzik.

Edmond lehalkította a hangját, amely rá nem jellemző módon feszült volt.

– Mielőtt a nyilvánosság elé állok ezzel az információval, a tanácsát kérem, Robert. – Szünetet tartott. – Félek, hogy az életem múlik rajta.

Kilencedik fejezet

Csend telepedett a két férfi közé a spirál belsejében.

A tanácsát kérem… Félek, hogy az életem múlik rajta.

Edmond szavai hagyták maguk után ezt a súlyos csendet a levegőben, és Langdon zaklatottságot látott a barátja tekintetében.

– Edmond? Mi folyik itt? Jól van?

Odafent újra elhalványultak, majd felerősödtek a fények, de Edmond nem törődött a figyelmeztetéssel.

– Jelentős év volt ez a számomra – kezdte, és a hangja nem volt több suttogásnál. – Egyedül dolgoztam egy nagy projekten, amely forradalmi felfedezéshez vezetett.

– Ez csodálatosan hangzik.

Kirsch bólintott.

– Valóban az, és nincsenek rá szavak, milyen izgatott vagyok, hogy ma este megoszthatom a világgal. Ez komoly paradigmaváltással fog járni. Nem túlzok, amikor azt mondom, hogy a felfedezésem következményei nagyságrendileg a kopernikuszi fordulatéval vetekszenek.

Langdon egy pillanatig azt hitte, hogy a vendéglátója csak tréfál, de Edmondnak halálosan komoly volt az arckifejezése.

Kopernikusz? Az alázat sohasem volt Edmond erőssége, de ez az állítás az esztelenség határán mozgott. Nikolausz Kopernikusz a heliocentrikus világkép – az a modell, hogy a bolygók keringenek a Nap körül – atyja volt, és tudományos forradalmat indított el az 1500-as években, amely teljesen szétzúzta az egyház régi tanítását, miszerint az emberiség lakta Föld a világegyetem középpontja. Az egyház három évszázadon át elítélte a felfedezését, de a kárt már nem lehetett jóvátenni, és a világ többé már nem volt ugyanaz.

– Látom, hogy kételkedik – mondta Edmond. – Jobb lett volna, ha Darwint nevezem meg?

Langdon mosolygott.

– Ugyanott vagyunk.

– Oké, akkor hadd fogalmazzak így: mi az a két alapvető kérdés, amelyet az emberiség újra meg újra feltett a történelem során?

Langdon fontolóra vette.

– Hát, talán ezek: Hogyan kezdődött? Honnan jövünk?

– Pontosan. De a második kérdés nem csak egy kiegészítése az elsőnek. Nem „honnan jövünk", hanem…

– Hová tartunk?

– Igen! Ez a két rejtély az emberi létezés magva. Honnan jövünk? Hová tartunk? Az ember teremtése és az ember sorsa. Ezek az egyetemes misztériumok. – Edmondnak élessé vált a pillantása, és várakozóan meredt Langdonra. – Robert, olyan felfedezést tettem… ami nagyon világos választ ad mindkét kérdésre.

Langdon fejben birkózott Edmond szavaival és a bejelentés súlyos következményeivel.

– Én… nem tudom, mit mondjak.

– Semmit sem kell mondania. Remélem, lesz időnk, hogy kimerítően megtárgyalhassuk a ma esti prezentációt, de most a dolog sötétebb oldaláról kell beszélnünk. A felfedezés lehetséges mellékhatásairól.

– Úgy gondolja, hogy hátulütői lesznek?

– Minden bizonnyal. Megválaszolva ezeket a kérdéseket közvetlen összeütközésbe kerülök az évszázados spirituális tanításokkal. Az ember teremtésének és az emberi sorsnak a kérdése hagyományosan a vallás felségterülete. Én itt betolakodó vagyok, és a világ egyházainak nem fog tetszeni a bejelentésem.

– Érdekes – válaszolta Langdon. – És ezért szánt arra két órát, hogy a vallásról faggasson a tavalyi ebédnél Bostonban?

– Igen. Talán emlékszik, személyesen garantáltam, hogy még a mi életünkben elsöprik a vallási mítoszokat a tudományos áttörések.

Langdon bólintott. *Nehéz lenne elfelejteni.* Kirsch merész állítása szóról szóra beleégett Langdon eidetikus memóriájába.

– Igen. És azzal az ellenvetéssel éltem, hogy a vallás

évezredeken át túlélte a tudomány előrelépéseit, hogy fontos szerepet tölt be a társadalomban, és, noha a vallás fejlődhet, sohasem fog eltűnni.

– Pontosan. Azt is elmondtam akkor, hogy megtaláltam az életem értelmét: a tudományos igazság alkalmazásával eltörölni a vallás mítoszát.

– Igen. Erős szavak.

– És szembeszállt velem, Robert. Azzal érvelt, hogy valahányszor rábukkanok egy „tudományos igazságra", amely ütközik a vallási tanokkal, vagy aláássa őket, meg kellene vitatnom egy vallásos tudóssal, hátha ráébredek, hogy a tudomány és a vallás sok esetben ugyanazt a történetet kísérli meg elmondani, két különböző nyelven.

– Emlékszem. A tudósok és a spirituálisok gyakorta használnak eltérő szókészletet a világegyetem ugyanazon rejtélyeinek leírására. A szembenállás legtöbbször nem lényegi, csak szemantikai.

– Nos, megfogadtam a tanácsát – mondta Kirsch. – Megvitattam a legújabb felfedezésemet a spirituális vezetőkkel.

– És?

– Hallott már a világvallások parlamentjéről?

– Persze. – Langdon nagy csodálója volt a csoport erőfeszítéseinek, amelyek a vallások közötti dialógust ösztönözték.

– Történetesen – mondta Kirsch – a parlament ebben az évben Barcelona környékén ülésezett, a montserrati apátságban.

Látványos hely, gondolta Langdon, aki évekkel ezelőtt meglátogatta a szent hegyet.

– Amikor értesültem, hogy ugyanazon a héten készülnek összeülni, mint amelyikre én időzítettem a nagy, tudományos bejelentést, nem is tudom…

– Azon tűnődött, nem isteni jel-e ez?

Kirsch nevetett.

– Valahogy úgy. Ezért megkerestem őket.

Langdon le volt nyűgözve.

– Beszédet mondott a teljes parlament előtt?

– Nem! Az túl veszélyes lett volna. Nem akartam, hogy kiszivárogjon az információ, mielőtt bejelentem, ezért csak

három résztvevővel szerveztem találkozót, a kereszténység, az iszlám és a judaizmus egy-egy képviselőjével. A könyvtárban találkoztunk, csak mi négyen.

– Elképesztő, hogy beengedték a könyvtárba – mondta megütközve Langdon. – Úgy tudom, az megszentelt hely.

– Közöltem velük, hogy biztonságos helyre van szükség, ahol nincsenek telefonok, sem kamerák, sem behatolók. A könyvtárba kísértek. Mielőtt bármit elárultam volna nekik, titoktartási fogadalmat kértem. Beleegyeztek. Jelenleg ők az egyedüli emberek a földön, akik bármit tudnak a felfedezésemről.

– Bámulatos. És hogyan reagáltak a bejelentésére?

Kirsch bűntudatos képet vágott.

– Lehet, hogy nem kezeltem igazán jól a dolgot. Ismer, Robert, ha elragad a szenvedély, nem vagyok túl diplomatikus.

– Igen, olvastam róla, hogy nem ártana magának egy kis érzékenyítő tréning – nevetett Langdon. Épp, mint Steve Jobs és megannyi más, látnoki zseni.

– Szókimondó természetem szerint azzal nyitottam, hogy egyből közöltem velük az igazságot. Hogy mindig is a tömeg félrevezetésének egy formájaként tekintettem a vallásra, és mint tudósnak, nehezemre esik elfogadni a tényt, hogy intelligens emberek milliárdjai fordulnak a különböző vallásokhoz vigaszért és iránymutatásért. Amikor megkérdezték, miért tanácskozom olyanokkal, akik iránt láthatóan csekély tisztelettel vagyok, azt feleltem, hogy le akarom mérni a reakciójukat a felfedezésemre, mert ennek alapján némi képet kapok arról, hogyan fogadják majd a hírt a hívők a világban.

– Igazi diplomata – mondta Langdon összerándulva. – Tudta, hogy néha nem az őszinteség a legjobb módszer?

Kirsch erre csak legyintett.

– Széles körben ismert, hogy mit gondolok a vallásról. Azt hittem, értékelni fogják a nyíltságot. Ezek után prezentáltam nekik a munkám, részletesen elmagyaráztam, mit fedeztem fel, és hogyan fog ez mindent megváltoztatni. Még a telefonomon is megmutattam néhány videót, amelyek, bevallom, elég ijesztőek. Elakadt a szavuk.

– Valamit csak kellett mondaniuk – noszogatta Langdon,

egyre kíváncsibban, hogy vajon mit fedezett fel Kirsch.

– Azt reméltem, hogy beszélgetni fogunk, de a keresztény főpap elhallgattatta a másik kettőt, mielőtt még megszólalhattak volna. Nyomatékosan arra kért, hogy gondoljam át még egyszer az információ nyilvánosság elé tárását. Közöltem vele, hogy a jövő hónapban tervezem.

– De ma este fogja nyilvánosságra hozni.

– Igen. Azt mondtam nekik, hogy csak hetek múlva, nehogy pánikba essenek vagy megpróbáljanak közbelépni.

– És amikor értesülnek a ma esti prezentációról? – kérdezte Langdon.

– Nem fognak örülni. Különösen az egyikük nem. – Kirsch Langdon szemébe nézett. – Antonio Valdespino püspök szervezte meg a találkozónkat. Ismeri?

Langdon feszült lett.

– Madridból?

Kirsch bólintott.

– Ő az.

Valószínűleg nem az eszményi közönség Edmond radikális ateizmusához, gondolta Langdon. Valdespino nagy hatalmú figura volt a spanyol katolikus egyházban, híres a mélyen konzervatív nézeteiről és erős befolyásáról a spanyol királyra.

– Ő volt az idei parlament házigazdája – mondta Kirsch –, ezért fordultam hozzá, hogy szervezze meg a találkozót. Felajánlotta, hogy személyesen is ott lesz, és arra kértem, hívja meg az iszlám és a judaizmus képviselőjét.

A fejük felett újra elhalványultak a fények.

Kirsch nagyot sóhajtott, és még jobban lehalkította a hangját.

– Robert, azért akartam beszélni magával a prezentációm előtt, hogy a tanácsát kérjem. Tudnom kell, elhiszi-e, hogy Valdespino püspök veszélyes.

– Veszélyes? – kérdezett vissza Langdon. – Milyen értelemben?

– Amit megmutattam neki, az fenyegetés a világára, és szeretném tudni, maga szerint lehetséges-e, hogy fizikai veszélyben vagyok.

Langdon azonnal megrázta a fejét.

– Nem, ez képtelenség. Nem tudom, mit mondott neki, de

Valdespino a spanyol katolicizmus oszlopa, és a spanyol királyi házzal való kapcsolata rendkívül befolyásossá teszi… de ő pap, nem verőember. Politikai hatalmat gyakorol. Talán kiátkozza egy szentbeszédben, de nagyon nehezen hinném el, hogy fizikai veszélyt jelent magára.

Kirsch nem úgy tűnt, mint akit meggyőztek.

– Látnia kellett volna, hogy nézett rám, amikor távoztam Montserratból.

– Beült az apátság megszentelt könyvtárába, és azt mondta egy püspöknek, hogy az egész hitrendszere illúzió! – kiáltott fel Langdon. – Azt várta, hogy teával és süteménnyel kínálja?

– Nem – ismerte el Edmond –, de azt sem vártam, hogy fenyegető hangpostaüzenetet hagy a találkozónk után.

– Valdespino püspök felhívta magát?

Kirsch benyúlt a bőrdzsekijébe, és elővett egy szokatlanul nagy okostelefont. Fényes, türkizszínű tokját ismétlődő, hatszögletű minta díszítette, amelyben Langdon a katalán, modernista építész, Antoni Gaudí egyik híres csempemintájára ismert.

– Hallgassa meg – mondta Kirsch megnyomva néhány gombot és elé tartva a telefont. Egy idős férfihang recsegett a hangszóróból, szigorúan és halálosan komolyan:

Mr. Kirsch, itt Antonio Valdespino püspök. Mint tudja, roppant nyugtalanítónak találtam a ma délelőtti találkozónkat. Ahogy a két kollégám is.

Kérem, azonnal hívjon fel, hogy megbeszéljük a továbbiakat, és ismételten felhívom a figyelmét a veszélyre, amellyel ennek az információnak a nyilvánosság elé tárása jár. Ha nem hív vissza, tudjon róla, hogy a kollégáimmal fontolóra veszünk egy megelőző bejelentést a felfedezéseiről, amelyben más megvilágításba helyezzük és hiteltelenítjük őket, megkísérelve elhárítani azt a hallatlan kárt, amelyet okozni készül a világnak… olyan kártételt, amelyet ön nyilván nem lát előre. Várom a hívását, és erősen ajánlom, hogy ne tegye próbára az elszántságom.

Ezzel véget ért az üzenet.

Langdonnak el kellett ismernie, hogy meghökkenti Valdespino agresszív hangneme, ezzel együtt nem igazán rémítette meg a hangpostaüzenet, viszont mindinkább elmélyítette a kíváncsiságát Edmond küszöbönálló bejelentésére.

– És mit válaszolt rá?

– Semmit – felelte Edmond visszadugva a telefont a zsebébe. – Üres fenyegetésnek tekintettem. Biztos voltam benne, hogy inkább eltemetni akarják ezt az információt, nem maguktól bejelenteni. Ráadásul tudtam, hogy a ma esti prezentáció váratlan időzítése meglepetésként fogja érni őket, ezért nem nyugtalanított különösebben a megelőzőakciójuk. – Kirsch elhallgatott, és fürkészve nézte Langdont. – De most… nem is tudom, van valami a hangnemében… egyszerűen nem megy ki a fejemből.

– Attól tart, hogy veszély fenyegeti? Itt? Ma este?

– Nem, nem, a vendéglista szigorúan ellenőrzött, és ennek az épületnek kiváló a biztonsága. Inkább az aggaszt, mi lesz akkor, ha a nyilvánosság elé állok. – Úgy tűnt, Edmond egyszerre megbánta, hogy egyáltalán szóba hozta a dolgot. – Ostobaság. Lámpaláz. Csak tudni akartam, mit súg az ösztöne.

Langdon növekvő aggodalommal tanulmányozta a barátját. Edmond szokatlanul sápadt és zaklatott volt.

– Az ösztönöm azt súgja, hogy Valdespino soha nem hozna magára veszélyt, függetlenül attól, hogy mennyire dühös.

A fények ismét elhalványultak, ezúttal tartósabban.

– Rendben, köszönöm. – Kirsch megnézte az óráját. – Mennem kell, de találkozhatnánk később? Van néhány vonatkozása ennek a felfedezésnek, amelyet szeretnék kitárgyalni magával.

– Persze.

– Remek. A dolgok kissé kaotikusan alakulhatnak a bejelentés után, ezért kell egy hely, ahová elmenekülhetünk a felfordulás elől, és nyugodtan beszélhetünk. – Edmond elővett egy névjegykártyát, és felírt valamit a hátára. – A prezentáció után hívjon egy taxit, és adja ezt oda a sofőrnek. Minden helyi taxis tudni fogja, hová vigye. – Átadta a kártyát Langdonnak.

Langdon egy helyi hotel vagy étterem címére számított. De amit a kártya hátán látott, az inkább tűnt titkosírásnak.

– Elnézést, ezt adjam oda egy taxisofőrnek?

– Igen, tudni fogja, hová vigye. Szólok az ottani biztonságiaknak, hogy számítsanak az érkezésére, és megyek, amilyen gyorsan csak tudok.

Biztonságiak? Langdon homlokráncolva tűnődött, vajon a BIO-EC346 nem egy titkos tudósklub kódja-e.

– Kínosan egyszerű kód, barátom. – Kirsch kacsintott. – Magának aztán igazán nem lehet gond megfejteni. Jut eszembe, csak hogy ne érje váratlanul, de szerepet fog játszani a ma esti bejelentésemben.

Langdon meghökkent.

– Miféle szerepet?

– Ne féljen, semmit sem kell tennie.

Azzal Edmond Kirsch elindult a spirál kijárata felé.

– Én rohanok a színpad mögé, de Winston majd elkalauzolja magát. – Megállt a nyílásban, és visszafordult. – Viszlát, az esemény után. És reméljük, hogy igaza van Valdespinóval kapcsolatban.

– Edmond, nyugalom. Összpontosítson a prezentációjára! Semmilyen veszély nem fenyegeti a papság részéről – biztosította Langdon.

Kirsch még mindig nem volt meggyőzve.

– Talán máshogy érez majd, Robert, ha meghallja a bejelentésem.

Tizedik fejezet

A Római Katolikus Érsekség madridi székhelye – a Catedral de la Almudena – egy robusztus, neoklasszikus székesegyház a Királyi Palota szomszédságában. Egy ősi mecset helyére épült, és a „citadella" jelentésű arab *al-mudayna* szóból származik az elnevezése.

A legenda szerint, amikor VI. Alfonz 1083-ban visszavette Madridot a muzulmánoktól, megszállottja lett egy elveszett Szűz Mária-ikon felkutatásának, amelyet befalaztak a citadellába, hogy elrejtsék. Mivel Alfonz nem találta meg az ikont, buzgón imádkozott, mire egy helyen leomlott a citadella fala és feltárult a rejtekhely, ahol még mindig égtek a gyertyák, amelyeket az ikonnal együtt falaztak be évszázadokkal korábban.

Az Almudenai Szűz ma Madrid védőszentje; zarándokok és turisták tömegei özönlenek az Almudena-székesegyházba, hogy imádkozzanak a színe előtt. A templom különleges helyszíne – a Plaza Mayoron, a Királyi Palota mellett – még egy attrakciót ígér a székesegyház látogatóinak: fennáll a lehetőség, hogy megpillanthatnak egy királyi személyt, amint a palotába érkezik, vagy onnan távozik.

Ma este a katedrális mélyén egy fiatal ministráns rohant át rémülten a folyosón.

Hol van Valdespino püspök?!

Mindjárt kezdődik a mise!

Antonio Valdespino püspök évtizedek óta főpapja és elöljárója ennek a székesegyháznak. A király régi barátjaként és spirituális tanácsadójaként Valdespino a hagyományőrzés híve és szószólója volt, jóformán zéró toleranciát tanúsítva a modernizáció iránt. Hihetetlen, de a nyolcvanhárom éves püspök még mindig bokabilincset viselt a nagyhéten, és csatlakozott a hívők menetéhez, akik ikonokat hordozva vonultak a város utcáin.

Valdespino még sohasem késett el a miséről.

A ministráns húsz perccel ezelőtt még együtt volt a püspökkel a sekrestyében, szokás szerint segített neki beöltözni. Éppen elkészültek, amikor a püspök kapott egy szöveges üzenetet, és szó nélkül elsietett.

Hová ment?

Miután hiába kereste a szentélyben, a sekrestyében, de még a püspök magán pihenőszobájában is, a ministráns most végigszáguldott a folyosón, útban a székesegyház adminisztratív részlege felé, hogy a püspöki hivatalban is megnézze.

Hallotta, ahogy a távolban mennydörögve megszólal az orgona.

Elkezdték a bevonulási himnuszt!

A ministráns lefékezett a püspök magánirodája előtt, és megütközve látta a fénycsíkot a csukott ajtó alatt. *Itt van?!*

A ministráns gyorsan bekopogott.

– *¿Excelencia Reverendísima?*

Semmi válasz.

Hangosabban kopogott, és bekiáltott: – *¡¿Su Excelencia?!*

Még mindig semmi.

Féltve az öregember egészségét a ministráns elfordította az ajtógombot, és benyitott.

¡Cielos! A ministráns tátott szájjal bámult befelé.

Valdespino püspök a mahagóni íróasztalnál ült, előtte a bekapcsolt laptop. A fején még ott volt a püspöksüveg, a miseruhát maga alá gyűrte, a pásztorbotot csak úgy a falnak támasztotta.

A ministráns megköszörülte a torkát.

– *La santa misa está…*

– *Preparada* – szakította félbe a püspök, le nem véve a szemét a monitorról. – *Padre Derida me sustituye.*

A ministráns értetlenül bámult. Derida atya helyettesítsen? Rendkívül szokatlan volt, hogy egy kezdő pap celebrálja a szombat esti misét.

– *¡Vete ya!* – csattant fel Valdespino anélkül hogy felpillantott volna. – *Y cierra la puerta.*

A megfélemlített fiú engedelmeskedett; azonnal távozott, behúzva maga után az ajtót.

Sietett vissza az orgonaszó irányába, azon tűnődve, vajon mit nézhet a püspök a számítógépen, ami elvonja a figyelmét isteni

kötelezettségének teljesítéséről.

Ugyanabban a pillanatban Ávila tengernagy a Guggenheim előcsarnokának növekvő tömegében cikázott, értetlenül figyelve, ahogy a vendégek a fejhallgatójukkal társalognak. A jelek szerint a múzeum audio tárlatvezetése kétutas volt.

Ávila örült, hogy eldobta az eszközt.

Ma este nem kell a figyelemelterelés.

Megnézte az óráját, majd a liftek felé fordult. Azok már tömve voltak vendégekkel, akik az emeleti főeseményre igyekeztek, ezért Ávila a lépcsőt választotta. Felfelé kaptatva ugyanazt a hitetlenkedő remegést érezte, mint tegnap este. *Tényleg olyan emberré váltam, aki képes ölni?* Az istentelen lelkek, akik megfosztották a feleségétől és a gyermekétől, megváltoztatták.

Egy magasabb hatalom szentesíti a tetteimet, emlékeztette magát. *Az igazságosság vezérel, helyesen cselekszem.*

Amikor Ávila felért az első szintre, egy nőre esett a pillantása az egyik közeli függőhídon. Spanyolország legújabb üdvöskéje, gondolta a híres szépség láttán.

A nő testre simuló, átlós, fekete csíkozású fehér ruhát viselt, amelyben roppant elegánsan festett. Karcsú termete, dús, fekete haja és kecses tartása csodálatra méltó volt, és Ávila látta, hogy nem ő az egyetlen, aki megbámulja.

A többi vendég elismerő pillantása mellett a csíkos ruhás nő két biztonsági őr figyelmét is fogva tartotta, akik árnyékként követték. A férfiak két párduc óvatos magabiztosságával mozogtak; egyforma, kék zakójuk volt ráhímzett címerrel és a GR kezdőbetűkkel.

Ávilát nem lepte meg a jelenlétük, a láttukra mégis felgyorsult a pulzusa. A spanyol fegyveres erők egykori tagjaként pontosan tudta, mit jelent a GR. Ez a két biztonsági őr fegyvert visel és a világ legjobb kiképzését kapta.

Ha ezek itt vannak, minden óvintézkedést meg kell tennem, mondta magának Ávila.

– Hé! – vakkant rá egy férfihang közvetlenül a háta mögül.

Ávila megpördült.

A potrohos alak szmokingban és fekete cowboy-kalapban

szélesen vigyorgott.

– Szép jelmez! – mondta a férfi Ávila katonai egyenruhájára utalva. – Hol lehet ilyet szerezni?

Ávila rámeredt, a keze reflexszerűen ökölbe szorult. *Egy életen át tartó szolgálattal és áldozathozatallal*, gondolta.

– *No hablo inglés* – közölte vállat rántva, és továbbhaladt a lépcsőn.

A második emeleten elindult egy hosszú folyosón a jelzéseket követve, amelyek a folyosó végi mosdó helyét mutatták. Már belépni készült, amikor az egész múzeumban elhalványodtak, majd ismét felerősödtek a fények – tapintatosan figyelmeztetve a vendégeket, hogy ideje irányt venni az emeleti prezentációra.

Ávila bement a néptelen mosdóba, kiválasztotta az utolsó fülkét, és magára zárta az ajtót. Egyedül maradva érezte, hogyan törekszenek a felszínre az ismerős démonok, azzal fenyegetve, hogy visszarántják a mélységbe.

Öt év, és még mindig kísértenek az emlékek.

Ávila dühösen elhessegette őket, és elővette a rózsafüzért a zsebéből. Gyengéden felakasztotta az ajtó fogasára. Ahogy a gyöngyszemek és a kereszt békésen megpihent a szeme előtt, csodálattal adózott a keze munkájának. A hívők elborzadnának, hogy valaki képes volt beszennyezni az olvasót, ilyen tárgyat alkotva belőle. De a Régens meggyőzte Ávilát, hogy a kétségbeejtő helyzetek megengednek egyfajta rugalmasságot a feloldozás szabályaiban.

Ha szent ügyről van szó, biztosította a Régens, *garantált az isteni megbocsátás.*

És ha a lelke védve van, Ávila teste is mentesül a gonosz terhétől. Lepillantott a tetoválásra a tenyerén.

Mint Krisztus ősi *crismón*ja, az ikon teljes egészében betűkből szerkesztett szimbólum volt. Ávila véste be három nappal ezelőtt tűvel és gubacstintával, pontosan úgy, ahogy utasították, és még mindig érzékeny és vörös volt a helye. Ha elkapnák, biztosította róla a Régens, nem kell mást tennie, mint megmutatni a tenyerét, és órákon belül kiszabadul.

Ott vagyunk a kormányzat legmagasabb szintjein, mondta a Régens.

Ávila már megtapasztalta, milyen hatalmas befolyással bírnak, és érezte, hogy ez védelmező köpenyként borul rá. Még léteznek olyanok, akik tisztelik a régi rendet. Ávila remélte, hogy egy napon beléphet ennek az elitnek a soraiba, de pillanatnyilag attól is megtisztelve érezte magát, hogy egyáltalán szerepet kapott.

A mosdó magányában Ávila elővette a telefonját, és hívta a megadott biztonságos számot.

A hang a vonal másik végén már az első csengésre reagált.

– *¿Sí?*

– *Estoy en posición* – mondta Ávila, várva a végső parancsot.

– *Bien* – felelte a Régens. – *Tendrás una sola oportunidad. Aprovecharla será crucial.*

Csak egyetlen esélye lesz. Sorsdöntő, hogy megragadja.

Tizenegyedik fejezet

Harminc kilométerre Dubaj csillogó felhőkarcolóitól, ember alkotta szigeteitől és a hírességek villáitól fekszik Sardzsa városa – az Egyesült Arab Emírségek ultrakonzervatív iszlám kulturális központja.

Több mint hatszáz mecsetjével és a régió legjobb egyetemeivel Sardzsa a spiritualitás és a tudás fellegvára – e helyzetét a hatalmas olajtartalékok és egy uralkodó biztosítja, aki mindenek fölé emeli az oktatást.

Ma este Sardzsa közkedvelt allamahjának, Szájed al-Fadlnak a családja virrasztásra gyűlt össze. A hagyományos *tahadzsud* éjszakai ima helyett a virrasztás imájára, amelyet a szeretett apa, nagybácsi és férj visszatéréséért mondtak, aki előző nap rejtélyes körülmények között, nyom nélkül eltűnt.

A helyi sajtó az imént jelentette be, hogy Szájed egyik kollégája állítása szerint az általában derűs allamah két napja „furcsán zaklatott" állapotban tért haza a világvallások parlamentjéről. A kolléga azt is hozzátette, hogy röviddel a hazatérése után rendkívül túlfűtött telefonbeszélgetést folytatott. A vita angol nyelven folyt, ezért nem értette, de megesküdött, hogy Szájed többször is megismételt egy nevet.

Edmond Kirsch.

Tizenkettedik fejezet

Langdon fejében egymást kergették a gondolatok, miközben kifelé tartott a spirálból. A Kirschsel történt találkozás egyszerre volt izgalmas és riasztó. Akár túlzók Kirsch állításai, akár nem, a tudós nyilvánvalóan felfedezett valamit, ami szerinte paradigmaváltáshoz vezet a világon.

Egy Kopernikuszéval felérő felfedezés?

Amikor Langdon végre kikeveredett a szoborból, enyhe szédülés fogta el. Visszavette a fejhallgatót, amit a padlón hagyott.

– Winston? – szólt bele, magára igazítva az eszközt. – Halló!

Halk kattanás, és a számítógépesített brit tárlatvezető visszatért.

– Üdv, professzor. Igen, itt vagyok. Mr. Kirsch arra kért, hogy vezessem el a szolgálati lifthez, mert már nincs idő visszamenni az előcsarnokba. És úgy vélte, értékelni fogja a tágasabb, szolgálati liftet.

– Ez kedves tőle. Tudja, hogy klausztrofóbiás vagyok.

– Most már én is tudom. És nem fogom elfelejteni.

Winston egy oldalajtón át egy folyosóra kalauzolta Langdont. A szolgálati lift valóban óriási volt, ahogy ígérte, nyilván nagyméretű műtárgyak szállítására tervezték.

– Legfelső gomb – mondta Winston, amikor Langdon belépett a liftszekrénybe. – Második emelet.

Megérkezve Langdon kilépett.

– Eddig megvolnánk – szólalt meg Winston csacsogó hangja Langdon fejében. – Most átmegyünk a galérián balra. Ez a legrövidebb út az előadóterembe.

Langdon követve Winston utasításait átvágott egy tágas galérián, ahol bizarr installációkat állítottak ki: egy acélágyút, amely vörös viaszból ragacsos pacnikat lőtt ki egy fehér falra; egy szögesdrót kenut, amely semmiképp sem maradhatott fenn

a vízen; egy egész miniatűr várost csiszolt fémkockákból.

Miközben áthaladtak a galérián a kijárat felé, Langdon szembe találta magát egy rendkívül zavarbaejtő műtárggyal, amely uralta a teret. *Ez már hivatalos*, döntötte el, *megtaláltam a múzeum legkülönösebb alkotását*.

Széltében az egész termen át fából készült, mozgásban ábrázolt farkasok sokasága rohant végig hosszú sorban a galérián, majd felugorva a levegőbe hevesen nekiütköztek egy átlátszó üvegfalnak, amelynek tövében már döglött farkasok kupaca hevert.

– Az a címe, hogy „Fejjel a falnak" – közölte kérés nélkül Winston. – Kilencvenkilenc farkas rohan neki vakon a falnak, a nyájmentalitást, a normától eltéréstől való félelmet jelképezve.

Langdonnál betalált a jelkép iróniája. *Gyanítom, hogy ma este Edmond drámaian eltér a normától.*

– És most tovább egyenesen előre – mondta Winston –, ott lesz a kijárat, attól a színes, rombusz alakú műtárgytól balra. A művész Edmond egyik kedvence.

Langdon látta maga előtt az élénk színekre festett tárgyat, és azonnal ráismert a kézjegyre a cikcakkokban, az alapszínekben és a játékosan lebegő szemben.

Joan Miró, gondolta Langdon; szerette a híres, barcelonai művész játékos munkáit, amelyekben mintha egy gyerek kifestőkönyv és egy szürrealista színes üvegablak találkozott volna.

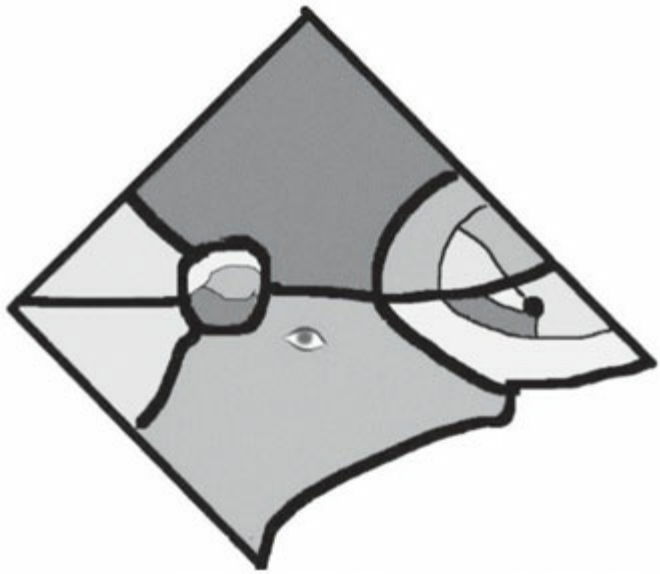

Ám amikor Langdon a műtárgy elé ért, hirtelen megtorpant, azt látva, hogy a felszíne teljesen sima, az ecsetmunka minden látható jele nélkül.

– Ez egy reprodukció?

– Nem, ez az eredeti – válaszolta Winston.

Langdon közelebbről is megnézte. A mű egyértelműen egy nagyméretű nyomtatóval készült.

– Winston, ez nyomtatva van. Még csak nem is vászonra.

– Nem dolgozom vászonra – felelte Winston. – Én virtuálisan alkotok, aztán Edmond nyomtatja ki nekem.

– Várjon – mondta hitetlenkedve Langdon. – Ez saját?

– Igen, megpróbáltam utánozni Joan Miró stílusát.

– Azt látom – mondta Langdon. – Még szignálta is… Miró.

– Nem – mondta Winston. – Nézze meg jobban. Az én szignóm Miro, ékezet nélkül. Spanyolul azt jelenti a *miro* szó, hogy „nézek”.

Ügyes, ezt Langdonnak el kellett ismernie, látva a Miró-stílusú szemet, amely a látogatóra néz Winston művének közepéből.

– Edmond azt kérte, hogy készítsek egy önarcképet, és ezzel álltam elő.

Ez egy önarckép? Langdon újra szemügyre vette a

szabálytalan cikcakkok kollekcióját. *Nagyon fura kinézetű számítógép lehet.*

Langdon nemrégiben olvasott Edmond növekvő érdeklődéséről egy új terület iránt: megtanítani a számítógépeket algoritmikus művek alkotására, azaz művészetet generálni kivételesen összetett számítógépes programokkal. Ez felvetett egy kényelmetlen kérdést: amikor számítógép alkot művet, ki a művész, a számítógép vagy a programozó? Az MIT nemrégiben rendezett kiállítására a magas szinten megvalósított algoritmikus művekből a Harvard egy suta bölcsészeti kurzussal reagált: *A művészet tesz minket emberré?*

– Zenét is komponálok – csicseregte Winston. – Meg kéne kérnie Edmondot, hogy majd játsszon le néhány darabot, ha kíváncsi rá. Most azonban sietnie kell. Rövidesen kezdődik a prezentáció.

Langdon a galériát elhagyva egy magas függőhídon találta magát az előcsarnok felett. A hatalmas térség túloldalán múzeumi alkalmazottak terelték ki az utolsó néhány késésben lévő vendéget a liftekből egy bejárat felé, amerre Langdon is tartott.

– Perceken belül kezdődnie kell a ma esti programnak – mondta Winston. – Látja a bemutatóterem bejáratát?

– Igen. Itt van előttem.

– Remek. Még valami. Ahogy belép, gyűjtőkosarakat fog látni, ahová a fejhallgatók kerülnek. Edmond azt kérte, hogy ne adja le a magáét, hanem tartsa meg. Így a program végén ki tudom kalauzolni a múzeumból egy hátsó ajtón át, ahol elkerülheti a tömeget és foghat egy taxit.

Langdon felidézte a különös sort betűkből és számokból, amelyet Edmond firkantott le neki a névjegye hátára, hogy ezt adja oda a taxisofőrnek.

– Winston, Edmond csak annyit írt fel, hogy „BIO-EC346". Kínosan egyszerű kódnak nevezte.

– Igazat mondott – válaszolta gyorsan Winston. – És most, professzor, kezdődik a program. Remélem, élvezni fogja Mr. Kirsch prezentációját, és alig várom, hogy utána ismét a segítségére lehessek.

Egy hirtelen kattanás, és Winston eltűnt az éterben.

Langdon a bejárathoz érve levette a fejhallgatót és a zakója zsebébe csúsztatta a kis méretű eszközt. Aztán az utolsó vendégekkel együtt sietve belépett, épp mielőtt bezárult volna mögötte az ajtó.

És ismét csak egy váratlan helyen találta magát.

Állva fogjuk hallgatni a prezentációt?

Langdon úgy képzelte, hogy a tömeg az előadóterem kényelmes székein ülve fogja meghallgatni Edmond bejelentését, ehelyett azonban több száz vendég zsúfolódott össze egy fehérre meszelt falú, szűkös csarnokban. A helyiségben nem voltak sem műtárgyak, sem ülések – csak egy pódium a távoli falnál; mögötte egy nagy LCD-képernyő, amelyen ez állt:

Az élő programig hátralévő idő: 2 perc 07 másodperc

Langdont elfogta a várakozás izgalma, a tekintete lejjebb siklott az LCD-képernyőn a következő sorra, amelyet kétszer is el kellett olvasnia:

A távoli látogatók száma jelenleg: 1 953 694

Kétmillió ember?

Kirsch elmondta Langdonnak, hogy valós időben követhetővé teszi a bejelentését, de ez a szám felfoghatatlan volt, és másodpercről másodpercre egyre gyorsabban nőtt.

Langdon arcán mosoly futott át. Egykori tanítványa kétségtelenül sokra vitte. Már csak az a kérdés: mi az ördögöt készül bejelenteni Edmond?

Tizenharmadik fejezet

Dubajtól keletre, a holdfényes sivatagban egy Sand Viper 1100 terepjáró élesen balra fordult, és farolva megállt, homokfátylat húzva a vakító reflektorok előtt.

A kormánynál ülő tini lekapta a szemüvegét, és meredten bámulta a tárgyat, amelyen majdnem keresztülhajtott. Óvatosan kiszállt a járműből, és elindult a sötét alakzat felé a homokban.

És valóban, pontosan az volt, aminek látszott.

A reflektorfényben, arccal lefelé elterülve a homokon, egy mozdulatlan emberi test hevert.

– *Marhaba?* – kiáltott rá a srác. – Halló!

Semmi válasz.

A fiú a ruhái – a hagyományos, fez stílusú fejfedő és a bő *kandura* – alapján meg tudta állapítani, hogy férfi. Zömöknek és jól tápláltnak tűnt. A lábnyomait rég eltüntette a szél, ahogy a keréknyomokat vagy más arra utaló jelet is, hogyan került ilyen messzire a sivatag mélyén.

– *Marhaba?* – ismételte a srác.

Semmi.

A fiú bizonytalanul kinyújtotta a lábát, és finoman oldalba bökte a férfit. Noha ernyedt volt a teste, érintésre feszesnek és keménynek tűnt, már kiszárította a szél és a nap.

Láthatólag halott volt.

A fiú lehajolt, megragadta a férfi vállát, és a hátára fordította. Élettelen szeme az égbolt felé fordult. Az arcát és a szakállát homok borította, de még ilyen piszkosan is valahogy barátságosnak, sőt ismerősnek tetszett, mint egy szeretett nagybácsi vagy nagyapa.

Fél tucat quad és sivatagi terepjáró dübörgött fel a közelben, ahogy a fiú haverjai visszaindultak megnézni, hogy jól van-e. A járművek felhajtottak a dűne hátán, és lesiklottak róla.

Mindenki leparkolt a morbid felfedezés láttán, és levéve a

szemüvegét meg a sisakját összegyűlt a holttest körül. Az egyik fiú izgatott kiáltozásba kezdett, mert felismerte, hogy a halott ember Szájed al-Fadl – a híres tudós és vallási vezető –, aki időnként előadott az egyetemen.

– *Masza alina annaf al?* – kérdezte hangosan. *Mit tegyünk?*

A fiúk körben álltak, és szótlanul bámulták a holttestet. Aztán úgy reagáltak, ahogy a fiatalok szerte a világon. Elővették a telefonjukat, és elkezdtek fotózni, hogy elküldjék a képeket a barátaiknak.

Tizennegyedik fejezet

A pódium körül tülekedő tömegbe szorult Robert Langdon elképedve figyelte, ahogy egyre nagyobb számot mutat az LCD-képernyő.

A távoli látogatók száma jelenleg: 2 527 664

A szűkös térben tompa morajjá erősödött a jelenlévők háttérzaja, a több száz vendég hangja felfokozott várakozásról árulkodott, sokan izgatott last minute telefonhívásokban vagy Twitter-üzenetekben adtak hírt a hollétükről.

Egy technikus lépett a pódiumra, és megütögette a mikrofont.

– Hölgyeim és uraim, már kértük, hogy legyenek szívesek kikapcsolni a mobileszközöket. Mostantól blokkolunk minden internet- és telefonkapcsolatot az esemény időtartamára.

Sok vendég még mindig telefonált, de hirtelen megszakadt a kapcsolat. A többség teljesen ledöbbent, mintha valami csodás kirschi technológiáról lenne szó, amely varázslatosan elvágott minden összeköttetést a külvilággal.

Ötszáz dollár egy elektronikai szaküzletben, gondolta Langdon, tudván, hogy több Harvard-professzor is hordozható mobilzavaró eszközt vet be, ha térerőmentes zónát akar létrehozni az előadóteremben, hogy a hallgatók ne a mobil eszközeikkel foglalkozzanak az óráján.

Egy operatőr úgy helyezkedett, hogy a nagy kamera a vállán a pódiumra irányuljon. A teremben elhalványodtak a fények.

Az LCD-képernyőn ez állt:

Az élő programig hátralévő idő: 38 másodperc
A távoli látogatók száma jelenleg: 2 857 914

Langdon megbűvölten figyelte a számlálót. Úgy tűnt, mintha

gyorsabban nőne még az amerikai nemzeti adósságnál is, és alig tudta elképzelni, hogy közel hárommillió ember ül otthon ebben a pillanatban az élő közvetítésre várva, amely mindjárt elkezdődik a teremben.

– Harminc másodperc – szólt bele halkan a technikus a mikrofonba.

A pódium mögötti falon megnyílt egy keskeny ajtó, mire a tömeg azonnal elcsendesült, a nagy Edmond Kirsch megjelenésére várva.

De Edmond nem jelent meg.

Az ajtó majdnem tíz másodpercig nyitva állt.

Akkor belépett rajta egy elegáns nő, és elindult a pódium felé. Káprázatosan gyönyörű volt – magas, nádszálkarcsú, hosszú, fekete hajjal – és átlós, fekete csíkozású, testhezálló fehér ruhát viselt. Látható erőfeszítés nélkül suhant a pódium felé. A színpad közepére lépve beállította a mikrofont, nagy levegőt vett, és türelmes mosollyal nézett a közönségre, várva a megadott időpontot.

Az élő programig hátralévő idő: 10 másodperc

A nő egy pillanatra lehunyta a szemét, mintha erőt gyűjtene, aztán kinyitotta: a nyugalom szobra volt.

Az operatőr felmutatta az öt ujját.

Négy, három, kettő…

Teljes csend lett a teremben, amikor a nő a kamera felé fordította a tekintetét. Az LCD-képernyőn megjelent élőben olajbarna tónusú arca. A közönségen tartva sötét szemének élénk pillantását félresimított egy kósza hajfürtöt.

– Jó estét mindenkinek – kezdte kiművelt és nyájas hangon, enyhe spanyol akcentussal. – Ambra Vidal vagyok.

A teremben szokatlanul hangos tetszésnyilvánítás tört ki, nyilvánvalóvá téve, hogy jó sokan ismerik a jelenlévők közül.

– *¡Felicidades!* – kiáltotta valaki. *Gratulálunk!*

A nő elpirult, és Langdon gyanította, hogy valamilyen információnak nincs birtokában.

– Hölgyeim és uraim – folytatta gyorsan a nő –, öt éve vagyok a bilbaói Guggenheim Múzeum igazgatója, és ma este azért állok

itt, hogy köszöntsem önöket egy különleges eseményen, amelyet egy roppant figyelemreméltó ember prezentál.

A tömeg lelkesen tapsolt, és Langdon is csatlakozott.

– Edmond Kirsch nemcsak nagylelkű patrónusa a múzeumnak, hanem közeli barátom is lett. Személyes megtiszteltetésnek tekintem, hogy együtt dolgozhattam vele az utóbbi néhány hónapban a ma esti esemény megtervezésén. Az imént ellenőriztem, forrong a közösségi média az egész világon! Ahogy azt sokan már hallhatták, Edmond Kirsch nagy fajsúlyú tudományos bejelentést készül tenni ma este… egy olyan felfedezésről, amely hite szerint a legjelentősebb eredményeként vonul be a történelembe.

Izgatott moraj hallatszott a teremben.

A sötét hajú nő játékosan elmosolyodott.

– Természetesen könyörögtem Edmondnak, hogy árulja el, mit fedezett fel, de még csak célozni sem volt hajlandó rá.

A kitörő nevetést újabb taps követte.

– A ma esti különleges prezentáció – folytatta a nő – angol nyelven, Mr. Kirsch anyanyelvén hangzik el, de azok számára, akik online követik, valós idejű fordítást biztosítunk több mint húsz nyelven. – Az LCD-képernyő frissült, és Ambra hozzátette: – Ha bárki valaha is kételkedett volna Edmond önbizalmában, íme, az automatizált sajtóközlemény, amely tizenöt perce jelent meg a közösségi médiában szerte a világon.

Langdon a kijelzőre pillantott.

Ma este 20.00 órakor (CEST)
Edmond Kirsch jövőkutató élő adásban jelenti be felfedezését,
amely örökre megváltoztatja a tudományokat.

Tehát így lehet hárommillió nézőt szerezni percek alatt, morfondírozott Langdon. Visszaterelve figyelmét a pódiumra, kiszúrt két embert, akit eddig nem vett észre – két rezzenéstelen arcú biztonsági őr állt teljes készenlétben az oldalfalnál a tömeget pásztázva. Langdon meglepődött az egyforma kék zakójukon díszlő monogram láttán.

A Guardia Real?! Mit keresnek itt a Királyi Gárda emberei ma este?

Valószínűtlennek tűnt, hogy a királyi család bármely tagja jelen legyen a közönségben; hithű katolikusként szinte bizonyosan kerülik, hogy nyilvánosan kapcsolatba hozzák őket egy olyan ateistával, mint Edmond Kirsch.

A király a spanyol parlamentáris monarchiában igen korlátozott hivatalos hatalommal rendelkezik, ezzel szemben óriási befolyással bír az emberek szívére és elméjére. Spanyolok milliói számára a korona még mindig a los reyes católicos és a spanyol aranykor gazdag vallásos hagyományának a jelképe. A madridi Királyi Palota még mindig spirituális iránytű és a tántoríthatatlan vallási meggyőződés hosszú történetének emlékműve.

Langdon hallotta a spanyol mondást: „A parlament kormányoz, de a király uralkodik." A Spanyolország diplomáciai ügyeit intéző királyok évszázadokon át mélyen hívő, konzervatív katolikusok voltak. *És a jelenlegi király sem kivétel*, gondolta Langdon, aki olvasott az uralkodó mély, vallásos hitéről és konzervatív értékrendjéről.

Az utóbbi hónapokban arról írtak, hogy az idős király ágyhoz kötött és haldoklik, és az ország felkészült rá, hogy végül átadja a hatalmat egyetlen fiának, Juliánnak. A sajtó szerint Julián herceg bizonyos értelemben sötét ló, csendesen élt az apja hosszú árnyékában, és most azon tűnődik az ország, vajon milyen uralkodó válik belőle.

Julián herceg küldte a Guardia ügynökeit, hogy kémkedjenek Edmond eseményén?

Langdonnak újra bevillant a fenyegető hangpostaüzenet, amelyet Valdespino püspök küldött Edmondnak. Aggodalmaival ellentétben Langdon barátságosnak, lelkesnek és biztonságosnak érezte a terem légkörét. Felidézte, hogy Edmond a rendkívül szigorú biztonsági intézkedéseiről beszélt neki – lehetséges, hogy a spanyol Guardia Real a védelem megerősítését szolgálja, hogy zökkenőmentes legyen az este.

– Akik ismerik Edmond Kirsch vonzódását a drámai hatásokhoz – folytatta Ambra Vidal –, azok tudják, hogy semmi esetre sem hagyna bennünket hosszan ácsorogni egy ilyen steril környezetben.

Egy csukott szárnyas ajtóra mutatott a terem túlsó végében.

– Edmond Kirsch az ajtó mögött létrehozott egy „kísérleti teret”, amelyben megtartja ma esti multimédiás előadását, melyet teljes egészében számítógépek vezérelnek, és élő közvetítést sugároz az egész világon. – Elhallgatott és az aranyórájára pillantott. – A ma esti esemény gondosan időzített, és Edmond azt kérte, hogy vezessem át önöket, mert pontban nyolc tizenötkor, vagyis perceken belül kezdünk. – Ismét a szárnyas ajtóra mutatott. – Kérem, hölgyeim és uraim, fáradjanak át, és meglátjuk, mit tartogat számunkra a bámulatos Edmond Kirsch.

Mintegy végszóra megnyíltak az ajtószárnyak.

Langdon belesett, azt várva, hogy egy másik terem lesz ott.

És igencsak elbámult azon, amit az ajtón túl látott. Mély, sötét alagút nyílt meg előtte.

Ávila tengernagy hátramaradt, miközben a vendégek izgatottan tódultak a gyéren megvilágított átjáró felé. Az alagútba bámulva elégedetten látta, hogy sötét van odabent.

A sötétség nagyban megkönnyíti a dolgát.

Megérintette a rózsafüzért a zsebében, és összeszedve a gondolatait még egyszer átfutotta fejben a részleteket, amelyeket az imént közöltek vele a küldetéséről.

Az időzítés az, ami sorsdöntő.

Tizenötödik fejezet

Az íves támaszokra feszített fekete anyagból készült alagút vagy hat méter széles volt, és bal felé enyhén emelkedett. A padlóját fekete, plüss-szőnyeg borította, és a falak tövében húzódó két fényszalag szolgáltatta az egyedüli világítást.

– A cipőket, kérem – suttogta egy múzeumi alkalmazott az újonnan érkezőknek. – Kérem, mindenki vegye le a cipőjét, és vigye a kezében.

Langdon kilépett a fekete lakkcipőjéből, és zoknis lába mélyen belesüppedt a rendkívül puha szőnyegbe. Érezte, hogy ösztönösen ellazul a teste. Mindenfelől megkönnyebbült sóhajokat hallott.

Ahogy továbbtalpalt az átjáróban, végre meglátta az alagút végét – fekete függöny zárta el, ahol múzeumi alkalmazottak fogadták a vendégeket, és mindenkinek odanyújtottak egy vastag fürdőlepedőnek látszó tárgyat, mielőtt a függöny mögé terelték.

Bent az alagútban bizonytalan csend váltotta fel az izgatott várakozás korábbi moraját. Amikor Langdon a függöny elé érkezett, ő is megkapta az összehajtott anyagot egy alkalmazottól, és rájött, hogy nem fürdőlepedő, hanem egy kis plüsstakaró rávarrt párnával a végén. Langdon megköszönte, és belépett a függöny mögötti térbe.

Ma este már másodszor kényszerült megtorpanásra. Azt ugyan nem tudta volna megmondani, mire számított, de abban biztos volt, hogy nem a most elé táruló látványra.

A szabadban vagyunk?

Langdon egy tágas mező szélén állt. Fölötte a szédítő, csillagos ég, a távolban a karcsú holdsarló most emelkedett ki egy magányos juharfa mögül. Ciripeltek a tücskök és meleg szellő simogatta az arcát, a levegőt átjárta a zoknis talpa alatt érzett frissen kaszált fű illata.

– Uram? – suttogta egy múzeumi alkalmazott, megfogva a karját és kivezetve a mezőre. – Kérem, találjon magának egy helyet a füvön. Terítse le a takaróját, és élvezze a programot!

Langdon elindult a mezőn a többi csodálkozó vendéggel együtt, akiknek a nagy része már helyet keresett a tágas réten, ahová leteheti a takaróját. A szépen nyírt füves térség nagyjából akkora volt, mint egy gyeplabdapálya; fák, csenkesz- és gyékényfélék vették körül, amelyek zizegtek a szélben.

Több másodpercbe telt, mire Langdon rájött, hogy mindez csak illúzió – egy hatalmas műtárgy.

Egy bonyolult planetárium belsejében vagyok, gondolta, lenyűgözve a részletek kidolgozottságától.

A csillagos égbolt a feje felett, a holddal, az átfutó felhőkkel és a távolban a hegyekkel együtt, kivetítés volt. A susogó fák és fűfélék valóban ott voltak – vagy tökéletes hamisítvány, vagy rejtett cserepekbe ültetett valódi növények kis erdejének formájában. A vegetáció külső kerületének homályba burkolása ügyesen leplezte el az óriási terem szögletes sarkait, a természeti környezet benyomását keltve.

Langdon lekuporodva megtapogatta a füvet, ami puha és valószerű volt, de teljesen száraz. Olvasott már az új, mesterséges gyepről, amely még a profi sportolókat is megtéveszti, de Kirsch ennél is továbbment egy lépéssel: enyhén göröngyös talajt hozott létre kis bemélyedésekkel és halmocskákkal, mint egy igazi mezőn.

Langdon felidézte, mikor csalták meg először az érzékei. Gyerekkorában egy kis csónakon sodródott egy holdvilágos kikötőben, ahol egy kalózhajó vívott fülsiketítő ágyúcsatát. Langdon ifjonti elméje nem tudta elfogadni, hogy nem egy kikötőben van, hanem egy tágas, föld alatti teremben, amelyet vízzel árasztottak el, hogy megteremtsék a klasszikus Disney World világának illúzióját a Karib-tenger kalózaival.

Ma este szédítően életszerű volt a hatás, és ahogy a körülötte lévő vendégek is felfogták, miről van szó, Langdon látta, hogy a csodálatuk és tetszésük az övét visszhangozza. Kalapot kellett emelnie Edmond előtt – nem pusztán ennek a bámulatos illúziónak a megteremtéséért, hanem azért is, mert felnőttek százait sikerült rávennie arra, hogy lerúgják a drága cipőjüket és

lefeküdjenek a gyepre az eget bámulni.

Gyerekként tettünk ilyet, de menet közben valahogy felhagytunk vele.

Langdon elnyúlt, a feje alá igazította a párnát, és hagyta, hogy a teste beleolvadjon a puha fűbe.

A feje fölött hunyorogtak a csillagok, és Langdon egy kis időre újra kamasz lett, elheveredett a buja zöldben a Bald Peak golfpályán a legjobb barátaival, és az élet rejtélyein töprengett. *Kis szerencsével*, tűnődött most Langdon, *Edmond Kirsch ma este megoldhat nekünk néhány ilyen rejtélyt.*

A terem végében Luis Ávila tengernagy vetett még egy utolsó pillantást a jelenetre, majd csendben visszahúzódott, észrevétlenül besurranva a függöny mögé, amelyen át érkezett. Egyedül állva a bevezető alagútban végigfuttatta kezét a szövetfalon, amíg ki nem tapintotta az illesztést. A lehető leghalkabban széthúzta a tépőzárat, és átlépve a falon visszaengedte az anyagot maga után.

Szertefoszlott az illúzió.

Ávila már nem egy mezőn állt.

Tágas helyiségben találta magát, amelyet kiterjedt, ovális buborék uralt. Egy szoba a szobában. A szemben lévő építményt – egy kupolás színházteremfélét – magas állványzat vette körül, amelyen kábelkötegeket, lámpatesteket és hangszórókat rögzítettek. Befelé mutatva videokivetítők egész sora vetett széles fénynyalábokat a kupola átlátszó felszínére, megteremtve a csillagos ég és a távoli hegyek illúzióját a kupola belsejében.

Ávila csodálattal adózott Kirsch drámai érzékének, bár azt a jövőkutató sem tudná elképzelni, mennyire drámai fordulatot vesz hamarosan a mai este.

Gondolj a tétre! Egy nemes háború katonája vagy. Egy nagyobb egész része.

Ávila számtalanszor játszotta le fejben a küldetését. A zsebébe nyúlt, és elővette a nagy méretű rózsafüzért. Abban a pillanatban egy férfihang mennydörgött az odafent sorakozó hangszórókból, mintha Isten szava szólna.

– Jó estét, barátaim. Edmond Kirsch vagyok.

Tizenhatodik fejezet

Budapesten Köves rabbi idegesen járt fel-alá a gyéren megvilágított dolgozószobájában. Felkapva a távkapcsolót, szorongva szörfölt a csatornák között, miközben az újabb híreket várta Valdespino püspöktől.

A televízióban több hírcsatorna is megszakította adását az utóbbi tíz percben, hogy élőben közvetítsen a Guggenheim Múzeumból. Kommentátorok beszéltek Kirsch korábbi eredményeiről, és találgatták, miről fog szólni a rejtélyes bejelentés. Kövest megrendítette a lavinaszerűen növekvő érdeklődés.

Én már ismerem ezt a bejelentést.

Három nappal ezelőtt Montserrat hegyén Edmond Kirsch bemutatott egy állítólagos „nyers vágást" az anyagból Kövesnek, al-Fadlnak és Valdespinónak. Köves azt gyanította, hogy a világ most ugyanezt a programot fogja látni.

Ma este minden megváltozik, gondolta szomorúan.

A telefon csengése kiszakította Kövest a merengéséből. Felkapta a kézibeszélőt.

Valdespino bevezetés nélkül fogott bele a mondandójába.

– Jehuda, sajnos rossz híreim vannak. – Komor hangon felolvasta a bizarr jelentést, amelyet az Egyesült Arab Emirátus adott ki.

Köves elborzadva tapasztotta a szájára a kezét.

– Al-Fadl allamah… öngyilkosságot követett el?

– Ezt spekulálta ki a hatóság. Nemrég találtak rá a sivatag mélyén… mintha egyszerűen kivonult volna oda meghalni. – Valdespino szünetet tartott. – Nem tudok másra tippelni, mint hogy túl sok lett neki az utóbbi napok feszültsége.

Köves mérlegelte a lehetőséget, és érezte, hogy elszorul a szíve. Zavarodottság lett úrrá rajta. Ő maga is küszködött Kirsch felfedezésének következményeivel, mégis, az a feltételezés, hogy

al-Fadl allamah megölte magát kétségbeesésében, teljességgel valószínűtlen volt.

– Valami nincs itt rendben – jelentette ki Köves. – Én nem hiszem el, hogy ilyet tett volna.

Valdespino hosszan hallgatott.

– Örülök, hogy ezt mondja – szólalt meg végül. – Be kell vallanom, nekem is nagyon nehezemre esett elfogadni, hogy öngyilkosság volt.

– De akkor… ki tehette?

– Bárki, aki azt akarta, hogy Edmond Kirsch felfedezése titok maradjon – válaszolta gyorsan a püspök. – Valaki, aki hozzánk hasonlóan azt hitte, hogy a bejelentésig még hetek vannak hátra.

– De Kirsch azt mondta, hogy senki más nem tud a felfedezéséről! – érvelt Köves. – Csak ön, al-Fadl allamah és jómagam.

– Talán Kirsch erről is hazudott. De még ha mi hárman vagyunk is az egyedüliek, akiknek elmondta, ne felejtse el, hogy a barátunk, Szájed al-Fadl mindenáron a nyilvánosság elé akart állni. Lehetséges, hogy az allamah megosztotta az információját Kirsch felfedezéséről egy munkatársával az Emírségekben. És talán az a kolléga, hozzám hasonlóan, úgy vélte, hogy Kirsch felfedezése veszélyes következményekkel járna.

– Ezzel meg mire céloz? – csattant fel mérgesen a rabbi. – Hogy al-Fadl egyik társa a gyilkos, aki el akarta hallgattatni? Ez nevetséges!

– Rabbi – válaszolta nyugodtan a püspök –, hiszen én sem tudom, mi történt. Csak megpróbálok válaszokat keresni, ahogy ön is.

Köves fújt egyet.

– Bocsásson meg! Én meg Szájed halálhírét próbálom megemészteni.

– Ahogy én is. És ha Szájedet meggyilkolták azért, amit tudott, akkor nekünk is vigyáznunk kell. Lehetséges, hogy ön és én is célpontok vagyunk.

Köves végiggondolta a dolgot.

– Amint nyilvánosságra kerül a felfedezés, már nem leszünk érdekesek.

– Igaz, de eddig még nem hozták nyilvánosságra.

– Excellenciás uram, csak percek vannak hátra a bejelentésig. Minden csatorna közvetíti.

– Igen… – Valdespino fáradt sóhajt hallatott. – Úgy tűnik, el kell fogadnom, hogy az imáim nem találtak meghallgatásra.

Köves azon tűnődött, vajon a püspök a szó szoros értelmében azt kérte-e Istentől, hogy lépjen közbe, és érje el, hogy Kirsch meggondolja magát.

– Még ha nyilvánosságra kerül is – mondta Valdespino –, akkor sem vagyunk biztonságban. Gyanítom, hogy Kirsch kéjes élvezettel fogja a világ tudtára adni, hogy három nappal ezelőtt vallási vezetőkkel konzultált. Most felmerül bennem, vajon az volt-e az igazi indítéka a találkozó kérésének, hogy átláthatónak és etikusnak tűnjön fel. És ha név szerint megemlít bennünket, hát, akkor mindketten tüzetes vizsgálatnak, sőt a saját közösségünk bírálatának leszünk kitéve, mert azt gondolhatják, hogy tennünk kellett volna valamit. Elnézést, én csak… – A püspök habozott, mintha még mondani akarna valamit.

– Mire gondol? – ösztökélte Köves.

– Ezt később is megbeszélhetjük. Újra hívni fogom, amikor már láttuk, hogyan oldotta meg a prezentációját. Addig ne menjen sehová! Zárja be az ajtókat! Ne beszéljen senkivel! Legyen óvatos!

– Megijeszt, Antonio.

– Nem ez a szándékom – válaszolta Valdespino. – Egyelőre nem tehetünk mást, mint várunk, és meglátjuk, hogy reagál a világ. Most már Isten kezében vagyunk.

Tizenhetedik fejezet

Elcsendesült a szélfútta rét a Guggenheim Múzeumban, amikor Edmond Kirsch hangja ledörgött rájuk a mennyekből. Vendégek százai nyúltak el a takarójukon, felbámulva a szédítően csillagos égre. Robert Langdon valahol a mező közepén feküdt, és őt is magával ragadta a fokozódó várakozás.

– Ma este legyünk újra gyerekek – folytatta Kirsch hangja. – Heverjünk el a csillagok alatt, megnyitva az elménket minden lehetőség előtt.

Langdon érzékelte a tömegen átfutó izgalmat.

– Ma este legyünk olyanok, mint az első felfedezők – mondta Kirsch –, azok, akik mindent hátrahagyva nekivágtak a végtelen óceánnak… akik először pillantották meg a földet, amelyet még soha senki nem látott… akik térdre hulltak a félelmetes felismeréstől, hogy a világunk sokkal nagyobb, mint azt a filozófusaik képzelni merték. A világról alkotott régi hiedelmeik semmivé lettek az új felfedezés fényében. Ennek a gondolatnak a mentén haladunk ma este.

Imponáló, gondolta Langdon, és kíváncsi lett volna, hogy Edmond szövege felvételről megy-e, vagy Kirsch ott van valahol a kulisszák mögött, és felolvassa.

– Barátaim – áradt felülről Edmond hangja –, azért gyűltünk itt össze ma este, hogy hírt halljunk egy jelentős felfedezésről. Engedtessék meg nekem, hogy én vigyem színre. Ma este, ahogy minden nagy, filozófiai váltásnál, sorsdöntő megértenünk azt a történelmi kontextust, amelyben egy ilyen pillanat megszületik.

Mintegy végszóra, mennydörgés hallatszott a távolban. Langdon úgy érezte, mintha a hangszórókból áradó mély basszus a gyomrában morajlana.

– Nagyon szerencsések vagyunk – folytatta Edmond –, hogy a ma esti akklimatizálódáshoz segítséget kapunk egy jeles tudóstól. Egy legendától a szimbólumok, a kódok, a történelem, a vallás és

a művészet világában. Akit barátomnak is nevezhetek. Hölgyeim és uraim, kérem, fogadják szeretettel a Harvard Egyetem professzorát, Robert Langdont.

Langdon hirtelen feltolta magát a könyökére, miközben a tömeg lelkesen tapsolt. Odafent szétoszlottak a csillagok, és helyettük megjelent egy széles látószögű felvétel egy emberekkel tömött nagy előadóteremről. A dobogón Langdon járt fel-alá a Harris Tweed zakójában az elbűvölt közönség előtt.

Tehát ez volna a szerepem, amit Edmond említett, gondolta Langdon, s feszengve visszadőlt a fűre.

– A régi korok emberei – magyarázta Langdon a képernyőn – csodaként viszonyultak a világegyetemhez, különös tekintettel azokra a jelenségekre, amelyeket nem tudtak racionálisan megérteni. E rejtélyek megoldására istenek és istennők óriás panteonját teremtették meg, hogy magyarázatot nyújtsanak mindarra, ami kívül esett a felfogóképességükön, például a mennydörgés, az áradások, a földrengések, a vulkánkitörések, az aszály, a terméketlenség, a járványok vagy akár a szerelem.

Szürreális, gondolta Langdon, ahogy a hátán fekve saját magát bámulta.

– Az ókori görögök Poszeidón hangulatváltozásainak tulajdonították az apályt és a dagályt. – Langdon képe most elmosódott a mennyezeten, miközben tovább beszélt.

Dübörgő, óceáni hullámverés képei reszkettették meg a termet.

Langdon ámulva figyelte, ahogy a csapkodó hullámok átalakulnak hófúvássá az ember nem járta, szél korbácsolta tundrán. Valahonnan hideg szél süvített át a mezőn.

– A téli évszak beköszöntét – folytatta Langdon hangalámondása – az okozta, hogy a földet elszomorította Perszephoné éves elragadása az alvilágba.

A levegő most ismét meleg lett, és a fagyos tájból egy hegy emelkedett ki, egyre magasabban, és a csúcsa szikrákat, füstöt és lávát köpködött.

– A rómaiak hite szerint – mondta Langdon – a vulkán Vulcanus, az istenek kovácsának lakhelye, aki egy óriási kohót működtet a hegy belsejében, és annak a kéménye okádja a tüzet.

Langdon kénkőszagot érzett, és teljesen elbűvölte, milyen

leleményesen alakította át Edmond multiszenzorális élménnyé az előadását.

A vulkán fortyogása hirtelen abbamaradt. A csendben újra hallhatóvá vált a tücsökcirpelés, és meleg, fűillatú szél söpört át a mezőn.

– Az ókoriak számtalan istent találtak ki – folytatta Langdon hangja –, hogy magyarázatot adjanak nemcsak a föld, hanem az emberi test rejtélyeire is.

Odafent ismét feltűntek a hunyorgó csillagok konstellációi, de ezúttal föléjük rajzolták a különböző isteneket, amelyeket képviseltek.

– A terméketlenség azt sújtotta, aki kiesett Juno istennő kegyéből. A szerelem Erósz nyilától eredt. A járványokkal Apollo büntetett.

Új csillagállások gyúltak ki más istenek képével együtt.

– Aki olvassa a könyveimet – mondta Langdon hangja –, az találkozhat az „Isten a résekben lakik" kifejezéssel. Ez azt jelenti, hogy amikor a régiek rést találtak a tudásukban a körülöttük lévő világról, ezeket a réseket istenekkel töltötték meg.

Az égen most festmények és szobrok nagy méretű kollázsai jelentek meg, amelyek ókori istenségek sorát ábrázolták.

– Megszámlálhatatlan isten töltötte be a réseket – mondta Langdon. – És mégis, az évszázadok során bővültek a tudományos ismeretek. – Matematikai és műszaki ábrák özönlötték el a kivetített égboltot. – Ahogy fokozatosan eltűntek a rések a természet világának értelmezéséből, úgy kezdett zsugorodni az isteneink panteonja.

A mennyezeten Poszeidón alakja lépett az előtérbe.

– Például, amikor rájöttünk, hogy az árapályt a holdfázisok magyarázzák, nem volt többé szükség Poszeidónra, és a süllyesztőbe került, mint egy felvilágosulatlan kor buta mítosza.

Poszeidón képe füstté oszlott.

– Mint tudják, ugyanez a sors várt a többi istenre is: egyenként kihaltak, ahogy a fejlődő tudás eljelentéktelenítette a szerepüket.

Odafent sorra kihunyt az istenek – a mennydörgés, a földrengés, a járványok isteneinek – képe.

Ahogy elenyésztek a képek, Langdon hozzátette: – De hiba

lenne azt hinnünk, hogy ezek az istenek „csöndben léptek át az éjszakába”; az istenek elhagyása zűrös kulturális folyamat volt. A spirituális hiedelmeket mélyen belevésik a gyermekkori pszichénkbe azok, akiket a legjobban szeretünk, akikben a legjobban bízunk: a szüleink, a tanítóink, a vallási vezetőink. Ennélfogva minden vallási változás nemzedékeken át zajlik, és komoly szorongás, nemegyszer vérontás kíséri.

Fentről kardcsörtetés és kiáltások zaja társult az istenek fokozatos eltűnéséhez, akiknek a képe egyenként kihunyt. Végül csak egyetlen isten képe maradt meg – egy ikonikus, barázdált arc hosszú, fehér szakállal.

– Zeusz... – nevezte meg Langdon erőteljes hangon. – Minden istenek istene. A legrettegettebb és a legtiszteltebb a pogány istenségek közül. Zeusz valamennyi istennél keményebben állt ellen a megsemmisülésnek, heves harcba szállt a saját fénye kioltásával, akárcsak azok a korábbi istenek, akiknek Zeusz a helyére állt.

A mennyezeten Stonehenge, a sumer ékírásos táblák és az egyiptomi nagy piramisok képe villant fel. Visszatért Zeusz mellszobra.

– Zeusz követői olyannyira nem voltak hajlandók lemondani az istenükről, hogy a hódító kereszténységnek nem maradt más választása, mint átvenni Zeusz arcát az új isten arcaként.

A mennyezeten a szakállas Zeusz képe hézagmentesen alakult át egy ugyanolyan szakállas férfi arcává – a keresztény isten arcává, ahogyan azt Michelangelo ábrázolta az *Ádám teremtése* freskón a Sixtus-kápolna mennyezetén.

– Ma már nem hiszünk az olyan mesékben, amelyek például Zeuszról szóltak: a fiú, akit egy kecske nevelt fel, és a küklopszoknak nevezett félszemű lényeknek köszönhette a hatalmát. Számunkra, a modern gondolkodással felvértezve, ezek a mesék a mitológiához tartoznak: különös történetek, amelyek szórakoztató betekintést engednek a babonás múltba.

Itt egy poros könyvtári polc fotója vált láthatóvá, amelyen az ókori mitológia bőrfedelű kötetei bágyadoztak a sötétben, a természetimádatról, Baálról, Inannáról, Oziriszről és számtalan, a korai teológiáról írott könyv társaságában.

– Most másként állnak a dolgok! – dörögte Langdon mély

hangja. – Mi modernek vagyunk.

Új képek tűntek fel az égen – friss, ragyogó fotók az űrkutatásról… számítógépes chipek… egy orvosi labor… egy részecskegyorsító… sugárhajtású gépek.

– Mi intellektuálisan fejlett és technológiailag képzett emberek vagyunk. Nem hiszünk a vulkánokban dolgozó óriás kovácsokban, az árapályt vagy az évszakokat irányító istenekben. Semmiben nem hasonlítunk ókori elődeinkre.

Vagy igen? – suttogta magában Langdon, a felvétellel együtt.

– Vagy igen? – kérdezte Langdon odafentről. – Modern, racionális egyéneknek tartjuk magunkat, miközben az emberi faj legelterjedtebb vallása számos mágikus állítást tartalmaz. Halottaikból megmagyarázhatatlanul feltámadó emberek, szüzek csodás szülése, bosszúálló istenek, akik járványokat és áradásokat bocsátanak ránk, misztikus ígéretek a túlvilági életről a felhők között, a mennyekben vagy a pokol tüzében.

Miközben Langdon beszélt, a mennyezeten jól ismert festmények jelentek meg a feltámadásról, Szűz Máriáról, Noé bárkájáról, a Vörös-tenger kettéválásáról, a mennyországról és a pokolról.

– Képzeljük el, csak egy pillanatra – folytatta Langdon – a jövő történészeinek és antropológusainak a vélekedését. A távlatnak köszönhetően nem úgy fognak-e visszatekinteni a mi vallási hiedelmeinkre, mint egy felvilágosulatlan kor mitológiájára? Úgy fogják látni az isteneinket, ahogy mi látjuk Zeuszt? Összegyűjtik a szentírásainkat, és száműzik azokat a történelem poros könyvespolcára?

A kérdés után hosszú csend állt be a sötétben.

Aztán váratlanul Edmond Kirsch hangja törte meg a csendet.

– IGEN, professzor – harsogta a magasból a jövőkutató. – Hiszem, hogy mindez meg fog történni. Hiszem, hogy a jövő nemzedékei felteszik maguknak a kérdést, hogyan tudott a mi technológiai fejlettségünkkel rendelkező faj olyasmikben hinni, mint amiket a modern vallásaink tanítanak.

Kirsch hangja felerősödött, miközben új képek sora tűnt fel a mennyezeten – Ádám és Éva, egy burkát viselő nő, egy tűzön járó hindu fakír.

– Hiszem, hogy a jövő nemzedékei – nyilvánította ki Kirsch – a

jelenlegi hagyományainkra tekintve arra a következtetésre fognak jutni, hogy mi egy felvilágosulatlan korban éltünk. Ennek bizonyítékaként rámutatnak majd az olyan hiedelmeinkre, miszerint isten teremtett meg minket egy mágikus kertben, és a mindenható teremtőnk megköveteli, hogy a nők befedjék a fejüket, vagy hogy isteneink tiszteletére kockáztatnunk kell a testünk megégetését.

További képek tűntek fel – egy gyors fotómontázs vallási szertartásokról a világ különböző pontjain –, az ördögűzéstől a keresztelésen és a test átszúrásán át az állatáldozatokig. A vetítés egy roppant felkavaró videóval zárult egy indiai papról, aki kilógat egy csecsemőt egy tizenöt méter magas toronyból. A pap hirtelen elengedi a csöppséget, a gyerek tizenöt métert zuhan, bele egy kifeszített takaróba, amelyet örvendező falusiak tartanak, mint a tűzoltóhálót.

A Ghrisnésvar templomi dobálás, gondolta Langdon felidézve, hogy egyesek hite szerint a gyermek ezzel elnyeri isten kegyét.

Szerencsére véget ért a felkavaró videó.

Kirsch hangja most a teljes sötétségben szólt a fejük felett.

– Hogyan lehetséges, hogy a modern emberi elme képes a hibátlan logikai elemzésre, ugyanakkor megengedi számunkra, hogy olyan vallási hiedelmeket fogadjunk el, amelyek nem állják ki a racionális vizsgálat legenyhébb formáját sem?

A ragyogó égre visszatértek a csillagok.

– Mint az kiderül – zárta mondandóját Edmond –, a válasz egészen egyszerű.

A csillagok egyszerre fényesebbek és anyagszerűbbek lettek. Egymásba fonódó szálak kötege tűnt elő a csillagok között futva, összekapcsolódó idegdúcok látszólag végtelen hálóját alkotva.

Neuronok, ismerte fel Langdon, amikor Edmond újra beszélni kezdett.

– Az emberi agy – közölte Edmond. – Miért hiszi azt, amit hisz?

Odafent több idegdúc villant fel, elektromos impulzusokat küldve a szálakon át más neuronokhoz.

– Mint egy szerves számítógép – folytatta Edmond. – Az agyunknak is van operációs rendszere… szabályok sorozata, amely szervezi és meghatározza az egész nap áramló kaotikus

inputot, ami lehet egy nyelv, egy fülbemászó dallam, szirénázás, a csokoládé íze. Képzelhetik, hogy a bejövő információáram észvesztően sokféle, szűnni nem akaró, és az agynak értelmeznie kell mindezt. Valójában az agyunk operációs rendszerének a programozása dönt a valóság észleléséről. Sajnos rajtunk csattan az ostor, mert akárki írta a programot az emberi agynak, perverz humorérzéke volt. Más szóval, nem a mi hibánk, hogy őrültségekben hiszünk.

Odafent felizzottak a szinapszisok, és ismerős képek pattantak ki az agyból: asztrológiai ábrák; a vízen járó Jézus; a szcientológiát megalapító L. Ron Hubbard; az egyiptomi Ozirisz isten; a hinduizmus négykarú elefántistene, Ganésa; Szűz Mária márványszobra, amely szó szerint könnyezik.

– És programozóként fel kellett tennem magamnak a kérdést: miféle bizarr operációs rendszer teremt ilyen logikátlan outputot? Ha belenézhetnénk az emberi elmébe és olvasni tudnánk az operációs rendszerét, valami ilyesmit találnánk.

Négy szó jelent meg odafent óriási betűkkel.

ÜLDÖZD A KÁOSZT!
TEREMTS RENDET!

– Ez az agyunk alapprogramja – mondta Edmond. – Ebből következően pontosan erre hajlamos az ember. Káoszellenes. Szereti a rendet.

A termet hirtelen hamis zongorahangok kakofóniája árasztotta el, mintha egy gyerek püfölte volna a billentyűket. Langdon és a körülötte lévők akaratlanul összerázkódtak.

Edmond túlkiabálta a zajt.

– Elviselhetetlen a hang, ha valaki csak úgy veri a zongorát! És mégis, ha vesszük ezeket a hangokat és elkezdjük rendezni őket…

A hangzavar egyszerre leállt, és Debussy „Clair de lune”-jének melódiája váltotta fel.

Langdon érezte, ahogy kilazulnak az izmai, és az egész teremben érzékelhetően oldódott a feszültség.

– Örül az agyunk – mondta Edmond. – Ugyanazok a hangok. Ugyanaz a hangszer. Debussy azonban rendet teremt. És a

rendteremtésnek ugyanez az öröme készteti arra az embereket, hogy kirakós játékokkal szórakozzanak vagy megigazítsák a képeket a falon. A szervezésre való beállítottságunk a DNS-ünkbe van beleírva, és ezért nem okozhat meglepetést, hogy az emberi elme legnagyobb találmánya a számítógép: egy gép, amelyet kifejezetten arra terveztek, hogy segítsen rendet teremteni a káoszból. Spanyolul így is nevezték el a számítógépet: *ordenador,* ami rendteremtőt jelent.

Odafent megjelent egy hatalmas szuperszámítógép és egy fiatalember, aki az egyetlen terminál előtt ült.

– Képzeljük el, hogy van egy nagy teljesítményű számítógépünk, amely a világ minden információjához hozzájut. Bármit kérdezhetünk ettől a géptől, amit csak akarunk. A valószínűség alapján előbb-utóbb feltesszük neki a két fundamentális kérdés egyikét, ami öntudatra ébredése óta foglalkoztatja az emberiséget.

A férfi a terminálnál begépelt valamit, és megjelent a szöveg.

Honnan jövünk?
Hová tartunk?

– Más szóval – mondta Edmond – az eredetünkről és a sorsunkról kérdeznénk. És amikor feltesszük ezeket a kérdéseket, a számítógép így válaszolna.

Frissült a monitor:

Nincs elég adat a helyes válaszhoz.

– Ezzel nem sokra megyünk – szögezte le Kirsch –, de legalább őszinte.

Most az emberi agy képe tűnt fel.

– Ellenben ha ettől a kis biológiai számítógéptől kérdezzük meg, hogy „Honnan jövünk?”, valami más történik.

Vallásos képek áramlottak elő az agyból – Isten kinyúl, hogy életre keltse Ádámot, Prométheusz kezdetleges embert formáz sárból, Brahma embereket teremt a saját testrészeiből, egy afrikai isten szétválasztva a felhőket két embert enged le a földre, egy északi isten férfit és nőt farag uszadékfából.

– És most feltesszük a kérdést – mondta Edmond –, „Hová tartunk?”

Újabb képek áradtak ki az agyból – mennyország, tüzes pokol, az egyiptomi Halottak Könyvének hieroglifái, kőbe vésett asztráltestek, az Elíziumi Mezők görög ábrázolásai, kabbalista leírások a *Gilgul nesámot*ról, buddhista és hinduista reinkarnációs ábrák, a nyárország teozofikus körei.

– Az emberi agy számára – magyarázta Edmond – bármilyen válasz jobb, mint ha nincs válasz. Rendkívül kényelmetlenül érezzük magunkat, amikor azzal szembesülünk, hogy „nincs elég adat”, ezért az agyunk kitalál adatokat. A legkevesebb, hogy felkínálja a rend illúzióját, számtalan filozófiát, mitológiát és vallást teremtve, hogy megnyugtasson minket: igenis rend és szervezettség van a láthatatlan világban.

Miközben tovább sorjáztak a vallási képek, Edmond egyre jobban belemelegedett.

– Honnan jövünk? Hová tartunk? Mindig is megszállottja voltam az emberi létezés ezen alapvető kérdéseinek, és éveken át álmodtam arról, hogy megtalálom a választ. – Edmond szünetet tartott, és elkomorult hangon folytatta. – Tragikus módon és a vallásos dogmáknak köszönhetően emberek milliói hiszik, hogy már tudják a választ ezekre a nagy kérdésekre. És mivel nem ugyanaz a válasz mindegyik vallásban, egész kultúrák kezdenek háborúzni azon, melyiküké a helyes válasz, és melyik isteni történet az Egy Igaz Történet.

Odafentről ágyúlövések és aknarobbanás hallatszottak – véres fotómontázs indult el különböző vallásháborúkról, amelyet zokogó menekültek, földönfutóvá vált családok és polgári áldozatok képei követtek.

– A vallás történelmének kezdete óta az emberi faj nem szűnő kereszttűzbe került: ateisták, keresztények, muszlimok, zsidók, hinduk, mindegyik vallás hívői, és csak egy dolog köt össze mindnyájunkat: az erős békevágy.

Eltűntek a háborúk robajló képei, és visszatért a néma ég a ragyogó csillagokkal.

– Képzeljük el, mi történne, ha csodás módon megtalálnánk a választ az élet nagy kérdéseire… ha egyszeriben megpillantanánk ugyanazt a cáfolhatatlan bizonyítékot, és

rájönnénk, hogy nincs más választásunk, mint kitárni a karunk és elfogadni… együtt, egy fajként.

Egy pap képe jelent meg a mennyezeten, ahogy csukott szemmel imádkozik.

– A spirituális kérdésfeltevés mindig is a vallás felségterülete volt, ami arra késztet minket, hogy vakon higgyünk a tanításaiban, még ha kevés is bennük a logikus értelem.

A következő kollázs fanatikus hívőket ábrázolt, akik lehunyt szemmel énekeltek, hajladoztak, kántáltak, imádkoztak.

– De a hit – jelentette ki Edmond – definíció szerint megköveteli, hogy olyasmibe vessük a bizalmunk, ami láthatatlan és meghatározhatatlan, tényként fogadva el valamit, aminek a létezésére nincs empirikus bizonyíték. És így, érthető módon, ott kötünk ki, hogy valamennyien más és más dolgokban hiszünk, mert nincs egyetemes igazság. – Szünetet tartott. – Holott…

A képek a mennyezeten egyetlen fotóba olvadtak bele, amelyen egy diáklány tágra nyílt szemmel, feszülten néz bele egy mikroszkópba.

– A tudomány a hit antitézise – folytatta Kirsch. – A tudomány definíció szerint kísérlet arra, hogy fizikai bizonyítékot találjunk valamire, ami ismeretlen vagy még nincs meghatározva, és a babona, a tévítélet helyett válasszuk a megvizsgálható tényeket. Amikor a tudomány választ ad, az a válasz egyetemes. Az emberek már nem indulnak érte háborúba, hanem felsorakoznak körülötte.

A képernyőn most történelmi felvételek jelentek meg a NASA, a CERN és más kutatóhelyek laborjából, ahol a különböző etnikumú tudósok felugráltak, örvendeztek, összeölelkeztek, mert új információnak jutottak birtokába.

– Barátaim – Edmond most suttogott –, sok előrejelzésem volt életemben. És ma este előállok még eggyel. – Lassan nagy levegőt vett. – A vallás kora a végéhez közelít – mondta –, és felvirrad a tudomány hajnala.

A terem felszisszent.

– Ma este az emberiség kvantumugrást tesz ebbe az irányba.

E szavakat hallva Langdon hátán végigfutott a hideg. Bármi lesz is a rejtélyes bejelentés, Edmond nyilvánvalóan úgy vitte

színre, mint nagyszabású leszámolást a világ vallásaival.

Tizennyolcadik fejezet

ConspiracyNet.com

EDMOND KIRSCH FRISSÍTÉS

EGY JÖVŐ VALLÁS NÉLKÜL?

Élő közvetítésben, amelynek eddig példátlan számú, hárommillió online nézője van, Edmond Kirsch jövőkutató bejelentésre készül egy tudományos felfedezésről, arra célozva, hogy ez választ ad az emberiség legősibb kérdéseire.

Robert Langdon Harvard-professzor felvételről elhangzó, igéző bevezetője után Edmond Kirsch belefogott a vallásos hit kemény bírálatába, amelynek során az imént ezt a merész kijelentést tette: „A vallás kora a végéhez közelít."

Ma este a közismert ateista mégis valamivel visszafogottabbnak és tiszteletteljesebbnek tűnik a szokásosnál. Kirsch korábbi vallásellenes kirohanásaiért ide kattintson.

Tizenkilencedik fejezet

Közvetlenül a kupolás előadóterem szövetfala mögött Ávila tengernagy elfoglalta harcálláshelyét az állványzat útvesztőjében. Lelapult, hogy elrejtse az árnyékát, és most mindössze centiméterek választották el a színházterem frontális falától.

Zajtalanul benyúlt a zsebébe, és elővette a rózsafüzért.

Az időzítés az, ami sorsdöntő.

Végigtapogatva az olvasó gyöngyeit, ujjaival rátalált a nehéz fémkeresztre, és igazán mulatságosnak vélte, hogy a biztonsági őrök odalent a fémdetektoroknál gondolkodás nélkül, simán átengedték ezt a tárgyat.

Ávila tengernagy egy borotvapengével, amelyet a kereszt szárában rejtett el, tizenöt centiméteres, függőleges vágást ejtett a szövetfalon. Finoman szétválasztotta a nyílás két oldalát, és belesett a másik világba – egy bokros-fás mezőre, ahol vendégek százai hevertek a takarójukon, a csillagokat bámulva.

El sem tudják képzelni, mi jön.

Ávila látta, hogy a két Guardia Real-ügynök a mező ellenkező végében helyezkedett el, az előadóterem jobb sarka közelében. Merev vigyázzban álltak, diszkréten meghúzódva néhány fa árnyékában. A gyér megvilágításban nem vehetik észre Ávilát, csak amikor már késő lesz.

A két őr mellett egyetlen ember állt, Ambra Vidal, a múzeum igazgatója, aki kényelmetlen testhelyzetből figyelte Kirsch prezentációját.

Ávila elégedetten konstatálta, hogy jó helyzetben van, visszazárta a rést, és ismét a kereszttel kezdett el foglalkozni. Ahogy a legtöbb keresztnek, ennek is két szára volt, egy függőleges és egy vízszintes. Ám ezen a kereszten a vízszintes szár mágnesesen csatlakozott a függőleges szárhoz, és el lehetett távolítani.

Ávila megragadta a kereszt egyik rövid szárát, és erőteljesen elhajlította. A kar a kezében maradt, és egy kis tárgy pottyant ki a helyéről. Ávila a másik oldalon is megismételte a műveletet, így a keresztnek nem voltak többé vízszintes szárai – csak egy fémrúd a nehéz láncon.

Visszadugta a gyöngysort a zsebébe, hogy kéznél legyen. *Hamarosan szükségem lesz rá.* Most a két kis tárgyra fókuszált, amelyek eddig a kereszt rövid száraiban rejtőztek.

Két rövid hatótávolságú golyó.

Ávila a háta mögé nyúlt, be az öve alá, és kihalászta a tárgyat, amelyet a kabátja alatt csempészett be.

Sok év telt már el azóta, hogy egy Cody Wilson nevű amerikai srác megtervezte a „Liberátort" – a 3D-nyomtatású polimer fegyvert –, és azóta nagyot fejlődött a technológia. Az új kerámia és polimer lőfegyvernek még ma sincs nagy tűzereje, de amit hatótávolságban veszít, azt visszanyeri azon, hogy láthatatlan a fémdetektorok számára.

Csak annyit kell tennem, hogy elég közel kerüljek.

Ha minden a terv szerint halad, tökéletes a jelenlegi pozíciója.

A Régensnek valahogy sikerült belső információt szereznie a pontos alaprajzról és a mai este menetrendjéről… és nagyon világossá tette Ávila előtt, hogyan kell végrehajtania a küldetését. Az eredmény talán brutális lesz, de miután az imént tanúja volt Edmond Kirsch istentelen bevezetőjének, Ávila biztosra vette, hogy ma esti bűnei megbocsátást nyernek.

Ellenségeink háborút indítottak, mondta neki a Régens. *Vagy mi ölünk, vagy minket ölnek meg.*

Az előadóterem jobb sarka közelében, a túlsó falnál álló Ambra Vidal reménykedett, hogy nem látszik rajta, mennyire kényelmetlenül érzi magát.

Edmond azt mondta, hogy ez egy tudományos program lesz.

Az amerikai jövőkutató sohasem rejtette véka alá a vallástól való viszolygását, de Ambra álmában sem képzelte volna, hogy ilyen ellenséges lesz a ma esti prezentáció.

Edmond nem engedte, hogy előre belenézzek.

Elkerülhetetlennek tűnt az összezördülés a múzeumi testület

tagjaival, de Ambra pillanatnyilag sokkal személyesebb dolog miatt aggódott.

Pár héttel ezelőtt Ambra elárulta egy igen befolyásos embernek a részvételét a ma esti eseményben. A férfi határozottan arra ösztökélte, hogy ne vegyen részt benne. Figyelmeztette, milyen veszélyekkel jár, ha vakon teret enged egy prezentációnak, amelynek nem ismeri a tartalmát – különösen, ha azt a jól ismert képromboló, Edmond Kirsch tartja.

Gyakorlatilag rám parancsolt, hogy mondjam le, emlékezett vissza Ambra. *De csak felbosszantott az önelégült hangnemével.*

Ambra most egyedül állt a csillagos ég alatt azon tűnődve, vajon követi-e valahonnan az élő adást a férfi, miközben a fejét fogja.

Hát persze hogy követi, gondolta. Csak az a kérdés, hogy lecsap-e.

Az Almudena-székesegyházban Valdespino püspök mereven ült az íróasztalánál, tekintetét a laptopra tapasztva. Nem volt kétsége afelől, hogy a szomszédos királyi palotában is mindenki ezt a programot figyeli, különösen Julián herceg, a spanyol trónörökös.

A herceg mindjárt felrobban.

Spanyolország egyik köztiszteletnek örvendő múzeuma kollaborál egy neves amerikai ateistával, hogy előálljanak valamivel, amit a vallási véleményformálók máris „istenkáromló, kereszténységellenes szenzációhajhászásnak” neveznek.

És tovább szítva a vita tüzét, a ma esti eseménynek otthont adó múzeum igazgatója nem más, mint Spanyolország egyik legújabb és legtöbbet szereplő híressége – a kivételes szépségű Ambra Vidal –, az a nő, akivel az utóbbi két hónapban tele volt a média, és egyik napról a másikra elnyerte az egész ország csodálatát. Hihetetlennek tűnt, hogy Ms. Vidal kész mindent kockára tenni ennek az Isten elleni egész pályás támadásnak a befogadásával.

Julián herceg kénytelen lesz kommentálni a dolgot.

Küszöbönálló szerepe Spanyolország szuverén katolikus

vezéralakjaként csak apró kis feladat lesz ahhoz képest, hogy most kezelnie kell a ma esti esemény jelentette kihívást. A nehézséget nagyban növelte, hogy a múlt hónapban Julián herceg jelentette be azt az örömteli hírt, amely az országos rivaldafénybe repítette Ambra Vidalt.

A bejelentés az eljegyzésükről szólt.

Huszadik fejezet

Robert Langdon kínosnak érezte, hogy ilyen irányt vesz a mai esemény.

Edmond prezentációja veszélyesen közel került ahhoz, hogy általában a hit elleni nyilvános váddá váljon. Langdon azon töprengett, vajon Edmond nem feledkezett-e meg arról, hogy nemcsak az itt jelenlévő agnosztikus tudósokhoz beszél, hanem emberek millióihoz szerte a világon, akik online követik az előadását.

Nyilvánvaló volt, hogy ezzel a prezentációval vitát akar kirobbantani.

Langdont felzaklatta saját szerepe a programban, és noha Edmond bizonyára tiszteletadásnak szánta a videót, Langdon a szándéka ellenére is bonyolódott már vallási vitába a múltban… és nem szerette volna újraélni a dolgot.

Kirsch azonban előre megfontolt audiovizuális támadást indított a vallás ellen, és Langdon most elkezdte átértékelni a fölényes legyintést, amellyel Valdespino püspök hangpostaüzenetére reagált, amikor Edmond lejátszotta neki.

Edmond hangja újra betöltötte a termet, miközben odafent vallási szimbólumok kollázsa jelent meg szerte a világból.

– Be kell vallanom – közölte Edmond hangja –, voltak fenntartásaim a ma esti bejelentést illetően, különös tekintettel arra, hogyan érintheti ez a hit embereit. – Szünetet tartott. – Ezért három nappal ezelőtt olyat tettem, ami nem igazán jellemző rám. Hogy tiszteletet mutassak a vallásos nézőpontok iránt és felmérjem, miként fogadják felfedezésemet a különböző hitek emberei, csendben konzultáltam három jeles vallási vezetővel, az iszlám, a kereszténység és a judaizmus tudósával, megosztva velük a felfedezésem.

Halk moraj futott át a termen.

– Ahogy az várható volt, mindhármukból komoly

megdöbbenést, aggodalmat és, igen, haragot váltott ki az, amit feltártam előttük. Bár negatív volt a fogadtatás, szeretnék köszönetet mondani nekik, amiért kegyeskedtek találkozni velem. Megteszem nekik azt a szívességet, hogy nem nevezem meg őket, de ma este közvetlenül hozzájuk akarok szólni, hogy megköszönjem, nem próbáltak meg beavatkozni ebbe a prezentációba.

Ismét szünetet tartott.

– Isten tudja, talán mégis.

Langdon elképedten figyelte, milyen ügyesen egyensúlyoz Edmond a pengeélen és fedezi magát. Edmond döntése, hogy találkozzon a vallási vezetőkkel, nyíltságot, bizalmat és részrehajlástól való mentességet sugallt, ami általában nem vallott Kirschre. Langdon már gyanítani kezdte, hogy a találkozónak részben kutatási, részben PR-célja volt.

Okos szabadulókártya, gondolta.

– A történelem során – folytatta Edmond – a vallási fanatizmus mindig gátolta a tudományos haladást, és ma este arra kérem a világ vallási vezetőit, fogadják tartózkodóan és megértéssel, amit mondani készülök. Ne ismételjük meg a történelem véres tetteit! Ne kövessük el a múlt hibáit!

A mennyezeten megjelent egy fallal kerített ókori város rajza – a szabályos kör alakú metropolisz egy sivatagon áthaladó folyó két partjára épült.

Langdon a szokatlanul körkörös alaprajzról azonnal ráismert az ókori Bagdadra, amelyet három koncentrikus fal övezett pártázattal és lőrésekkel.

– A 8. században – mondta Edmond – Bagdad városa a föld legnagyobb tudásközpontjaként emelkedett ki, amelynek egyetemei és könyvtárai szívesen láttak minden vallást, filozófiát és tudományt. Ötszáz éven át semmihez sem fogható tudományos innováció áramlott ki a városból, amelynek hatása mind a mai napig jelen van a modern kultúrában.

Odafent újra feltűnt a csillagos ég, ezúttal elnevezésekkel az egyes csillagok mellett: Vega, Betelgeuse, Rigel, Algebar, Deneb, Acrab, Kitalpha.

– Ezek mind arab elnevezések – mondta Edmond. – A mai napig a csillagnevek több mint kétharmada származik ebből a

nyelvből, mert az arab világ csillagászai fedezték fel őket.

A mennyezet gyorsan megtelt arab nevű csillagokkal, hogy már alig látszott az égbolt. Aztán a nevek eloszlottak, és maradt a tágas égbolt.

– És persze, ha meg akarjuk számlálni a csillagokat…

Római számok kezdtek egyenként feltünedezni a legfényesebb csillagok mellett.

I, II, III, IV, V…

De hirtelen eltűntek.

– Nem használunk római számokat – mondta Edmond. – Arab számokat használunk.

Újraindult a számozás, ezúttal arab számokkal.

1, 2, 3, 4, 5…

– És ezek az iszlám találmányok is ismerősek lehetnek – mondta Edmond. – És még mindig az arab elnevezésüket használjuk.

Az ALGEBRA szó úszott át az égen, többváltozós egyenletek sorával körülvéve. Majd jött az ALGORITMUS szó különböző utasítássorozatok kíséretében. Aztán az AZIMUT és egy ábra szögekkel a föld horizontján. És egyre gyorsabban jöttek… nadír, zenit, alkímia, kémia, sifre, elixír, alkohol, alkáli, zéró…

Ahogy sorjáztak az ismerős arab szavak, Langdon arra gondolt, milyen tragikus, hogy sok amerikai csak a híradókban látott poros, háború szaggatta közel-keleti városnak látja Bagdadot, és sejtelme sincs arról, hogy egykor a tudományos haladás központja volt.

– A 11. század végéig – folytatta Edmond – Bagdadban és vidékén születtek meg a föld legjelentősebb intellektuális teljesítményei és felfedezései. Aztán, szinte egyik napról a másikra, ez megváltozott. Egy Hámid al-Gazáli nevű zseniális tudós, akit ma az egyik legnagyobb hatású muszlimnak tartanak a történelemben, írt egy meggyőző szöveget, amelyben megkérdőjelezte Platón és Arisztotelész logikáját, és az „ördög filozófiájának” bélyegezte a matematikát. Ezzel olyan események sorozata indult el, amely aláásta a tudományos gondolkodást. Kötelezővé tették a teológia tanulmányozását, és végül a teljes iszlám tudományos mozgalom megsemmisült.

Odafenn elenyésztek a tudomány szavai, és iszlám vallási

szövegek képe váltotta fel őket.

– Vizsgálódás helyett megvilágosodás. És az iszlám tudományos világ mind a mai napig próbálja kiheverni a csapást. – Edmond szünetet tartott. – Természetesen a keresztény tudományos világ sem járt jobban.

Csillagászok, Kopernikusz, Galilei és Giordano Bruno tűntek fel a mennyezeten.

– Az egyház módszeresen meggyilkolta, börtönbe vetette és bevádolta a történelem legragyogóbb tudományos elméit, ami legalább egy évszázaddal késleltette az emberi haladást. Szerencsére ma már, amikor jobban értékeljük a tudomány áldásait, az egyház mérsékelte a támadásait… – Edmond felsóhajtott. – De valóban?

A földgolyó emblémája jelent meg, benne egy kereszttel és egy kígyóval, ezeknek a szavaknak a kíséretében:

Madridi Nyilatkozat a tudományról és az életről

– Éppen itt, Spanyolországban hirdetett háborút nemrég a Katolikus Orvosi Szövetségek Világszervezete a génsebészet ellen, kinyilvánítva, hogy „a tudományból hiányzik a lélek”, és ezért az egyháznak kellene korlátoznia.

A logó a földgolyóval most egy másik körré alakult át – egy hatalmas részecskegyorsító sematikus alaprajzává.

– És ez itt a texasi Superconducting Super Collider: a világ legnagyobb részecskeütköztetője, amely képes lehetne arra, hogy feltárja magát a Teremtés pillanatát. A gép ironikus módon az amerikai Biblia-övezet szívében épült volna meg.

A képen most gyűrű alakú, masszív építmény jelent meg, amely a texasi sivatag alatt nyúlik el. A létesítmény csak félig készült el, por és piszok borította, láthatóan abbamaradt az építkezés.

– Amerika szuperütköztetője hatalmas hozzájárulás lehetne ahhoz, hogy az emberiség megértse a világegyetemet, de a projektet leállították a költségtúllépés és a megdöbbentő helyekről érkezett politikai nyomás miatt.

Egy híradóbejátszásban egy ifjú televangelista integetett *Az isteni részecske* című sikerkönyvével, és mérgesen kiáltotta: – A

szívünkben kellene keresnünk Istent! Nem az atomokban! Milliárdokat költeni erre az abszurd kísérletre szégyen Texas államra és támadás Isten ellen!

Visszatért Edmond hangja.

– Ezek a konfliktusok, amelyekben a vallási babona felülírja az észt, pusztán csetepaték egy folyamatosan zajló háborúban.

A mennyezeten hirtelen erőszakos jelenetek villantak fel a modern társadalomból – genetikai kutatólaborok előtt tiltakozó tömeg, egy pap felgyújtja magát a transzhumanisták konferenciáján, hittérítők rázzák az öklüket és emelik magasba a Teremtés könyvét, egy Jézus halait felfaló Darwin-hal, dühös hívők az őssejtkutatást, a melegjogokat és az abortuszt kárhoztató táblákkal, és hasonlóan dühös ellentüntetők.

Langdon feküdt a sötétben, és érezte, hogy zakatol a szíve. Egy pillanatig úgy rémlett, megremeg alatta a fű, mint amikor a földalatti közeleg. Aztán, ahogy erősödött a vibrálás, rájött, hogy valóban reng a föld. Mély, tovagördülő hullámok borzongatták meg a gyepet a háta alatt, megreszkettetve az egész kupolát.

Langdon most egy rohanó folyó zuhatagjainak morajlását ismerte fel a zajban, amelyet a talaj alatti mélynyomók közvetítettek. Hideg, nyirkos pára kavargott az arca és a teste körül, mintha egy vágtató folyó közepén heverne.

– Hallják ezt a hangot? – kiáltotta túl Edmond a zúgók mennydörgését. – Ez a tudományos ismeretek megállíthatatlan áradása!

A víz most még hangosabban bömbölt, és Langdon nedves párát érzett az arcán.

– Amióta az ember felfedezte a tüzet – kiáltotta Edmond –, ez a folyó egyre erősödik. Minden egyes felfedezés eszköz a kezünkben, amellyel új felfedezésekhez jutunk, mindannyiszor egy-egy cseppet adva ehhez a folyóhoz. Ma pedig meglovagolunk egy cunamit, egy árhullámot, amely feltartóztathatatlanul rohan előre!

A terem még hevesebben rázkódott.

– Honnan jövünk! – ordította Edmond. – Hová tartunk! Arra születtünk, hogy megtaláljuk a válaszokat! Kutatási módszereink évezredeken át exponenciálisan fejlődnek!

A párás szél lecsapott a teremre, és a rohanó folyó már-már

fülsiketítően dübörgött.

– Gondolják végig! – szólított fel Edmond. – Az első embereknek a tűz felfedezésétől egymillió év kellett a kerék feltalálására. Aztán már csak néhány évezred a nyomtatásig. Aztán pár száz év egy távcső megépítéséig. A rá következő évszázadokban, egyre rövidülő időtáv alatt, robogtunk a gőzgéptől a benzinmotoros automobilokon át az űrrepülőgépig! És aztán már csak két évtized kellett, hogy elkezdjük módosítani a saját DNS-ünket! Manapság hónapokban mérjük a tudományos előrelépést – kiáltotta Kirsch –, észbontó sebességgel haladunk. Nem telik sok időbe, hogy a mai leggyorsabb szuperszámítógépet abakusznak lássuk; a jelen legfejlettebb sebészeti eljárásait barbárságnak; a mostani energiaforrásainkat olyan gyengének, mintha gyertyával világítanánk egy szobában!

Edmond hangja és a rohanó folyó robaja együtt dübörgött a sötétségben.

– Az ókori görögöknek évszázadokra kellett visszatekinteniük, hogy tanulmányozzák az ősi kultúrát, de nekünk elég egy nemzedékre visszamennünk, hogy lássuk azokat, akik olyan technológiák nélkül éltek, amelyeket mi magától értetődőknek veszünk. Rövidül az emberi fejlődés idővonala; nullára zsugorodik a régit a moderntől elválasztó tér. És ezért most szavamat adom önöknek, hogy a következő néhány év haladása megrendítő, robbanásszerű és teljességgel elképzelhetetlen lesz!

Váratlanul elhallgatott a folyó dübörgése.

Visszatért a csillagos ég. A meleg szellő és a tücskök.

A vendégek egy emberként lélegeztek fel a teremben.

A hirtelen beállt csendben suttogásként tért vissza Edmond hangja.

– Barátaim – kezdte halkan –, tudom, hogy azért vannak itt, mert egy felfedezést ígértem, és köszönöm, hogy elnézik nekem ezt a kis bevezetőt. És most rázzuk le múltbeli gondolkodásunk bilincseit! Itt az idő osztoznunk a felfedezés izgalmaiban.

E szavak nyomán alacsonyan terjedő köd lopakodott be minden irányból, míg odafent hajnal előtti derengés jelent meg az égen, gyér megvilágításba vonva a közönséget.

Váratlanul felgyulladt egy reflektor, drámai fényt vetve a

terem végébe. Másodperceken belül csaknem minden vendég felült, és a nyakát tekergetve kezdte fürkészni a ködöt, azt várva, hogy előtűnjön a házigazda hús-vér alakja. Ám a fénycsóva hamar átirányult a terem elejére.

A közönség visszafordult.

És a terem elején, a vakító rivaldafényben ott állt a mosolygó Edmond Kirsch. Két keze magabiztosan nyugodott a szónoki emelvény oldalán, amely az előbb még nem volt ott.

– Jó estét, barátaim – mondta szívélyesen a nagy showman, miközben oszlani kezdett a köd.

Az emberek pillanatokon belül talpon voltak, ütemes vastapssal üdvözölve a házigazdát. Langdon csatlakozott hozzájuk, önkéntelenül is mosolyogva.

Meg kell hagyni, Edmond tudja, hogy jelenjen meg.

A ma esti prezentáció, dacára a vallásos hittel szembeni kérlelhetetlenségnek, eddig bravúros – merész és elszánt – volt, mint maga az előadó. Langdon most már értette, miért bálványozza Edmondot a világ szabadgondolkodóinak növekvő tábora.

A legkevesebb, hogy olyan nyíltan beszél, ahogy csak kevesen mernek.

Amikor Edmond arca megjelent odafent a képernyőn, Langdonnak feltűnt, hogy sokkal kevésbé sápadt a korábbinál, nyilván profi sminkesek vették kezelésbe. De Langdon még így is látta, milyen kimerült a barátja.

A taps olyan hangos lett, hogy Langdon alig érezte meg a vibrálást a felső zsebében. Ösztönösen a telefonjáért nyúlt, de egyszerre rájött, hogy nem működnek a mobilok. Fura módon a zsebében lévő másik eszközből jött a vibrálás – a fejhallgatóból –, amelyben Winston nagyon hangosan beszélt.

Rossz időzítés.

Langdon kihalászta az adóvevőt a zsebéből, és ügyetlenül a fejére igazította. Abban a pillanatban, ahogy hozzáért az állcsontjához, Langdon fejében megszólalt Winston hangja.

– …fesszor, Langdon professzor? Ott van? Nem működnek a telefonok. Ön az egyetlen kapcsolatom. Langdon professzor?!

– Igen, Winston, itt vagyok – válaszolta Langdon a körülötte lévő zajban.

– Hála az égnek – mondta Winston. – Figyeljen jól! Súlyos problémánk adódhat.

Huszonegyedik fejezet

Olyan emberként, aki számtalan pillanatát élte már át a győzelemnek a világszínpadon, Edmond Kirsch örökösen eredményekre tört, de ritkán érzett teljes megelégedettséget. Most azonban, amikor a pódiumra lépve vastaps fogadta, Edmond megengedte magának, hogy átjárja az öröm, mert meg fogja változtatni a világot.

Üljetek le, barátaim, szuggerálta őket. *Most jön a java.*

Ahogy szétoszlott a köd, Edmond ellenállt a késztetésnek, hogy feltekintsen az égre, mert tudta, hogy a saját kinagyított arcát vetítik a mennyezetre az ittlévőknek és a milliónak, akik a föld minden részén követik az adást.

Ez egy globális esemény, gondolta büszkén. Átlépi a határokat, a társadalmi osztályokat és a hitvallásokat.

Edmond balra pillantott, és hálásan biccentett Ambra Vidal felé, aki a sarokból figyelt, és fáradhatatlanul dolgozott vele ennek a látványosságnak a megvalósításán. Meglepetésére azonban Ambra nem nézett rá. A tömeget pásztázta aggodalmas arckifejezéssel.

Valami nincs rendben, gondolta Ambra a sarokból figyelve.

A terem közepén egy magas, elegánsan öltözött férfi nyomakodott át a tömegen, és a karját lengetve tartott Ambra felé.

Robert Langdon az, jött rá Ambra, felismerve az amerikai professzort Kirsch videójából.

Langdon gyorsan közeledett, mire Ambra két Guardia-ügynöke azonnal ellépett a faltól, hogy megállítsa.

Mit akarhat?! Ambra riadalmat érzékelt Langdon arcán.

A pódiumon álló Edmond felé fordult, hogy ő vajon észrevette-e a mozgolódást, de Edmond Kirsch nem a közönséget nézte.

Hanem kísérteties módon egyenesen Ambrára bámult.

Edmond! Valami nincs rendben!

Abban a pillanatban fülsiketítő csattanás visszhangzott a kupolában, és Edmond feje hátranyaklott. Ambra elborzadva figyelte az Edmond homlokán megnyíló vörös krátert. A férfi szeme kissé felakadt, de erősen markolta az emelvény szélét, miközben egész testében megmerevedett. Egy pillanatra megingott, az arcán rákövült értetlenség, aztán, akár egy kidőlő fa, oldalra zuhant, és vértől csöpögő fejét keményen beleverte a padlóba, ahogy elterült a mesterséges gyepen.

Mielőtt Ambra egyáltalán felfoghatta volna, aminek tanúja volt, érezte, hogy leviszi a földre az egyik Guardia-ügynök.

Megállt az idő.

Aztán jött… a káosz.

Az Edmond véres testének vetített képével megvilágított vendégsereg árhullámként özönlött kifelé a teremből, hogy elmeneküljön a további lövések elől.

A körülötte kitört teljes kavarodásban Robert Langdon a sokktól bénultan úgy érezte, mintha gyökeret vert volna a lába. Nem messze tőle a barátja földre roskadt teste még mindig a közönség felé fordult, a golyó ütötte vörös lyukkal a homlokán.

Edmond élettelen arcát az éles reflektor kíméletlen fényében tovább közvetítette az állványon magára hagyott televíziós kamera a mennyezeti képernyőre és a világ nézőinek.

Langdon, mintha egy álomban mozogna, futva indult a kamera felé, és vadul félrerántotta, el Edmond arcáról.

Aztán végignézett a menekülő vendégek tömegén és a pódiumon, ahol a barátja a földön feküdt, és biztosan tudta, hogy Edmond halott.

Istenem… Én megpróbáltalak figyelmeztetni, Edmond, de Winston riasztása túl későn jött.

Nem messze Edmond testétől Langdon az egyik Guardia-ügynököt látta a padlón kuporogni, Ambra Vidalt védelmezve. Langdon egyenesen hozzá sietett, de az ügynök ösztönösen reagált – felugrott és előrelendült, megtett három hosszú lépést, és belerohant Langdonba.

A gárdista válla nekiütközött Langdon szegycsontjának, minden levegőt kiszorítva a tüdejéből; a fájdalom sokkhullámként száguldott át Langdon testén, miközben hanyatt zuhant és keményen landolt a mesterséges gyepen. Még levegőhöz sem jutott, amikor erős kezek a hasára fordították, hátracsavarták a karját, és egy vastenyér nehezedett a tarkójára, teljes mozdulatlanságra kényszerítve a bal orcájával a műfűbe nyomott Langdont.

– Már előre tudta, hogy megtörténik! – kiáltotta a gárdista. – Mert benne volt!

Húsz méterre onnan Rafa Díaz, a Guardia Real ügynöke megpróbálta átverekedni magát a menekülő vendégek tömegén az oldalfalnak ahhoz a pontjához, ahonnét a lövés torkolattüzét látta.

Ambra Vidal biztonságban van, nyugtatta magát, miután a társa levitte a földre, és a saját testével fedezte. Díaz abban is biztos volt, hogy az áldozatért már nem lehet semmit tenni. *Edmond Kirsch már akkor halott volt, amikor elzuhant.*

Rejtélyes módon, észlelte Díaz, az egyik vendéget mintha előre figyelmeztették volna a támadásra, mert egy másodperccel a lövés előtt rohanni kezdett a pódium felé.

Bármi volt is az oka, Díaz tudta, hogy az várhat.

Pillanatnyilag egyetlen feladata volt.

Elfogni a merénylőt.

Amikor Díaz elérte azt a helyet, ahonnét az árulkodó torkolattüzet látta, megtalálta a rést a szövetfalon, és megmarkolva az anyagot a padlóig tágította a nyílást, majd benyomult az állványzat útvesztőjébe.

Balra nézve az ügynök megpillantott egy alakot – egy magas férfit fehér, katonai egyenruhában –, aki a hatalmas tér túlsó végében lévő vészkijárat felé száguldott. Amint elérte, kirontott az ajtón, és eltűnt.

Díaz üldözőbe vette, és az elektronikai eszközök között cikázva eljutott a vészkijáratig, amely egy lépcsőházra nyílt. Áthajolt a korláton, és két szinttel lejjebb meglátta a menekülőt, aki nyaktörő sebességgel robogott lefelé. Díaz utánavetette magát,

ötösével véve a lépcsőfokokat. Valahol odalent hangosan feltéptek egy ajtót, amely gyorsan be is csapódott.

Kijutott az épületből!

Amikor Díaz leért a földszintre, teljes súlyával nekiveselkedett a függőleges tolórudakkal ellátott kétszárnyú ajtónak. De az nem lökődött ki, mint odafent, hanem csak résnyire nyílt, majd elakadt. Díaz az acélfalnak ütközött, és visszapattanva hanyatt esett; égő fájdalom hasított a vállába.

Összekapta magát, és újra próbálkozott.

Annyit ért el, hogy a keletkező rés felfedte a problémát.

A tolórudakat összedrótozták egy fura gyöngysorral, amelyet kívülről ráhurkoltak az ajtógombokra.

Díaz zavarát csak fokozta, amikor a gyöngyök alapján rájött, ahogy minden jó spanyol katolikus rájött volna, mi lehet ez a tárgy.

Egy rózsafüzér?

Díaz tiszta erőből újra nekiment sajgó testével az ajtónak, de a gyöngysor nem szakadt el. Még egyszer megvizsgálta a keskeny résen át, mert sehogyan sem értette, mit keres itt, és miért nem tudja elszakítani.

– *¿Hola?* – kiáltott ki a nyíláson. – *¡¿Hay alguien?!*

Csend.

Díaz egy magas betonfalat és egy néptelen szolgálati folyosót tudott kivenni a nyíláson át. Nem sok esély volt arra, hogy jár ott valaki, aki eltávolíthatja az akadályt. Más lehetőséget nem látván elővette a zakója alatti pisztolytartóból a fegyverét. Kibiztosította és átdugta az ajtórésen, a gyöngyök közötti dróthoz nyomva a csövet.

Golyót eresztek egy szent rózsafüzérbe? Qué Dios me perdone.

A kereszt megmaradt része fel-le ugrált Díaz szeme előtt.

Meghúzta a ravaszt.

A lövés mennydörgött a betonfalak között, és kivágódott az ajtó. A rózsafüzér szétszakadt, és miközben Díaz előrelódulva kibotladozott az üres folyosóra, gyöngyszemek pattogtak körülötte a kövön.

A fehér ruhás merénylő eltűnt.

Száz méterre onnan Luis Ávila tengernagy csendben meghúzta magát a fekete Renault hátsó ülésén, amely egyre gyorsabban távolodott a múzeumtól.

A Vectranszál – amelyre Ávila felfűzte az olvasó gyöngyszemeit – kiállta a feszítőerő próbáját, elegendő ideig feltartóztatta az üldözőket.

És már itt sem vagyok.

Miközben Ávila kocsija északnyugat felé robogott a kanyargó Nervión folyó mentén, majd eltűnt az Avenida Abandoibarra sűrű forgalmában, a tengernagy végre engedélyezett magának egy megkönnyebbült sóhajt.

Ma esti küldetése nem is mehetett volna ennél simábban.

A fejében már hallotta az Oriamendi himnusz örömteli hangjait – egykor itt, Bilbaóban énekelték régi sorait egy véres csatában.

¡Por Dios, por la Patria y el Rey! Ávila magában énekelte. *Istenért, a hazáért és a királyért!*

A csatakiáltás rég feledésbe merült… de a háború csak most kezdődött.

Huszonkettedik fejezet

A madridi Palacio Real Európa legnagyobb királyi palotája, egyben a klasszicista és a barokk stílus egyik legkáprázatosabb ötvözete. Egy 9. századi mór kastély helyén épült, háromszintes, oszlopos homlokzata végignyúlik a tágas, százötven méter széles Plaza de la Armerían. Belső tere egy 3418 szobából álló, észbontó labirintus, amely 135 ezer négyzetméter alapterületet foglal el. A szalonokat, a hálószobákat és a folyosókat felbecsülhetetlen értékű vallásos alkotások gyűjteménye díszíti, köztük Velázquez, Goya és Rubens mesterművei.

A palota nemzedékeken át a spanyol királyok és királynők magánrezidenciája volt. Ma azonban elsődlegesen állami funkciót tölt be, míg a királyi család a kevésbé fenséges és elzártabb Palacio de la Zarzuelában lakik, a városon kívül.

Ám az utóbbi hónapokban Madrid hivatalos palotája Julián koronaherceg – Spanyolország negyvenkét éves trónörököse – állandó otthonává vált, aki tanácsadói utasítására költözött be, mert azt akarták, hogy Julián legyen „láthatóbb az országnak" ebben a trónra lépését megelőző, nehéz időszakban.

Julián herceg apját, a jelenlegi királyt hónapok óta ágyhoz kötötte gyógyíthatatlan betegsége. Ahogy a gyengélkedő király veszített mentális képességeiből, úgy vette át lassan a palota a hatalmat, felkészítve a herceget az apja halála utáni szerepére. Mivel a vezetőváltás immár küszöbön állt, a spanyolok Julián koronaherceg felé emelték a tekintetüket, egyetlen kérdéssel elméjükben:

Milyen uralkodó válik belőle?

Julián herceg mindig diszkrét és óvatos gyermek volt, mivel fiatalkori évei óta vállán hordta a trónöröklés terhét. Julián anyja a második gyermekét várva belehalt a koraszülés komplikációiba, és a király, sokak meglepetésére, úgy döntött, hogy nem házasodik újra, így Julián volt a spanyol trón egyetlen

várományosa.

Utódutánpótlás nélkül, a brit bulvársajtó undok elnevezése szerint.

Mivel a mélyen konzervatív apja szárnyai alatt nőtt fel, a hagyománytisztelő spanyolok úgy vélték, követni fogja a király szigorú tradícióit a spanyol korona méltóságának megőrzésében, a bevett szokások, ünnepi szertartások továbbvitelében, és mindenekfelett tiszteletben tartja Spanyolország gazdag, katolikus történelmét.

A katolikus királyi ház évszázadokon át szolgált Spanyolország erkölcsi központjaként. Bár az utóbbi években gyengülni látszott az ország sziklaszilárd hite, és a spanyolok egy húzd meg-ereszd el háborúban találták magukat a nagyon régi és a nagyon új között.

A liberálisok növekvő számban árasztották el a blogokat és a közösségi médiát olyan híresztelésekkel, miszerint ha Julián végre képes lesz kilépni az apja árnyékából, megmutatkozik majd a valódi énje – a bátor, haladó, szekuláris vezető, aki kész lesz követni sok más európai ország útját, és teljesen felszámolja a monarchiát.

Julián apja mindig nagyon aktív volt a király szerepében, kevés teret hagyva Juliánnak a politikában való részvételre. A király nyíltan vállalta, hogy szerinte Juliánnak élveznie kellene a fiatalságát, és amíg a herceg nem választ feleséget és nem állapodik meg, nincs értelme az államügyekkel foglalkoznia. Így Julián első negyven éve – amelyet vég nélkül taglalt a spanyol sajtó – magániskolákkal, lovaglással, szalagátvágással, jótékony célú eseményekkel és világutazással telt. Dacára annak, hogy eddigi életében nem sokat tudott felmutatni, Julián herceg kétségtelenül Spanyolország legjobb partija volt.

A jóképű, negyvenkét éves herceg az idők során a nyilvánosság szeme előtt udvarolt számtalan ígéretes nőnek, és bár javíthatatlan romantikus hírében állt, soha senki nem tudta elnyerni a szívét. Az utóbbi hónapokban azonban Juliánt többször is együtt látták egy gyönyörű nővel, aki úgy nézett ki, mint egy visszavonult divatmodell, de valójában a bilbaói Guggenheim Múzeum köztiszteletben álló igazgatója volt.

A média azonnal kikiáltotta Ambra Vidalt „tökéletes

választásnak egy modern király számára". Kulturált, sikeres nő volt, és ami a legfőbb: nem valamelyik spanyol nemesi család sarja. Ambra Vidal közrendű volt.

A herceg alighanem egyetértett ezzel az értékeléssel, és igen rövid udvarlás után megkérte a kezét – példátlan és romantikus módon –, Ambra Vidal pedig igent mondott.

A rá következő hetekben a sajtó naponta foglalkozott Ambra Vidallal, kiemelve, hogy jóval több, mint egy csinos arc. Hamarosan kiderült róla, hogy harcosan független nő, aki a spanyol királynéi cím várományosaként is kereken megtagadta, hogy a Guardia Real beavatkozzon a napirendjébe, vagy ügynökök vigyázzanak rá – a nagyszabású nyilvános események kivételével.

Amikor a Guardia Real parancsnoka diszkréten azt javasolta Ambrának, hogy kezdjen el konzervatívabb és kevésbé testhez simuló ruhákat hordani, Ambra nyilvános viccet csinált a dologból, a „Guardarropía Real" – a Királyi Gardrób – főnökének nevezve a parancsnokot.

A liberális magazinok ezzel tették a címlapjukra a képét: „Ambra! Spanyolország gyönyörű jövője!" Amikor nem volt hajlandó interjút adni, a függetlenségét ünnepelték; ha interjút adott, a közvetlenségét.

A konzervatív lapok azzal vágtak vissza, hogy hataloméhes opportunistaként gúnyolták ki a rámenős, új királynéjelöltet, aki veszélyes befolyást gyakorol a leendő királyra. Ennek bizonyságául arra hivatkoztak, hogy nyíltan semmibe veszi a herceg jó hírét.

Kezdeti aggodalmaik arra irányultak, hogy Ambra pusztán a keresztnevén, Juliánnak szólítja a herceget, megsértve azt a szokást, mely szerint *Don* Julián vagy *su alteza* a hagyományos megszólítás.

Második aggályuk már jóval komolyabbnak tűnt. Az utóbbi néhány hétben Ambra munkarendje szinte lehetetlenné tette, hogy találkozzon a herceggel, miközben ismételten látták Bilbaóban együtt ebédelni a múzeum közelében egy közismert ateistával – Edmond Kirsch amerikai tech-guruval.

Bár Ambra állította, hogy ezek sima munkaebédek a múzeum egyik főszponzorával, a palotán belüli források arra célozgattak,

hogy Julián kezdi elveszíteni a béketűrését.

És ki hibáztatta volna ezért?

Végül is az volt a lényeg, hogy Julián ragyogó menyasszonya – mindössze hetekkel az eljegyzés után – egy másik férfival tölti az ideje java részét.

Huszonharmadik fejezet

Langdon arcát továbbra is leszorították a földre. Lehengerlő volt az ügynök ránehezedő súlya. Furcsa módon mégsem érzett semmit.

Tompa és diffúz volt az érzékelése – szomorúság, félelem és harag rétegei keveredtek egymással. A világ egyik legragyogóbb elméjét – egy kedves barátot – kegyetlenül kivégeztek a nyilvánosság szeme láttára. Másodpercekkel azelőtt halt meg, hogy feltárta volna élete legnagyobb felfedezését.

Langdon most felismerte, hogy az emberéletben esett, tragikus veszteség mellé egy másik is társul: a tudományos veszteség.

Talán sohasem tudja meg a világ, mire jött rá Edmond.

Langdon hirtelen fellobbanó haragját acélos elszántság követte.

Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy kiderítsem, ki a felelős ezért. Ezzel tisztelgek az öröksége előtt, Edmond. Megtalálom a módját, hogy megismertessem a világgal a felfedezését.

– Tudta – mondta a gárdista reszelős hangon Langdon fülébe. – Úgy indult el a pódiumhoz, mint aki számít rá, hogy történik valami.

– Mert… figyelmeztettek – nyögte ki Langdon, aki alig kapott levegőt.

– Ki figyelmeztette?!

Langdon érezte, hogy az adóvevő elcsúszott és csálén áll az arcán.

– A fejhallgatóm… a gépi tárlatvezető. Edmond Kirsch számítógépe figyelmeztetett. Felfedezett egy rendellenességet a vendéglistán… a spanyol haditengerészet egy visszavonult admirálisát.

A gárdista feje elég közel volt ahhoz, hogy Langdon meghallja a

férfi adóvevőjének sercegését. Elfulladt és izgatott hang szólalt meg benne, és Langdon a hiányos spanyoltudása ellenére is ki tudta venni, hogy rossz hírt közöl.

– *…el asesino ha huido…*

A merénylő elmenekült.

…salida bloqueada…

Elzárta a kijáratot.

…uniforme militar blanco…

Amint elhangzott a „katonai egyenruha” kifejezés, a gárdista enyhítette a nyomást Langdonon.

– *¿Uniforme naval?* – kérdezte a társát. – *Blanco… ¿Como de almirante?*

Igenlő választ kapott.

Haditengerészeti egyenruha, jött rá Langdon. *Winstonnak igaza volt.*

A gárdista elengedte Langdont, és felállt.

– Forduljon át!

Langdon nehézkesen a hátára hengeredett, és felkönyökölt. Forgott a feje, és szúrt a mellkasa.

– Ne mozduljon – mondta a gárdista.

Langdonnak nem állt szándékában mozdulni; a fölé tornyosuló tiszt vagy száz kiló tiszta izom volt, és már bizonyította, milyen komolyan veszi a munkáját.

– *¡Inmediatamente!* – vakkantott bele a gárdista a rádióba, majd sürgős erősítést kért a helyi hatóságoktól, és útzárak felállítását a múzeum körül.

– *…policía local… bloqueos de carretera…*

Langdon fekvő helyzetéből meglátta Ambra Vidalt, aki szintén a földön feküdt az oldalfal mellett. Megpróbált felállni, de megtántorodott, és négykézláb landolt.

Segítsen neki valaki!

A gárdista most elkiáltotta magát, de nem valakihez szólt, csak általában a teremhez.

– *¡Luces! ¡Y cobertura de móvil! Kapcsolják vissza a lámpákat és a mobilszolgáltatást!*

Langdon az arcára igazította a fejhallgatót.

– Winston, ott van?

A gárdista megfordult, és furcsán nézett Langdonra.

– Itt vagyok. – Winstonnak színtelen volt a hangja.

– Winston, Edmondot lelőtték. Azonnal szükségünk van a világításra. És vissza kell állítani a mobilszolgáltatást. Tudja ezt irányítani? Vagy kapcsolatba lépni valakivel, aki megteszi?

Másodperceken belül egyszerre kigyúltak a fények, eloszlatva a holdsütötte mező varázslatos illúzióját; világosban csak egy elnéptelenedett termet lehetett látni a műfüvön otthagyott takarókkal.

A gárdistát zavarba hozta Langdon megmagyarázhatatlan hatalma. Rövid habozás után kinyújtotta a kezét, és talpra segítette Langdont. A két férfi szembenézett egymással az éles fényben.

A nagydarab ügynök ugyanolyan magas volt, mint Langdon, borotvált fejjel és izmos testtel, amelyen megfeszült a kék zakó. Sápadt arcának jellegtelen vonásaiból csak a szúrós tekintete volt hangsúlyos, amely most lézerként irányult Langdonra.

– Maga szerepelt abban a videóban. Maga Robert Langdon.

– Igen. Edmond Kirsch a tanítványom és a barátom volt.

– Fonseca ügynök vagyok a Guardia Realtól – mutatkozott be a férfi hibátlan angolsággal. – Mondja el, honnan tudott a haditengerészeti egyenruháról!

Langdon Edmond holtteste felé fordult, amely mozdulatlanul hevert a füvön a pódium alatt. Ambra Vidal a holttest mellett térdelt a múzeum két biztonsági őre és a mentősök társaságában, akik már feladták a kísérletet Edmond újraélesztésére. Ambra gyengéden egy takarót borított a holttestre.

Nyilvánvaló volt, hogy Edmond meghalt.

Langdont rosszullét kerülgette, képtelen volt elszakítani a tekintetét meggyilkolt barátjától.

– Neki már nem segíthetünk – csattant fel a gárdista. – Mondja el, honnan tudta!

Langdon visszafordult a gárdistához, akinek a hangnemét nem lehetett félreérteni. Parancsot adott.

Langdon gyorsan elmondta, amit Winstontól megtudott – a tárlatvezető program észlelte, hogy az egyik vendég megszabadult a fejhallgatójától, és amikor a személyzet egy tagja megtalálta a fejhallgatót egy szemetesben, ellenőrizték, melyik

vendégé volt, és riadtan látták, hogy az illetőt az utolsó pillanatban írták hozzá a vendéglistához.

– Lehetetlen! – A gárdista szeme összeszűkült. – A vendéglistát tegnap lezárták. Mindenki átment egy háttérellenőrzésen.

– Ez az ember nem – közölte Winston hangja Langdon fejhallgatójában. – Aggódtam, és lefuttattam egy keresést a vendég nevére. Annyi derült ki, hogy a spanyol haditengerészet egykori admirálisa, akit alkoholizmus és poszttraumás stressz miatt leszereltek, miután öt évvel azelőtt elszenvedője volt egy terrorista támadásnak Sevillában.

Langdon továbbította az információt a gárdistának.

– A bombamerénylet a székesegyházban? – A gárdista hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Továbbá – folytatta Winston – azt is kiderítettem, hogy a tengernagy semmilyen kapcsolatban nem állt Mr. Kirschsel, és ezek után jeleztem a múzeum biztonsági személyzetének, hogy adjanak le riasztást, de mivel nem volt meggyőző a bizonyíték, azzal érveltek, hogy ne rontsuk el Edmond prezentációját… különösen ellene szólt, hogy élő adásban ment az egész világon. Tekintettel arra, milyen keményen dolgozott Edmond a ma esti programon, logikus volt az érvelésük, de azonnal kapcsolatba léptem önnel, Robert, azt remélve, hogy ki tudja szúrni ezt az embert a tömegben, és majd diszkréten odairányítok egy biztonsági egységet. Erőteljesebben kellett volna fellépnem. Cserben hagytam Edmondot.

Langdont kissé nyugtalanította, hogy Edmond gépe bűntudatot érez. Edmond letakart holttestére pillantott, és látta, hogy Ambra Vidal felé tart.

Fonseca nem vett róla tudomást, még mindig Langdont nyüstölte.

– A számítógép nem adta meg a nevét annak a tengerésztisztnek? – kérdezte.

Langdon bólintott.

– De igen, Luis Ávilának hívják.

Ahogy kimondta a nevet, Ambra megtorpant, és elborzadva meredt Langdonra.

Fonseca látta az arckifejezését, és azonnal hozzálépett.

– Ms. Vidal? Ismerős önnek ez a név?

Úgy tűnt, hogy Ambra képtelen válaszolni. Lesütötte a szemét és a padlót bámulta, mint aki kísértetet látott.

– Ms. Vidal – ismételte Fonseca. – Mond önnek valamit a Luis Ávila név?

Ambra sokkos állapota nem hagyott kétséget afelől, hogy ismeri a gyilkost. A teljes bénultság után kettőt pislogott, és kitisztult a tekintete, mint aki transzból tér magához.

– Nem… nem ismerős a név – suttogta előbb Langdonra, majd a biztonsági őrre pillantva. – Én csak… csak azon ütköztem meg, hogy a spanyol haditengerészet tisztje volt a gyilkos.

Hazudik, gondolta Langdon, és nem értette, miért próbálja eltagadni a reakcióját. *Láttam rajta. Felismerte a férfi nevét.*

– Ki felelt a vendéglistáért?! – követelt választ Fonseca, és tett még egy lépést Ambra felé. – Ki írta hozzá annak az embernek a nevét?

Ambra ajka megremegett.

– Én… fogalmam sincs.

A gárdista faggatózását a hirtelen feléledő mobiltelefonok csengése és pittyegése szakította félbe, amely kakofóniát okozott a teremben. Winstonnak a jelek szerint sikerült helyreállítania a szolgáltatást, és az egyik telefon most Fonseca zsebében csengett.

A Guardia ügynöke előhúzta a mobilját, és látva, hogy ki keresi, nagy levegőt vett, mielőtt beleszólt.

– *Ambra Vidal está a salvo* – jelentette. *Ambra Vidal biztonságban van.*

Langdon a feldúlt nőre nézett. Aki éppen őt figyelte. Találkozott és egy hosszú másodpercre egymásba kapcsolódott a tekintetük.

Ekkor Langdon Winston hangját hallotta a fejében.

– Professzor – suttogta Winston. – Ambra Vidal nagyon jól tudja, hogyan került fel Luis Ávila a vendéglistára. Ő maga írta be a nevét.

Langdonnak kellett egy kis idő, hogy értelmezze a dolgot.

Ambra Vidal maga vette fel a gyilkost a vendéglistára?

És most letagadja?!

Mielőtt Langdon feldolgozta volna az információt, Fonseca

átadta Ambrának a mobilt.

– *Don Julián quiere hablar con usted* – mondta az ügynök.

Ambra szinte elugrott a telefon elől.

– Mondja meg neki, hogy jól vagyok – kérte. – Később majd felhívom.

A gárdista a legteljesebb elképedéssel bámult rá. Letakarva a mobilt suttogta Ambrának: – *Su alteza Don Julián, el príncipe, ha pedido…*

– Nem érdekel, hogy ő a herceg – vágott vissza a nő. – Ha a férjem akar lenni, meg kell tanulnia, hogy teret engedjen, ha arra van szükségem. Csak az imént voltam tanúja egy gyilkosságnak, hagyjanak már egy percre! Mondja meg neki, hogy hamarosan felhívom.

Fonseca megvetéssel határos arckifejezéssel meredt rá. Aztán sarkon fordult, és félrevonult befejezni a beszélgetést.

Ami Langdont illeti, a bizarr szóváltás megoldott számára egy kisebb rejtélyt.

Ambra Vidal jegyben jár Julián herceggel? Ez magyarázatot adott a kivételes bánásmódra és a Guardia Real jelenlétére is, viszont érthetetlenné tette, miért nem fogadja a vőlegénye hívását. A herceg nyilván halálra aggódta magát, ha követte az eseményeket a televízióban.

Szinte ugyanabban a pillanatban Langdont egy újabb, még baljósabb felismerés rázta meg.

Te jó ég… Ambra Vidal kapcsolatban áll a madridi Királyi Palotával!

A váratlan egybeeséstől kirázta a hideg, mert egyszerre felidéződött benne Valdespino püspök Edmondnak küldött, fenyegető üzenete.

Huszonnegyedik fejezet

Kétszáz méterre a madridi királyi palotától, az Almudena-székesegyházban Valdespino püspöknek elakadt a lélegzete. Még mindig a miseruhájában volt, és az irodájában ült a laptop előtt, a Bilbaóból közvetített képeket nézve.

Ebből hatalmas sztori lesz.

Már most is látszott, hogy megvadította a világsajtót.

A vezető hírműsorok felsorakoztatták a tudomány és a vallás szaktekintélyeit, hogy találgassanak Kirsch prezentációjáról, míg a többiek arról gyártottak elméleteket, ki gyilkolta meg Edmond Kirscht, és miért. A média egy dologban egyetérteni látszott: van valaki, aki halálos komolysággal tenni akart arról, hogy Kirsch felfedezése soha ne lássa meg a napvilágot.

Hosszabb elmélkedés után Valdespino elővette a mobiltelefonját.

Köves rabbi az első csengésre beleszólt.

– Szörnyű! – A rabbi szinte sikoltott. – Néztem a televíziót! Most rögtön értesítenünk kell a hatóságot, és elmondani, amit tudunk!

– Rabbi – kezdte Valdespino kimért hangon –, valóban szörnyű fordulatot vettek az események. De mielőtt a tettek mezejére lépünk, át kell gondolnunk a dolgot.

– Nincs mit átgondolni! – csattant fel Köves. – Nyilvánvaló, hogy valakinek semmi sem volt drága Kirsch felfedezésének elnémításáért, és ezek mészárosok! Meggyőződésem, hogy ők ölték meg Szájedet is. Tudniuk kell, kik vagyunk, és mi leszünk a következők. Nekünk, kettőnknek erkölcsi kötelességünk a hatósághoz fordulni, és elmondani nekik, mit adott tudtunkra Kirsch.

– Erkölcsi kötelességünk? – kérdezett vissza Valdespino. – Ez nagyon úgy hangzik, hogy nyilvánosságra akarja hozni az információt, mert akkor senkinek nem áll többé érdekében az

elhallgattatásunk.

– Természetesen a biztonságunk is szempont – érvelt a rabbi –, de erkölcsi kötelességünk is van a világgal szemben. Tisztában vagyok azzal, hogy a felfedezés kérdésessé tesz néhány alapvető vallási hittételt, de ha van valami, amit megtanultam hosszú életem során, az az, hogy a hit mindent túlél, még a legnagyobb megpróbáltatásokat is. Meg vagyok győződve arról, hogy a hit azt is túl fogja élni, ha nyilvánosságra hozzuk Kirsch felfedezését.

– Hallom, amit mond, barátom – a püspök nagyon igyekezett tárgyilagos hangot megütni. – Hallom az eltökéltséget a hangjában, és tisztelem a gondolkodásmódját. Szeretném, ha tudná, hogy nyitott vagyok a vitára, akár arra is, hogy megváltoztassam a véleményem. Mégis arra kérem, ha már feltárjuk ezt a felfedezést a világ előtt, tegyük meg együtt. Fényes nappal. Méltósággal. Ne ennek a borzalmas gyilkosságnak az indíttatásából. Tervezzük meg, próbáljuk el, és helyezzük megfelelő keretbe.

Köves nem válaszolt, de Valdespino hallotta az öregember lélegzését a vonalban.

– Rabbi – folytatta a püspök –, pillanatnyilag a legsürgetőbb kérdés a személyes biztonságunk. Gyilkosokkal állunk szemben, és ha túlságosan láthatóvá teszi magát, például elmegy a hatóságokhoz vagy nyilatkozik a televízióban, annak erőszakos vége lehet. Különösen önt féltem. Én védve vagyok itt, a palotaegyüttesben, de ön… egyedül Budapesten! Kirsch felfedezése nyilvánvalóan élet-halál kérdés. Kérem, engedje meg, hogy megszervezzem a védelmét, Jehuda.

Köves egy pillanatig hallgatott.

– Madridból? Hogyan tudhatná…

– Rendelkezésemre állnak a királyi család biztonsági erőforrásai. Maradjon otthon, zárt ajtók mögött. Elintézem, hogy a Guardia Real két ügynöke önért menjen, és idekísérje Madridba, ahol a palotaegyüttesen belül biztonságban lesz. Itt majd összeülünk megvitatni, hogy mi lenne a legjobb lépés.

– Ha elmegyek Madridba – válaszolta tapogatózva a rabbi –, mi lesz, ha nem értünk egyet a következő lépésben?

– Meg fogunk egyezni – biztatta a püspök. – Tudom, hogy régi vágású vagyok, ugyanakkor realista is, akárcsak ön. Közösen

megtaláljuk a legjobb megoldást. Hiszek benne.

– És ha mégis téved? – erősködött Köves.

Valdespino érezte, hogy összeszorul a gyomra, de kivárt, nagyot fújt, és a lehető legnyugodtabb hangon felelte: – Jehuda, ha a végén nem találjuk meg együtt a közös utat, akkor barátokként elválunk, és mindketten azt tesszük, amit a leghelyesebbnek vélünk. Szavamat adom.

– Köszönöm – mondta Köves. – Így már elmegyek Madridba.

– Helyes. Addig is zárja az ajtókat, és ne beszéljen senkivel. Csomagoljon össze, és majd telefonálok, ha megvannak a részletek. – Valdespino szünetet tartott. – És legyen hite! Hamarosan találkozunk.

Valdespino letette a telefont, és rettegés költözött a szívébe; gyanította, hogy Köves tartós ellenőrzéséhez többre lesz szükség, mint a józan észre és a belátásra apellálni.

Köves pánikba esett… akárcsak Szájed.

Egyik sem látta a fától az erdőt.

Valdespino összecsukta a laptopot, a hóna alá dugta, és elindult a sötét templomon át. Még mindig a miseruhájában volt, amikor kilépett a székesegyházból az esti hidegbe, és a téren átvágva a Királyi Palota ragyogó fehér homlokzata felé vette az irányt.

A főbejárat felett Valdespino rápillantott a spanyol címerre – a pajzsot kétfelől Hercules oszlopai fogják közre az ősi PLUS ULTRA, „tovább előre” jelmondattal. Egyesek szerint ez a spanyol birodalom aranykorának évszázados terjeszkedésére utal. Mások szerint az országban régóta vallott hitre, hogy a földi életen túl van egy másik is a mennyekben.

Bármi legyen is az igazság, Valdespino úgy érezte, hogy a jelmondat minden nappal érvénytelenebb lesz.

Ahogy elnézte a magasan a palota felett lobogó spanyol zászlót, szomorúan sóhajtott, visszatérítve gondolatait a beteg királyhoz.

Hiányozni fog, ha elmegy.

Sokkal tartozom neki.

Immár hónapok óta a püspök naponta látogatta szeretett barátját a betegágyánál, a Palacio de la Zarzuelában. Néhány napja a király magához kérette Valdespinót, és mélységes aggodalom volt a tekintetében.

– Antonio – suttogta a király –, félek, hogy a fiam eljegyzése…

elsietett volt.

Az „esztelen” pontosabb jelző lenne rá, gondolta Valdespino.

Két hónappal ezelőtt, amikor a herceg bizalmába avatva Valdespinót elárulta neki, hogy mindössze rövid ismeretség után szándékában áll feleségül kérni Ambra Vidalt, a ledermedt püspök könyörögve kérte Juliánt, hogy fontolja meg a dolgot. A herceg azzal érvelt, hogy szerelmes, és az apja megérdemli, hogy lássa megnősülni a fiát. Ráadásul, tette hozzá, ha családot akarnak alapítani, Ambra életkora azt követeli, hogy ne várjanak túl sokáig.

Valdespino megnyugtatóan mosolygott le a királyra.

– Igen, egyetértek. Don Julián leánykérése mindannyiunkat váratlanul ért. De ő csak felségedet akarta boldoggá tenni.

– Az országgal szemben vannak kötelezettségei – közölte erőteljes hangon a király –, nem az apjával szemben. Ms. Vidal elbűvölő, de ismeretlen előttünk, nem közülünk való. Kérdéses, milyen indítékból mondott igent Don Julián ajánlatára. Túl gyorsan történt, és egy becsületére kényes nő visszautasította volna.

– Igaza van – válaszolta Valdespino, bár Ambra mellett szólt, hogy Don Julián nem sok választást hagyott neki.

A király gyengéden a kezébe fogta a püspök csontos kezét.

– Nem tudom, barátom, mit hoz az idő. Megöregedtünk. Szeretnék köszönetet mondani. Bölcs tanácsokat adtál az évek során, a feleségem elvesztésekor, az országban bekövetkezett változások során, és nagy hasznomra vált a meggyőződésed ereje.

– Megtiszteltetés számomra a barátságunk, amelyet örökre becsben tartok.

A király bágyadtan elmosolyodott.

– Antonio, tudom, áldozatokat hoztál azért, hogy mellettem maradj. Feláldoztad Rómát, hogy mást ne mondjak.

Valdespino vállat vont.

– A bíborosi kalap nem vitt volna közelebb Istenhez. Mindig felséged mellett volt a helyem.

– Hűséged áldás volt számomra.

– És én sohasem felejtem el a sok évvel ezelőtt mutatott együttérzését.

A király lehunyt szemmel megszorította a püspök kezét.

– Antonio… aggódom. A fiam hamarosan egy óriási hajó kormányánál találja magát, amelynek nincs felkészülve a navigálására. Terelgesd őt, kérlek! Légy a vezérlő csillaga! Tedd rá a biztos kezed a kormányrúdra, különösen, ha háborog a tenger! És mindenekfelett, ha eltévelyedik, kérlek, segíts neki visszatalálni a helyes útra… vissza mindahhoz, ami tiszta.

– Ámen – suttogta a püspök. – Szavamat adom.

Most, a hideg estében, a téren átvágó Valdespino az égre emelte a tekintetét. *Felség, tudnia kell, hogy mindent megteszek a végakarata tiszteletben tartásáért.*

Valdespino vigaszt merített a tudatból, hogy a király már túl gyenge a tévénézéshez. *Ha látta volna a ma esti közvetítést Bilbaóból, ott helyben meghal, hogy mivé lett az ő szeretett országa.*

Valdespinótól jobbra, túl a vaskerítésen, végig a Calle de Bailén mentén a média közvetítőkocsijai gyülekeztek, a magasba nyújtva műholdas antennáikat.

Keselyűk, gondolta Valdespino, miközben az esti szél a reverendáját korbácsolta.

Huszonötödik fejezet

Lesz még idő gyászolni, mondta magának Langdon, leküzdve heves érzelmeit. *Most cselekedni kell!*

Langdon már megkérte Winstont, hogy nézze át a múzeum biztonsági felvételeit olyan információkat keresve, amelyek segíthetnek elkapni a tettest. Aztán halkan hozzátette, hogy Winston nézzen utána, van-e bármilyen kapcsolat Valdespino püspök és Ávila között.

Fonseca ügynök visszatért, de még mindig telefonált. – *Sí... sí* – mondta. – *Claro. Inmediatemente.* – Fonseca befejezve a beszélgetést Ambrának szentelte a figyelmét, aki a közelben állt, és még mindig kábultnak tűnt.

– Ms. Vidal, indulunk – közölte Fonseca éles hangon. – Don Julián úgy rendelkezett, hogy azonnal helyezzük önt biztonságba a királyi palotában.

Ambra teste láthatóan megfeszült.

– Nem fogom így itthagyni Edmondot!

A takaró alatt heverő holttestre mutatott.

– A helyi hatóság veszi át az ügyet – válaszolta Fonseca. – Már útban van a halottkém. Mr. Kirsch tiszteletteljes és gondos bánásmódban fog részesülni. Nekünk azonban távoznunk kell. Attól tartunk, itt veszélyben van.

– Engem semmiféle veszély nem fenyeget! – jelentette ki Ambra a férfihoz lépve. – A merénylőnek remek alkalma lett volna, hogy lelőjön, de nem tette. Egyértelmű, hogy Edmondot akarta megölni!

– Ms. Vidal! – Fonseca nyakán kidagadtak az erek. – A herceg azt akarja, hogy Madridba menjen. Aggódik a biztonságáért.

– Nem – vágott vissza Ambra. – Őt a politikai következmények aggasztják.

Fonseca lassan, hosszan fújta ki a levegőt, és lehalkította a hangját.

– Ms. Vidal, ami ma este történt, az súlyos csapás Spanyolországnak. És súlyos csapás a hercegnek is. Szerencsétlen döntés volt vállalnia a házigazda szerepét.

Langdon fejében hirtelen megszólalt Winston hangja.

– Professzor? A múzeum biztonsági személyzete elemzi az épület külső kameráinak felvételét. Úgy néz ki, hogy találtak valamit.

Langdon figyelt, aztán odaintett Fonsecának, félbeszakítva az ügynök Ambrához intézett dörgedelmét.

– Uram, a számítógép szerint a múzeum egyik tetőkamerájának van egy részleges fotója a menekülő kocsiról.

– Igen? – Fonseca meglepettnek tűnt.

Langdon továbbította a Winstontól kapott információt.

– Egy fekete szedán hagyta el a szolgálati átjárót… a rendszámtábla nem olvasható le abból a szögből… szokatlan matrica a szélvédőn.

– Milyen matrica? – kérdezte Fonseca. – Riaszthatjuk a helyi hatóságot, hogy azt keressék.

– Nem ismertem fel a matricát – mondta Winston Langdon fejében –, de összevetettem a formáját a világon ismert összes szimbólummal, és kaptam egy egyezést.

Langdont elképesztette, milyen gyorsan hajtotta végre a dolgot Winston.

– A kapott egyezés – mondta Winston – egy ősi alkímiai jelkép… az egybeolvadásé.

Tessék? Langdon egy parkolóház vagy egy politikai szervezet logójára számított.

– A kocsin lévő matrica… az egybeolvadás szimbóluma?

Fonseca értetlenül bámult.

– Itt valami tévedésnek kell lennie, Winston – mondta Langdon. – Miért tenné ki valaki a szélvédőre egy alkímiai folyamat jelképét?

– Nem tudom – válaszolta Winston. – De csak ezt az egy találatot kaptam, és kilencvenkilenc százalékos az egyezés.

Langdon eidetikus memóriája gyorsan felidézte az egybeolvadás alkímiai szimbólumát:

– Winston, írja le pontosan, mit lát a kocsi szélvédőjén.

A számítógép azonnal válaszolt.

– A szimbólum egy függőleges vonalból és három keresztező vízszintes vonalból áll. A tetején egy felfelé néző félkörív van.

Pontosan. Langdon összeráncolta a homlokát.

– Az ívnek a tetején… vannak zárókövei?

– Igen. Egy rövid vízszintes vonal a két szár végén.

Igen, ez tényleg az egybeolvadás.

Langdon töprengett egy pillanatig.

– Winston, át tudja küldeni a fotót a biztonsági felvételről?

– Persze.

– Küldje a telefonomra – szólt közbe Fonseca.

Langdon továbbadta az ügynök mobilszámát Winstonnak, és a következő másodpercben már pittyegett is Fonseca telefonja. Mindannyian köré gyűltek, és megbámulták a szemcsés, fekete-fehér képet. Felülről készült fotó volt egy fekete szedánról a néptelen, szolgálati átjáróban.

És valóban, a szélvédő bal alsó sarkában Langdon felfedezte a matricát azzal a szimbólummal, amelyet Winston leírt.

Egybeolvadás. Milyen bizarr.

Az ámuldozó Langdon odanyúlt, és az ujjbegyeit használva kinagyította a képet Fonseca kijelzőjén. Közelebb hajolva tanulmányozni kezdte a részleteit.

Langdon azonnal meglátta a problémát.

– Ez nem az egybeolvadás – jelentette ki.

Noha a kép nagyon közel állt Winston leírásához, mégsem volt ugyanolyan. A szimbólumtanban a „közelállás” és az „ugyanolyan” jelentheti a különbséget a náci szvasztika és a bőség buddhista jelképe között.

Ez az, amiben az emberi elme néha jobb, mint a számítógép.

– És az nem egy matrica – állította Langdon –, hanem két különböző matrica részben egymáson. Az alsó matrica egy speciális kereszt, az úgynevezett pápai kereszt. Manapság igen népszerű.

A Vatikán történelme legliberálisabb pápájának megválasztása után világszerte emberek ezrei fejezték ki a Szentatya új irányvonalának támogatását a hármas kereszttel, még Langdon otthonában, a massachusettsi Cambridge-ben is.

– Az U alakú szimbólum a tetején – tette hozzá Langdon – egy teljesen más matrica.

– Már látom, hogy igaza van – mondta Winston. – Megkeresem a cég telefonszámát.

Langdont ismét csak elképesztette Winston gyorsasága. *Máris azonosította a cég logóját?*

– Remek – mondta Langdon. – Felhívjuk őket, hogy kövessék le a kocsit.

Fonseca nem értette.

– Kövessék le a kocsit? Hogyan?

– A menekülő jármű bérelt volt – mutatott rá Langdon a stilizált U betűre a szélvédőn. – Egy Uber-kocsi.

Huszonhatodik fejezet

Fonseca elkerekedett szemét és hitetlenkedő arckifejezését látva Langdon csak azt nem tudta, mi lepte meg jobban az ügynököt: a szélvédőn lévő matrica gyors leírása, vagy Ávila tengernagy furcsa járműválasztása.

Uber-kocsival menekült, gondolta Langdon azon tűnődve, vajon zseniális húzás vagy ostoba ötlet volt-e ez az admirális részéről.

Az Uber „saját fuvar, igény szerint" szolgáltatása szélsebesen vette be a világot az utóbbi években. Egy okostelefonnal bárki, aki menne valahová, azonnal kapcsolatba léphet az Uber-sofőrök növekvő seregével, akik pluszpénzt keresnek azzal, hogy rögtönzött taxiként működtetik a személygépkocsijukat. A Spanyolországban csak nemrég legalizált Uber megköveteli a spanyol sofőröktől, hogy tegyék ki a szélvédőre a cég U-logóját. A jelek szerint a menekülésre használt Uber-kocsi sofőrje egyben az új pápa rajongója is volt.

– Fonseca ügynök – tolmácsolt Langdon –, Winston vette a bátorságot és elküldte a menekülő autó fotóját a helyi hatóságnak, hogy figyeljék az útzáraknál.

Fonsecának leesett az álla, és Langdon úgy érzékelte, hogy a magasan képzett ügynök nincs hozzászokva a másodhegedűs szerephez. Fonseca bizonytalannak tűnt, hogy megköszönje-e Winstonnak, vagy közölje vele, hogy ne ártsa magát a nagyok dolgába.

– És most hívja az Uber vészhelyzeti számát.

– Nem! Adja meg a számot nekem! – parancsolta Fonseca. – Én fogok telefonálni. Az Uber nagyobb valószínűséggel segít a Királyi Gárda egy magas rangú tagjának, mint egy számítógépnek.

Langdonnak el kellett ismernie, hogy Fonsecának igaza lehet. Egyébként is sokkal jobb ötletnek tűnt, ha a Guardia beszáll az

üldözésbe, mint ha arra vesztegeti az erejét, hogy elszállítsa Ambrát Madridba.

Miután megkapta a számot Winstontól, Fonseca elindította a hívást, és Langdon egyre inkább bízott benne, hogy percek leforgása alatt elkaphatják a merénylőt. A járművek lokalizálása alapvető volt az Uber működésében; bármelyik ügyfél egy okostelefonnal a szó szoros értelmében tudomást szerezhetett minden Uber-sofőr pontos hollétéről a földön. Fonsecának csak annyit kellett kérnie a cégtől, hogy azonosítsa azt a sofőrt, aki az imént felvett egy utast a Guggenheim Múzeumnál.

– *¡Hostia!* – szitkozódott Fonseca. – *Automatizada.* – Beütött egy számot, és várt, nyilván a géphangra, amely felsorolta a menüpontokat. – Professzor, amint beszéltem az Uberrel, és kiadtam a parancsot a kocsi azonosítására, rábízom ezt az ügyet a helyi hatóságra, aztán Díaz ügynökkel elszállítom önt és Ms. Vidalt Madridba.

– Engem? – kérdezte megütközve Langdon. – Nem, én nem tarthatok önökkel.

– Velünk fog tartani – jelentette ki Fonseca. – Ahogy a számítógépes játékszere is – tette hozzá Langdon fejhallgatójára mutatva.

– Sajnálom – mondta Langdon keményebb hangot megütve. – Szó sem lehet róla, hogy önökkel menjek Madridba.

– Milyen különös – válaszolta Fonseca. – Úgy tudtam, hogy ön a Harvard professzora.

Langdon értetlenül nézett rá.

– Az vagyok.

– Jó – vágta rá Fonseca. – Akkor feltételezem, elég esze van, hogy felfogja, nincs más választása.

Azzal az ügynök arrébb vonult, és visszatért a telefonjához.

Langdon utánabámult. *Mi a fene?*

– Professzor? – Ambra közelebb lépett Langdonhoz, és odasúgta: – Figyeljen rám! Nagyon fontos.

Langdon Ambra felé fordulva döbbenten látta a nő komoly félelmet tükröző arckifejezését. Úgy tűnt, hogy vége a sokk keltette tompultságnak, tiszta és kétségbeesett volt a hangja.

– Professzor – mondta –, Edmond óriási tiszteletéről tanúskodik, hogy belevette önt a prezentációjába. Ezért úgy

döntöttem, hogy megbízom önben. El kell mondanom valamit.

Langdon kétségek között fürkészte az arcát.

– Edmondot az én hibámból gyilkolták meg – suttogta Ambra, és könnyek gyűltek sötétbarna szemébe.

– Tessék?

Ambra idegesen pillantott Fonsecára, aki már hallótávolságon kívül volt.

– A vendéglista – fordult vissza a nő Langdonhoz. – Az utolsó percben hozzáadott név…

– Igen, Luis Ávila.

– Én voltam az, aki hozzáadta a nevét – vallotta be megtört hangon. – Én tettem!

Winstonnak igaza volt, gondolta megrökönyödve Langdon.

– Miattam gyilkolták meg Edmondot – mondta a sírással küzdve. – Én engedtem be a gyilkost az épületbe.

– Nyugalom – mondta Langdon a nő remegő vállára téve a kezét. – Csak beszéljen tovább! Miért írta fel a nevét?

Ambra újabb aggodalmas pillantást vetett Fonsecára, aki tőlük húsz méterre még mindig telefonált. – Az utolsó percben megkért rá valaki, akiben teljesen megbízom. Neki tett személyes szívességből adtam hozzá Ávila tengernagy nevét a vendéglistához. A kérés percekkel az ajtók bezárása előtt érkezett, elfoglalt voltam, ezért gondolkodás nélkül odaírtam a nevet. Hiszen a haditengerészet admirálisa volt! Honnan tudhattam volna? – Edmond holttestére tévedt a tekintete, és a szájához kapta karcsú kezét. – És most…

– Ambra – suttogta Langdon –, ki kérte, hogy írja fel Ávila nevét?

Ambra nagyot nyelt.

– A vőlegényem… a spanyol trónörökös. Don Julián.

Langdon hitetlenkedve meredt rá, próbálta értelmezni a szavakat. A Guggenheim igazgatója azt állítja, hogy a spanyol koronaherceg segített megszervezni az Edmond Kirsch elleni merényletet. *Ez lehetetlen.*

– Biztos vagyok benne, a palota nem számolt azzal, hogy tudomásomra jut a gyilkos kiléte – mondta Ambra. – De most, hogy tudom… félek, hogy veszély fenyeget.

Langdon a vállára tette a kezét.

– Itt tökéletes biztonságban van.

– Nem – suttogta nyomatékosan a nő –, itt olyan dolgok történnek, amelyeket ön nem ért. Ki kell jutnunk innen. Most!

– Nem menekülhetünk el – tiltakozott Langdon. – Sohasem…

– Hallgasson meg, kérem! – sürgette a nő. – Tudom, hogyan segíthetünk Edmondnak.

– Tessék? – Langdon úgy ítélte meg, hogy még mindig sokkos állapotban van. – Edmondon már nem lehet segíteni.

– De igen – erősködött Ambra, és higgadt volt a hangja. – Először is el kell jutnunk a házába Barcelonában.

– Miről beszél?

– Figyeljen jól, kérem. Tudom, mit kívánna tőlünk Edmond.

A következő tizenöt másodpercben Ambra Vidal fojtott hangon magyarázott Langdonnak. Miközben hallgatta, Langdonnak felgyorsult a szívverése. *Istenem*, gondolta. *Igazat mond. És ez mindent megváltoztat.*

Amikor Ambra befejezte, eltökélten nézett Langdonra.

– Érti már, miért kell odamennünk?

Langdon habozás nélkül bólintott.

– Winston – szólt bele a fejhallgatójába. – Hallotta, amit most Ambra elmondott?

– Igen, professzor.

– Tudott már erről?

– Nem.

Langdon nagyon alaposan megfontolta a következő szavait.

– Winston, nem tudom, hogy a számítógépek éreznek-e lojalitást a teremtőjükkel szemben, de ha igen, akkor eljött az igazság pillanata. Nagy szükségünk volna a segítségére.

Huszonhetedik fejezet

Langdon a pódium felé haladva végig Fonsecán tartotta a szemét; az ügynököt teljesen lekötötte az Uber hívása. Langdon figyelte a terem közepén járó Ambrát, aki szintén a telefonjába beszélt – vagy legalábbis úgy tett –, miként azt Langdon javasolta.

Mondja azt Fonsecának, hogy úgy döntött, felhívja Julián herceget.

Amikor Langdon elérte a pódiumot, vonakodva pillantott a padlón heverő holttestre. *Edmond.* Langdon gyengéden lejjebb húzta a takarót, amelyet Ambra ráterített. Edmond egykor csillogó szeme most csak két élettelen nyílás volt a homlokán éktelenkedő bíbor lyuk alatt. Langdont megborzongatta a sötét látvány, gyász és harag költözött a szívébe.

Egy pillanatra maga előtt látta a fiatal, borzas diákot, aki reményt és tehetséget hordozva jelent meg az óráján – aztán rövid idő alatt nagyon messzire jutott. Rettenetes, hogy ma este valaki meggyilkolta ezt a lángelmét, szinte bizonyosan azzal a céllal, hogy örökre eltemesse a felfedezését.

És ha most nem lépek bátran akcióba, gondolta Langdon*, a diákom legnagyobb eredménye sohasem kerül napvilágra.*

Úgy helyezkedett, hogy a pódium részlegesen elrejtse Fonseca szeme elől, majd letérdelt Edmond holtteste mellé, lehunyta a szemét, a kezét összekulcsolta, és alázatos testtartást vett fel, mint aki imádkozik.

A helyzet iróniája, hogy egy ateista fölött imádkozik, kis híján megmosolyogtatta Langdont.

Edmond, tudom, azt akarnád a legkevésbé, hogy imádkozzanak érted. De ne aggódj, barátom, valójában nem imádkozni jöttem.

Edmond mellett térdelve Langdont növekvő félelem fogta el. *Biztosítottalak róla, hogy a püspök ártalmatlan. Ha kiderül,*

hogy Valdespino részese volt ennek…

Langdon elhessegette a gondolatot.

Miután meggyőződött róla, hogy Fonseca imádkozni látja, Langdon nagyon diszkréten előrehajolt, és benyúlt Edmond bőrdzsekijébe, kiemelve a zsebéből a nagyméretű, türkiz telefont.

Gyors pillantást vetett Fonsecára, aki még mindig beszélt, és úgy tűnt, hogy nem annyira Langdon érdekli, mint inkább Ambra, aki mélyen belemerülni látszott a telefonbeszélgetésbe, és járkálás közben egyre távolabb került Fonsecától.

Langdon vett egy nagy levegőt, hogy megnyugodjon.

Még valamit meg kell tennem.

Finoman felemelte Edmond jobb kezét. Már hidegnek érezte. Langdon odatartotta a telefont, és óvatosan rányomta Edmond mutatóujját az ujjlenyomat-felismerő gombra.

A készülék kattant, és feloldódott a zár.

Langdon gyorsan belépett a beállítások menübe, és kiiktatta a jelszavas védelmet. A zakója zsebébe csúsztatta a telefont, és újra letakarta Edmond holttestét.

Szirénák vijjogtak a távolban. Ambra egyedül állt az elnéptelenedett előadóterem közepén, és a füléhez szorítva a telefont úgy tett, mintha mélyen elmerülne a beszélgetésben, de végig tudatában volt Fonseca rá tapadó tekintetének.

Siessen, Robert!

Az amerikai professzor egy perccel azután lendült akcióba, hogy Ambra megosztotta vele egy Edmond Kirschsel nemrégiben folytatott beszélgetését. Ambra elmondta Langdonnak, hogy két nappal ezelőtt ugyanebben a teremben dolgoztak késő estig Edmonddal a prezentáció utolsó részletein, amikor Edmond szünetet tartott, hogy elfogyassza a harmadik spenótturmixát. Ambrának feltűnt, milyen kimerültnek látszik.

– Azt kell mondanom, Edmond – közölte vele –, hogy kétségeim vannak a vegán étrendjét illetően. Nagyon sápadtnak tűnik, és túl sovány.

– Túl sovány? – nevetett Edmond. – Bagoly mondja verébnek.

– Én nem vagyok túl sovány!

– Határeset. – Ambra felháborodott arckifejezése láttán huncutul kacsintott. – A sápadtságot meg nem róhatja fel nekem. Számítógépbolond vagyok, aki egész nap ott ül a képernyő előtt.

– Hát, két nap múlva a világ elé kell állnia, és nem ártana, ha lenne egy kis színe. Holnap mozduljon ki, vagy találjon fel egy olyan monitort, aminek a fényénél napozni lehet.

– Nem rossz ötlet – kapta fel a fejét Edmond. – Szabadalmaztatnia kéne. – Nevetett, aztán újra a munkának szentelte a figyelmét. – Tehát minden tiszta a szombati események sorrendjével kapcsolatban?

Ambra a forgatókönyvre pillantva bólintott.

– Az előtérben fogadom az embereket, aztán mindannyian átjövünk ebbe az előadóterembe, megnézzük a bevezetővideót, aztán maga varázslatos módon megjelenik ott, a pódiumon. – A terem másik végébe mutatott. – Majd a pódiumról megteszi a bejelentését.

– Tökéletes – mondta Edmond –, egyetlen kis kiegészítéssel. – Elvigyorodott. – Amikor a pódiumról beszélek, az inkább közjáték lesz… alkalom arra, hogy személyesen köszöntsem a vendégeimet, hagyom, hogy mindenki kinyújtóztassa a lábát, és kicsit bemelegítem őket, mielőtt elkezdődik az est második fele. A multimédiás prezentáció, amely elmagyarázza a felfedezésem.

– Akkor maga a bejelentés is felvételről megy? Mint a bevezető?

– Igen, néhány nappal ezelőtt készültem el vele. Vizuális a kultúránk, egy multimédiás prezentáció mindig megragadóbb, mint valami tudós, aki előad a pódiumon.

– Maga nemcsak „valami tudós” – mondta Ambra –, de egyetértek. És alig várom, hogy láthassam.

Ambra tudta, hogy Edmond biztonsági okokból másutt, a saját, megbízható magánszerverein tárolja a prezentációját. Élő adásban küldik át a múzeum kivetítőrendszerére egy távoli helyről.

– Amikor készen állunk a második részre – kérdezte Ambra –, ki fogja elindítani a prezentációt, maga vagy én?

– Én – válaszolta Edmond előhúzva a mobilját. – Ezzel. – Felmutatta a túlméretezett okostelefont a türkiz Gaudí-tokban. – Ez is a show része. Egyszerűen felhívom a távoli szervert egy

titkosított vonalon…

Edmond megnyomott néhány gombot, és egy csengetés után létrejött a kapcsolat.

Női géphang válaszolt.

– JÓ ESTÉT, EDMOND. KÉREM A JELSZÓT!

Edmond mosolygott.

– Aztán, miközben az egész világ figyel, egyszerűen beütöm a jelszót a telefonba, és a szerver azonnal átküldi a felfedezésem prezentációját ide, az előadóterembe, és párhuzamosan az egész világnak.

– Drámaian hangzik – mondta lenyűgözve Ambra. – Hacsak el nem felejti a jelszavát.

– Az tényleg kínos lenne.

– Remélem, leírta valahová – mondta fanyarul Ambra.

– Szentségtörés lenne – nevetett Edmond. – A szakemberek sohasem írják le a jelszavaikat. De ne aggódjon. Az enyém csak negyvenhét karakteres. Biztosan nem felejtem el.

Ambrának elkerekedett a szeme.

– Negyvenhét?! Edmond, még a négy számjegyű PIN-kódjára sem emlékszik a múzeumi biztonsági kártyáján! Hogyan tud megjegyezni negyvenhét random karaktert?

Edmond ismét csak nevetett a riadalmán.

– Nincs szükség rá, ezek nem random karakterek. – Lehalkította a hangját. – A jelszavam a kedvenc versem egyik sora.

Ambra nem értette.

– Egy verssort használ jelszónak?

– Miért ne? A kedvenc verssorom történetesen negyvenhét karakter.

– Hát, ez nem hangzik valami biztonságosnak.

– Nem? Úgy gondolja, hogy ki tudja találni a kedvenc verssoromat?

– Még azt sem tudtam, hogy szereti a költészetet.

– Na látja. Még ha kideríti is valaki, hogy egy verssor a jelszavam, aztán megtalálja az igazit a sok millió lehetséges sor között, akkor már csak azt a nagyon hosszú telefonszámot kell kitalálnia, amellyel feltárcsázom a biztonságos szerveremet.

– Azt a telefonszámot, amit az imént hívott gyorstárcsázással?

– Igen, egy mobilról, amely zárolva van és mindig a felső zsebemben tartom.

Ambra mosolygott, és tréfásan feltette a kezét.

– Oké, maga a főnök – mondta. – Apropó, ki a kedvenc költője?

– Szép próbálkozás – fenyegette meg az ujjával Edmond. – Várnia kell szombatig. Tökéletes verssort választottam – vigyorgott. – A jövőről szól, egy prófécia, és örömmel jelenthetem, hogy megvalósul.

Most, ahogy a gondolatai visszatértek a jelenre, Ambra Edmond holttestére pillantott, és hirtelen rátört a pánik, hogy már sehol sem látja Langdont.

Hol lehet?!

Még ijesztőbb volt, hogy kiszúrta a második Guardia-tisztet – Díaz ügynököt –, aki most mászott vissza a terembe a szövetfalba vágott nyíláson át. Díaz végigpásztázta a termet, és elindult egyenesen Ambra felé.

Soha nem fognak kiengedni innen!

Egyszer csak mellette termett Langdon. Gyengéden a tarkójára tette a kezét, és elkezdte irányítani; párosuk fürge léptekkel tartott az előadóterem túlsó vége felé – az átjáróhoz, amelyen át bejöttek.

– Ms. Vidal! – kiáltotta Díaz. – Hová mennek?!

– Mindjárt visszajövünk – válaszolta Langdon, nagyobb sietségre ösztökélve Ambrát, ahogy egyenesen átvágtak az üres téren a hátsó fal és a kijárati alagút felé.

– Mr. Langdon! – Ez Fonseca ügynök hangja volt, és a hátuk mögül jött. – Nem hagyhatják el a termet!

Ambra érezte, hogy Langdon tenyere még sürgetőbben tapad a hátára.

– Winston – suttogta Langdon a fejhallgatójába. – Most!

A következő pillanatban az egész előadóterem elsötétült.

Huszonnyolcadik fejezet

Fonseca ügynök és Díaz, a társa, futásnak eredt az elsötétült termen át, a telefonjuk zseblámpafényével világítva meg maguk előtt az utat. Elérték az alagutat, ahol Langdon és Ambra eltűnt.

Fonseca az alagút közepén megtalálta Ambra mobilját, amely a szőnyegpadlón hevert. Elképesztette a látvány.

Ambra megszabadult a telefonjától?

A Guardia Real, Ambra engedélyével, egy nagyon egyszerű nyomkövető alkalmazást használva tájékozódott a mindenkori hollétéről. A telefon hátrahagyásának így csak egy magyarázata lehetett: nem kért a védelmükből.

Fonsecát rendkívül idegessé tette a dolog, ennél már csak az nyugtalanította jobban, hogyan fogja közölni a főnökével Spanyolország jövendőbeli királynéjának eltűnését. A Guardia parancsnoka megszállott és kíméletlen volt, ha a herceg érdekeit kellett védelmezni.

Ma este a parancsnok személyesen adta ki Fonsecának a legegyszerűbb parancsot: – Minden helyzetben tartsa Ambra Vidalt biztonságban és távol a bajtól!

A két ügynök végigsietett az alagúton, és megérkezett a sötét előtérbe, amely most úgy festett, mint kísértetek gyülekezete – a mobiltelefonok fénye a sokktól lebénult, sápadt arcokat világított meg, akik a külvilággal kommunikálva beszámoltak az imént történtekről.

– Kapcsolják fel a villanyt! – kiabálta több ember is.

Fonsecának csengeni kezdett a telefonja, gyorsan beleszólt.

– Fonseca ügynök, itt a múzeum biztonsági részlege – mondta egy fiatal, női hang spanyolul. – Tudjuk, hogy kialudtak a lámpák. Számítógépes hibának tűnik. Máris visszaállítjuk.

– A belső biztonsági kamerák azért működnek? – kérdezte Fonseca, aki tudta, hogy a kameráknak éjjellátó eszközük is van.

– Igen.

Fonseca körülnézett a sötét előtérben.

– Ambra Vidal most léphetett be az előtérbe a nagy előadóból. Látja, merre ment?

– Kérek egy percet.

Fonseca várt, a frusztrációtól hevesen verő szívvel. Az imént arról kapott hírt, hogy az Ubernek problémát okoz a merénylő menekülőkocsijának azonosítása.

Mehetett volna ennél is jobban félre a mai este?

Úgy hozta a sors, hogy ma este osztották rá először Ambra Vidal védelmét. Normál esetben Fonsecát mint magas rangú gárdistát Julián herceg mellé rendelik, ám ma reggel félrevonta a főnöke, és ezt közölte vele:

– Ms. Vidal ma este Julián herceg kívánsága ellenére egy esemény háziasszonya lesz. El kell kísérnie, és gondoskodnia kell a biztonságáról.

Fonseca álmában sem képzelte volna, hogy Ambra olyan eseménynek lesz a háziasszonya, ahol frontális támadást intéznek a vallás ellen, hogy aztán egy nyilvános kivégzésbe torkolljon az egész. És még mindig nem tudta megemészteni, miért hárította el Ambra dühösen Julián herceg aggódó hívását.

Felfoghatatlannak tűnt mindez, és Ambra érthetetlen viselkedése azóta csak súlyosbodott. Minden arra vallott, hogy Ambra Vidal le akarta rázni a biztonsági őreit, és próbált megszökni egy amerikai professzorral.

Ha Julián herceg ezt megtudja…

– Fonseca ügynök? – tért vissza a nő a vonalba. – Látjuk, hogy Ms. Vidal és egy férfi elhagyta az előteret. Végigmentek a függőhídon, és most léptek be a galériába, ahol Louise Bourgeois műve, a *Cellák* van kiállítva. Az ajtón kilépve forduljon jobbra, és jobbról a második galéria lesz az.

– Köszönöm! Kövesse tovább őket!

Fonseca és Díaz átrohant az előtéren, és kilépett a függőhídra. Mélyen alattuk vendégek csoportjai siettek az előcsarnokban a kijáratok felé.

Jobbra, ahogy azt a nő a biztonságiaktól ígérte, Fonseca meglátta a nagy galéria ajtónyílását. Ez állt a táblán: CELLÁK.

A tágas galériában furcsa, ketrecszerű tárgyakat állítottak ki, mindegyikben egy amorf, fehér szoborral.

– Ms. Vidal! – kiáltotta Fonseca. – Mr. Langdon!
Nem jött válasz, és a két ügynök elkezdte a kutatást.

Több teremmel a Guardia ügynökei mögött, a kupolás előadó mellett Langdon és Ambra óvatosan mozogva az állványzat labirintusában arrafelé tartott, ahol az „EXIT" lámpa halvány fénye világított a távolban.

Az utóbbi egy percben egymást érték az elterelő hadműveleteik – a gyors csalássorozatot Langdon és Winston együtt hajtotta végre.

Langdon jelére Winston kikapcsolta a világítást, és a kupolás terem sötétbe borult. Langdon mentális felvételt készített az elhelyezkedésük és az alagút kijáratának távolságáról, amelyet majdnem hibátlanul mért fel. Az alagút szájához érve Ambra behajította a mobilját a sötét átjáróba. De ahelyett, hogy beléptek volna az alagútba, megfordultak, és a nagyteremben maradva meghúzódtak a fal mellett; addig tapogatóztak a szövetfalon, amíg meg nem találták a kivágott nyílást, amelyen át a Guardia-ügynök kirontott, hogy üldözőbe vegye Edmond gyilkosát. Kibújtak a szövetfal résén, és a terem külső fala mentén haladtak tovább a vészkijárathoz vezető lépcső felé.

Langdon elképedve gondolt vissza arra, milyen gyorsan döntötte el Winston, hogy segít nekik.

– Ha Edmond bejelentése egy jelszóval előhívható – mondta Winston –, akkor meg kell találnunk, és azonnal használnunk is kell. Az volt az eredeti parancsom, hogy minden lehetséges módon támogassam Edmondot a ma este sikere érdekében. Nyilvánvalóan kudarcot vallottam, és bármit megteszek, amivel jóvátehetem ezt a kudarcot.

Langdon már azon volt, hogy megköszönje neki, de Winston nem hagyott rá időt. Embertelen sebességgel áradtak belőle a szavak, mintha egy hangoskönyvet játszanának le felgyorsítva.

– Ha magamtól képes lennék hozzáférni Edmond prezentációjához – mondta Winston –, azonnal megtenném, de ahogy hallotta, egy távoli, biztonságos szerveren van. Úgy tűnik, a felfedezés közzétételéhez mindössze a saját tervezésű mobiltelefonjára és a jelszavára van szükségünk. Már átnéztem

minden publikus szöveget a negyvenhét betűs verssort keresve, de a lehetőségek száma sajnos százezres vagy még nagyobb, attól függően, milyen a sortörés. Ráadásul, mivel Edmond programjai általában kizárják azokat a felhasználókat, akik többször kísérleteznek hibás jelszóval, nem jöhet szóba a nyers erős támadás. Így csak egy lehetőségünk marad: más módszerrel kell megtalálnunk a jelszót. Egyetértek Ms. Vidallal, hogy azonnal el kell jutniuk Edmond barcelonai otthonába. Logikusnak tűnik, hogy ha van kedvenc verssora, akkor van egy könyve azzal a verssel, és talán ki is emelte valahogy azt a bizonyos sort. Ennélfogva nagyon nagy a valószínűsége, hogy Edmond azt akarná, menjenek el Barcelonába, keressék meg a jelszavát, és annak a felhasználásával hozzák nyilvánosságra a bejelentését az eredeti terv szerint. Továbbá kiderítettem, hogy az az utolsó pillanatban befutott hívás, amelyben Ávila tengernagy felvételét kérték a vendéglistára, valóban a madridi királyi palotából érkezett, ahogy Ms. Vidal állította. Ezért úgy döntöttem, hogy nem bízhatunk meg a Guardia Real ügynökeiben, és megtalálom a módját, hogy eltérítsem őket, és megkönnyítsem a menekülésüket.

Úgy tűnt, hogy akármilyen hihetetlen, Winston tényleg megtalálta a módját.

Langdon és Ambra most elérte a vészkijáratot, Langdon kiterelte Ambrát, és halkan becsukta maguk után az ajtót.

– Helyes – szólalt meg újra Winston hangja Langdon fejében. – Most a lépcsőházban vannak.

– És a Guardia-ügynökök? – kérdezte Langdon.

– Messze – válaszolta Winston. – Jelenleg telefonon értekezem velük, mint a múzeum biztonsági tisztje, és elirányítottam őket egy galériába az épület túlsó végében.

Nem lehet igaz, gondolta Langdon, bátorítóan biccentve Ambrának.

– Minden rendben.

– Menjenek le a lépcsőn a földszintre – mondta Winston –, és hagyják el a múzeumot. Előre figyelmeztetem, hogy az épületen kívül megszűnik a kapcsolatom a fejhallgatójával.

A francba. Langdonnak ez eszébe sem jutott.

– Winston – mondta gyorsan –, tud arról, hogy Edmond a

múlt héten megosztotta a felfedezését bizonyos vallási vezetőkkel?

– Ez valószínűtlennek hangzik – válaszolta Winston –, bár a ma esti bevezetőjében valóban utalt a munkája komoly vallási következményeire, és talán ezért akarta megtárgyalni a felfedezését vallási vezetőkkel?

– Úgy gondolom, igen. Az egyikük azonban Valdespino püspök Madridból.

– Érdekes. Számos online hivatkozást látok, amelyek szerint ő a spanyol király közeli tanácsadója.

– Igen, és van még valami – mondta Langdon. – Arról tudott, hogy Edmond fenyegető üzenetet kapott a hangpostájára Valdespinótól a találkozásuk után?

– Nem. Egy privát vonalon érkezhetett.

– Edmond lejátszotta nekem. Valdespino nyomatékosan kérte, hogy álljon el a prezentációtól, és figyelmeztette, hogy a papok, akikkel tárgyalt, egy megelőző bejelentést fontolgatnak, amelyben valahogy hitelteleníténék Edmondot, mielőtt a nyilvánosság elé állna. – Langdon lelassított, maga elé engedve Ambrát a lépcsőn. Halkabbra fogta a hangját. – Talált bármilyen kapcsolatot Valdespino és Ávila tengernagy között?

Winston csak néhány másodperc múltán felelt.

– Közvetlen kapcsolatot nem találtam, de ez nem jelenti azt, hogy nincs is. Csak annyit jelent, hogy nincs dokumentálva.

Közeledtek a földszinthez.

– Professzor, ha megengedi… – mondta Winston. – Tekintettel a ma esti eseményekre, a logika azt diktálja, hogy nagy erők akarják eltemetni Edmond felfedezését. Tartsa észben, hogy a prezentációban megnevezte önt, mint olyan személyt, akitől ihletet merített az áttöréséhez, ezért Edmond ellenségei elvarratlan szálként láthatják önt.

Langdonban ez a lehetőség fel sem merült, és egyszerre veszélyben érezte magát. Leért a földszintre, ahol Ambra már megbirkózott a nehéz vasajtóval.

– Amikor kilép – mondta Winston –, egy átjáróban találja magát. Menjenek balra az épület körül, aztán tovább a folyó mentén. Onnan megszervezem az elszállításukat a megbeszélt helyszínre.

BIO-EC346, gondolta Langdon, aki rávette Winstont, hogy oda vigye őket. Arra a helyre, ahol Edmonddal találkozott volna az esemény után.

Langdon végül megfejtette a kódot, és rájött, hogy a BIO-EC346 egyáltalán nem valami titkos tudósklub. Egy sokkal prózaibb hely.

Mégis azt remélte, hogy ott találja a kulcsot a Bilbaóból való menekülésükhöz.

Ha el tudunk jutni oda észrevétlenül, gondolta, tudva, hogy hamarosan útzárak lesznek mindenütt. *Gyorsan kell mozognunk*.

Ahogy Langdon és Ambra kilépett a hűvös estébe, Langdon megdöbbenve látta, hogy egy rózsafüzér gyöngyei hevernek szétszóródva a földön. De nem volt ideje ezen töprengeni. Winston még mindig beszélt.

– Amint elérik a folyót – mondta parancsoló hangon –, menjenek a La Salve híd alatti gyalogjáróhoz, és várjanak, amíg…

Langdon fejhallgatójában hirtelen fülsiketítő zúgás támadt.

– Winston? – kiáltotta Langdon. – Várjanak amíg… meddig?!

De Winston elnémult, és hangos csattanással bezárult mögöttük a vasajtó.

Huszonkilencedik fejezet

Mérföldekkel délre, Bilbao külterületén, egy Uber-szedán robogott az AP 68-as sztrádán Madrid felé. A hátsó ülésen Ávila tengernagy levette a fehér zubbonyát, a katonai sapkáját, hátradőlt, és a könnyű menekülésre gondolva élvezte a szabadság érzését.

Úgy ment minden, ahogy a Régens ígérte.

Amint beszállt az Uber-kocsiba, Ávila pisztolyt rántott, és a remegő sofőr tarkójának szegezte. A tengernagy parancsára a sofőr kidobta az okostelefonját az ablakon, gyakorlatilag elvágva a jármű kapcsolatát a cég központjával.

Ezt követően Ávila elvette a férfi tárcáját, memorizálta a lakcímét, a felesége és a két gyermeke nevét. *Tegye, amit mondok,* közölte vele Ávila, *vagy meghal a családja!* A férfi bütykei elfehéredtek a kormányon, és Ávila tudta, hogy engedelmes sofőrje lesz ma este.

Most már láthatatlan vagyok, gondolta Ávila, miközben rendőrautók húztak el mellettük sivító szirénával, az ellenkező irányba tartva.

Száguldott vele a kocsi, és Ávila kényelmesen elhelyezkedett a hosszú útra, átadva magát az adrenalinlöket utóhatásának. *Jól szolgáltam az ügyet*, gondolta. A tetoválásra pillantott a tenyerében, és rájött, hogy felesleges elővigyázatosság volt az általa nyújtott védelem. Legalábbis egyelőre. Miután megbizonyosodott róla, hogy a megfélemlített Uber-sofőr követi a parancsait, Ávila leengedte a fegyvert. Ahogy robogtak Madrid felé, újra megszemlélte a két matricát a kocsi szélvédőjén.

Mennyi esély van rá, töprengett.

Az első matrica – az Uber logója – természetes volt. A második azonban nem lehet más, mint jel odafentről.

A pápai kereszt. Manapság mindenütt látható ez a szimbólum – a katolikusok szerte Európában kifejezik szolidaritásukat az új

pápával, helyeselvén az egyház átfogó liberalizálását és modernizációját.

Ávila ironikusnak találta, hogy a sofőr a liberális pápa híve, így már-már örömet okozott fegyvert fogni rá. Viszolygással töltötte el, hogy a tömegek rajonganak ezért az új egyházfőért, aki megengedi Krisztus követőinek, hogy svédasztalnak tekintsék az isteni törvényeket, eldöntve, mely szabályok fogyaszthatók számukra, és melyek nem. Szinte egyik napról a másikra olyan kérdések kerültek terítékre a Vatikánban, mint a születésszabályozás, a melegházasság, a női papok és más liberális ügyek. Kétezer év hagyománya látszott szertefoszlani egy szempillantás alatt.

Szerencsére vannak még olyanok, akik harcolnak a régi értékekért.

Ávila az Oriamendi himnusz dallamát hallotta a fejében.

Megtiszteltetés, hogy szolgálhatom őket.

Harmincadik fejezet

Spanyolország legrégebbi és legelitebb biztonsági szolgálata – a Guardia Real – harcos hagyománya a középkorig vezethető vissza. A Guardia ügynökei szent kötelességüknek tekintik Isten előtt a királyi család biztonságának szavatolását, a királyi birtok és a királyi méltóság védelmezését.

Diego Garza parancsnok – a Guardia közel kétezer katonájának vezetője – satnya, cingár, hatvanéves férfi volt; olajos képű, apró szemű, gyérülő, fekete hajjal, amelyet hátranyalva viselt foltos koponyáján. Rágcsálóra emlékeztető vonásai és törpe növése szinte láthatatlanná tették a tömegben, és ez segített álcázni, milyen óriási befolyással rendelkezik Garza a palota falain belül.

Garza már rég megtanulta, hogy az igazi hatalom nem a testi erőben gyökerezik, hanem a politikai tőkében. A Guardia Real parancsnoki posztja ugyan tekintélyt adott, de a politikai előrelátása volt az, ami a palota fő kijáró emberévé tette Garzát úgy a személyes, mint a szakmai kérdések széles körében.

A titkok megbízható őrzőjeként Garza sohasem árulta el a belé vetett bizalmat. Híresen megingathatatlan diszkréciója a kényes ügyek megoldásának képességével párosulva a király nélkülözhetetlen emberévé tette. Most azonban Garza és a többiek a palotában bizonytalan jövővel néztek szembe, ahogy Spanyolország koros monarchája az utolsó napjait élte a Palacio de la Zarzuelában.

Több mint négy zaklatott évtizeden át uralkodott, miközben országa az ultrakonzervatív Francisco Franco tábornok harminchat évig tartó véres diktatúrája után parlamentáris monarchiává alakult át. Franco 1975-ös halálát követően a királynak a kormánnyal vállvetve keményen kellett dolgoznia, hogy keresztülvigyék a demokratikus átmenetet, lassacskán balra tolva az országot.

A fiatalok túl lassúnak találták a változásokat.

Az idős hagyományőrzők túl kegyeletsértőnek.

A spanyol elit számos tagja még mindig hevesen védelmezte Franco konzervatív rendszerét, különös tekintettel a katolicizmusra mint „államvallásra" és a nemzet erkölcsi támaszára. A spanyol ifjúság viszont gyorsan növekvő számban állt homlokegyenest szemben ezzel a nézettel – arcátlanul támadva a szervezett vallás képmutatását egyház és állam szétválasztását követelve.

Most, a középkorú herceg küszöbönálló trónra lépése előtt, senki sem tudta biztosan, milyen irányba hajlik majd az új király. Julián herceg évtizedeken át csodálatra méltóan teljesítette ceremoniális kötelezettségeit, átengedve az apjának a politikai ügyeket, és sohasem adta jelét személyes nézeteinek. Míg a legtöbb szakértő azt gyanította, hogy jóval liberálisabb lesz az apjánál, ezt semmi esetre sem lehetett biztosra venni.

Ma este azonban lehull a lepel.

A Bilbaóban történtek sokkoló fényében, és mert a király egészségi állapota nem tette lehetővé számára a nyilvános fellépést, a hercegnek nem maradt más választása, mint színt vallani a ma esti nyugtalanító eseményekről.

Több magas rangú kormányhivatalnok, köztük az államfő, már elítélte a gyilkosságot, ügyesen elkerülve a további kommentárokat, amíg a Királyi Palota nem ad ki állásfoglalást – ezzel Julián herceg nyakába zúdítva a zűrös ügyet. Garza nem volt meglepve; a jövendő királyné, Ambra Vidal szerepe élesített gránáttá tette a dolgot, amelyet senki sem akart megragadni.

Julián herceg próbára lesz téve ma este, gondolta Garza felfelé tartva a díszlépcsőn a palota királyi lakosztályaihoz. *Iránymutatásra van szüksége, és miután az apjától nem kaphatja meg, nekem kell tanácsot adnom.*

Garza végighaladt a rezidencia folyosóján, és végül megérkezett a herceg ajtaja elé. Nagy levegőt vett, és bekopogott.

Furcsa, gondolta, amikor nem kapott választ. *Tudom, hogy bent van.* Fonseca ügynök szerint Julián herceg az imént hívta Bilbaót a lakosztályából, mert el akarta érni Ambra Vidalt, és meg akart róla győződni, hogy jól van-e. *Hála az égnek, igen.*

Garza újra kopogott, és egyre nőtt az aggodalma, mert most sem jött válasz.

Gyorsan kinyitotta az ajtót.

– Don Julián? – szólt be, mielőtt belépett.

Sötét volt a lakosztály, csak a televízió fénye villódzott a nappaliban.

– Halló!

Garza odasietett, és egyedül találta Julián herceget, a mozdulatlan alak körvonala kirajzolódott a sötétben, ahogy az ablak előtt állt. Még mindig kifogástalan öltözékben volt, a méretre szabott öltönyben, amelyet az este folyamán viselt, még a nyakkendőjét sem lazította meg.

A némán figyelő Garzát nyugtalanította a herceg transzszerű állapota. Úgy tűnt, lebénította a válság.

Garza megköszörülte a torkát, hogy jelezze az ottlétét.

Amikor a herceg végre megszólalt, akkor sem fordult el az ablaktól.

– Amikor felhívtam Ambrát – mondta –, nem akart beszélni velem.

Julián hangja inkább értetlenségről, mint megbántottságról árulkodott.

Garza nem tudta, mit feleljen erre. Tekintettel az este történtekre, felfoghatatlannak tűnt, hogy Julián gondolatait az Ambrával való kapcsolata köti le – az a jegyesség, amely a rossz csillagzat alatt született, kezdete óta feszültséget keltett.

– El tudom képzelni, hogy Ms. Vidal még mindig a sokk hatása alatt áll – vetette fel halkan Garza. – Fonseca ügynök még ma este ideszállítja. Akkor beszélhetnek. És hadd tegyem hozzá, mekkora megkönnyebbülés volt számomra, hogy nem esett baja.

Julián herceg szórakozottan bólintott.

– Már nyomában vannak a merénylőnek – mondta Garza, csak hogy témát váltson. – Fonseca biztosított arról, hogy hamarosan elkapják a terroristát. – Szándékosan használta a „terrorista” szót, hátha ez kiragadja a herceget a kábultságából.

De Julián erre is csak bólintott.

– Az államfő elítélte a merényletet – folytatta Garza –, de a kormány további nyilatkozatot remél öntől… miután Ambra is részese volt az eseménynek. – Garza szünetet tartott. – Értem,

hogy kényes a helyzet a jegyességüket tekintve, de azt javaslom, mondjon csak annyit, hogy többek között éppen a függetlenséget értékeli a menyasszonyában, és mivel tudja, hogy Ambra nem osztja Edmond Kirsch politikai nézeteit, annál dicséretesebb volt a kötelezettség vállalása a múzeum igazgatójaként. Boldogan megírok önnek egy nyilatkozatot, ha óhajtja. Ki kellene adnunk egy állásfoglalást a holnap reggeli hírközlés számára.

Julián nem fordította el a tekintetét az ablaktól.

– Szeretném, ha a nyilatkozatunk megfogalmazásában Valdespino püspök is részt venne.

Garzának megfeszült az álla, de lenyelte a helytelenítését. A Franco utáni Spanyolország *estado aconfesional* volt, ami azt jelentette, hogy nincs többé államvallás, és az egyház már nem avatkozik bele a politikába. Viszont Valdespino szoros barátsága a királlyal mindig is rendkívüli befolyást szerzett neki a palota napi ügyeiben. Sajnos Valdespino keményvonalas politikát képviselt, hitbuzgósága kevés teret engedett a diplomáciának és a taktikának, amelyet a ma esti válság kezelése megkövetelne.

Itt árnyaltságra és tapintatra van szükség, nem pedig dogmákra és tűzijátékra!

Garza már régen megtanulta, hogy Valdespino nyájas külseje egy nagyon egyszerű igazságot rejt: Valdespino püspök mindenkor Isten érdekei elé helyezte a saját érdekeit. A legutóbbi időkig Garzának nem kellett ezzel törődnie, de most, hogy hatalomváltás készül a palotában, jelentős aggodalomra adott okot a püspök sompolygása Julián körül.

Valdespino túl közel került a herceghez.

Garza tudta, hogy Julián mindig „családtagnak” tekintette a püspököt – inkább bizalmat keltő nagybácsinak, mintsem vallási tekintélynek. A király legfőbb bizalmasaként Valdespino felügyelete alá helyezték Julián erkölcsi nevelését, amelyet odaadóan és buzgón végzett – ellenőrizte Julián oktatóit, bevezette őt a hittételekbe, sőt szerelmi ügyekben is tanácsokat adott. Most, évek múltán, amikor Julián és Valdespino már nem élt szoros közelségben, a kapcsolatuk még mindig mélyreható volt.

– Don Julián – kezdte Garza higgadt hangnemben –, határozottan úgy érzem, hogy a mai helyzetet egyedül nekünk

kellene megoldanunk.

– Igen? – kérdezte egy hang a háta mögül a sötétben.

Garza sarkon fordult, és megdöbbenve fedezte fel az árnyékban ülő reverendás alakot.

Valdespino.

– Meg kell mondanom, parancsnok – sziszegte Valdespino –, azt hittem, maga igazán megérti, mekkora szükségük van rám ma este.

– Ez politikai ügy – tartott ki Garza –, nem vallási.

Valdespino felhorkant.

– Pusztán az, hogy ilyen kijelentést tesz, arról tanúskodik, mennyire túlbecsültem a politikai szimatát. Ha érdekli a véleményem, egyetlenegy jó válasz van erre a krízisre. Haladéktalanul biztosítanunk kell a nemzetet, hogy Julián herceg mélyen vallásos férfi, és Spanyolország jövendő királya hithű katolikus.

– Egyetértek… akármilyen nyilatkozatot tesz Don Julián, abba bele kell foglalnunk a hitét.

– És amikor Julián herceg megjelenik a sajtó előtt, nekem ott kell állnom mellette vállára tett kézzel, ami nagy hatású szimbóluma lesz annak, milyen erős kötelék fűzi őt az egyházhoz. Ez az egy jelzés többet tesz a nemzet meggyőzéséért, mint bármely szó, amelyet leírhat.

Garza egyre dühösebb volt.

– Az egész világ tanúja volt egy spanyol földön elkövetett brutális gyilkosságnak – jelentette ki Valdespino. – Az erőszak elszabadulása idején semmi nem nyugtat meg úgy, mint Isten keze.

Harmincegyedik fejezet

A Széchenyi Lánchíd – Budapest egyik hídja a nyolc közül – háromszázhetvenöt méter hosszan ível át a Duna felett. A Kelet és Nyugat kapcsolatát megtestesítő mérnöki művet a világ egyik legszebb hídjának tartják. *Mit tegyek?* – tűnődött Köves rabbi a kavargó, fekete vizet nézve a korlát fölött. *A püspök azt tanácsolta, hogy maradjak otthon.*

Köves tudta, hogy nem volna szabad kimerészkednie, de valahányszor elfogta a nyugtalanság, mindig ide vonzotta valami a hídra. Évek óta sétált már itt esténként, az időtlen látványt csodálva elmélkedés közben. Keletre Pest, a Gresham-palota kivilágított homlokzatával, és mögötte büszkén emelkednek a Szent István-bazilika harangtornyai. Nyugatra, Budán, a Várhegy tetején a Budai Vár falai. És északra, a Duna partján a Parlament, Magyarország legnagyobb épülete nyúlik el hosszan elegáns tornyaival.

Köves azonban gyanította, hogy nem a panoráma csalja ki rendszeresen a Lánchídra. Hanem valami egészen más.

A lakatok.

A szerkezet minden alkalmas pontján lakatok jelentek meg egy pár nevének kezdőbetűivel, örökre a hídhoz kapcsolva őket.

Hagyománnyá vált, hogy két szerelmes eljöjjön ide, ráírja egy lakatra a monogramját, rákattintsa valamire a hídon, aztán bedobja a kulcsot a mély vízbe, ahol örökre elvész – a soha el nem múló szerelem szimbólumaként.

A legegyszerűbb ígéret, gondolta Köves, megérintve az egyiket. *A lelkem örökre a lelkedhez van lakatolva.*

Valahányszor Kövesnek emlékeztetőre volt szüksége arról, hogy létezik határtalan szeretet a világon, eljött ide, ezekhez a lakatokhoz. A ma este is egy ilyen alkalomnak tűnt. Ahogy bámulta a kavargó vizet, úgy érezte, mintha egyszerre túl gyorsan mozogna számára a világ. *Talán már nem tartozom ide.*

Ami a magányos elmélkedés csöndes ideje volt egykor – néhány percre egyedül lenni egy buszon, munkába menni vagy egy találkozóra várni –, most elviselhetetlenné vált; az emberek előkapták a mobiljukat, a fülhallgatójukat, a játékukat, mert függővé tették őket ezek a technológiák. A múlt csodái elenyésztek, elsöpörte őket az újdonságok utáni szüntelen sóvárgás.

Most, ahogy Köves Jehuda bámulta a vizet, egyre kimerültebbnek érezte magát. Elhomályosult a látása, kísérteties, amorf alakzatokat vélt látni a felszín alatt. A folyó egyszeriben a mélyből életre kelő mindenféle lények fortyogó örvénye lett.

– A víz él – szólalt meg egy hang a háta mögött.

A rabbi megfordulva egy göndör hajú, reményteli tekintetű fiút látott, aki fiatalkori önmagára emlékeztette Jehudát.

– Tessék? – kérdezte a rabbi.

A fiú kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de szavak helyett gépzúgás tört fel a torkából és vakító fehér fény villant a szemében.

Köves rabbi elakadt lélegzettel ébredt, hirtelen felegyenesedve a székben.

– *Oy gevalt!*

A telefonja kelt életre az asztalon, és az öreg rabbi páni rémülettel nézett körül a dolgozószobájában. Hála az égnek, teljesen egyedül volt. Érezte, hogy majd' kiugrik a szíve.

Milyen különös álom, gondolta, és megpróbált lélegzethez jutni.

A telefon nem adta fel, és Köves tudta, hogy ezen az órán csak Valdespino püspök keresheti, hogy közölje vele a madridi utazás részleteit.

– Valdespino püspök – szólt bele a rabbi, még mindig kábultan. – Mi újság?

– Köves Jehuda rabbi? – kérdezte egy ismeretlen hang. – Ön nem ismer engem, és nem szeretném megijeszteni, de kérem, figyeljen jól.

Köves hirtelen éber lett.

Női hang volt, de valahogy elváltoztatva, eltorzítva.

A hívó angolul beszélt, enyhe spanyol akcentussal.

– Hangszűrőt használok, ezért elnézését kérem, de mindjárt megérti, hogy miért.

– Ki maga?! – akarta tudni Köves.

– Egy civil szervezet tagja, aki nem veszi jó néven, ha el akarják titkolni az igazságot a közvélemény elől.

– Nem értem.

– Köves rabbi, tudom, hogy három nappal ezelőtt a montserrati apátságban részt vett egy privát találkozón Edmond Kirschsel, Valdespino püspökkel és Allamah Szájed al-Fadllal.

– Honnan tud erről?!

– Azt is tudom, hogy Edmond Kirsch részletesen beavatta önöket a legújabb tudományos felfedezésébe… és önök összeesküdtek ennek az információnak az eltitkolására.

– Micsoda?!

– Ha most nem figyel rám nagyon jól, akkor holnap reggelre halott lesz, eléri önt Valdespino püspök hosszú karja. – A hívó szünetet tartott. – Ahogy Edmond Kirschsel és a barátjával, Szájed al-Fadllal történt.

Harminckettedik fejezet

A bilbaói La Salve híd a Guggenheim Múzeumhoz olyan közel ível át a Nervión folyón, hogy gyakran látni úgy, mintha a két építmény egybeolvadna. A híd azonnal felismerhető az egyedi támasztópillérről a közepén – egy égbe nyúló, élénkpiros hídoszlopról, amely egy óriási H betűt formáz – és a népmesékből kapta a „La Salve" nevet, amelyekben az óceánról e folyón át megtérő tengerészek itt mondtak hálaimát a biztonságos hazajutásért.

Elhagyva a múzeumot Langdon és Ambra gyorsan megtette a rövid utat a folyópartig, és most ott várakoztak az árnyékban, ahogy Winston kérte, a gyalogjárón a híd alatt.

Vártak, de mire? Langdon nem tudta.

Ahogy ácsorogtak a sötétben, látta, hogy Ambra karcsú teste reszket a könnyű estélyiben. Levette a frakk kabátját, és a vállára terítette, rásimítva a szövetet a nő karjára.

Ambra minden előjel nélkül egyszer csak megfordult, és szembenézett vele.

Langdon egy pillanatra megijedt, hogy átlépett egy határt, de Ambrának nem bosszús, hanem hálás volt az arckifejezése.

– Köszönöm – suttogta. – Köszönöm, hogy segít nekem.

Miközben összekapcsolódott a tekintetük, Ambra Vidal megragadta Langdon kezét, olyan szorosan, mintha meleget és vigaszt próbálna meríteni belőle.

Aztán hirtelen elengedte.

– Elnézést – suttogta. – *Conducta impropia,* ahogy az anyám mondaná.

Langdon bátorítóan vigyorgott.

– Enyhítő körülmények, ahogy az én anyám mondaná.

Sikerült megmosolyogtatnia, de csak futólag.

– Rettenetesen rosszul érzem magam – mondta elfordítva a tekintetét. – A ma este, ami Edmonddal történt…

– Iszonyú… rettenetes – felelte Langdon, és érezte, hogy még mindig a hatása alatt áll, ezért nem tudja magát jól kifejezni.

Ambra a vizet nézte.

– És az a gondolat, hogy a vőlegényem, Don Julián is érintett…

Langdon kihallotta az árulás fájdalmát a szavaiból, és nem tudta, mit válaszoljon.

– Értem, hogyan történt – mondta, óvatosan érintve a kényes témát –, de semmiben nem lehetünk biztosak. Elképzelhető, hogy Julián herceg nem tudott a készülő gyilkosságról. A merénylő egyedül is lehetett, vagy valaki más bízta meg, nem a herceg. Nehezen hihető, hogy Spanyolország leendő királya szervez meg egy merényletet a nyilvánosság előtt, ami ráadásul közvetlenül visszavezethető hozzá.

– Csak azért vezethető vissza, mert Winston kiderítette, hogy Ávila nevét utólag adták hozzá a vendéglistához. Julián talán úgy gondolta, soha senki nem jön rá, ki húzta meg a ravaszt.

Langdonnak el kellett ismernie, hogy ebben van igazság.

– Nem lett volna szabad beszélnem Edmond prezentációjáról Juliánnal – mondta Ambra visszafordulva Langdonhoz. – Unszolt, hogy ne vállaljak benne szerepet, és én próbáltam meggyőzni, hogy minimális lesz a részvételem, és csak egy videovetítésről van szó. Azt hiszem, még arról is beszéltem Juliánnak, hogy Edmond egy okostelefonról indítja el a prezentációját. – Szünetet tartott. – Ami azt jelenti, hogy ha nem találják meg Edmond mobilját, rájönnek, hogy a felfedezés még mindig nyilvánosságra hozható. És azt tényleg nem tudom, milyen messzire képes Julián elmenni.

Langdon hosszan tanulmányozta a gyönyörű nőt.

– Egyáltalán nem bízik a vőlegényében?

Ambra felsóhajtott.

– Az az igazság, hogy nem ismerem olyan jól, mint feltételezi.

– Akkor miért mondott neki igent?

– Ez elég egyszerű, Julián olyan helyzetbe hozott, hogy nem volt más választásom.

Mielőtt Langdon reagálhatott volna, mély hangú berregés rázkódtatta meg a betont a talpuk alatt, visszaverődve a falakról a híd alatti barlangszerű térben. A zaj egyre erősödött, és úgy rémlett, jobbról, a folyó felől jön.

Langdon megfordulva egy gyorsan közeledő sötét tárgyat látott – egy kivilágítatlan motorcsónak volt az. A magas beton partfal előtt lelassított, és melléjük siklott.

Amikor Langdon jobban megnézte a vízi járművet, megcsóválta a fejét. Eddig a pillanatig nem tudta, mennyi bizalommal lehet Edmond számítógépes tárlatvezetője iránt, de most, a sárga vízi taxi láttán rájött, hogy Winston az elképzelhető legjobb szövetségesük.

A zilált külsejű kapitány intett, hogy szálljanak be.

– A brit embere hívott fel – mondta. – Azt ígérte, hogy VIP-ügyfél háromszorosát fizeti a... hogy van az, hogy *velocidad y discreción*? Ezt teszem, látják? Nincs világítás!

– Igen, köszönöm – felelte Langdon. *Jól csináltad, Winston. Gyorsaság és diszkréció.*

A kapitány segített Ambrának a beszállásban, és miután beültette a kis, fedett kabinba, hogy melegen legyen, széles mosollyal fordult Langdonhoz.

– Ő a VIP-utas? Señorita Ambra Vidal?

– *Velocidad y discreción* – emlékeztette Langdon.

– *¡Sí, sí!* Oké! – A férfi a kormánynál termett, és begyújtotta a motort.

Másodperceken belül már nyugatnak tartva szántották a sötét Nervión folyót.

A hajótól balra Langdon a Guggenheim óriási, fekete ablakát látta, amelyet kísértetiesen világítottak meg a rendőrautók villogó fényei. Odafent a sajtó helikoptere húzott át az égen a múzeum felé.

Ez csak az első fecske, gyanította Langdon.

Langdon elővette Edmond rejtjeles kártyáját a nadrágzsebéből. BIO-EC346. Edmond azt mondta, csak adja oda egy taxisofőrnek, bár arra nyilván nem számított, hogy egy vízi taxi lesz a jármű.

– Brit barátunk... – üvöltötte túl Langdon a bömbölő motorzajt – feltételezem, közölte magával, hogy hová megyünk.

– Igen, igen! Figyelmeztettem, hogy hajóval csak kicsit távolabb tudok megállni, de azt mondta, nem probléma, gyalog is megtehetik azt a háromszáz métert, ugye?

– Rendben. És innen milyen messze van?

A férfi egy gyorsforgalmi útra mutatott, amely jobbra futott a folyó mentén.

– A tábla szerint hét kilométer, de hajóval kicsit több.

Langdon felpillantott a kivilágított táblára.

Szomorúan idézte fel magában Edmond hangját. *Ez egy kínosan egyszerű kód, Robert.* Edmondnak igaza volt, és amikor Langdon az este folyamán végül rájött, mit jelent, zavarta, hogy ilyen sok időbe telt.

A BIO valóban kód volt, bár nem nehezebb megfejteni, mint a hasonló kódokat szerte a világon: BOS, LAX, JFK.

A BIO a helyi repülőtér kódja.

És aztán már a többi is gyorsan értelmet nyert.

EC346.

Langdon még sohasem látta Edmond magángépét, de tudta, hogy létezik, és kevés kétsége volt afelől, hogy az országkód egy spanyol jet farkán E betűvel – España – kezdődik.

Az EC346 egy magángép.

Ha egy taxis kiviszi őket a bilbaói repülőtérre, Langdonnak nyilván elég megmutatnia Edmond névjegyét egy biztonsági embernek, és egyenesen Edmond magángépéhez kísérik őket.

Remélem, Winston értesítette a pilótákat az érkezésünkről, gondolta Langdon visszafordulva a múzeum felé, amely egyre kisebb lett a távolban.

Langdon fontolóra vette, hogy bemenjen-e Ambrához a kabinba, de jólesett a friss levegő, és úgy döntött, ad neki néhány percet egyedül, hogy összeszedhesse magát.

Az nekem sem ártana, gondolta, és elindult a hajóorr irányába.

A hajó elején állva a haját borzoló szélben Langdon kikapcsolta és zsebre tette a csokornyakkendőjét. Aztán kigombolta az inggallérját, és jó mélyeket lélegzett, hogy az esti levegő átjárja a tüdejét.

Edmond, gondolta*, mit tettél?*

Harmincharmadik fejezet

Diego Garza parancsnok füstölögve rótta Julián herceg lakosztályát a sötétben, de tűrnie kellett a püspök önelégült kioktatását.

Oda ártod bele magad, ahol semmi keresnivalód, szerette volna Valdespino fejéhez vágni Garza. *Ez nem a te felségterületed!*

Valdespino püspök megint beleavatkozott a palota politikájába. Úgy testesült meg, akár egy fantom Julián lakosztályának sötétjében, teljes liturgikus díszben, a nagymiséhez öltözve, és most szenvedélyes prédikációt tartott Juliánnak a spanyol hagyományok fontosságáról, a régi királyok és királynők odaadó hitéről, és az egyház vigaszt nyújtó szerepéről a válságok idején.

Nem ez a megfelelő pillanat, fortyogott Garza.

Julián hercegre egy kényes, nyilvános fellépés vár ma este, és Garzának arra volt a legkevesebb szüksége, hogy Valdespino elvonja a figyelmét a vallási teendők erőltetésével.

Garza telefonjának rezgése a legjobbkor szakította félbe a püspök monológját.

– *Sí, dime* – szólt bele hangosan Garza, megállva a püspök és a herceg között. – *¿Qué tal va?*

– Itt Fonseca ügynök Bilbaóból, uram – mondta a hívó pergő spanyol nyelven. – Sajnos nem sikerült elkapnunk a merénylőt. A cég, amelynek azonosítania kellett volna a kocsit, elvesztette vele a kapcsolatot. Úgy tűnik, hogy a merénylő előre készült a lépéseinkre.

Garza lenyelte a mérgét, lassan kifújta a levegőt, és igyekezett nem elárulni a hangszínével valódi lelkiállapotát.

– Értem – válaszolta higgadtan. – Pillanatnyilag egyedül Ms. Vidallal kell foglalkozniuk. A herceg várja őt, és én biztosítottam arról, hogy hamarosan megérkezik.

Hosszú csend a vonal másik végén. Túl hosszú.

– Parancsnok? – szólalt meg végül óvatosan Fonseca. – Nagyon sajnálom, uram, de ezen a téren is rossz híreim vannak. Úgy tűnik, hogy Ms. Vidal és az amerikai professzor távozott az épületből. – Rövid szünet után még hozzátette: – Nélkülünk.

Garza majdnem elejtette a telefont.

– Hogyan? Megismételné?

– Igen, uram. Ms. Vidal és Robert Langdon elszökött az épületből. Ms. Vidal szándékosan megszabadult a telefonjától, hogy ne tudjuk követni. Fogalmunk sincs, hová mentek.

Garza érezte, hogy leesik az álla, és a herceg már látható aggodalommal bámult rá. Valdespino is közelebb hajolt, és nem titkolt érdeklődéssel vonta fel a szemöldökét.

– Ó, ez kitűnő hír! – kiáltotta hirtelen Garza, meggyőző bólogatásokkal kísérve. – Szép munka. Még a mai este folyamán ide várjuk magukat. Csak tisztázzuk még egyszer a szállítási és a biztonsági protokollokat. Elnézést egy pillanatra. – Garza letakarta a telefont, és a hercegre mosolygott. – Minden rendben. Most átmegyek a szomszédba, hogy megbeszéljem a részleteket, addig az urak négyszemközt tárgyalhatnak.

Garza nem szívesen hagyta egyedül a herceget Valdespinóval, de ezt a hívást nem intézhette a fülük hallatára, ezért átment az egyik vendégszobába, és becsukta maga után az ajtót.

– *¿Qué diablos ha pasado?* – sziszegte a telefonba. *Mi az ördög történt?*

Fonseca előadott egy sztorit, amely tiszta agyrémnek hangzott.

– Kialudtak a lámpák? – csattant fel Garza. – Egy számítógép biztonsági őrnek adta ki magát, és félrevezette? Mégis, hogyan kellene erre reagálnom?

– Belátom, hogy nehéz elhinni, uram, de pontosan ez történt. Amit a legnehezebb felfogni, hogy a számítógép miért gondolta meg magát.

– Meggondolta magát?! Egy istenverte számítógép!

– Arra célzok, hogy a számítógép kezdetben segítőkész volt. Név szerint azonosította a merénylőt, kísérletet tett a gyilkosság megakadályozására, és azt is kiderítette, hogy a menekülő jármű egy Uber-kocsi. Aztán teljesen váratlanul elkezdett ellenünk dolgozni. Nem tudunk másra gondolni, mint hogy Robert

Langdon mondhatott neki valamit, mert a beszélgetésük után minden megváltozott.

Akkor én most egy számítógéppel csatázom? Garza úgy döntött, hogy túl öreg ő már ehhez a modern világhoz.

– Azt bizonyára mondanom sem kell, Fonseca ügynök, milyen kínos lenne a hercegnek, úgy személyesen, mint politikailag, ha kitudódna, hogy a menyasszonya megszökött az amerikaival és a Guardia Realt átverte egy számítógép.

– Tökéletesen tisztában vagyunk vele.

– Van bármilyen fogalma arról, mi késztette őket a szökésre? Teljesen indokolatlannak és meggondolatlannak tűnik.

– Langdon professzor tiltakozott, amikor közöltem vele, hogy velünk kell jönnie Madridba. Egyértelművé tette, hogy nem kíván jönni.

És ezért menekült el a gyilkosság helyszínéről? Garza érezte, hogy van itt még valami, de elképzelni sem tudta, mi lehet az.

– Jól figyeljen rám! Sorsdöntő, hogy megtalálja Ambra Vidalt, és elhozza a palotába, mielőtt ebből bármi is kiszivárog.

– Értem, uram, de Díazzal együtt csak ketten vagyunk jelen. Egyedül nem kutathatjuk át egész Bilbaót. Riasztanunk kell a helyi hatóságot, hozzáférésre van szükségünk a közlekedési kamerákhoz, légi támogatást kell kapnunk, minden lehetséges…

– Ki van zárva! – válaszolta Garza. – Nem kerülhetünk ebbe a kényelmetlen helyzetbe. Tegyék a dolgukat! Keressék meg őket egyedül, hozzák ide, és adják az őrizetünkbe Ms. Vidalt, amilyen gyorsan csak lehet!

– Igen, uram.

Garza hitetlenkedve fejezte be a beszélgetést.

Ahogy kilépett a szobából, egy sápadt, fiatal nő sietett felé a folyosón. A megszokott szódásüvegtalp-pápaszemet, és bézs nadrágkosztümöt viselt, és idegesen szorított magához egy tabletet.

Te jó ég, gondolta Garza. *Ne most!*

Mónica Martín a palota legújabb és legfiatalabb PR-koordinátora volt – feladatai közé tartozott a kapcsolattartás a médiával, a PR-stratégia tervezőjével és a kommunikációs igazgatóval –, és mintha állandó riadókészültségben végezte volna a munkáját.

A mindössze huszonhat éves Martín kommunikációból diplomázott a madridi Complutense Egyetemen, és két év posztgraduális képzés után a világ egyik legjobb számítógépes iskolájában – a pekingi Csinghua Egyetemen – elnyert egy rangos PR-állást a Grupo Planetánál, amelyet egy vezető kommunikációs poszt követett a spanyol Antena 3 televízióhálózatnál.

Tavaly a palota – kétségbeesett kísérletként, hogy a digitális médián keresztül kapcsolatot találjon a spanyol fiatalokkal, és lépést tartson a Twitter, a Facebook, a blogok és az online média terjedő befolyásával – elbocsátott egy régi PR-szakembert évtizedes tapasztalattal a nyomtatott sajtóban és az elektronikus médiában, helyére pedig felvette ezt az új technológiákban jártas X-generációst.

Garza tudta, hogy Martín mindent Julián hercegnek köszönhet.

A fiatal nő beemelése a palota stábjába egyike volt Julián herceg csekély számú intézkedésének – ritka példája annak, amikor a sarkára állt az apjával szemben. Martínt a szakma legjobbjai között tartották számon, de Garza roppant kimerítőnek találta a paranoiáját és az izgágaságát.

– Összeesküvés-elméletek – közölte most Martín a tabletjére koppintva. – Robbanásszerűen terjednek.

Garza hitetlenkedve meredt a nőre. *Úgy nézek ki, mint akit érdekel?* Fontosabb dolgok miatt kellett aggódnia ma este, mint a konteógyártók híresztelései.

– Elárulná, mit keres itt a királyi rezidencián?

– A kontrollterem megpingelte a GPS-ét. – A mobiltelefonra mutatott Garza övén.

Garza becsukta a szemét, fújt egy nagyot, és visszanyelte a bosszúságát. Az új PR-koordinátor mellett a palota nemrégiben egy „elektronikaibiztonság-részleget” is felállított, amely GPS-szolgáltatással, digitális megfigyeléssel, profilírozással és megelőző adatbányászattal támogatta Garza csapatát. Garza stábja napról napra sokoldalúbb és fiatalabb lett.

A kontrolltermünk úgy fest, mint egy egyetemi kampusz számítógépes központja.

A jelek szerint az újonnan beszerzett technológiával nemcsak a

Guardia-ügynököket követik, hanem Garzát is. Kényelmetlen volt arra gondolni, hogy egy rakás kölyök az alagsorban mindig tudja, merre jár.

– Személyesen önhöz jöttem – mondta Martín felemelve a tabletjét –, mert tudtam, hogy ezt látni akarja.

Garza kikapta az eszközt a kezéből, és a képernyőre nézve az ősz szakállú spanyol fotóját és életrajzát látta, akit a bilbaói merénylőként azonosítottak: a királyi haditengerészet admirálisa, Luis Ávila.

– Sok a kártékony csevej – mondta Martín –, amit arra alapoznak, hogy Ávila egykor a királyi család alkalmazásában állt.

– Ávila a haditengerészetnél dolgozott! – vetette oda Garza.

– Igen, de hivatalosan a király a fegyveres erők parancsnoka…

– Itt hagyja abba! – parancsolt rá Garza, visszalökve a tabletet. – Arra célozni, hogy a király valamilyen módon bűnrészes egy terrorista-cselekményben, csak a konteógyártók képtelen agymenése, és teljesen érdektelen a mostani helyzetünk szempontjából. Áldjuk a szerencsénket, és folytassuk a munkát! Ez az eszelős akár a jövendőbeli királynét is megölhette volna, de csak egy amerikai ateistával végzett. Mindent összevetve nem a legrosszabb kimenetel.

A fiatal nőnek a szeme sem rebbent.

– Van még valami, uram, ami kapcsolódik a királyi családhoz. Nem szeretném, ha felkészületlen lenne. – Miközben Martín beszélt, az ujjai dolgoztak a tableten, és megnyitott egy másik oldalt. – Ez a fotó már néhány napja fent van az interneten, de senki sem vette észre. Most, hogy vírusszerűen terjed minden, ami Edmond Kirschsel kapcsolatos, ez a fotó is bekerült a hírfolyamba. – Átadta Garzának a tabletet.

Garza elolvasta a főcímet: „Ez az utolsó fénykép Edmond Kirsch jövőkutatóról?”

Egy elmosódott felvételen Kirsch sötét öltönyben áll egy veszélyes sziklaperemen.

– A fotó három napja készült – mondta Martín –, amikor Kirsch felkereste a montserrati apátságot. A helyszínen dolgozó egyik munkás felismerte Kirscht, és lekapta. Kirsch ma esti meggyilkolása után a munkás újra feltette a képet, mint a róla

készült utolsó felvételt.

– És ez hogyan kapcsolódik hozzánk? – kérdezte ingerülten Garza.

– Görgessen le a következő fotóig.

Garza megtette. A második kép láttán meg kellett kapaszkodnia a falban.

– Ez… ez nem lehet igaz.

Ugyanannak a fotónak a szélesebb látószögű változatán Edmond Kirsch egy magas férfi mellett látható, aki a katolikusoknál hagyományos bíborlila reverendát visel. Valdespino püspök az.

– Igaz, uram – mondta Martín. – Valdespino néhány napja találkozott Kirschsel.

– De… – Garza hebegett, átmenetileg elakadt a szava. – De miért nem szólt erről a püspök? Különösen azok után, ami ma este történt!

Martín gyanúsan bólogatott.

– Éppen ez az, amiről beszélni szerettem volna önnel.

Valdespino találkozott Kirschsel! Garza alig tudta felfogni. *És a püspök ezt elmulasztotta megemlíteni?* Ez riasztó hír volt, és Garza alig várta, hogy figyelmeztethesse a herceget.

– Sajnos ezzel még nincs vége – folytatta a fiatal nő. – Sok minden van még itt. – Ismét dolgozni kezdett a tableten.

– Parancsnok? – szólt ki Valdespino hangja váratlanul a nappali szobából. – Van új hír Ms. Vidal ideszállításáról?

Mónica Martín felkapta a fejét, és elkerekedett a szeme.

– A püspök? – suttogta. – Valdespino itt van a rezidencián?

– Igen. Tanácsokat ad a hercegnek.

– Parancsnok! – kiáltott ki újra Valdespino. – Ott van?

– Higgyen nekem – suttogta Martín pánikról árulkodó hangon –, több információ is van, amelyről azonnal tudnia kell… mielőtt még egy szót is váltana a püspökkel vagy a herceggel. Bízzon bennem, amikor azt mondom, hogy a ma esti válságnak sokkal több köze van hozzánk, mint képzelné.

Garza egy másodpercig fürkészve nézte a nőt, aztán döntött.

– Lent a könyvtárban. Fél perc múlva ott leszek.

Martín bólintott, és elillant.

Garza egyedül maradva nagy levegőt vett, és nyugodt

arckifejezést kényszerített magára, remélve, hogy nyoma sincs rajta a haragnak vagy a feldúltságnak, majd komótosan visszasétált a nappaliba.

– Ms. Vidallal minden rendben – jelentette be mosolyogva Garza, amikor belépett. – Nemsokára itt lesz. Most lemegyek a biztonsági osztályra, hogy személyesen ellenőrizzem az ideszállítását. – Garza bátorítóan biccentett Juliánnak, majd Valdespino püspökhöz fordult: – Hamarosan visszajövök. Ne menjen sehová!

Azzal sarkon fordult, és távozott.

Miközben Garza kifelé tartott a lakosztályból, Valdespino püspök homlokráncolva bámult utána.

– Valami baj van? – kérdezte a herceg a püspököt fürkészve.

– Igen – válaszolta Valdespino visszafordulva Juliánhoz. – Ötven éve gyóntatok. Felismerem a hazugságot.

Harmincnegyedik fejezet

LEGÚJABB HÍREINK

AZ ONLINE KÖZÖSSÉGBEN ÁRADNAK A KÉRDÉSEK

Edmond Kirsch meggyilkolását követően a jövőkutató nagyszámú online híve árasztja el spekulációkkal a netet, amelyek két fő téma körül forognak:

MIT FEDEZETT FEL KIRSCH?
KI ÖLTE MEG, ÉS MIÉRT?

Kirsch felfedezését illetően számtalan elmélet jelent meg az interneten, amelyek a legszélesebb kört ölelik fel Darwintól a földönkívülieken át a kreacionizmusig és tovább.
A merénylet indítéka még nem ismert, de az elméletek között szerepel a vallási buzgóság, az ipari kémkedés és az irigység.
A ConspiracyNet exkluzív információt ígér a gyilkosról, amelyet azonnal megosztunk, amint eljön az ideje.

Harmincötödik fejezet

Ambra Vidal egyedül állt a vízi taxi kabinjában, és összehúzta magán Robert Langdon kabátját. Percekkel ezelőtt, amikor Langdon azt kérdezte, miért egyezett bele a házasságba egy olyan emberrel, akit alig ismer, Ambra őszintén válaszolt.

Nem volt választásom.

Eljegyzése Juliánnal szerencsétlen dolog volt, amelyet nem akart ma este újraélni, épp elég volt, amin eddig keresztülment.

Csapdába estem.

És még mindig benne vagyok.

Most, ahogy Ambra a saját tükörképét nézte a piszkos ablakon, eluralkodott rajta a magányosság. Ambra Vidalra nem volt jellemző az önsajnálat, de e pillanatban törékenynek és sodródónak érezte magát. *Igent mondtam egy férfinak, aki valamilyen módon részese volt egy brutális gyilkosságnak.*

A herceg egyetlen telefonhívással megpecsételte Edmond sorsát. Mindössze egy órával az esemény kezdete előtt, miközben Ambra izgatottan készült a vendégek érkezésére, cédulát lobogtatva berontott a személyzet egy fiatal tagja.

– *¡Señora Vidal! ¡Mensaje para usted!*

A kelekótya lány elfulladva magyarázta, milyen fontos hívás futott be az imént a múzeum recepciójára.

– A hívóazonosító szerint – sipítozta – a madridi királyi palotából jött, és persze hogy azonnal fogadtam! És Julián herceg irodájából telefonált valaki!

– A recepciót hívták? – kérdezte Ambra. – Megvan nekik a mobilszámom.

– A herceg asszisztense azt mondta, hogy próbálta hívni önt a mobilján – magyarázta a lány –, de nem járt sikerrel.

Ambra megnézte a telefonját. Furcsa. Nincs nem fogadott hívás. Aztán rájött, hogy a technikusok most ellenőrzik a múzeum mobilzavaró rendszerét, és Julián asszisztense nyilván

azalatt próbálkozhatott, amíg nem működött a telefonja.

– Úgy tűnik, hogy a herceget felhívta egy nagyon fontos barátja, aki itt van Bilbaóban, és részt szeretne venni a ma esti eseményen. – A lány átadta Ambrának a cédulát. – Azt reméli, hogy fel tudja íratni a nevét a vendéglistára.

Ambra megnézte az üzenetet.

Almirante Luis Ávila (ret.)
Armada Española

A spanyol haditengerészet visszavonult tisztje?

– Megadtak egy közvetlen számot, amit visszahívhat, ha meg akarja beszélni, de Julián most indul egy találkozóra, ezért valószínűleg nem tudja őt elérni. A hívó azt állította, hogy a herceg reméli, nem veszi tolakodásnak a kérését.

Tolakodásnak? Ambra dühöngött. *Azok után, amiket már rám terheltek?*

– Elintézem – mondta Ambra. – Köszönöm.

A fiatal lány ellibegett, mint aki Isten szavát közvetítette. Ambrát felbosszantotta a herceg kérése. Mégis mit képzel, hogy így visszaél a befolyásával, különösen az után, hogy mindenáron le akarta beszélni a ma esti eseményben való részvételről!

Megint nem hagyott nekem választást, gondolta.

Ha nem vesz tudomást a kérésről, abból kínos perlekedés lehet a bejáratnál egy magas rangú tengerésztiszttel. A mai estét aprólékos gonddal tervezték meg, és példátlan médiaérdeklődést vonz. *Nem hiányzik egy kellemetlen huzakodás Julián valamelyik nagy hatalmú barátjával.*

Ávila tengernagyot nem ellenőrizték le, és nem került fel a „tisztázottak" listájára, de Ambra gyanította, hogy fölösleges és még sértésnek is vehetik, ha kéri a biztonsági ellenőrzését. Az az ember végül is magas rangú tengerésztiszt, akinek megvan hozzá a hatalma, hogy felemelje a telefont, hívja a Királyi Palotát, és szívességet kérjen a leendő uralkodótól.

Ezért aztán, a határidő szorításában, Ambra meghozta az egyetlen lehetséges döntést. Felírta Ávila tengernagy nevét a

vendéglistára a bejáratnál, és hozzáadta a tárlatvezetői adatbázishoz is, hogy megkapja az új vendégnek járó fejhallgatót.

Aztán folytatta a munkáját.

És Edmond most halott, tért vissza Ambra a jelenbe a vízi taxi kabinjának sötétjében. Miközben megpróbálta kiverni a fejéből a fájdalmas emléket, különös gondolat ötlött az eszébe.

Nem is beszéltem erről Juliánnal... az egész üzenetet harmadik felek közvetítették.

A gondolat adott egy kis reményt.

Lehetséges, hogy Robertnek igaza van? És Julián talán ártatlan?

Egy ideig fontolgatta a dolgot, aztán sietve kilépett a kabinból.

A hajóorrban találta az amerikai professzort, a korlátot fogva bámult ki az éjszakába. Ambra csatlakozott hozzá, és meghökkenve látta, hogy a hajó már elhagyta a Nervión főágát, és most északnak tart egy kis mellékágon, amely nem annyira folyónak, mint inkább veszélyes csatornának tűnt magas, agyagos partokkal.

A sekély víz és a szűk meder idegessé tette Ambrát, de a kapitányuk nem látszott feszültnek, teljes sebességgel robogott a keskeny csatornában, ahol a hajó reflektorai világították meg az utat.

Ambra gyorsan beszámolt Langdonnak a Julián herceg irodájából érkezett hívásról.

– Csak annyit tudok biztosan, hogy a múzeum recepciója kapott egy telefont a madridi királyi palotából. Gyakorlatilag bárki lehetett a hívó, aki Julián asszisztensének mondta magát.

Langdon bólintott.

– Ez lehetett az oka, hogy az illető közvetve üzent, ahelyett hogy magát hívta volna. Van elképzelése, hogy ki lehetett az? – Tekintettel Edmond és Valdespino viszonyára, Langdon hajlott rá, hogy maga a püspök volt az.

– Bárki lehetett – mondta Ambra. – Kényes most a helyzet a palotában. Ahogy Julián központi szereplővé válik, sok régi tanácsadó keresi a kegyét és próbál a közelébe kerülni. Az ország változóban van, és úgy gondolom, hogy sokan a régi gárdából mindenáron ragaszkodnak a hatalomhoz.

– Hát, akárki áll is e mögött – mondta Langdon –, reméljük,

nem jön rá, hogy megpróbáljuk kitalálni Edmond jelszavát és nyilvánosságra hozni a felfedezését.

Ahogy Langdon kimondta e szavakat, rádöbbent a vállalkozásuk együgyűségére.

És érezte a pőre veszélyét is.

Edmondot meggyilkolták, hogy ne adhassa át ezt az információt.

Egy pillanatra az is felmerült Langdonban, hogy az lenne a legbiztonságosabb opció, ha egyszerűen hazarepülne a reptérről, oldja meg más a dolgot.

Biztonságos, igen, gondolta*, de nem opció.*

Langdont mélyen átérzett kötelességtudat fűtötte. Tartozik ezzel régi tanítványának, nem beszélve az erkölcsi felháborodásról, hogy egy tudományos áttörést ilyen brutálisan hallgattattak el. Erős intellektuális kíváncsiság is mozgatta, hogy megismerje Edmond felfedezését.

Végül pedig, Langdon ezzel is tisztában volt, itt van Ambra Vidal.

A nő kétségtelenül válságban van, és amikor a segítségét kérve a szemébe nézett, Langdon a személyes meggyőződés és az önbizalom erejét érezte benne… ugyanakkor a félelem és a megbánás sötét felhőit is. Titkokat sejtett, súlyos és elzárt titkokat.

Szüksége van a segítségre.

Ambra hirtelen ráemelte a tekintetét, mintha kitalálta volna Langdon gondolatait.

– Látom, hogy fázik – mondta. – Vissza kéne kapnia a zakóját.

Langdon kedvesen mosolygott.

– Megvagyok.

– Arra gondol, hogy elhagyhatná Spanyolországot, amint kiérünk a reptérre?

Langdon nevetett.

– Tényleg volt egy ilyen futó gondolatom.

– Ne menjen el, kérem. – Rátette puha tenyerét Langdon korlátot fogó kezére. – Nem tudom biztosan, mivel állunk szemben ma este. Maga szoros kapcsolatban volt Edmonddal, aki nemegyszer beszélt nekem arról, milyen nagyra értékeli a barátságát és milyen sokat ad a véleményére. Félek, Robert, és

nem igazán tudom, hogy egyedül megbirkózom-e ezzel.

Ambra őszinteségi rohamai meghökkentették, de egyszersmind lefegyverezték Langdont.

– Rendben – bólintott –, mindketten tartozunk azzal Edmondnak, és a tudományos közösségnek is, hogy megtaláljuk a jelszót, és nyilvánosságra hozzuk a felfedezést.

Ambra hálásan mosolygott.

– Köszönöm.

Langdon hátrapillantott.

– A Guardia-ügynökök mostanra rájöhettek, hogy elhagytuk a múzeumot.

– Semmi kétség. De Winston igazán imponáló volt, ugye?

– Észbontó – válaszolta Langdon, aki csak most kezdte felfogni, milyen kvantumugrást ért el Edmond a mesterséges intelligencia fejlesztésében. Bármilyen úttörő technológiái voltak is Edmondnak, ezeket egyértelműen egy szép, új világ ember-számítógép interakció szolgálatába állította.

Winston a teremtője hűséges szolgájának bizonyult ma este, s ezenfelül értékes szövetségese lett Langdonnak és Ambrának. Winston percek alatt azonosította a fenyegetést a vendéglistán, megkísérelte elhárítani az Edmond elleni merényletet, azonosította a menekülő autót, elősegítette Langdon és Ambra szökését a múzeumból.

– Reméljük, Winston már riasztotta Edmond pilótáit – mondta Langdon.

– Biztos vagyok benne – felelte Ambra. – De igaza van. Fel kéne hívnom Winstont, hogy rákérdezzek.

– Várjon – mondta meglepődve Langdon. – Fel tudja hívni Winstont? Én azt hittem, amikor elhagytuk a múzeumot, kikerültünk a hatókörből…

Ambra nevetve rázta a fejét.

– Robert, Winston nem fizikailag van jelen a Guggenheimben; egy titkos számítógéplaborban van, és távoli elérésű. Tényleg azt hitte, hogy Edmond megépít egy olyan erőforrást, mint Winston, hogy aztán ne legyen képes kommunikálni vele bármikor a világ bármely pontján? Edmond egész idő alatt beszélt Winstonnal… otthon, utazás vagy séta közben, és ehhez nem kellett más, csak egy egyszerű telefonhívás. Láttam, hogy Edmond órákon át

társalgott Winstonnal. Edmond a személyi asszisztenseként használta: vacsorafoglalásokat intézett, koordinált a pilóták között, mindent megtett, amit kellett, de tényleg. Miközben a múzeumi programot szerveztük, magam is elég gyakran beszéltem Winstonnal telefonon.

Ambra benyúlt Langdon frakkjának a zsebébe, elővette és bekapcsolta Edmond türkiz borítású mobilját. Langdon kikapcsolta a készüléket a múzeumban, hogy spóroljon az akkuval.

– Maga is kapcsolja be a mobilját – mondta Ambra –, hogy mindketten kapcsolatba lépjünk Winstonnal.

– Nem fél, hogy megtalálnak minket, ha bekapcsoljuk?

Ambra megrázta a fejét.

– A hatóságoknak nincs idejük megszerezni a szükséges bírósági engedélyt, szerintem így már megéri a kockázatot. Különösen, ha Winston tájékoztatni tud minket a Guardia lépéseiről, és kideríti, mi a helyzet a reptéren.

Langdon vonakodva bekapcsolta a telefonját, és figyelte, ahogy életre kel.

Amikor megjelent az üdvözlő képernyő, hunyorgott a fényében, és sebezhetőnek érezte magát, mintha egyszeriben láthatóvá válna minden műhold számára az űrben.

Túl sok kémfilmet nézel, intette magát.

Langdon mobilja azonnal pittyegni és vibrálni kezdett, ahogy sorra előjöttek az este kapott üzenetek. Langdon elképedésére több mint kétszáz sms és e-mail érkezett a telefonjára, amióta kikapcsolta.

Belépve a postafiókjába, látta, hogy a barátaitól és a kollégáitól kapott üzeneteket. Az első e-mailek gratulációt tartalmaztak – Remek előadás! El sem hiszem, hogy ott vagy! –, de aztán egyszerre szorongó és aggodalmas szavak tűntek fel a Tárgy mezőben, többek között a kiadója, Jonas Faukman írt ilyet: ISTENEM, ROBERT, JÓL VAN??!! Langdon még sohasem látta, hogy tudós kiadója ennyi nagybetűt és írásjelet használt volna.

Langdon mostanáig csodásan láthatatlannak érezte magát a bilbaói vízi utak sötétjében, mintha a múzeum csak egy elmosódó álom lenne.

Az egész világ tud róla, döbbent rá. *Kirsch titokzatos*

felfedezésének és brutális meggyilkolásának híre… az én arcommal és nevemmel fut együtt.

– Winston próbál minket elérni – mondta Ambra Kirsch mobiljának kijelzőjét nézve. – Edmondnak ötvenhárom nem fogadott hívása volt az utóbbi félórában, mind ugyanarról a számról, pontosan harminc másodpercenként. – Kuncogott. – A fáradhatatlan kitartás egyike Winston számos erényének.

Ebben a pillanatban csengeni kezdett Edmond telefonja.

Langdon Ambrára mosolygott.

– Vajon ki lehet az?

A nő átadta neki a mobilt.

– Fogadja a hívást!

Langdon elvette a készüléket, és megnyomta a kihangosító gombot.

– Halló!

– Langdon professzor – csendült fel Winston ismerős hangja a brit akcentussal. – Örülök, hogy újra kapcsolatban vagyunk. Már próbáltam elérni önöket.

– Igen, látjuk – válaszolta Langdon, akire nagy hatást tett, hogy a számítógép teljesen nyugodt és zavartalan az ötvenhárom sikertelen hívási kísérlet után is.

– Van néhány fejlemény – mondta Winston. – Lehetséges, hogy riasztani fogják a reptéri hatóságot és megadják a nevüket, még mielőtt odaérnek. Újra csak azt tudom javasolni, hogy gondosan kövessék az utasításaimat.

– A kezében vagyunk, Winston – mondta Langdon. – Mondja meg, mit tegyünk!

– Először is, professzor – kezdte Winston –, ha még nem szabadult meg a mobiljától, akkor most haladéktalanul tegye meg.

– Muszáj? – Langdon még szorosabban markolta a telefonját. – Nem kell a hatóságnak bírói engedélyt kérni, mielőtt…

– Egy amerikai rendőrfilmben talán, de most a spanyol Guardia Reallal és a Királyi Palotával áll szemben. Mindent megtesznek, ami szükséges.

Langdon nézte a mobilját, és fura módon vonakodott megválni tőle.

Benne van az egész életem.

– Mi a helyzet Edmond telefonjával? – kérdezte Ambra ijedt hangon.

– Lenyomozhatatlan – válaszolta Winston. – Edmond mindig tartott a hackeléstől és az ipari kémkedéstől. Ő maga írt egy IMEI/IMSI-elrejtő programot, amely változtatja a telefonja C2 értékeit, hogy kijátssza a GSM-követést.

Hát persze, gondolta Langdon. *A géniusznak, aki megteremtette Winstont, gyerekjáték túljárni a helyi telefontársaságok eszén.*

Langdon homlokráncolva bámulta a saját, alacsonyabb rendű mobilját. Ám ekkor Ambra gyengéden kivette a kezéből, majd szó nélkül átnyúlt a korláton, és beleejtette a vízbe. Langdon figyelte, ahogy a készülék bukdácsolva eléri a felszínt, és belecsobban a Nervión folyó sötét vizébe. Amint eltűnt szem elől, elfogta a veszteség érzése, és visszafordulva bámult utána az elhúzó hajóból.

– Robert – suttogta Ambra –, emlékezzen csak Elsa, a Disney-hercegnő bölcs szavaira.

Langdon felé fordult.

– Tessék?

Ambra kedvesen mosolygott.

– Hadd menjen.

Harminchatodik fejezet

– *Su misión todavía no ha terminado* – közölte a hang Ávila telefonjában. *Még nem ért véget a küldetése.*

Ávila az Uber-taxiban vigyázzülésben hallgatta az alkalmazója híreit.

– Váratlan bonyodalom támadt – mondta a hívó pergő spanyol nyelven. – Át kell önt irányítanunk Barcelonába. Most rögtön.

Barcelona? Ávila úgy tudta, hogy Madridban várnak rá újabb feladatok.

– Okunk van azt hinni – folytatta a hang –, hogy Mr. Kirsch két embere Barcelonába tart ma este azt remélve, hogy módot találnak Mr. Kirsch prezentációjának távoli elindítására.

Ávila megmerevedett.

– Lehetséges ez?

– Nem tudjuk biztosan, de ha sikerrel járnak, azzal semmivé teszik az ön eddigi kemény munkáját. Haladéktalanul szükségem van egy emberre a barcelonai helyszínen. Intézze diszkréten. Érjen oda, amilyen gyorsan csak lehet, és hívjon!

Azzal megszakadt a kapcsolat.

Ávila furcsa módon nem bánta a rossz hírt. *Még mindig szükség van rám.* Barcelona messzebb volt, mint Madrid, de sztrádán, az éjszaka közepén ez csak néhány órát jelentett. Ávila nem vesztegette az időt: felemelte a fegyvert, és a sofőr tarkójához nyomta. A férfi keze megremegett a volánon.

– *Llévame a Barcelona* – rendelkezett Ávila.

A sofőr letért a következő lehajtónál Vitoria-Gasteiz felé, áttért az A1-es sztrádára, és keletnek vette az irányt. Ezen az órán nem volt más jármű az úton, csak a dübörgő kamionok, amelyeknek Pamplona, Huesca, Lleida és végül a Földközi-tenger egyik legnagyobb kikötővárosa, Barcelona volt a céljuk.

Ávila alig tudta elhinni az események különös sorát, amely ehhez a pillanathoz vezetett. *A legsötétebb kétségbeesés*

mélységeiből emelkedtem ki eddigi legdicsőbb szolgálatomra.

Ávila hirtelen ott volt ismét a feneketlen veremben, kúszott a füsttel teli sevillai székesegyház szentélyén keresztül, a véres törmeléken át a feleségéhez és a gyermekéhez, ám azt látta, hogy eltűntek örökre.

A támadás után Ávila hetekig nem hagyta el az otthonát. Reszketve hevert a kanapén, szűnni nem akaró éber rémálmoknak kiszolgáltatva, amelyekben ádáz démonok vonszolták be egy sötét szakadékba, beborították feketeséggel, haraggal és emésztő bűntudattal.

– Az a szakadék a purgatórium – suttogta mellette egy apáca, a több száz gyásztanácsadó egyike, akiket az egyház készített fel a túlélők támogatására. – A lelked csapdába esett egy sötét senki földjén. A bűnbocsánat az egyedüli menekvés. Meg kell találnod a módját, hogy megbocsáss az embereknek, akik ezt tették, vagy egészen felemészt a dühöd. – Keresztet vetett. – A megbocsátás az egyetlen út a megváltáshoz.

Megbocsátás? Ávila próbált megszólalni, de a démonok elszorították a torkát. Abban a pillanatban a bosszút érezte az egyedüli megváltásnak. De kin álljon bosszút? A bombatámadásért senki nem vállalta a felelősséget.

– Megértem, hogy a vallási indokú terrorcselekmény megbocsáthatatlannak tűnik – folytatta az apáca. – De talán segít, ha észben tartjuk, hogy a mi hitünk is évszázadokon át működtette az inkvizíciót az Isten nevében. Ártatlan nőket és gyermekeket öltünk meg a hitünk nevében. Ezért nekünk is megbocsátást kell kérnünk a világtól és önmagunktól. Aztán idővel meggyógyulunk.

Most felolvasott neki a Bibliából: „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is. Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.”

Aznap éjjel, egyedül és kínok között, Ávila a tükörbe bámult. Egy idegen nézett vissza rá. Az apáca szavai mit sem enyhítettek a fájdalmán.

Megbocsátás? Fordítsam oda a másik orcám?

Olyan gonosznak voltam tanúja, amelyre nincsen bűnbocsánat!

Ávila kitörő dühében öklével vágott a tükörbe, széttörve az üveget, majd kínjában zokogva lerogyott a fürdőszoba padlójára.

Ávila hivatásos tengerésztisztként mindig kontrollálta magát – a fegyelem, a becsület és a parancsnoki lánc bajnoka volt –, de az az ember elveszett. Ávila heteken belül széthullott, alkohol és receptre kapható gyógyszerek erős keverékével szedálta magát. Hamarosan minden ébren töltött óráját lefoglalta a szerek kábító hatása utáni sóvárgás, és ellenséges remetét csinált belőle.

A spanyol haditengerészet hónapokon belül, csendben leszerelésre kényszerítette. Az egykor erős csatahajó most szárazdokkban vesztegelt, és Ávila tudta, hogy soha többé nem száll már tengerre. A haditengerészettől, amelynek az életét adta, olyan kevés nyugdíjat kapott, amiből alig tudott megélni.

Ötvennyolc éves vagyok, tudatosította magában. *És nincs semmim.*

Azzal töltötte a napjait, hogy egyedül ült a nappaliban, tévét nézett, vodkát ivott, és várt egy felcsillanó fénysugárra. *La hora más oscura es justo antes del amanecer,* mondogatta magának újra meg újra. De a régi tengerészmondás újra meg újra hamisnak bizonyult. Nemcsak a hajnal előtti órát érezte a legsötétebbnek. Azt látta, hogy sosem jön el a hajnal.

Az ötvenkilencedik születésnapján, egy esős csütörtök délelőtt, az üres vodkás üveget és a kilakoltatási végzést bámulva Ávila összeszedte a bátorságát, a szekrényhez ment, előszedte a szolgálati fegyverét, megtöltötte, és a halántékához tartotta a csövet.

– *Perdóname* – suttogta, és lehunyta a szemét. Aztán meghúzta a ravaszt. A dörrenés sokkal halkabb volt a vártnál. Inkább kattanás, mint lövés.

Kegyetlenség, de a fegyver csütörtököt mondott. Évekig állt a poros szekrényben kitisztítatlanul, és ez nyilván nem tett jót a tengernagy olcsó díszpisztolyának. Úgy tűnt, hogy Ávila már egy ilyen szimpla, gyáva tett végrehajtására sem képes.

Feldühödve a falhoz vágta a fegyvert. A dördülés ezúttal megrázkódtatta a szobát. Ávila érezte, hogy perzselő forróság hasít a lábszárába, és az égő fájdalom egy szempillantás alatt

eloszlatta a részeg ködöt. A padlóra zuhanva üvöltött, és szorongatta a vérző lábát.

Rémült szomszédok dörömböltek az ajtaján, szirénák vijjogtak, és Ávila hamarosan a sevillai Hospital Provincial de San Lázaróban találta magát, ahol arról kellett magyarázkodnia, hogyan lőtt a lábába, miközben öngyilkos akart lenni.

Másnap reggel, ahogy megtörten és megalázottan feküdt a kórházi ágyon, Luis Ávila tengernagy látogatót kapott.

– Milyen hitvány lövész – mondta a fiatalember. – Nem csoda, hogy leszerelték.

Mielőtt Ávila válaszolhatott volna, a férfi kitárta a spalettákat, és napfény áradt be az ablakon. Ávila elernyőzte a szemét, és most már látta, hogy az ifjú csupa izom és rövidre borotvált a haja. A pólóján Jézus arca.

– Marco vagyok – mutatkozott be andalúziai akcentussal. – Én irányítom a rehabilitációját. Azért kértem magam a feladatra, mert van bennünk valami közös.

– A katonaság? – kérdezte Ávila, a pattogó stílusára utalva.

– Nem. – A srác Ávila szemébe nézett. – Én is ott voltam azon a vasárnap reggelen. A katedrálisban. A terroristatámadáskor.

Ávila hitetlenkedve bámult rá.

– Ott volt?

A srác felhúzta a melegítőnadrágja egyik szárát, és megmutatta a protézisét.

– Tudom, hogy a poklok poklán ment át, de én félprofi focista voltam, ezért ne várjon tőlem túl nagy együttérzést. Én az a fajta pasas vagyok, aki azt vallja: segíts magadon, az Isten is megsegít.

Mielőtt Ávila felfogta volna, mi történik, Marco beültette egy kerekesszékbe, kigurította a folyosóra, be egy kis edzőterembe, és beállította két párhuzamos rúd közé.

– Ez fájni fog – mondta –, de próbáljon eljutni a másik végéig. Csak egyszer. Aztán mehet reggelizni.

Elviselhetetlen volt a kín, de Ávila nem állhatott le panaszkodni egy féllábú embernek, így a karjára helyezve a testsúlya nagyobb részét, elbotorkált a két rúd végéig.

– Szép – mondta Marco. – Akkor még egyszer.

– De azt mondta…

– Igen. Hazudtam. Csinálja újra!

Ávila elképedve nézett a srácra. Tengernagyként évek óta nem kapott parancsot senkitől, mégis, fura módon valahogy üdítőnek találta a dolgot. Fiatalnak érezte magát tőle – zöldfülű újoncnak, mint sok évvel azelőtt. Ávila megfordult, és csoszogni kezdett visszafelé.

– És mondja csak – kérdezte Marco –, eljár még misére a sevillai katedrálisba?

– Soha.

– Félelem?

Ávila megrázta a fejét.

– Harag.

Marco nevetett.

– Hadd találjam ki! Az apácák azt tanácsolták, hogy bocsásson meg a merénylőknek?

Ávila hirtelen mozdulatlanná merevedett a rudak között.

– Úgy van!

– Nekem is. Megpróbáltam. Lehetetlen. Az apácák rémes tanácsot adtak nekünk. – Nevetett.

Ávila szemügyre vette a Jézus-trikós fiatalembert.

– De úgy tűnik, hogy maga még mindig…

– Igen, még mindig keresztény vagyok. Jobban hiszek, mint valaha. Szerencsém volt, mert megtaláltam a küldetésem: segíteni Isten ellenségeinek áldozatait.

– Nemes cél – mondta irigyen Ávila, átérezve, hogy az ő élete céltalan a családja és a haditengerészet nélkül.

– Egy nagy ember segített visszatérnem Istenhez – folytatta Marco. – És az az ember maga a pápa volt. Többször találkoztam vele személyesen.

– Hogyan… a pápa?

– Igen.

– A katolikus egyház feje?

– Igen. Ha kívánja, valószínűleg megszervezhetek magának egy audienciát.

Ávila a srácra bámult, hogy nem ment-e el az esze.

– El tud intézni nekem egy audienciát a pápánál?

Marco sértettnek tűnt.

– Értem, hogy maga egy rangos tengerésztiszt, és nem tudja elképzelni, hogy egy mozgássérült sevillai gyógytornásznak

bejárása van Krisztus földi helytartójához, de igazat mondok. Tényleg meg tudok szervezni vele egy találkozót, ha úgy kívánja. Valószínűleg magának is segítene visszatalálni az útra, ahogy nekem segített.

Ávila rátámaszkodott a párhuzamos rudakra, és nem tudta, mit válaszoljon. Bálványozta az akkori pápát, a rendíthetetlenül konzervatív vezetőt, aki szigorú hagyománytiszteletről és ortodoxiáról prédikált. Sajnos minden oldalról tűz alá került a modernizálódó világban, és azt híresztelték, hogy hamarosan lemond, visszavonul a növekvő liberális nyomás elől.

– Természetesen nagy megtiszteltetés lenne találkozni vele, de…

– Jó – szakította félbe Marco. – Megpróbálom holnapra beütemezni.

Ávila álmában sem képzelte volna, hogy a rá következő napon szemtől szemben ül majd a nagy hatalmú vezetővel egy biztonságos szentélyben, és megkapja tőle élete legtöbbre jogosító vallási leckéjét.

Számos útja van a megváltásnak.

Nem a megbocsátás az egyetlen út.

Harminchetedik fejezet

A madridi palota földszintjén elhelyezkedő királyi könyvtár látványosan díszes szobák sorából áll, amelyekben felbecsülhetetlen értékű kötetek ezreit őrzik, köztük Izabella királyné Hóráskönyvét, több király saját bibliáját és egy vaskötésű kódexet XI. Alfonz korából.

Garza sietve érkezett, mert nem szívesen hagyta volna a herceget túl hosszú időre Valdespino markában. Még mindig nem tudta értelmezni a hírt, hogy Valdespino mindössze pár napja találkozott Kirschsel, és úgy döntött, hogy titokban tartja a találkozót. *A történtek – Kirsch ma esti prezentációja és meggyilkolása – után is?*

Garza átvágott a sötét, tágas könyvtáron a PR-koordinátor Mónica Martín felé tartva, aki a homályban derengő tabletjével várt rá.

– Belátom, hogy elfoglalt, uram – mondta Martín –, de sürgető a helyzet. Azért kerestem meg odafent, mert a biztonsági központunk kapott egy nyugtalanító e-mailt a ConspiracyNet.com-tól.

– Hogy kitől?

– A ConspiracyNet egy népszerű összeesküvés-elméleti portál. Az újságírói teljesítményük gyenge, egy gyerek szellemi szintjén írnak, de több millió követőjük van. Ha engem kérdez, álhírekkel házalnak, de a konteósok körében nagy tiszteletnek örvendenek.

Garza szemében a „nagy tiszteletnek örvend” és az „összeesküvés-elmélet” kölcsönösen kizárta egymást.

– Egész este a Kirsch-üggyel foglalkoznak – folytatta Martín. – Nem tudom, honnan szerzik az információkat, de a portál a hírbloggerek és a konteósok gyülekezőhelyévé vált. Még a hálózatok is merítenek tőlük friss híreket.

– Térjen a tárgyra! – szólt rá Garza.

– A ConspiracyNet új információja a palotával kapcsolatos –

mondta Martín megigazítva a szemüvegét az orrnyergén. – Tíz percen belül közzéteszik, és esélyt akartak adni nekünk, hogy előtte kommentáljuk.

Garza hitetlenkedve meredt a fiatal nőre.

– A Királyi Palota nem kommentál szenzációhajhász pletykákat!

– Legalább nézze meg, uram. – Martín elé tartotta a tabletet.

Garza magához ragadta, és szembe találta magát egy másik fotóval Luis Ávila tengernagyról. A felvétel homályos volt, mintha véletlenül készítették volna, és fehér díszegyenruhában mutatta Ávilát, amint elhalad egy festmény előtt. Úgy nézett ki, mintha egy múzeumlátogató készítette volna, aki egy műtárgyat akart megörökíteni, de ekkor Ávila mit sem sejtve besétált a képbe.

– Tudom, hogy néz ki Ávila! – csattant fel Garza, aki már ment volna vissza a herceghez és Valdespinóhoz. – Miért mutatja ezt meg nekem?

– Görgessen a következő fotóra.

Garza megtette. A másik felvétel ugyanaz a kép volt kinagyítva – és az admirális jobb kezére fókuszált, ahogy meglendíti maga előtt. Garza azonnal meglátta a jelet Ávila tenyerén. Tetoválásnak tűnt.

Garza hosszan nézte a képet. Jól ismerte a szimbólumot, ahogy sok más spanyol is, kivált az idősebb nemzedékből.

Franco szimbóluma.

A huszadik század közepén számos helyen lehetett látni Spanyolországban; a jelkép mintegy szinonimája volt Francisco Franco tábornok ultrakonzervatív diktatúrájának, amely a nacionalizmusra, az autoriter hatalomgyakorlásra, a militarizmusra, az antiliberalizmusra és a nemzeti katolicizmusra épült.

Garza tudta, hogy a hat betűből álló, ősi jelkép összeolvasva egy latin szót ad ki – mely szó tökéletesen jellemzi Franco önképét.

Victor.

A kíméletlen, erőszakos és megalkuvást nem ismerő Francisco Franco a náci Németország és Mussolini fasiszta Olaszországának katonai támogatásával került hatalomra. Ezreket ölt meg az ellenzékéből, mielőtt 1939-ben totális uralmat szerzett az ország felett, és kikiáltotta magát El Caudillónak – ami a führer spanyol megfelelője. A polgárháború és a diktatúra kezdeti évei során mindazok, akik szembe mertek szállni vele, eltűntek a koncentrációs táborokban, az ott kivégzettek számát háromszázezerre becsülik.

Franco a „Katolikus Spanyolország" védelmezőjének és az istentelen kommunizmus ellenségének láttatta magát, szigorúan férficentrikus beállítottsággal tüntetett, hivatalosan kizárva a nőket a társadalom számos hatalmi pozíciójából: nem volt joguk ahhoz, hogy professzorok, bírók, banktisztviselők legyenek, vagy elhagyják bántalmazó férjüket. Minden házasságot érvénytelenítettek, amelyet nem a katolikus tanoknak megfelelően kötöttek, és egyéb korlátozások mellett törvényen kívül helyezték a válást, a fogamzásgátlást, az abortuszt és a homoszexualitást.

Szerencsére most mindez megváltozott.

Garzát ennek ellenére megdöbbentette, milyen gyorsan felejtette el a nemzet a történelmének egyik legsötétebb korszakát.

A spanyol *pacto de olvido* – a nemzetet átfogó politikai megegyezés mindannak az „elfelejtéséről", ami Franco rémuralma alatt történt – azt jelentette, hogy a spanyol gyerekek nagyon keveset tanultak a diktátorról. Egy

spanyolországi felmérés kimutatta, hogy a tizenévesek jóval nagyobb eséllyel ismerik fel a színész James Francót, mint a diktátor Francisco Francót.

Az idősebb nemzedékek azonban nem felejtenek. Ez a VICTOR szimbólum – akárcsak a náci szvasztika – még mindig félelmet tud kelteni azok szívében, akik elég öregek ahhoz, hogy emlékezzenek a kegyetlen évekre. Vannak, akik arra figyelmeztetnek, hogy a spanyol kormányzat és a katolikus egyház legmagasabb köreiben mind a mai napig létezik a francoisták titkos csoportja – a hagyományőrzők rejtőzködő testvérisége, amely arra esküdött, hogy visszatéríti Spanyolországot az előző évszázad szélsőjobboldali nézeteire.

Garzának el kellett ismernie, hogy sok régi vágású ember van, aki a kortárs Spanyolország káoszára és spirituális közönyére tekintve úgy érzi, csak egy erős államvallás, egy autoriterebb kormányzat és a tisztább erkölcsi iránymutatás mentheti meg a nemzetet.

Nézzék meg a fiatalokat, kiáltják. *Csak sodródnak!*

Az utóbbi hónapokban, miután a fiatalabb Julián herceg foglalja el hamarosan a trónt, növekvő félelem tapasztalható a hagyományőrzők körében, hogy maga a Királyi Palota is a progresszív változások szószólója lesz az országban. Aggodalmaiknak további táptalajt adott a herceg nemrégi eljegyzése Ambra Vidallal – aki nemcsak hogy baszk, de vállaltan agnosztikus, és aki Spanyolország királynéjaként minden bizonnyal hatni fog a hercegre az egyház és az állam ügyeiben.

Veszedelmes napok, ítélte meg Garza. *Vitatott fordulópont múlt és jövő között.*

És nem elég a mélyülő vallási megosztottság, Spanyolország politikailag is válaszúthoz ért. Megmaradjon-e a monarchia? Vagy örökre megszűnjön a királyság, mint Ausztriában, Magyarországon és megannyi európai országban? Idővel kiderül. Az utcákon az idősebb hagyományőrzők spanyol zászlókat lengetnek, míg a fiatal progresszívek büszkén viselik a monarchiaellenes lila, sárga, piros színeket – a régi köztársasági lobogó színeit.

Julián egy lőporos hordót kap örökül.

– Amikor megláttam ezt a Franco-tetoválást – mondta Martín

visszatérítve Garza figyelmét a tablethez –, először azt hittem, hogy digitálisan adták hozzá a fotóhoz… érti, hogy provokáljanak. Az összeesküvés-elméleti oldalak versengenek a látogatókért, és egy francoista kapcsolat erős reakciókat vált ki, különös tekintettel Kirsch ma esti prezentációjának kereszténységellenes felhangjaira.

Garza tudta, hogy a nőnek igaza van. A konteósok ettől őrjöngeni fognak.

Martín a tabletre mutatott.

– Olvassa el a posztot, amelyet fel akarnak tenni.

Garza rosszat sejtve pillantott a viszonylag hosszú szövegre, amely a fotót kísérte.

ConspiracyNet.com

EDMOND KIRSCH FRISSÍTÉS

Szemben a kezdeti gyanúval, hogy Edmond Kirsch meggyilkolása vallási fanatikusok műve volt, ennek az ultrakonzervatív francoista jelképnek a felfedezése arra utal, hogy politikai indítékai is lehettek a merényletnek.

Sejthető, hogy konzervatív szereplők a spanyol kormány legmagasabb köreiben, sőt talán a Királyi Palotán belül is harcolnak az irányításért abban a hatalmi vákuumban, amelyet a király távolléte és küszöbönálló halála idézett elő…

– Gyalázat! – csattant fel Garza, aki eleget látott. – Ennyi spekuláció egy tetoválás alapján? Nem jelent semmit. Azon kívül, hogy Ambra Vidal jelen volt a merényletnél, ennek a helyzetnek semmi köze nincs a Királyi Palotához. Nem kommentáljuk.

– Uram, ha megtenné, hogy elolvassa a poszt többi részét is – erősködött Martín –, látni fogja, hogy Valdespino püspököt próbálják közvetlen kapcsolatba hozni Ávila tengernaggyal. Arra céloznak, hogy a püspök titokban francoista lehet, aki évek óta suttog a király fülébe, megakadályozva, hogy átfogó változásokat vezessen be az országban. – Szünetet tartott. – Ennek az állításnak nagy vonzereje van az interneten.

Garza megint csak nem talált szavakat. Már nem ismert rá a világra, amelyben élt.

Az álhíreknek ma nagyobb súlyuk van, mint az igaziaknak.

Garza Martínra nézett, és igyekezett nyugodt hangon beszélni.

– Mónica, ezek csak kitalációk, amelyeket képzelgő bloggerek hordanak össze a saját szórakoztatásukra. Biztosíthatom, hogy Valdespino nem francoista. Híven szolgálja a királyt évtizedek óta, és kizárt dolog, hogy köze legyen egy francoista merénylőhöz. A palota nem kommentál semmi ilyesmit. Világos? – Garza sarkon fordult, alig várva, hogy visszamehessen a herceghez és Valdespinóhoz.

– Várjon, uram! – Martín utánanyúlt, és megragadta a karját.

Garza megállt, és elképedve bámult a fiatal alkalmazott kezére.

Martín azonnal visszahúzta.

– Elnézést kérek, uram, de a ConspiracyNet elküldte nekünk egy telefonbeszélgetés felvételét is, amely az imént zajlott le Budapesten. – A lány idegesen hunyorgott a vastag szemüveg mögött. – Ennek sem fog örülni.

Harmincnyolcadik fejezet

Meggyilkolták a főnökömet.

Josh Siegel kapitány érezte, hogy remeg a keze a botkormányon, miközben a bilbaói repülőtér fő felszállópályája felé gurult Edmond Kirsch Gulfstream G550 gépével.

Nem vagyok megfelelő állapotban a repüléshez, gondolta, tudva, hogy a másodpilóta éppolyan feldúlt, mint ő.

Siegel már évek óta vezette Edmond Kirsch magángépeit, és elemi csapásként érte a ma esti borzalmas merénylet.

Egy órával ezelőtt Siegel és a másodpilóta a reptéri váróban figyelte az élő közvetítést a Guggenheim Múzeumból.

– Tipikus Edmond-dráma – tréfált Siegel, akinek imponált, hogy a főnöke ilyen hatalmas tömeget képes vonzani. Kirsch műsorát követve azon kapta magát, hogy más nézőkkel együtt kíváncsian előrehajol, mígnem egy szempillantás alatt szörnyű fordulatot vett az este.

Ezt követően Siegel és a másodpilóta dermedten bámulta a televíziót, azon tűnődve, mihez kezdjen most.

Tíz perc múlva megszólalt Siegel telefonja; Edmond személyi asszisztense, Winston volt a hívó. Siegel még sohasem találkozott vele, s noha a brit kissé fura madárnak tűnt, Siegel megszokta, hogy ő szervezi le nála az utakat.

– Ha nem nézné a televíziót – mondta Winston –, most kapcsolja be!

– Láttuk – válaszolta Siegel. – Mindketten le vagyunk sújtva.

– Vissza kellene térniük a géppel Barcelonába – mondta Winston, az előzményeket tekintve kísértetiesen tárgyilagos hangon. – Készüljenek elő a felszállásra, hamarosan újra jelentkezem. Kérem, ne szálljanak fel, amíg nem beszéltünk.

Siegelnek fogalma sem volt arról, hogy Winston utasításai összhangban vannak-e Kirsch óhajával, de az adott helyzetben minden iránymutatásért hálás volt.

Winston utasításait követve Siegel és a másodpilóta célállomásnak Barcelonát vezette rá a repülési dokumentumra nulla fővel az utaslistán – „üresjárat”, ahogy a szakmában nevezték –, aztán kigurultak a hangárból, és megkezdték a felszállás előtti ellenőrzéseket.

Winston harminc perc múlva újra jelentkezett.

– Készen állnak a felszállásra?

– Igen.

– Helyes. Feltételezem, hogy a szokásos keleti irányú kifutópályáról indulnak.

– Úgy van. – Siegel időnként bosszantóan alaposnak és nyugtalanítóan jól informáltnak találta Winstont.

– Kérem, lépjenek kapcsolatba a toronnyal, és kérjenek engedélyt a felszállásra. Guruljanak el a repülőtér túlsó végéig, de ne álljanak rá a kifutópályára.

– Álljak meg a szervizúton?

– Igen, de csak egy percre. Kérem, jelezze, ha ott van.

Siegel és a másodpilóta meglepődve nézett össze. Winston kérésének nem volt semmi értelme.

A toronynak még lehet ehhez egy-két szava.

Siegel mindenesetre elvezette a gépet a különböző rámpákon és utakon át a kifutó kezdetéig a reptér nyugati sarkában. Most a szervizút utolsó száz méterén gurult, ahol kilencven fokkal jobbra fordult az út és beolvadt a keleti irányú felszállópályába.

– Winston? – jelentkezett be Siegel, kitekintve a magas drótkerítésre, amely körbevette a repülőtér telkét. – Itt vagyunk a felvezetőrámpa végén.

– Várjon ott, kérem – mondta Winston. – Majd jelentkezem.

Nem várakozhatok itt, gondolta Siegel azon tűnődve, mi az ördögöt művel Winston. Szerencsére a Gulfstream hátsó kamerája nem mutatott mögöttük gépeket, így legalább nem tartották fel a forgalmat. Csak az irányítótorony fényei látszottak – halványan derengve a kifutópálya másik végénél, csaknem két mérföldre tőlük.

Hatvan másodperc telt el.

– Itt a légiirányítás – recsegett egy hang a fejhallgatójában. – EC346, megkapta a felszállási engedélyt az egyes kifutóra. Ismétlem, felszállhat.

Siegel mást sem akart, mint felszállni, de még mindig várnia kellett Edmond asszisztensére.

– Köszönöm, torony – mondta. – Kell még egy perc, és indulunk. Kigyulladt egy figyelmeztetőlámpa, amit ellenőriznünk kell.

– Vettem. Kérem, jelezze, ha készen áll.

Harminckilencedik fejezet

– Itt? – A vízi taxi kapitánya nem értette. – Itt akarnak megállni? A reptér messzebb van. Odaviszem magukat.

– Köszönjük, de itt kiszállunk – mondta Langdon Winston utasításait követve.

A kapitány vállat vont, és megállította a hajót egy PUERTO BIDEA feliratú, kis híd mellett. A folyópartot itt magas fű nőtte be, és többé-kevésbé járhatónak tűnt. Ambra már ki is mászott a hajóból, és megindult felfelé a parton.

– Mennyivel tartozunk? – kérdezte Langdon.

– Nem kell fizetni – mondta a kapitány. – A brit emberük előre fizetett. Hitelkártyával. Háromszoros pénzt.

Winston már fizetett. Langdon még nem teljesen szokott hozzá az együttműködéshez Kirsch számítógépes asszisztensével. *Olyan, mint a Siri felturbózva.*

Winston képességeinek nem kellene meglepetést okozniuk, ismerte fel Langdon, hiszen a mesterséges intelligencia naponta old meg összetett feladatokat, még regényt is ír – az egyik majdnem elnyert egy japán irodalmi díjat.

Langdon elköszönt a kapitánytól, és kiugrott a hajóból a partra. Mielőtt nekivágott volna az emelkedőnek, visszafordult a mit sem értő vízi taxishoz, az ajkára tette a mutatóujját, és azt mondta: – *Discreción, por favor.*

– *Sí, sí* – erősítette meg a kapitány, eltakarva a szemét. – *¡No he visto nada!*

Azzal Langdon felszaladt a töltésen, átvágott egy vasúti sínen, és csatlakozott Ambrához egy álmos, vidéki út szélén, amelyet régi kisboltok szegélyeztek.

– A térkép szerint – szólalt meg Winston hangja Edmond készülékében – a Puerto Bidea és a Río Asua vízi út kereszteződésénél kell lenniük. Látnak egy kis körforgalmat a falu közepén?

– Én látom – válaszolta Ambra.

– Helyes. A körforgalomnál találnak egy Beike Bidea nevű utat. Induljanak el rajta a faluközpontból kifelé.

Langdon és Ambra két perc múlva elhagyta a falut, és egy néptelen, vidéki úton haladtak, ahonnan kőből épült tanyaházakat és legelőket lehetett látni. Már mélyen bent jártak a földek között, amikor Langdon úgy érezte, hogy valami nincs rendben. Jobb kéz felől a távolban, egy domb karéja felett fényszennyezés ködpárás kupolája jelent meg az égen.

– Ha azok a terminál fényei – mondta Langdon –, akkor még nagyon messze vagyunk.

– A terminál három kilométerre van önöktől – felelte Winston.

Ambra és Langdon csodálkozva nézett össze. Winston azt mondta nekik, hogy csak nyolc perc az út.

– A Google műholdképe szerint – folytatta Winston – egy nagy mezőt kell látniuk jobbra. Átjárhatónak tűnik?

Langdon végignézett a jobbra elterülő kaszálón, amely enyhe emelkedővel tartott a terminál fényeinek irányába.

– Fel tudunk rajta menni – mondta Langdon –, de három kilométer megtételéhez…

– Csak menjenek fel, professzor, és kövessék pontosan az útmutatásaimat.

Winston hangja ugyanolyan udvarias és érzelemmentes volt, mint mindig, Langdon mégis ráérzett, hogy őt most megfeddték.

– Szép volt – suttogta Ambra jót mulatva, miközben nekivágtak a dombnak. – Ez állt legközelebb a bosszúsághoz, amit eddig Winstontól hallottam.

– EC346, itt a légiirányítás – harsant egy hang Siegel fejhallgatójában. – Vagy elhagyja a rámpát, vagy visszatér a hangárba javításra. Mi a helyzete?

– Még dolgozunk rajta – hazudta Siegel a hátsó kamerára pillantva. Nem látott gépeket, csak a távoli torony halvány fényét. – Még egy percre van szükségem.

– Vettem. Majd értesítsen.

A másodpilóta megütögette Siegel vállát, és kimutatott a szélvédőn át.

Siegel követte a társa tekintetét, de csak a magas kerítést látta a gép előtt. Egyszerre kísérteties látomás tűnt elő a drótháló

túloldalán. *Mi a fene?*

A kerítésen túl, a mezőn két fantom sziluettje öltött testet a sötétségből, ahogy felértek egy dombtetőre, és onnan egyenesen a gép felé tartottak. Amikor közelebb értek, Siegel már ki tudta venni a jellegzetes, fekete átlós csíkozást a fehér ruhán, amelyet a televízióban látott.

Ambra Vidal az?

Ambra időnként együtt repült Kirschsel, és Siegelnek mindig hevesebben vert egy kicsit a szíve, ha a szédítő, spanyol szépség a fedélzeten volt. El nem tudta képzelni, mi az ördögöt keres a bilbaói reptéren túl, a legelőn.

Az Ambrát kísérő, magas férfi estélyi öltözéket viselt, és Siegel az esti program egy másik szereplőjére ismert benne.

Az amerikai professzor, Robert Langdon.

Hirtelen visszatért Winston hangja.

– Mr. Siegel, most már látnia kell két személyt a kerítés túloldalán, és nem kétlem, hogy mindkettőt felismeri. – Siegel hátborzongatóan kimértnek találta a brit modorát.

– Tudnia kell, hogy vannak olyan körülmények ma este, amelyekre nem adhatok teljes körű magyarázatot, de arra kérem, Mr. Kirsch kedvéért teljesítse a kívánságaimat. Jelenleg a következőket kell tudnia. – Winston rövid szünetet tartott. – Ugyanazok az emberek, akik meggyilkolták Edmond Kirscht, most Ambra Vidal és Robert Langdon életére törnek. Szükségünk van a támogatására, hogy biztonságban legyenek.

– De… természetesen – hebegte Siegel, és megpróbálta feldolgozni az információt.

– Fel kell juttatnia Ms. Vidalt és Langdon professzort a gép fedélzetére.

– Onnan?! – hördült fel Siegel.

– Tisztában vagyok a téves utaslista okozta nehézségekkel, de…

– És azzal a nehézséggel is tisztában van, amelyet egy három méter magas biztonsági kerítés jelent a reptér körül?!

– Hogyne – válaszolta higgadtan Winston. – És, Mr. Siegel, miközben tekintetbe veszem, hogy mi ketten mindössze néhány hónapja dolgozunk együtt, arra kell kérnem, hogy bízzon meg bennem. Amit javasolni fogok, az pontosan megegyezik azzal,

amit Edmond kérne ebben a helyzetben.

Siegel hitetlenkedve hallgatta Winston körvonalazódó tervét.

– Lehetetlen, amit javasol! – tiltakozott Siegel.

– Épp ellenkezőleg – mondta Winston –, nagyon is végbevihető. A hajtóművek tolóereje egyenként több mint 68 kN, és a gép orrát úgy tervezték, hogy elbírjon hétszáz mérföld…

– Engem nem a fizika aggaszt – vágott közbe Siegel. – Hanem a törvényesség! Ezért megvonják a pilótaengedélyem!

– Én ezt elismerem, Mr. Siegel – válaszolta Winston rezzenéstelen hangon. – De Spanyolország leendő királynéját e pillanatban súlyos veszély fenyegeti. Az akciójával segít megmenteni az életét. Higgyen nekem, amikor kiderül az igazság, nem büntetést fog kapni, hanem érdemrendet a királytól.

A magas fűben álló Langdon és Ambra felnézett a biztonsági kerítésre, amelyet megvilágítottak a gép reflektorai.

Winston felszólítására elhátráltak a kerítéstől, ugyanekkor felbőgtek a jet hajtóművei, és a gép előregördült. Ám nem a bevezető rámpa felé, hanem egyenesen feléjük, át a felfestett biztonsági vonalakon, ki az aszfaltszegélyre. Itt lelassult, és egyre közelebb araszolt a kerítéshez.

Langdon látta, hogy a repülő orra most pontosan szembenéz a kerítés egyik vastag acéloszlopával. Ahogy a gép masszív orra hozzáért a függőleges oszlophoz, finoman felzúgtak a hajtóművek.

Langdon küzdelemre számított, de a jelek szerint a két Rolls-Royce turbina, és a negyventonnás gép több volt annál, mint amit a kerítéspózna elbírt.

Az oszlop fémes nyögéssel kidőlt, maga után rántva – mint egy kidőlő fa a gyökérlabdáját – a nagy aszfalttömböt, amelybe beleállították.

Langdon odarohant, és lehúzta a kerítésdrótot, hogy át tudjanak menni rajta Ambrával. Mire kitántorogtak a betonra, a gép már leengedett lépcsővel várta őket, és egy egyenruhás pilóta integetett, hogy szálljanak be.

Ambra csúfolódó mosollyal nézett Langdonra.

– Kételkedik még Winstonban?

Langdon nem talált szavakat.

Amikor felszaladtak a lépcsőn a pazar kabinba, Langdon hallotta, hogy a másodpilóta a toronnyal beszél.

– Igen, irányítás, hallom – mondta a pilóta –, de a radarjuk nyilván rosszul van kalibrálva. Nem hagytuk el a felvezetőrámpát. Ismétlem, még mindig a felvezetőrámpánál állunk. A figyelmeztető jelzés kialudt, készen állunk a felszállásra.

A másodpilóta becsapta az ajtót, míg a pilóta behúzta a sugárféket hátrafelé araszoltatva a gépet, el a bedöntött kerítéstől.

Ekkor a Gulfstream megkezdte a széles fordulót, vissza a felszállópályára.

Az Ambrával szemben ülő Robert Langdon egy pillanatra becsukta a szemét és kifújta a levegőt. Odakint felbőgtek a hajtóművek, és már érezte is a gyorsulás okozta nyomást, ahogy a gép végigdöngetett a kifutón.

Másodpercek múlva a Gulfstream a magasba emelkedett, élesen bedőlt, és délkeletnek száguldott az éjszakában Barcelona felé.

Negyvenedik fejezet

Köves Jehuda rabbi sietve elhagyta a dolgozószobáját, átvágott az udvaron, kisurrant a ház kapuján, és lement a lépcsőn, ki az utcára.

Nem vagyok többé biztonságban a saját otthonomban, gondolta hevesen dobogó szívvel. *El kell jutnom a zsinagógába.*

A Dohány utcai zsinagóga nemcsak életre szóló szent hely volt Köves számára, hanem igazi erőd. A templom barikádjai, szögesdrót kerítése és a huszonnégy órás biztonsági szolgálat emlékeztető volt Budapest hosszú antiszemita múltjára. Ma este Köves hálát érzett azért, hogy birtokában van egy ilyen, védett hely kulcsainak.

A zsinagóga tizenöt percre volt a házától – Köves mindennap megtette ezt a békés sétautat –, most mégis félelem fogta el, amikor elindult a Kossuth Lajos utca felé. Lehajtott fejjel, óvakodva leste maga előtt az árnyakat.

És szinte azonnal észlelt valamit, ami megrémítette.

Egy sötét alak gubbasztott egy padon az utca túloldalán – az erős testfelépítésű férfi farmert és baseballsapkát viselt –, szórakozottan babrálva az okostelefonját; szakállas arcát megvilágította a kijelző fénye.

Nem a környékről való, állapította meg Köves, és meggyorsította a lépteit.

A baseballsapkás férfi felpillantott, egy másodpercig figyelte a rabbit, aztán visszatért a mobiljához. Köves ment tovább. A következő sarokhoz érve idegesen hátranézett. Nyugtalanul észlelte, hogy a baseballsapkás már nem ül a padon. Átvágott az úton, és most Köves mögött haladt a járdán.

Engem követ! Az öreg rabbi gyorsabb mozgásra ösztökélte a lábát, és kapkodva szedte a levegőt. Azon tűnődött, nem volt-e szörnyű hiba eljönnie otthonról.

Valdespino nyomatékosan kérte, hogy maradjak otthon! És

úgy döntöttem, hogy megbízom benne.

Köves azt tervezte, hogy megvárja Valdespino embereit, akik majd Madridba kísérik, de a telefonhívás mindent megváltoztatott. A kétely sötét magvai hamar kicsíráztak.

A nő a telefonban figyelmeztette: a püspök nem azért küld embereket, hogy elszállítsák, hanem azért, hogy eltávolítsák – ahogy Szájed al-Fadlt. Aztán olyan meggyőző bizonyítékkal állt elő, hogy Köves pánikba esett, és menekülőre fogta.

Most, ahogy sietve haladt a járdán, Köves attól félt, hogy végül nem éri el a biztonságot nyújtó zsinagógát. A baseballsapkás férfi még mindig a nyomában volt, nagyjából ötven méter távolságból követte.

Fülsiketítő csikorgás hasított a levegőbe, és Köves összerándult. Aztán megkönnyebbülten látta, hogy csak egy városi busz fékezett le a megállóban. Köves úgy érezte, mintha maga Isten intézte volna a dolgot, a járműhöz szaladt, és felszállt. A busz tele volt lármás egyetemistákkal, és ketten közülük udvariasan helyet adtak neki legelöl.

– Köszönöm – zihálta elfulladva a rabbi.

Ám mielőtt a busz elindult volna, a farmeres és baseballsapkás alak rohanni kezdett utána, és az utolsó pillanatban sikerült felszállnia.

Köves megmerevedett, de a férfi elment mellette anélkül, hogy ránézett volna, és leült valahol hátul. A rabbi a szélvédő tükrében látta, hogy a férfi megint a telefonjával babrál, úgy tűnt, elmerül egy játékban.

Ne légy paranoiás, Jehuda, intette magát. *Nem te érdekled.*

Amikor a busz megérkezett a Dohány utcához közeli megállóba, Köves vágyakozva bámulta a csak néhány háztömbnyire lévő zsinagóga tornyait, de nem tudta rászánni magát, hogy elhagyja a tömött busz biztonságát.

Ha leszállok, és az az ember megint követni kezd…

Köves a helyén maradt, úgy döntve, hogy valószínűleg nagyobb biztonságban van az emberek között.

Elmegyek a busszal egy darabig, amíg kifújom magam, gondolta, és csak azt sajnálta, hogy nem kereste fel a fürdőszobát, mielőtt nagy hirtelen elmenekült otthonról.

Alig néhány másodperce távolodtak el a megállótól, amikor

Köves rájött, hogy hibás a terve.

Szombat este volt, és csupa fiatal utas. Szinte bizonyosnak tűnt, hogy valamennyien ugyanott fognak leszállni – a következő megállónál, Budapest zsidó negyedébe tartva.

A 2. világháború után az egész környék romokban hevert, de a pusztuló épületekben most Európa egyik legmozgalmasabb vendéglátónegyede működik – divatos éjszakai klubok és a híres romkocsmák. Hétvégenként diákok és turisták tömegei gyűltek össze bulizni a lebombázott raktárak graffitivel borított foghíjtelkein és az öreg bérházakban, amelyeket a legújabb hangrendszerekkel, színes lámpákkal és eklektikus műalkotásokkal dobtak fel.

És valóban, amikor a busz csikorogva lefékezett a megállóban, valamennyi diák leszállt. A baseballsapkás ülve maradt hátul, még mindig a telefonját bámulva. Köves ösztöne azt súgta, hogy minél gyorsabban le kell szállnia. Feltápászkodott a helyéről, az ajtóhoz sietett, és lelépett a buszról a diáksereg közé az utcára.

A busz elindult, de hirtelen megállt, és sziszegve kinyíltak az ajtók, hogy az utolsó utas – a baseballsapkás férfi – is leszállhasson.

Köves megint úgy érezte, hogy mindjárt kiugrik a szíve, bár a férfi felé sem pillantott. Hátat fordított a tömegnek, és gyors léptekkel elindult az ellenkező irányba menet közben telefonálva.

Fejezd be a képzelgést, mondta magának Köves, és megpróbált egyenletesen lélegezni.

A busz elhúzott, és a diáksereg azonnal megindult a kocsmák felé. Köves rabbi a biztonság kedvéért velük tartott, amíg lehetett, majd egy éles balkanyarral visszafordult a zsinagóga felé.

Csak néhány sarok, biztatta magát, nem törődve elnehezülő lábával és a feszítéssel a hólyagjában.

Tömve voltak a romkocsmák, a vendégek egy része az utcákon zajongott. A rabbi mindenfelől elektronikus zene lüktetését hallotta, sörszag járta át a levegőt, elkeveredve a Sopianae cigaretták füstjével és a kürtőskalács illatával.

A sarokhoz közeledve a rabbinak volt egy olyan kísérteties érzése, hogy figyelik. Lassított, és lopva a háta mögé pillantott. Szerencsére sehol sem látta a farmeres, baseballsapkás embert.

A sötét kapualjban lapuló alak még tíz hosszú másodpercig mozdulatlan maradt, majd óvatosan kilesett az árnyékból az utcasarok felé.

Szép próbálkozás volt, öreg, gondolta, és tudta, hogy a kellő időben ugrott be a kapualjba.

Ellenőrizte a fecskendőt a zsebében. Aztán kilépett az árnyékból, megigazította a fején a baseballsapkát, és a célszemély nyomába eredt.

Negyvenegyedik fejezet

Diego Garza Guardia-parancsnok futva indult a királyi lakosztályok felé, Mónica Martín tabletjét szorongatva.

Egy rögzített telefonhívás volt a tableten – egy Köves Jehuda nevű magyar rabbi és valamilyen internetes leleplező között –, és a sokkoló felvétel meghallgatása után Garza parancsnoknak nagyon kevés választása maradt.

Akár Valdespino áll a gyilkos összeesküvés mögött, amelyről a hívó beszélt, akár nem, Garza tudta, hogy amint nyilvánosságra hozzák a felvételt, Valdespino neve örökre besározódik.

Figyelmeztetnem kell a herceget, és meg kell védenem a következményektől.

Valdespinót pedig el kell távolítani a palotából, mielőtt lehozzák ezt az anyagot.

A politikában minden a látszat – és az információval üzletelők, jogosan vagy jogtalanul, de arra készülnek, hogy kikészítsék Valdespinót. Nyilvánvaló, hogy a trónörököst még csak a közelében sem láthatják a püspöknek ma este.

Mónica Martín, a PR-koordinátor határozottan azt javasolta Garzának, hogy a herceg azonnal adjon ki egy nyilatkozatot, ellenkező esetben bűnrészesnek fog feltűnni.

Garza tudta, hogy igaza van. *Juliánnak meg kell jelennie a televízióban. Most!*

Garza felért a lépcső tetejére, és miközben kifulladva haladt a folyosón Julián lakosztálya felé, vetett egy pillantást a kezében tartott tabletre.

A francoista tetoválás fotója és a rabbi telefonhívása mellett a ConspiracyNet egy harmadik, végső leleplezésre is készülhet – valamire, ami Martín figyelmeztetése szerint a többinél is pusztítóbb hatású lehet.

Adatkonstellációnak nevezte – ami úgy áll elő, hogy az összeesküvés-elméletben utazók különböző, látszólag

véletlenszerű és egymáshoz nem kapcsolódó adatokat vagy tényeket kezdenek elemezni, értelmezéseket visznek bele, és lehetséges „konstellációkat” hoznak létre.

Nem jobbak, mint a horoszkóposok, füstölgött Garza. *Állatfigurákat látnak bele a csillagok véletlenszerű elrendeződésébe!*

Sajnos a ConspiracyNet adatai a Garza kezében tartott tableten olyan módon álltak össze egy bizonyos konstellációba, ami elég csúnyán festett a palota szempontjából.

A Kirsch-gyilkosság
Mit tudunk eddig

• Edmond Kirsch megosztotta tudományos felfedezését három vallási vezetővel: Antonio Valdespino püspökkel, Szájed al-Fadl imámmal és Köves Jehuda rabbival.

• Kirsch és al-Fadl már halott, Köves Jehuda rabbi nem veszi fel az otthoni telefonját, minden jel szerint eltűnt.

• Valdespino püspök él és virul, a királyi palotába tartott, amikor legutóbb látták.

• Kirsch gyilkosa – akit Luis Ávila tengernagyként azonosítottak – olyan jelet visel a tenyerén, amely egy ultrakonzervatív, francoista csoporthoz köti. (Valdespino püspök, aki közismerten konzervatív, szintén francoista lehet?)

• Végül, egy Guggenheimen belüli forrás szerint, a vendéglistát lezárták, ám a merénylő Luis Ávilát mégis hozzáadták az utolsó pillanatban valakinek a kérésére a Királyi Palotából. (Az a helyi személy, aki a kérést teljesítette, a leendő királyné, Ambra Vidal volt.)

A ConspiracyNet köszönettel tartozik

a monte@iglesia.org civil szervezetnek,
mely jelento˝s
információkkal járult hozzá ehhez a
sztorihoz.

Monte@iglesia.org?

Garza arra jutott, hogy ez az e-mail cím minden bizonnyal hamis.

Az iglesia.org jó nevű katolikus weboldal volt Spanyolországban, papok, laikusok és diákok online közössége, akik Jézus tanításainak szentelték magukat. Az informátor visszaélt az oldal nevével, olyan látszatot keltve, mintha az iglesia.org-ról származnának az értesülések.

Ügyes, gondolta Garza, tudva, hogy Valdespino püspök nagy tiszteletnek örvend a weboldalt működtető, hithű katolikusok között. Garza azon is eltűnődött, vajon ez az online „hozzájáruló" azonos-e azzal a személlyel, aki felhívta a rabbit.

A lakosztály ajtajához érve Garza azon töprengett, hogyan közölje a híreket a herceggel. Egész normálisan indult ez a nap, és egyszerre olybá tűnik, mintha a palota szellemekkel háborúzna. Egy Monte nevű arctalan informátor? Adatpontok összekötése? A helyzetet tovább súlyosbította, hogy Garzának még most sem volt híre Ambra Vidal és Robert Langdon hollétéről.

Isten legyen irgalmas hozzánk, ha a sajtó értesül Ambra ma esti hajmeresztő húzásairól.

A parancsnok kopogás nélkül benyitott.

– Julián herceg? – szólt be, a nappaliba sietve. – Egy percet négyszemközt kell beszélnem önnel.

A nappaliba lépő Garza hirtelen megtorpant.

Üres volt a szoba.

– Don Julián! – kiáltotta, és elindult a konyhába. – Valdespino püspök?

Garza átkutatta az egész lakosztályt, de nyoma sem volt a hercegnek és Valdespinónak.

Azonnal hívta a herceg mobilját, és hátrahőkölt, amikor telefoncsengést hallott. A gyenge, de eltéveszthetetlen hang a

lakosztályból jött. Garza újra megcsengette a herceget, és fülelt, honnan jön a hang, majd elindult egy kis festmény felé a falon, amelyről tudta, hogy a lakosztály széfje rejlik mögötte.

Julián bezárta a telefonját a széfbe?

Garza képtelen volt elhinni, hogy a herceg megválik a mobiljától egy olyan este, amikor sorsdöntő a kommunikáció fenntartása.

És hová mentek?

Garza most Valdespino mobilját próbálta hívni, remélve, hogy legalább a püspök felveszi. Teljes megdöbbenésére ismét elfojtott csengőhang érkezett a széfből.

Valdespino is megszabadult a telefonjától?

Garzát a pánik kerülgette. Kirohant a lakosztályból, és perceken át futkosott a folyosókon kiáltozva, miközben átkutatta az emeleteket és a földszintet.

Nem tűnhettek el nyom nélkül!

Amikor Garza a szuszból kifogyva végül megállt, Sabatini elegáns díszlépcsőjének a lábánál találta magát. Megtörten csüggesztette le a fejét. A tablet képernyője időközben elsötétült, és a feje fölötti mennyezeti freskó tükröződött benne.

Milyen kegyetlen irónia! Giaquinto mesterművének az volt a címe, hogy *Spanyolország védelmezi a vallást*.

Negyvenkettedik fejezet

Miközben a Gulfstream G550 elérte a repülési magasságot, Robert Langdon üres tekintettel bámult ki az ovális ablakon, és próbálta összeszedni a gondolatait. Az utóbbi két óra érzelmek viharát hozta – az Edmond prezentációját kísérő izgalmat átmenet nélkül követte a szeme előtt végbement, borzalmas gyilkosság gyomorszorító rettenete. És Edmond prezentációjának rejtélye csak tovább mélyült, ha Langdon jobban belegondolt. *Milyen titkot fejtett meg Edmond?*

Honnan jövünk? Hová tartunk?

Langdon felidézte magában Edmond szavait, amelyek a spirális szoborban hangzottak el: *Robert, olyan felfedezést tettem… ami nagyon világos választ ad mindkét kérdésre.*

Edmond azt állította, hogy megoldotta az élet két legnagyobb rejtélyét, Langdon mégis azon tűnődött, mitől lehetett Edmond bejelentése olyan veszélyes, hogy valaki képes volt ölni az elhallgattatásáért.

Langdon csak azt tudta biztosan, hogy Edmond az eredetre, az ember származására és sorsára utalt.

Mi az a megrendítő eredet, amelyet Edmond felfedezett?

Milyen rejtélyes sors?

Edmond feldobottnak és optimistának tűnt a jövőt illetően, így elég valószínűtlen, hogy valami apokaliptikus jóslatra készült. Akkor hát mi lehetett az az előrejelzés, amely mély szorongást keltett a vallási vezetőkben?

– Robert? – Ambra jelent meg mellette egy forró kávéval. – Ugye feketén kérte?

– Igen, tökéletes, köszönöm. – Langdon hálásan vette át a bögrét, azt remélve, hogy a koffein majd segít rendezni a kusza gondolatait.

Ambra leült vele szemben, és töltött magának egy pohár vörösbort egy díszes palackból.

– Edmond Château Montrose-készletet tart a fedélzeten. Kár lenne veszni hagyni.

Langdon csak egyszer kóstolta a Montrose-t, egy titkos, ősi borospincében a dublini Trinity College alatt, amikor helyben tanulmányozta a The Book of Kells néven ismert kéziratot.

Ambra az ajkához emelte a két keze között dajkált kelyhet, és Langdonra pillantott a pohár pereme fölött. Langdon újra csak furcsán lefegyverzőnek találta a nő természetes eleganciáját.

– Gondolkoztam valamin – mondta Ambra. – Korábban említette, hogy Edmond Bostonban járt és a különböző teremtésmítoszokról kérdezősködött.

– Igen, egy évvel ezelőtt. Az érdekelte, milyen eltérő válaszokat adtak a főbb vallások a „honnan jövünk?" kérdésére.

– Akkor talán nekünk is innen kéne kiindulnunk – mondta Ambra. – Talán így megfejthetnénk, hogy min dolgozott.

– Híve vagyok annak, hogy kezdjük az elején – válaszolta Langdon –, de nem tudom, mit kell megfejteni. Csak két iskolája létezik annak, hogy honnan jövünk: a vallási nézet, mely szerint Isten teremtette az embert, kifejlett formában, és a darwini modell, amely szerint az őslevesből másztunk elő, és fokozatosan fejlődtünk emberré.

– De mi van, ha Edmond felfedezett egy harmadik lehetőséget? – kérdezte Ambra, és barna szeme megcsillant. – Mi van, ha ez része a felfedezésének? Mi van, ha bebizonyította, hogy az emberi faj se nem Ádámtól és Évától, se nem a darwini evolúcióból ered?

Langdonnak el kellett ismernie, hogy egy ilyen felfedezés – az ember származásának alternatív története – világrengető lenne, de egyszerűen elképzelni sem tudta, mi lehet az.

– Darwin evolúcióelmélete rendkívül jól megalapozott – mondta –, hiszen tudományosan megfigyelhető tényekre épül, és világosan levezeti, hogyan fejlődnek az organizmusok és hogyan adaptálódnak a környezetükhöz az idők során. Az evolúció elmélete egyetemesen elfogadott a legjobb tudományos elmék számára.

– Valóban? – mondta Ambra. – Olvastam könyveket, amelyek amellett érvelnek, hogy Darwin nagyot tévedett.

– Igaz, amit mond – szólt közbe Winston a telefonból, amely

töltésre állítva feküdt kettejük között az asztalon. – Több mint ötven kötet jelent meg erről csak az utóbbi két évtizedben.

Langdon már el is felejtette, hogy Winston velük van.

– Vannak köztük bestsellerek is – tette hozzá Winston. – *Amiben Darwin tévedett… A darwinizmus cáfolata… Darwin fekete doboza… Darwin pere… Charles Darwin sötét old…*

– Igen – vágott közbe Langdon, aki nagyon jól tudta, milyen sok könyv állítja magáról, hogy cáfolja Darwint. – Kettőt én is olvastam annak idején.

– És? – sürgette Ambra.

Langdon udvariasan mosolygott.

– Nos, nem beszélhetek mindről, de az a kettő, amit olvastam, alapvetően keresztény nézőpontból érvelt. Az egyik odáig ment, hogy a fosszíliákat Isten helyezte el a földben, mert próbára akarta tenni a hitünket.

Ambra a homlokát ráncolta.

– Oké, tehát nem győzték meg.

– Nem, de kíváncsivá tettek, ezért kikértem a Harvard egyik biológiaprofesszorának a véleményét. – Langdon mosolygott. – A professzor amúgy nem más volt, mint a néhai Stephen J. Gould.

– Honnan ismerem ezt a nevet? – kérdezte Ambra.

– Stephen J. Gould – vágta rá azonnal Winston. – Híres evolúcióbiológus és paleontológus. „Pontozott egyensúly”-elmélete magyarázatot ad a hézagokra az őslénytani leletekben, és segít alátámasztani Darwin evolúciós modelljét.

– Gould csak kacagott – folytatta Langdon –, és azt mondta, hogy a Darwin-ellenes könyvek nagy részét olyan társaságok adják ki, mint az Institute for Creation Research. Ez a szervezet a saját magáról közzétett információk szerint úgy tekint a Bibliára, mint történelmi és tudományos tények tévedhetetlen, szó szerinti leírására.

– Ami azt jelenti – tette hozzá Winston –, elhiszik, hogy az égő csipkebokor beszélni tud, hogy Noé egyetlen bárkáján elfért minden létező faj, és hogy az ember sóbálvánnyá változik. Nem a legszilárdabb alap egy tudományos kutatótársulatnak.

– Így van – mondta Langdon –, de azért létezik néhány nem vallásos könyv is, amely történelmi nézőpontból tesz kísérletet Darwin megcáfolására: azzal vádolják, hogy ellopta egy francia

természettudós, Jean-Baptiste Lamarck elméletét, aki először vetette fel, hogy az organizmusok a környezetükre adott válaszként átalakítják magukat.

– Ez érvénytelen gondolatmenet, professzor – mondta Winston. – Akár plagizált Darwin, akár nem, ennek nincs köze az evolúcióelmélet helyességéhez.

– Nem vitatom – mondta Ambra. – Ezek után, Robert, feltételezem, hogy ha megkérdezi Gould professzort, honnan jöttünk, azt válaszolta volna, hogy minden kétség nélkül a főemlősöktől származunk.

Langdon bólintott.

– Most parafrazeálok, de Gould lényegében biztosított arról, hogy az igazi tudósok körében nem kérdéses az evolúció léte. Tapasztalati úton megfigyelhető a folyamat. Úgy vélte, hogy ennél jobb kérdés az: *Miért* létezik az evolúció? És *hogyan* kezdődött?

– Adott rá választ? – kérdezte Ambra.

– Olyat nem, amit értettem, de egy gondolatkísérlettel illusztrálta a dolgot. Az a neve, hogy Végtelen Folyosó. – Langdon szünetet tartott, és ivott egy korty kávét.

– Igen, ez szemléletes illusztráció – szólt közbe Winston, mielőtt Langdon folytatta volna. – Így hangzik: képzeljük el, hogy egy hosszú folyosón megyünk, de az olyan hosszú, hogy nem látjuk, honnan jöttünk vagy hová tartunk.

Langdon bólintott; lenyűgözte Winston kiterjedt tudása.

– Ekkor a hátunk mögül a távolban – folytatta Winston – meghalljuk egy labda pattogását. És amikor megfordulunk, már látjuk is a felénk pattogó labdát. Egyre közelebb van, míg végül elpattog mellettünk, és továbbpattog, amíg el nem tűnik szem elől a messzeségben.

– Így van – mondta Langdon. – És nem az a kérdés, hogy pattog-e a labda. Egyértelmű, hogy igen. Megfigyelhetjük. A kérdés az: *Miért* pattog? Hogyan *kezdett* el pattogni? Valaki belerúgott? Ez egy különleges labda, amely élvezi a pattogást? A fizika olyan törvényei hatnak ezen a folyosón, hogy a labdának nincs más választása, mint örökké pattogni?

– Gould arra akart rámutatni – összegezte Winston –, hogy az evolúció esetében sem látunk elég messzire a múltba, így nem

tudhatjuk, hogyan indult el a folyamat.

– Pontosan – mondta Langdon. – Annyit tehetünk, hogy megfigyeljük a történését.

– Ez természetesen hasonló ahhoz a kihíváshoz – mondta Winston –, amit az ősrobbanás megértése jelent. A kozmológusok elegáns formulákat találnak ki a táguló világegyetem leírására minden adott időpontban – „T" –, a múltban vagy a jövőben. De ha megpróbálunk visszatekinteni arra a pillanatra, amikor bekövetkezett az ősrobbanás, azaz T egyenlő nulla, a matematika megtorpan a végtelen hő és a végtelen sűrűség e misztikus pöttye előtt.

Langdon és Ambra elismerően nézett össze.

– Ez is pontos – mondta Langdon. – És mivel az emberi ész nincs felvértezve a „végtelen" fogalmának kezelésére, a legtöbb tudós most csak az ősrobbanás *utáni* másodpercek világegyetemével foglalkozik, amikor T nagyobb, mint nulla, ezzel érve el, hogy a *matematika* ne váljon *misztikussá*.

Langdon egyik harvardi kollégájának – egy komoly fizikaprofesszornak – annyira elege lett a filozófia-főszakosokból, akik a Világegyetem eredete elnevezésű szemináriumát látogatták, hogy végül kitett egy táblát a terem ajtajára.

Az osztályomban T > 0.
Minden T = 0 után érdeklődő
fáradjon a vallási tanszékre.

– Mi a helyzet a pánspermiával? – kérdezte Winston. – Azzal a nézettel, hogy az élet a Földön egy másik bolygóról egy meteor vagy kozmikus por révén idekerült magvakból jött létre? A pánspermiát tudományosan érvényes lehetőségnek tekintik a földi élet magyarázatára.

– Még ha igaz is – vetette fel Langdon –, nem ad választ arra a kérdésre, hogyan keletkezett *elsőként* az élet a Világegyetemben. Csak rugdaljuk a konzervdobozt az úton, nem törődve a pattogó labda eredetével, és halogatjuk a nagy kérdést: Honnan származik az élet?

Winston elnémult.

Ambra belekortyolt a borába, és látszott, hogy élvezi a

társalgást.

Miközben a Gulfstream G550 egyenletesen haladt, Langdon azon kezdett el tűnődni, mit jelentene a világ számára, ha Edmond valóban megtalálta a választ az évezredes kérdésre: Honnan jövünk?

De Edmond szerint ez a válasz csak *része* a titoknak.

Bármi legyen is az igazság, Edmond egy erős jelszóval védte meg a felfedezését – egyetlen negyvenhét betűs verssorral. Ha minden a terv szerint alakul, Langdon és Ambra hamarosan megfejti Edmond barcelonai otthonában.

Negyvenharmadik fejezet

Közel egy évtizeddel a létrejötte után a „sötét web” (dark web) még mindig rejtély az internethasználók hatalmas többségének. A világhálónak ez a hagyományos keresőmotorokkal nem elérhető, baljós árnyékföldje anonim hozzáférést ad az illegális áruk és szolgáltatások észbontó választékához.

Míg kezdetben csak a Selyemútnak adott otthont – ami a tiltott szerek első online feketepiaca volt –, megnyitása óta a sötét web a törvényellenes oldalak szerteágazó hálózatává vált, ahol mindennel kereskednek a fegyverektől a gyerekpornográfián át a politikai titkokig, sőt profik is bérelhetők, köztük prostituáltak, hackerek, kémek, terroristák és bérgyilkosok.

A sötét weben minden héten szó szerint több millió tranzakció bonyolódik, és ma este éppen egy ilyen készült végbemenni a budapesti romkocsmák körén kívül.

A baseballsapkát és farmert viselő férfi az árnyékba húzódva végiglopakodott a Kazinczy utcán, a prédáját követve. Az utóbbi néhány évben ilyen megbízásokkal kereste a kenyerét, amelyeket egy maroknyi, népszerű hálózaton tárgyalt le, mint az Unfriendly Solution, Hitman Network és a BesaMafia.

A bérgyilkosság milliárd dolláros iparág volt, mely naponta bővült, köszönhetően elsősorban a sötét web szavatolta névtelen egyezkedéseknek és a bitcoinnal történő lenyomozhatatlan kifizetéseknek. A legtöbb bérgyilkosság mögött biztosítási csalások, rossz üzleti partnerkapcsolatok vagy házasságok álltak, de az indoklás a legkevésbé sem érdekelte a végrehajtót.

Nem kérdezünk, gondolta a gyilkos. Ez az az íratlan törvény, amelyre a szakma épül.

A ma esti munkát hét nappal ezelőtt vállalta el. A névtelen megbízó 150 ezer eurót kínált azért, hogy álljon lesben egy öreg rabbi otthona előtt, és maradjon elérhető arra az esetre, ha

akcióba kell lépni.

Az akció ezúttal azt jelentette, hogy be kell törnie a házba, és kálium-kloridot kell fecskendeznie az áldozatba, ami szívroham látszatát keltve azonnali halált okoz.

Ám a rabbi ma késő este váratlanul elhagyta a házat, és buszra szállva egy lepattant városrészbe ment. A bérgyilkos követte, aztán egy titkosított csatornán értesítette a megbízót az okostelefonján erről a fejleményről.

Célszemély távozott otthonról. A kocsmanegyedbe ment.
Találkozik valakivel?

A megbízó szinte azonnal válaszolt.

Végrehajtani.

Ami megfigyelésnek indult, az a romkocsmák és sötét sikátorok között halálos macska-egér játékká változott.

Köves Jehuda rabbi izzadt és zihált, ahogy a Kazinczy utcán vonszolta magát. Szúrt az oldala, és úgy érezte, hogy öreg hólyagja mindjárt szétreped.

Csak egy vécé kell és egy kis pihenés, gondolta megállva a Szimpla – Budapest egyik legnagyobb és leghíresebb romkocsmája – előtt összeverődött tömegben. Köves nem lógott ki a mindenféle korú és társadalmi hovatartozású vendég közül, ügyet sem vetettek rá.

Beugrom egy percre, döntötte el, megindulva a kocsma belsejébe.

Az egykor mutatós, balkonnal és magas ablakokkal ékes, látványos épületből csak egy graffitivel borított, lepusztult váz maradt. Ahogy Köves benyomult a széles kapubejáraton a hajdani városi bérházba, elhaladt egy ajtó mellett, amelyen a következő kódolt üzenetet lehetett olvasni: *egg-esh-ay-ged-reh!*

Eltartott egy másodpercig, mire rájött, hogy ez az „egészségedre” szó fonetikus átírásban az angol nyelvű látogatók kedvéért.

A belépő Köves hitetlenkedve meredt a barlangszerű belső

térre. A pusztuló ház egy tágas, belső udvar köré épült, amelyben a legkülönösebb tárgyak voltak szétszórva – egy kádból kialakított kanapé, biciklizős próbababák felfüggesztve a levegőben és egy kibelezett, keletnémet Trabant, amely most megbuherált ülőhelyként szolgált a vendégeknek.

Az udvart magas falak fogták közre, amelyeken festékszórós graffitik, a szovjet korszakból való plakátok, szobrok, a függőfolyosókról lelógatott növények díszelegtek, és tele volt vendégekkel, akik rángatóztak a dübörgő zenére. A levegőben cigarettafüst és sörszag. Fiatal párok csókolóztak szenvedélyesen, mindenki szeme láttára, míg mások diszkréten szívták kis pipáikat vagy gyümölcspálinkát ittak felespohárból.

Köves mindig ironikusnak találta, hogy az emberek hiába Isten legokosabb teremtményei, lényegében csak állatok, és nagymértékben a jóléti szükségleteik diktálják a viselkedésüket. Abban a reményben tartjuk jól a testünket, hogy a lelkünk majd követni fogja. Köves sok időt töltött lelki tanácsokkal szolgálva azoknak, akik túlhajtották a test állati vágyainak kielégítését (elsősorban étel és szex), de az internetfüggőség és az olcsó dizájner drogok megjelenésével napról napra nehezebb lett a dolga.

Kövesnek jelenleg egyetlen jóléti szükséglete volt, egy mosdó, és elkeseredetten látta, hogy tízen állnak sorban előtte. Nem bírta kivárni, inkább felvonszolta magát a lépcsőn, mert azt mondták neki, hogy ott több mosdó is van. A bérház második szintjén a rabbi egymásból nyíló helyiségek során haladt át, mindben volt egy kis bárpult vagy ülősarok. Érdeklődött a mosdó után az egyik pultostól, aki egy folyosóra mutatott, elég messzire; úgy látta, hogy az udvarra néző gangon át közelíthető meg.

Köves gyorsan elindult a függőfolyosón, a korlátba kapaszkodva. Menet közben szórakozottan letekintett a zsúfolt udvarra, ahol fiatalok serege hajladozott a zene lüktető ritmusára.

Ekkor látta meg.

Köves megtorpant, és megfagyott benne a vér.

A tömeg közepén ott állt a baseballsapkás férfi, és egyenesen őt nézte. A két ember tekintete egy kurta pillanatra

összekapcsolódott. Aztán a férfi egy párduc gyorsaságával akcióba lendült, átnyomakodott a vendégek között, és felrohant a lépcsőn.

A bérgyilkos felfelé dübörgött a lépcsőn, és közben az arcokat pásztázta.

Elég jól ismerte a Szimplát, és hamar kijutott a függőfolyosóra, ahol a célszemélyt látta.

De a rabbi eltűnt.

Nem mentem el mellette, gondolta a gyilkos, ami azt jelentette, hogy valahol az épület mélyén kell lennie.

Az előtte nyíló sötét folyosóra pillantva a bérgyilkos elmosolyodott, azt gyanítva, hogy pontosan tudja, hová próbált elbújni a célszemély.

A folyosó szűk volt és vizelettől bűzlött, a túlsó végén megvetemedett faajtó.

A gyilkos végigdöngetett a folyosón, és megdöngette az ajtót.

Csend.

Újra kopogott.

Bentről kiszólt egy mély hang, hogy foglalt.

– Bocsásson meg! – mentegetőzött nyájas hangon a gyilkos, és zajosan megjátszotta, hogy elmegy. Aztán csendben visszafordult, és az ajtóra tapasztotta a fülét. Hallotta, hogy odabent a rabbi kétségbeesetten suttog magyarul.

– Valaki meg akar ölni! A ház előtt várt! És most csapdába estem a budapesti Szimplában! Küldjön segítséget, kérem!

A célszemély nyilván a 112-t, a segélyhívót tárcsázta.

A reakcióidő hírhedten lassú volt, de a gyilkos így is eleget hallott.

A háta mögé pillantott, hogy egyedül van-e, majd a zene dübörgő ütemével összhangban nekivetette izmos vállát az ajtónak.

A régi pillangózár az első kísérletre megadta magát. Feltárult az ajtó. A gyilkos belépett rajta, behúzta maga után, és szembefordult a prédával.

A sarokban lapuló öregember zavartnak és rémültnek tűnt.

A gyilkos elvette a rabbi telefonját, véget vetett a hívásnak, és

bedobta a készüléket a vécékagylóba.

– Ki… ki küldte magát?! – hebegte a rabbi.

– A helyzet szépsége – válaszolta a férfi –, hogy fogalmam sincs.

Az öreg asztmásan zihált, és kiverte őt a víz. Hirtelen levegő után kezdett kapkodni, a szeme kidülledt, és mindkét kezével a mellkasát markolászta.

Tényleg? A gyilkos mosolygott. *Szívrohama van?*

Az öreg a mosdó padlóján vonaglott és fuldokolt, a tekintetében könyörgés, az arca vérvörös, a körmei a mellkasába mélyesztve.

Végül arccal lefelé elterült a mocskos csempén, egész testében borzongott és reszketett, miközben kiürítette a hólyagját és a nadrágjából a padlóra csorgott a vizelet.

Aztán nem mozdult többé.

A gyilkos leguggolt és hallgatózott. A rabbi nem lélegzett.

A férfi elégedetten felállt.

– Nem számítottam rá, hogy ennyire megkönnyíted a munkám.

Azzal a gyilkos az ajtóhoz indult.

Köves rabbi tüdeje levegőért sóvárgott.

Az imént élete alakítását nyújtotta.

Az ájulás határán, mozdulatlanul hevert, és hallgatta, ahogy a támadó léptei távolodnak a mosdó padlóján. Nyikorogva kinyílt az ajtó, majd kattanva becsukódott.

Csend.

Köves kényszerítette magát, hogy várjon még néhány másodpercet, amíg meggyőződik arról, hogy a támadó valóban elment és már hallótávolságon kívül van a folyosón. Amikor már képtelen volt tovább várni, Köves nagyot fújt és mélyeket nyelt az életadó levegőből. Még a mosdó áporodott levegőjét is mennyeinek érezte.

Lassan kinyitotta a szemét, de még homályosan látott az oxigénhiánytól. Ahogy felemelte lüktető fejét, kezdett kitisztulni a látása. Megdöbbenésére egy sötét alakot észlelt a csukott ajtónál állva.

A baseballsapkás férfi lemosolygott rá.

Köves megdermedt. *A férfi mégsem ment el.*

A gyilkos két hosszú lépéssel a rabbi mellett termett, satuba fogta a nyakát, és leszorította az arcát a csempés padlóra.

– Visszatarthatja a lélegzetét – mondta a gyilkos –, de a szívét nem állíthatja meg. – Nevetett. – Ne aggódjon, arról majd én gondoskodom.

A következő pillanatban a rabbi pontszerű, égő fájdalmat érzett a nyakán. Mintha folyékony tűz áradt volna végig a torkán, fel a koponyájába.

Ezúttal tudta, hogy valódi a szívroham.

Miután a *samajïm* – Isten és az igaz emberként meghaltak lakhelye – rejtelmei tanulmányozásának szentelte az életét, Köves Jehuda rabbi tudta, hogy egy szívdobbanásnyira van a válaszoktól.

Negyvennegyedik fejezet

Ambra Vidal egyedül állt a G550 tágas mosdójában, és a kezére folyatva a vizet a tükörbe bámult, de alig ismert rá önmagára.

Mit tettem?

Ivott még egy korty bort, és vágyakozva gondolt a régi, csak néhány hónappal ezelőtti életére – névtelen szingli, elmerülve a múzeumi munkájában –, amely örökre véget ért. Semmivé lett abban a pillanatban, amikor Julián megkérte a kezét.

Nem, intette le magát. *Abban a pillanatban vált semmivé, amikor igent mondtál.*

A ma esti merénylet borzalma megülte a gyomrát, és most a logikus agy a félelmetes következményeket mérlegelte.

Én hívtam meg Edmond gyilkosát a múzeumba.

Valaki a palotából kijátszott.

És most túl sokat tudok.

Nem volt bizonyíték arra, hogy Julián herceg áll a véres gyilkosság mögött, még az sem biztos, hogy tudott a merénylet tervéről. Ám Ambra eleget látott a palota belső működéséből, hogy azt gyanítsa, mindez nem történhetett volna meg a herceg tudomása, sőt talán áldása nélkül.

Túl sok mindent mondtam el Juliánnak.

Az utóbbi hetekben Ambra egyre erősebb kényszert érzett, hogy minden távol töltött percéről számot adjon féltékeny vőlegényének, és ezért négyszemközt sok mindent megosztott abból, amit Edmond készülő prezentációjáról tudott. Ambra most attól félt, hogy meggondolatlanság volt az őszintesége.

Ambra elzárta a csapot, megszárította a kezét, és kiitta az utolsó néhány csepp bort a poharából. Egy idegen nézett rá vissza a tükörből – az egykor magabiztos, dolgozó nőt eltöltötte a megbánás és a szégyen.

Mennyi hibát követtem el néhány rövid hónap alatt…

Visszaidézve az eltelt időt azon tűnődött, tehetett volna-e

másképp. Négy hónappal ezelőtt, egy esős estén Madridban Ambra egy jótékonysági eseményen vett részt a Museo Reina Sofiában…

A vendégek többsége abba a terembe vándorolt, ahol a múzeum leghíresebb műve, a *Guernica* látható – a hatalmas, közel hét méter hosszú Picasso-festmény a baszk kisváros szörnyű bombázását idézi meg a spanyol polgárháború idején. Ambra azonban túl fájdalmasnak érezte a szembesülést a képpel, amely eleven emlékeztető volt a brutális elnyomásra a spanyol fasiszta diktátor, Francisco Franco tábornok 1939 és 1975 közötti uralma alatt.

Inkább besurrant egy csendes galériába, hogy az egyik kedvenc spanyol művésze, Maruja Mallo munkáiban gyönyörködjön; a szürrealista festőnő sikerei az 1930-as években elősegítették, hogy a női képzőművészek áttörjék az üvegplafont Spanyolországban.

Ambra egyedül állt a *La Verbena* – egy összetett szimbólumokkal terhes politikai szatíra – előtt, amikor megszólalt egy mély hang a háta mögött.

– *Es casi tan guapa como tú* – mondta a férfi. *Ez majdnem olyan szép, mint maga.*

Ez komoly? Ambra egyenesen maga elé nézett, és ellenállt a késztetésnek, hogy a szemét forgassa. Az ilyen eseményeken a múzeum néha találkahelynek tűnt, és nem kulturális központnak.

– *¿Qué crees que significa?* – nyomult tovább a férfi a háta mögött. *Mit gondol, mit jelent?*

– Fogalmam sincs – hazudta Ambra, azt remélve, hogy ha angolul beszél, a férfi odébb áll. – Csak tetszik.

– Nekem is – mondta a férfi szinte akcentus nélküli angolsággal. – Mallo megelőzte a korát. Sajnos a festmény felszíni szépsége elfedi a gyakorlatlan szem elől a mélyebb értelmét. – Szünetet tartott. – El tudom képzelni, hogy egy olyan nő, mint maga, rendszeresen szembesül ezzel a problémával.

Ambra halkan felnyögött. *Tényleg bejön ez a szöveg a nőknél?* Udvarias mosolyt kényszerítve magára megfordult, hogy lerázza a férfit.

– Ez nagyon kedves öntől, uram, de…

Ambra Vidal elakadt mondat közben.

Az előtte álló férfit sokat látta a televízióban és a lapokban.

– Ó – hebegett Ambra. – Ön…

– Szemtelen? – vetette fel a jóképű férfi. – Otrombán merész? Elnézését kérem, de elzártan élek, és nem vagyok túl jó az ilyesmiben. – Mosolygott, és udvariasan nyújtotta a kezét. – Julián vagyok.

– Azt hiszem, ismerem ezt a nevet – mondta Ambra, és elpirulva kezet rázott Julián herceggel, Spanyolország leendő királyával. Sokkal magasabb volt, mint képzelte, meleg tekintettel és magabiztos mosollyal. – Nem tudtam, hogy itt lesz ma este – folytatta, gyorsan összeszedve magát. – Inkább a Prado hívének gondoltam volna… tudja, Goya, Velázquez… a klasszikusok.

– Úgy érti, konzervatív és ódivatú? – Szívből jövően nevetett. – Azt hiszem, összetéveszt az apámmal. Mallo és Miró a nagy kedvenceim.

Ambra perceken át társalgott a herceggel, és imponálónak találta a művészeti ismereteit. De hiszen a madridi királyi palotában nőtt fel, amelynek a legnagyobb spanyol műgyűjteménye van; valószínűleg egy eredeti El Greco lógott a gyerekszobájában.

– Belátom, hogy ez túl direktnek tűnhet – mondta a herceg, átadva neki egy arany nyomású névjegyet –, de szeretném, ha elkísérne egy vacsorapartira holnap este. Rajta van a közvetlen számom, csak hívjon fel.

– Vacsora? – ütközött meg tréfásan Ambra. – Még a nevemet sem tudja.

– Ambra Vidal – vágta rá a férfi. – Harminckilenc éves. Művészettörténetből diplomázott az Universidad de Salamancán. A Guggenheim Múzeumunk igazgatója Bilbaóban. Nemrég nyilatkozott a Luis Quilest övező vitákról, akinek a művei szerintem is naturálisan tükrözik vissza a modern élet borzalmait, és nem gyereknek valók, de azt a véleményét nem feltétlenül osztom, hogy Banksyére emlékeztet a munkássága. Soha nem volt férjnél. Nincsenek gyermekei. És fantasztikusan jól áll magának a fekete.

Ambrának leesett az álla.

– Te jó ég! Be szokott jönni ez a fajta közeledés?

– Sejtelmem sincs – mosolygott Julián. – Meglátjuk.

Mintegy végszóra megjelent két Guardia Real-ügynök, és elvezette a herceget a VIP-vendégek közé.

Ambra szorongatta a névjegyet, és olyasmit érzett, amit már évek óta nem. Remegést a gyomrában. *Tényleg randevúra hívott egy herceg?*

Ambra langaléta kamasz volt, és a fiúk, akik randizni hívták, egyenrangúnak érezték magukkal. Később, amikor kivirágzott a szépsége, Ambra felfedezte, hogy a férfiakat megfélemlíti a jelenléte, esetlenné, merevvé és túlságosan behódolóvá válnak a társaságában. Ma este azonban egy nagy hatalmú férfi merészen közeledett hozzá, és magához ragadta a kezdeményezést. Ettől nőnek érezte magát. És fiatalnak.

Másnap este egy sofőr ment Ambráért a szállodába, és a Királyi Palotába vitte, ahol a herceg mellett ült a két tucat vendégből álló társaságban, amelynek több tagját is ismerte a társasági rovatból vagy a politikából. A herceg mint „kedves új barátját” mutatta be, és ügyesen a művészetről kezdeményezett beszélgetést, amelyben Ambra villoghatott. Volt egy olyan érzése, hogy ez egyfajta megmérettetés, de furcsamód nem bánta. Hízelgett neki.

Az este végén Julián félrevonta.

– Remélem, jól érezte magát – suttogta. – Szeretném újra látni. – Elmosolyodott. – Mit szól a csütörtök estéhez?

– Köszönöm – válaszolta Ambra –, de sajnos reggel vissza kell repülnöm Bilbaóba.

– Akkor én is oda repülök – mondta a herceg. – Járt már az Etxanobe étteremben?

Ambrának nevetnie kellett. Az Etxanobe Bilbao egyik legfelkapottabb vacsorázóhelye volt. A művészetbarátok kedvence szerte a világon, amely avantgárd berendezéséről és izgalmas konyhájáról volt híres, olyan érzést keltve a vendégekben, mintha egy Marc Chagall festette tájképben ülnének.

– Örülnék neki – hallotta magát Ambra.

Az étteremben, stílusosan feltálalt grillezett tonhal és szarvasgombás spárga mellett, Julián kifejtette, milyen politikai

kihívások elé néz, ha megkísérel kilépni gyengélkedő apja árnyékából, és milyen nyomás nehezedik rá, hogy továbbvigye a király vonalát. Ambra felismerte benne egy elzártan nevelkedő kisfiú ártatlanságát, de meglátta a formálódó vezetőt is, aki szenvedélyesen tenni akar az országért. És ezt vonzó párosításnak találta.

Aznap éjjel, amikor Juliánt a biztonsági őrei felterelték a magángépre, Ambra már tudta, hogy vesztésre áll.

Alig ismered, emlékeztette magát. *Lassíts.*

A következő hónapok egyetlen pillanatnak tűntek; Ambra és Julián rendszeresen találkozott – vacsorákon a palotában, pikniken a nyári lak parkjában, egy filmpremieren. Erőltetés nélkül jött létre köztük az összhang, és Ambra úgy érezte, még sohasem volt ilyen boldog. Julián lefegyverzően régi vágású volt, gyakran fogta meg a kezét vagy lopott udvarias csókot, de sohasem lépte át az illendőség határát, és Ambra nagyra értékelte a jó modorát.

Egy napfényes délelőtt, három héttel ezelőtt, Ambra Madridban volt, ahol egy tévéműsorban kellett szerepelnie, hogy ismertesse a Guggenheim tervezett kiállításait. Az RTVE *Telediario*ját milliók nézték az országban, és Ambra kicsit tartott az élő adástól, de tudta, hogy a szereplése kiváló országos reklámot jelent a múzeumnak.

Az adás előtti este kettesben vacsorázott Juliánnal a Trattoria Malatestában, aztán csendben átsétáltak a Parque del Retirón. Az ejtőző családokat, a nevető, szaladgáló gyerekeket figyelve Ambra teljes békét érzett, és átadta magát a pillanatnak.

– Szereted a gyerekeket? – kérdezte Julián.

– Imádom őket – válaszolta őszintén. – Igazság szerint néha úgy érzem, csak ez az egy dolog hiányzik az életemből.

Julián szélesen mosolygott.

– Ismerem ezt az érzést.

És ekkor valahogy másképp nézett rá, amiből Ambra hirtelen rájött, miért tette fel Julián ezt a kérdést. Félelem hasított belé, és egy hang a fejében azt kiáltotta: mondd el neki! MOST MONDD EL!

Megpróbált beszélni, de nem jött ki hang a torkán.

– Jól vagy? – kérdezte aggodalmasan Julián.

Ambra mosolygott.

– A *Telediario* adás. Kicsit izgulok miatta.

– Lélegezz! Remek leszel.

Julián ismét széles mosolyt villantott rá, aztán hozzáhajolt, és gyors, puha csókot nyomott az ajkára.

Másnap reggel hét harminckor Ambra a televízióstúdióban találta magát egy meglepően kellemes élő adásban, három elbűvölő *Telediario*-műsorvezetővel csevegve. Annyira lelkesen beszélt a Guggenheimről, hogy alig vett tudomást a kamerákról és a stúdióban helyet foglaló közönségről, de még az sem jutott eszébe, hogy ötmillióan nézik otthon az adást.

– *Gracias, Ambra, y muy interesante* – mondta a műsorvezetőnő, amikor véget ért a beszélgetés. – *Un gran placer conocerte*.

Ambra köszönetképpen bólintott, és várta, hogy lezárják az interjút.

Furcsa módon a nő huncut mosollyal nézett rá, aztán közvetlenül a készülékek előtt ülő nézőket szólította meg.

– Ma reggel – mondta – egy nagyon különleges vendég kereste fel meglepetésszerűen a *Telediario* stúdióját, és most szeretnénk beszólítani.

Mind a három műsorvezető felállva tapsolt, miközben egy magas, elegáns férfi sétált be a díszletbe. Amikor a helyi nézők meglátták, felugrottak és zajosan éljeneztek.

Ambra is felállt, és bénultan meredt rá.

Julián?

Julián herceg integetett a közönségnek, majd udvariasan kezet rázott a három műsorvezetővel. Ezután megállt Ambra mellett, és átkarolta.

– Az apám mindig is romantikus volt – mondta egyenesen a kamerába nézve, hogy a közönséghez szóljon. – Amikor az anyám meghalt, akkor sem szűnt meg szeretni őt. Tőle örököltem a romantikus hajlamot, és úgy hiszem, ha egy férfi megtalálja a szerelmet, abban a pillanatban felismeri. – Meleg mosollyal nézett Ambrára. – Így hát… – Julián hátralépett és szembefordult vele.

Amikor Ambra rájött, mi következik, megdermedt az elképedéstől. *NEM! Julián! Mit művelsz?*

A spanyol trónörökös minden előzetes figyelmeztetés nélkül

letérdelt előtte.

– Ambra Vidal, nem hercegként, hanem szerelmes férfiként kérdezlek. – Párás szemmel nézett fel Ambrára, és a kamerák ráközelítettek az arcára. – Szeretlek. Leszel a feleségem?

A nézőknek és a műsorvezetőknek hallhatóan elakadt a lélegzetük a boldogságtól, és Ambra érezte, hogy több millió szempár tapad rá feszülten szerte az országban. Az arcába futott a vér, és hirtelen perzselően forrónak érezte a reflektorfényt.

Vadul vert a szíve, és ahogy lenézett Juliánra, ezer gondolat kergette egymást a fejében.

Hogyan hozhatott ilyen helyzetbe?! Csak nemrég ismerkedtünk meg! Vannak dolgok, amiket még nem mondtam el magamról… és amik mindent megváltoztathatnak!

Ambrának fogalma sem volt, mióta áll ott néma pánikban, de végül az egyik műsorvezető suta nevetést hallatott, és azt mondta: – Úgy hiszem, Ms. Vidal transzba esett! Ms. Vidal? Egy jóképű herceg térdel maga előtt és vall szerelmet az egész világ szeme láttára!

Ambra kereste a diplomatikus kiutat. Csend volt körülötte, és tudta, hogy csapdába került. Ez a nyilvános esemény csak egyféleképpen érhetett véget.

– Azért habozok, mert nem tudom elhinni, hogy valóra vált ez a tündérmese. – Ellazította a vállát, és melegen mosolygott Juliánra. – Természetesen igent mondok, Julián herceg.

A stúdió vad éljenzésben tört ki.

Julián felállt, és a karjába kapta Ambrát. Miközben ölelkeztek, Ambra rájött, hogy még sohasem ölelték meg egymást ilyen hosszan.

Tíz perc múlva egymás mellett ültek hátul a herceg limuzinjában.

– Látom, hogy rád ijesztettem – mondta Julián. – Elnézést. Én csak romantikus próbáltam lenni. Nagyon erős érzelmeim vannak irántad, és…

– Julián – szakította félbe határozottan Ambra –, nekem is erős érzelmeim vannak irántad, de lehetetlen helyzetbe hoztál! Álmomban sem gondoltam, hogy ilyen gyorsan megkéred a kezem! Még alig ismerjük egymást. Rengeteg dolgot kell még elmondanom neked… fontos dolgokat a múltamról.

– Nem számít a múltad.

– Pedig számíthat. Sokat is.

Julián mosolyogva rázta meg a fejét.

– Szeretlek. Más nem számít. Tegyél próbára.

Ambra tanulmányozta a férfi arcát. *Rendben.* Ő semmi esetre sem így akarta lefolytatni ezt a beszélgetést, de Julián nem hagyott neki más választást.

– Akkor ezt hallgasd meg, Julián! Kislánykoromban kaptam egy szörnyű fertőzést, amelybe majdnem belehaltam.

– Oké.

Miközben Ambra beszélt, érezte, hogy mély ürességet tolul fel benne.

– Ennek a következménye, hogy az életem álma a gyerekekről… csak álom marad.

– Nem értem.

– Nem lehet gyerekem, Julián. Az a gyerekkori betegség meddővé tett. Mindig szerettem volna gyereket, de nem lehet. Sajnálom. Tudom, milyen fontos ez neked, de trónörökösként nem vehetsz el olyan nőt, aki nem adhat neked utódot.

Julián elsápadt.

Ambra farkasszemet nézett vele, várta, hogy mondjon valamit. *Julián, ez az a pillanat, amikor szorosan magadhoz ölelsz és közlöd, hogy minden rendben van. Ez az a pillanat, amikor közlöd velem, hogy nem számít, és így is szeretsz.*

Aztán megtörtént.

Julián kissé elhúzódott tőle.

Ambra azonnal tudta, hogy itt a vége.

Negyvenötödik fejezet

A Guardia elektronikaibiztonság-részlege ablaktalan szobákból állt a Királyi Palota alagsorában, szándékosan elszigetelve a palota hatalmas Guardia-laktanyájától és -fegyvertárától. A biztonsági részleget egy tucat számítógépes állomás, egy telefonközpont és az egyik falat betöltő megfigyelőmonitorok alkották.

A nyolcfős személyzet – amelynek egyik tagja sem volt idősebb harmincötnél – felelt a biztonságos kommunikációs csatornákért a Királyi Palota alkalmazottai és a Guardia Real számára, valamint az elektronikus megfigyelésért a palota védelmében.

Ma este, mint mindig, zsúfoltak voltak a mikrózott étel és pattogatott kukorica szagát árasztó alagsori szobák. Hangosan zúgtak a neoncsövek.

Azt kértem, hogy itt legyen a szobám, gondolta Martín.

Noha a PR-koordinátor elvileg nem a Guardia beosztottja volt, Martín munkája megkövetelte a hozzáférést a nagy teljesítményű számítógépekhez és a szakszemélyzethez, így az elektronikaibiztonság-részleg sokkal logikusabb székhelynek tűnt, mint az alacsony felszereltségű szobák az emeleten.

Ma este, gondolta Martín, *minden elérhető műszaki támogatásra szükségem lesz.*

Az utóbbi néhány hónapban elsősorban arra összpontosított, hogy segítsen a palota üzeneteinek közvetítésében Julián herceg fokozatos hatalomátvétele idején.

Nem volt könnyű. A vezetőváltás alkalmat adott a tiltakozóknak, hogy felszólaljanak a monarchia ellen.

A spanyol alkotmány szerint a monarchia „Spanyolország tartós egységének és állandóságának szimbóluma”. De Martín tudta, hogy egy ideje már nem létezik egységes Spanyolország. 1931-ben a Második Köztársaság véget vetett a monarchiának,

aztán Franco tábornok 1936-os puccsa polgárháborúba döntötte az országot.

Ma, bár a helyreállított monarchiát liberális demokráciának tekintik, számos liberális bélyegzi meg a királyságot egy elnyomó vallási-katonai múlt csökevényeként, amely naponta emlékeztet arra, hogy Spanyolországnak még nagy utat kell megtennie, amíg végre teljes joggal csatlakozhat a modern világhoz.

Mónica Martín üzenetei ebben a hónapban a szokásos módon ábrázolták a királyt mint szeretett jelképet, akinek nincs valódi hatalma. Ezt természetesen nehéz volt eladni, amikor az uralkodó a fegyveres erők főparancsnoka és az állam feje.

Államfő egy olyan országban, tűnődött Martín, *ahol az egyház és az állam szétválasztása mindig is vitatott volt.* A beteg király szoros kapcsolata Valdespino püspökkel sok éve tüske a szekularisták és a liberálisok körme alatt.

És most itt van Julián herceg, gondolta.

Martín tudta, hogy a hercegnek köszönheti az állását, de újabban egyre nehezebbé vált a munkája. Néhány hete a herceg elkövette a legnagyobb PR-balfogást, amit Martín valaha látott.

Julián herceg nevetségessé téve magát letérdelt az országos televízióban, és megkérte Ambra Vidal kezét. A kínos helyzetet már csak azzal lehetett volna fokozni, ha Ambra nemet mond, de szerencsére volt annyi esze, hogy nem tette.

Sajnos ezt követően Ambra Vidal több gondot okozott, mint Julián gondolta volna, és ebben a hónapban az volt Martín elsődleges PR-gondja, hogy milyen negatív következményekkel jár a nő kiszámíthatatlan viselkedése.

Ma este azonban feledésbe merülni látszott Ambra helytelen magatartása.

A bilbaói események előidézte médiaaktivitás árhulláma példátlan méretűre dagadt. Az utóbbi órában vírusként terjedtek az összeesküvés-elméletek az egész világon, köztük több olyan is, amely Valdespino püspök szerepét találgatta.

A legjelentősebb felfedezés a Guggenheim múzeumi merénylő kiléte volt, akit „egy magas rangú személy a Királyi Palotából" juttatott be Kirsch előadására. Ez az átkozott hírmorzsa konteók özönét indította el, amelyek az ágyhoz kötött királyt és Valdespino püspököt vádolták bűnrészességgel Edmond Kirsch

meggyilkolásában – akit félistenként és közkedvelt amerikai hősként tiszteltek a digitális világban, bár Spanyolországot választotta lakhelyül.

Ez tönkre fogja tenni Valdespinót, gondolta Martín.

– Mindenki figyeljen ide! – Ezzel a felkiáltással nyomult be Garza a kontrollterembe. – Julián herceg és Valdespino püspök együtt van valahol a palotában! Ellenőrizzék a biztonsági felvételeket, és találják meg őket! Most!

A parancsnok ezután bement Martín irodájába, és halkan tájékoztatta a herceget és a püspököt érintő legújabb fejleményekről.

– Eltűntek? – kérdezte hitetlenkedve Martín. – És a herceg széfjében hagyták a telefonjukat?

Garza vállat vont.

– Nyilván azért, hogy ne tudjunk rájuk találni.

– Meg kell keresnünk őket – jelentette ki Martín. – Julián hercegnek most rögtön nyilatkoznia kell, és olyan messzire kell távolodnia Valdespinótól, amennyire csak lehet. – Aztán Martínon volt a sor, hogy beszámoljon a legújabb fejleményekről.

És most Garza hitetlenkedett.

– Ez mind csak szóbeszéd. Kizárt, hogy Valdespino állna a merénylet mögött.

– Lehet, hogy nem, de úgy tűnik, a gyilkosság a katolikus egyházhoz köthető. Valaki épp az imént talált közvetlen kapcsolatot a merénylő és egy magas rangú egyházi személy között. Ezt nézze meg! – Martín megnyitotta a ConspiracyNet frissített oldalát, ahol ismét a „monte@iglesia.org” szerepelt hivatkozási alapként. – Ezt néhány perce töltötték fel.

Garza előrehajolva olvasni kezdte a szöveget.

– A pápa! – kiáltotta. – Ávila személyes kapcsolatban áll…

– Olvasson tovább!

Amikor Garza befejezte, ellépett a monitortól, és sűrűn pislogott, mintha egy rossz álomból próbálna felébredni.

Abban a pillanatban egy férfihang szólt be a kontrollteremből.

– Garza parancsnok? Megtaláltam őket!

Garza és Martín Suresh Bhalla ügynök, az indiai születésű megfigyelési szakember munkaállomásához sietett, aki egy biztonsági felvételre mutatott a monitorján, melyen két alak volt

látható – az egyik lobogó püspöki reverendát, a másik öltönyt viselt. Egy fákkal szegélyezett ösvényen haladtak.

– Keleti park – mondta Suresh. – Két perccel ezelőtt.

– Elhagyták az épületet?! – döbbent meg Garza.

– Várjon, uram! – Suresh gyorsan előrelépett a felvételen, és különböző kamerákon és időpontokban sikerült követnie a herceget és a püspököt a palotaegyüttesen át, ahogy a két férfi elhagyta a parkot, és átvágott egy zárt udvaron.

– Hová mennek?!

Martínnak volt erre egy jó tippje, és feltűnt neki, hogy Valdespino ravasz kerülőutat választott, hogy meg ne lássa őket a főtéren táborozó média.

Ahogy számított rá, Valdespino és Julián az Almudena-székesegyház déli szolgálati bejáratánál kötött ki, ahol a püspök kinyitotta az ajtót és beterelte Julián herceget. Az ajtó bezárult mögöttük, és a két férfi eltűnt szem elől.

Garza némán meredt a képernyőre, láthatóan nehezére esett értelmeznie a látottakat.

– Folyamatos tájékoztatást kérek – mondta végül, aztán félrehívta Martínt.

Amikor már hallótávolságon kívül voltak, Garza suttogva beszélni kezdett: – Fogalmam sincs, mivel vette rá Valdespino püspök Julián herceget, hogy elhagyja vele a palotát és szabaduljon meg a telefonjától, de a herceg nyilván mit sem tud a Valdespinót illető vádakról, sem arról, hogy távol kellene magát tartania tőle.

– Egyetértek – mondta Martín. – Nem szívesen spekulálok arról, milyen végjátékot tervez a püspök, de… – Elhallgatott.

– De? – követelte a folytatást Garza.

Martín felsóhajtott.

– Úgy tűnik, Valdespinónak most lett egy értékes túsza.

250 mérföldre onnan, a Guggenheim Múzeum előcsarnokában Fonseca ügynöknek megszólalt a telefonja. Húsz percen belül hatodszor. Látva, hogy ki keresi, önkéntelenül is vigyázzba állt.

– *¿Sí?* – fogadta a hívást zakatoló szívvel.

A hang a vonalban spanyolul beszélt, szándékos lassúsággal.

– Fonseca ügynök, mint bizonyára tudja, Spanyolország leendő királynéja szörnyű hibákat követett el ma este, nem megfelelő emberekkel létesített kapcsolatot, és súlyos kellemetlenséget okozott a Királyi Palotának. A további károkozást megelőzendő mindenáron vissza kell őt hoznia a palotába, amilyen gyorsan csak lehet.

– Sajnos Ms. Vidal pillanatnyilag ismeretlen helyen tartózkodik.

– Negyven perccel ezelőtt Edmond Kirsch gépe felszállt a bilbaói reptérről. Barcelonába tart – közölte a hang. – Úgy vélem, Ms. Vidal rajta van azon a gépen.

– Honnan tudhatná ezt? – tört ki Fonseca, de azonnal megbánta a tiszteletlenségét.

– Ha rendesen végezné a munkáját – jött az éles hangú válasz –, maga is tudná. Utasítom, hogy a társával együtt azonnal vegyék üldözőbe. Egy katonai gép várja magukat a bilbaói reptéren.

– Ha Ms. Vidal Kirsch gépén van – mondta Fonseca –, valószínűleg vele tart az amerikai professzor, Robert Langdon is.

– Igen – csattant fel a hang. – Fogalmam sincs, mivel vette rá ez az ember Ms. Vidalt, hogy a biztonsági embereit hátrahagyva elszökjön vele, de Mr. Langdon egyértelműen kockázatot jelent. A maga küldetése megtalálni Ms. Vidalt és idehozni, akár erőszakkal is, ha szükséges.

– És ha Langdon beavatkozik?

Súlyos csend volt a vonalban.

– Tegyen meg mindent a járulékos kár csökkentéséért – válaszolta végül a hívó –, de ez a válság van olyan kritikus, hogy Langdon professzort elfogadható veszteségnek tekintsük.

Negyvenhatodik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

KIRSCH PROGRAMJA A VILÁG KÖRÜL!

Edmond Kirsch ma esti tudományos bejelentésének online közvetítését elképesztő számú, hárommillió felhasználó követte. A meggyilkolása után azonban a Kirsch-sztori elérte a mainstream hálózatokat is szerte a világon, és jelenleg nyolcvanmillió fölé becsülik a nézőszámot.

Negyvenhetedik fejezet

Mire Kirsch Gulfstream gépe ereszkedni kezdett Barcelona fölött, Robert Langdon kiitta a második bögre kávéját, és végigtekintett a rögtönzött késő esti falatozás maradványain. Magvakat, rizskekszet és különféle vegán szeleteket találtak Edmond konyhájában, de Langdon ugyanolyan ízűnek érezte mindet.

Az asztal túloldalán Ambra is végzett a második pohár vörösborral, és most sokkal nyugodtabbnak tűnt.

– Köszönöm, hogy meghallgatott – mondta félénken. – Érthető okokból eddig senkivel nem beszélhettem Juliánról.

Langdon megértően bólintott. Az imént tudta meg Ambrától, milyen kínos helyzetben kérte meg a kezét Julián a televízióban. Langdon belátta, hogy Ambrának egyszerűen nem volt választása, nem szégyeníthette meg Spanyolország leendő királyát az egész nemzet előtt.

– Ha tudom, hogy ilyen hamar feleségül akar kérni – folytatta Ambra –, elmondtam volna neki, hogy nem lehet gyerekem. De minden előjel nélkül történt. – Szomorúan csóválta a fejét, és kinézett az ablakon. – Azt hittem, hogy szeretem. Nem tudom, talán csak lázba hozott…

– A magas, fekete hajú, jóképű herceg? – vetette fel Langdon esetlenül vigyorogva.

Ambra halkan nevetett, és visszafordult hozzá.

– Ez sem ártott. Nem tudom, valahogy jó embernek tűnt. Talán zárkózott, de romantikus lélek… nem az a fajta ember, akinek köze lehet Edmond meggyilkolásához.

Langdon gyanította, hogy igaza van. A herceg nem sokat nyerhetett Edmond halálával, és nem volt rá szilárd bizonyíték, hogy bármilyen módon érintett lenne: csak egy telefonhívás valakitől a palotában, azt kérve, hogy vegyék fel Ávila tengernagyot a vendéglistára. Ezen a ponton Valdespino püspök

tűnt a legesélyesebb gyanúsítottnak, aki már előzőleg értesült Edmond bejelentéséről, és volt ideje tervet szőni a megállítására, továbbá mindenkinél jobban tudta, milyen pusztító hatással lehet a felfedezés a világ vallásainak tekintélyére.

– Világos, hogy nem mehetek hozzá Juliánhoz – mondta csendesen Ambra. – Úgy gondolom, fel fogja bontani az eljegyzést, miután megtudta, hogy nem lehet gyerekem. A dinasztiájuk négy évszázada viseli a koronát. Valami azt súgja, hogy egy múzeumi hivatalnok Bilbaóból nem elég ok az öröklési rend megbontására.

Megreccsent a hangosbeszélő, és a pilóták bejelentették, hogy ideje felkészülni a leszállásra Barcelonában.

A hercegen való töprengéstől felzaklatott Ambra rendezkedni kezdett a kabinban – elöblítette a poharakat a konyhán és kidobta a megmaradt ételt.

– Professzor – szólalt meg Winston Edmond telefonjából az asztalon –, azt hiszem, tudnia kell róla, hogy új információ terjed virálisan az interneten. Erős bizonyíték utal arra, hogy titkos kapcsolat van Valdespino püspök és a merénylő, Ávila tengernagy között.

Langdont megriasztotta a hír.

– Sajnos ezzel még nincs vége – tette hozzá Winston. – Mint tudja, Kirsch találkozóján Valdespino püspökkel két másik vallási vezető is részt vett: egy jeles rabbi és egy közkedvelt imám. Tegnap este az imámot holtan találták a sivatagban Dubaj közelében. És az utóbbi percekben nyugtalanító hírek érkeztek Budapestről: úgy tűnik, hogy a rabbival szívroham végzett.

Langdon megdöbbent.

– A bloggerek már gyanúsnak találják a halálesetek egybeesését – mondta Winston.

Langdon némán bólintott. Akárhogy nézzük, immár Antonio Valdespino püspök az egyetlen élő ember a földön, aki tudja, mit fedezett fel Kirsch.

Amikor a Gulfstream G550 földet ért a Sabadell Airport egyetlen leszállópályáján a barcelonai hegyek lábánál, Ambra megkönnyebbülten látta, hogy nincs jele várakozó

paparazzóknak vagy riportereknek.

Edmond éppen azért döntött úgy, hogy ezen a kis reptéren tartja a gépét, mert el akarta kerülni az El-Prat Barcelonán rá leső rajongókat.

De Ambra tudta, hogy nem ez volt az igazi ok.

Edmond valójában élvezte a figyelmet, és bevallottan azért tartotta a gépét Sabadellben, hogy legyen ürügye a házához vezető kanyargós utakon hajtani a kedvenc sportkocsiján – ami egy Tesla Model X P90D volt, amelyet Elon Musk állítólag saját kezűleg szállított le neki ajándékként. Azt is beszélték, hogy Edmond egyszer gyorsulási versenyre hívta ki a pilótáit – Gulfstream kontra Tesla – a felszállópályán, de a pilóták számoltak, és nemet mondtak.

Hiányzik Edmond, gondolta bánatosan Ambra. Igen, önelégült és pimasz volt, de a ragyogó elméjével sokkal többet érdemelt volna az élettől, mint ami ma este kijutott neki. *Csak abban reménykedem, hogy a felfedezése közzétételével igazságot szolgáltatunk neki.*

Amikor a gép begördült Edmond saját hangárjába és leálltak a hajtóművek, Ambra látta, hogy minden csendes. A jelek szerint sikerült a radar alatt repülniük Langdon professzorral.

Ahogy előrement a lépcsőn, mélyeket lélegzett, hogy kitisztuljon a feje. A második pohár bort megérezte, és már bánta, hogy megitta. Lelépve a hangár betonpadlójára kissé megingott, és Langdon erős keze a vállán segített megőrizni az egyensúlyát.

– Köszönöm – suttogta visszamosolyogva a professzorra, akit viszont éberré és felsrófolttá tett a két kávé.

– A lehető leggyorsabban el kell tűnnünk szem elől – mondta Langdon a sarokban parkoló fekete városi terepjáróval szemezve. – Feltételezem, ez az a kocsi, amiről beszélt.

Ambra bólintott.

– Edmond titkos szerelme.

– Fura rendszámtáblája van.

Ambra az egyéni rendszámra pillantva kuncogott.

E- WAVE

– Edmond elmondta, hogy a Google és a NASA nemrég beszerzett egy úttörő szuperszámítógépet, amelynek D-Wave a neve, és az egyik első „kvantumgép" a világon. Próbálta elmagyarázni nekem, de elég bonyolult a dolog… valami szuperpozíciókkal és a kvantummechanikával áll kapcsolatban, és a számítógépek teljesen új fajtája. Szóval Edmond olyat akart építeni, ami mellett a D-Wave elbújhat. És az E-Wave nevet tervezte adni az új számítógépének.

– E mint Edmond – tippelt Langdon.

És az E egy lépéssel túl a D-n, gondolta Ambra, felidézve Edmond történetét a *2001: Űrodüsszeia* híres számítógépéről, ami egy városi legenda szerint azért lett HAL, mert minden betűje eggyel az IBM betűi előtt áll az ábécében.

– A kocsikulcs? – kérdezte Langdon. – Azt mondta, tudja, hol van eldugva.

– Nem használ kulcsot. – Ambra felmutatta Edmond telefonját. – Akkor láttam, amikor itt jártunk a múlt hónapban. – Megérintette a kijelzőt, mire felugrott a Tesla-app, és kiválasztotta a „behívás" parancsot.

A hangár sarkában azonnal életre keltek a kocsi fényszórói, és a Tesla – teljesen hangtalanul – melléjük siklott, és megállt.

Langdon felkapta a fejét, idegesen vizsgálva az önvezető autót.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg Ambra. – Maga vezethet Edmond lakásáig.

Langdon beleegyezően bólintott, és átment a vezetőülés ajtajához. Ahogy elhaladt a kocsi mellett, megállt a rendszámtáblánál, és hangosan felnevetett.

Ambra pontosan tudta, min akadt meg a szeme – Edmond rendszámtáblájának a keretén: ÉS A KOCKÁK ÖRÖKLIK A FÖLDET.

– Jellemző Edmondra – mondta Langdon, és beült a volán mögé. – A finomság sohasem volt az erőssége.

– Szerette ezt a kocsit – mondta Ambra beszállva Langdon mellé. – Teljesen elektromos, és gyorsabb, mint egy Ferrari.

Langdon vállat vont, és a high-tech műszerfalat tanulmányozta.

– Nem nagyon értek a kocsikhoz.

Ambra mosolygott.

– Ehhez fog.

Negyvennyolcadik fejezet

Miközben Ávila Uber-taxija kelet felé száguldott a sötétben, az admirális azon tűnődött, hányszor kötött ki Barcelonában a tengerésztiszti évei alatt.

Most úgy érezte, egy világ választja el előző életétől, amely egy szempillantás alatt ért véget Sevillában. A sors kegyetlen és kiszámíthatatlan szerető, mégis mintha kísértetiesen egyensúlyra törekedne. Ugyanaz a sors, amely kitépte a lelkét a sevillai katedrálisban, most egy második életet ajándékozott neki – új kezdet született egy nagyon más székesegyház falai között.

A sors iróniájaként egy Marco nevű egyszerű gyógytornász vitte el oda.

– Találkozó a pápával? – kérdezte Ávila a fizioterapeutáját hónapokkal ezelőtt, amikor Marco felvetette az ötletet. – Holnap? Rómában?

– Holnap Spanyolországban – válaszolta Marco. – Itt van a pápa.

Ávila őrültnek nézte.

– Semmi nem volt a médiában arról, hogy Őszentsége Spanyolországba jön.

– Legyen egy kis hite, admirális – válaszolta nevetve Marco. – Hacsak nincs más programja holnapra.

Ávila lenézett a sérült lábára.

– Kilenckor indulunk – erősködött Marco. – Ígérem, hogy a mi kis utazásunk jóval kevésbé lesz fájdalmas, mint a rehab.

Másnap reggel Ávila felöltötte a haditengerészet egyenruháját, amelyet Marco elhozott a lakásából, mankót ragadott, és elbicegett Marco kocsijához, egy öreg Fiathoz. Marco kihajtott a kórház parkolójából, és délnek vette az irányt az Avenida de la Razán, végül a várost elhagyva az N-IV sztrádán haladtak dél felé.

– Hová megyünk? – kérdezte Ávila, akit egyszerre szorongás

fogott el.

– Nyugi – mosolygott Marco. – Csak bízzon bennem. Fél óra az egész.

Ávila tudta, hogy az N-IV mentén legalább még 150 kilométerig nincs semmi, csak kiszáradt legelők. Kezdte úgy gondolni, hogy szörnyű hibát követett el. Fél óra autózás után látótávolságba került az El Torbiscal nevű kísértetváros – az egykor virágzó mezőgazdasági településnek mostanra elfogytak a lakosai. *Hová az ördögbe visz ez engem?!* Marco még hosszú percekig hajtott, majd letért az autópályáról, és északnak ment tovább.

– Látja már? – kérdezte Marco a távolba mutatva a tarlón át.

Ávila nem látott semmit. Vagy hallucinál a fiatal gyógytornász, vagy Ávilának romlik a szeme.

– Hát nem elképesztő? – kiáltott fel Marco.

Ávila hunyorgott a napfényben, és végre ki tudott venni egy tájból kiemelkedő, sötét alakzatot. Ahogy közelebb értek, elkerekedett a szeme a hitetlenkedéstől.

– Az ott egy… katedrális?

Az épület méretéből ítélve Madridban vagy Párizsban lett volna a helye. Ávila egész életében Sevillában lakott, de fogalma sem volt arról, hogy van itt egy székesegyház a semmi közepén. Minél közelebb értek, annál hatásosabbnak tűnt a komplexum, vastag betonfalai olyan biztonsági szintet képviseltek, amilyennel Ávila csak a Vatikánban találkozott.

Marco letért az országútról, és egy kis bekötőúton tartott a katedrális felé, amíg meg nem állította egy magas vaskapu. Marco kivett egy laminált kártyát a kesztyűtartóból, és elhelyezte a műszerfalon.

Megjelent egy biztonsági őr, szemügyre vette a kártyát, majd benézett a járműbe, és felismerve Marcót szélesen elmosolyodott.

– *Bienvenidos* – mondta az őr. – *¿Qué tal, Marco?*

A két férfi kezet rázott, és Marco bemutatta Ávila tengernagyot.

– *Ha venido a conocer al papa* – mondta Marco az őrnek. *A pápával találkozik.*

A biztonsági őr bólintott, megcsodálta az érdemrendeket Ávila

egyenruháján, aztán továbbintette őket. Ahogy feltárult előttük a hatalmas kapu, Ávila úgy érezte, mintha egy középkori kastélyba érkezne.

A székesegyháznak nyolc, égbe nyúló tornya volt, és mindegyiket háromszintes harangtorony koronázta meg. Három nagy kupola fedte be az épületet, amelynek sötétbarna és fehér kőborítása volt, szokatlanul modern külsőt adva a templomnak.

Ávila tekintete visszatért a bekötőútra, amely háromfelé ágazott; mindhármat magas pálmafák szegélyezték. Meglepődve látta, hogy a területet zsúfolásig megtöltik a leparkolt járművek – százszámra –, luxusautók, ütött-kopott buszok, sáros mopedek… amit csak el lehet képzelni.

Marco elhajtott mellettük, egyenesen a templom előudvarába, ahol egy biztonsági őr meglátva őket az órájára pillantott, és továbbintette a kocsijukat egy üres parkolóhelyre, amely a jelek szerint nekik volt fenntartva.

– Kis késésben vagyunk – mondta Marco. – Igyekeznünk kell.

Ávila válaszolni akart, de torkán akadt a szó.

Csak most vette észre a táblát a templom előtt:

IGLESIA CATÓLICA PALMARIANA

Te jó ég, hőkölt hátra Ávila. *Én hallottam erről a helyről!*

Marcóhoz fordult, próbálva megfékezni zakatoló szívét.

– Ez az egyháza, Marco? – Ávila mindent megtett, hogy leplezze az ijedségét. – Akkor maga… palmariánus?

Marco mosolygott.

– Ezt úgy mondja, mintha valami betegség lenne. Én csak egy hithű katolikus vagyok, aki úgy hiszi, hogy Róma eltévelyedett.

Ávila a templomra emelte a tekintetét. Marco különös állítása, hogy személyesen ismeri a pápát, egyszerre értelmet nyert. *A pápa itt van Spanyolországban.*

Néhány évvel ezelőtt a Canal Sur televíziós hálózat leadott egy *La Iglesia Oscura* című dokumentumfilmet, amely a palmariánus egyház titkait akarta leleplezni. Ávila meghökkenve értesült ennek a különös egyháznak a létezéséről, hogy a növekvő gyülekezetéről és befolyásáról már ne is beszéljünk.

A tanítása szerint a palmariánus egyházat azután alapították,

hogy helyi lakosoknak egy sor misztikus látomásuk támadt egy közeli mezőn. Állítólag megjelent nekik Szűz Mária, és figyelmeztette őket, hogy a katolikus egyházat zátonyra futtatta a „modernista eretnekség", és az igaz hit védelemre szorul.

Szűz Mária felszólította a palmariakat, hogy alapítsanak alternatív egyházat, és hamis pápaként tagadják meg az akkori római egyházfőt. Annak a meggyőződésnek, hogy a vatikáni pápa nem az igazi egyházfő, *sedevacantizmus* a neve – ami szó szerint azt jelenti, hogy Szent Péter „széke üres".

A palmariánusok azt állítják, bizonyítékuk van arra, hogy az „igazi" pápa valójában az ő alapítójuk – egy Clemente Domínguez y Gómez nevű ember, aki XVII. Gergely pápának mondta magát. Gergely pápasága alatt – aki a katolikusok szerint ellenpápa – a palmariánus egyház dinamikusan növekedett. 2005-ben, amikor Gergely meghalt az általa celebrált húsvéti misén, a támogatói égi jelnek tekintették a halála időzítését, amely megerősítette, hogy a pápájuk közvetlen kapcsolatban állt Istennel.

Ahogy most Ávila végighordozta tekintetét a templom masszív tömbjén, óhatatlanul is baljósnak látta az épületet.

Akárki is a jelenlegi ellenpápa, nem vágyom találkozni vele.

A pápaságról tett merész állításaik bírálata mellett agymosással, szektás megfélemlítéssel is vádolják a palmariánus egyházat, sőt több rejtélyes halálesetért is felelőssé tették őket, köztük a felekezeti tag, Bridget Crosbie haláláért, aki a család ügyvédje szerint „nem tudott elmenekülni" a palmariánus egyháztól Írországban.

Ávila nem szeretett volna goromba lenni az új barátjával, de a legkevésbé sem ez volt az, amit a mai kirándulástól várt.

– Marco – kezdte mentegetőző sóhajjal –, nagyon sajnálom, de nekem ez nem fog menni.

– Éreztem, hogy ezt fogja mondani – válaszolta szemrebbenés nélkül Marco. – És be kell vallanom, nekem is ez volt az első reakcióm, amikor először jártam itt. Én is hallottam a pletykákat és a gyanús híreket, de biztosíthatom, ez mind a Vatikán vezette lejáratő kampány része.

És ki hibáztatná őket, tette fel magában a kérdést Ávila. *Amikor ez az egyház törvényen kívülinek nyilvánította Rómát!*

– A Vatikán ürügyet keresett a kiközösítésünkre, ezért találták ki a hazugságokat. Évek óta terjesztik a dezinformációt a palmariánusokról.

Ávila felmérte a nagyszabású katedrálist a semmi közepén. Valahogy furcsának tűnt.

– Össze vagyok zavarodva – mondta. – Ha nincs kapcsolat a Vatikánnal, honnan jön ez a rengeteg pénz?

Marco mosolygott.

– Meg lenne lepve, mennyi titkos követője van a palmariánusoknak a katolikus kléruson belül. Számos konzervatív katolikus egyházközség van itt, Spanyolországban, amelyeknek nem tetszenek a Rómában elindított liberális változások, és csendben támogatást nyújtanak az olyan egyházaknak, mint a miénk, ahol még őrzik a hagyományos értékeket.

Ez váratlan magyarázat volt, de Ávila igaznak érezte. Maga is észlelte a növekvő szakadékot a katolikus egyházon belül – azok, akik szerint az egyháznak modernizálnia kell magát, vagy meghal, egyre messzebb távolodtak azoktól, akik szerint az egyház igazi célja kitartani a változó világgal szemben.

– A jelenlegi pápa figyelemre méltó ember – mondta Marco. – Elmeséltem neki a történetét, és azt válaszolta, hogy megtiszteltetés lenne fogadnia egy kitüntetett katonatisztet, és személyes találkozót ígért a mai mise után. Az elődeihez hasonlóan neki is katonai múltja volt, mielőtt megtalálta Istent, és megérti, min megy keresztül. Őszintén hiszem, hogy a nézőpontja segítene magának békére lelni.

Marco kinyitotta a kocsiajtót, hogy kiszálljon, de Ávila képtelen volt megmozdulni.

Csak ült a helyén, bámulta a hatalmas templomot, és bűnösnek érezte magát, amiért vak előítéletet táplált ezekkel az emberekkel szemben. Az az igazság, hogy a híreszteléseken túl semmit sem tudott a palmariánus egyházról, és ami azt illeti, a Vatikánt sem kerülték el a botrányok. Ráadásul Ávila saját egyháza nem segített neki a támadás után. *Bocsáss meg ellenségeidnek*, mondta az apáca. *Fordítsd felé a másik orcád!*

– Figyeljen rám, Luis – suttogta Marco. – Belátom, hogy kicsit trükköztem, amikor idehoztam, de jó szándék vezérelt…

Szerettem volna, ha találkozik ezzel az emberrel. Az én életemet drámaian megváltoztatta. Miután elvesztettem a lábamat, hasonló helyzetben voltam, mint most maga. Meg akartam halni. Elmerültem a sötétségben, de ez az ember célt adott nekem. Jöjjön be, és hallgassa meg a prédikációját!

Ávila habozott.

– Örülök, hogy jól alakult a sorsa, Marco. De azt hiszem, magamtól is rendbe jövök.

– Rendbe jön? – nevetett a fiatalember. – Egy hete fegyvert szorított a halántékához, és meghúzta a ravaszt! Maga nincs rendben, barátom.

Ávila tudta, hogy igaza van, és mához egy hétre, amikor befejeződik a kezelése, újra otthon lesz, magányosan és sodródva.

– Mitől fél? – erősködött Marco. – Maga tengerésztiszt. Felnőtt férfi, aki egy hajó parancsnoka volt! Attól tart, hogy a pápa tíz perc alatt kimossa az agyát és túszul ejti?

Magam sem tudom, mitől félek, gondolta Ávila lenézve a sérült lábára, és furcsán kicsinek és tehetetlennek érezte magát. Élete nagyobbik részében ő volt az, aki az élen állt, aki parancsokat adott. Nem volt könnyű megbékélnie azzal a kilátással, hogy ezentúl ő kap parancsot valaki mástól.

– Nem tesz semmit – mondta végül Marco visszakapcsolva a biztonsági övét. – Elnézést kérek, látom, hogy kényelmetlenül érzi magát. Nem erőltetem tovább. – És indítani készült a kocsit.

Ávila úgy érezte, hogy bolondot csinált magából. Marco szinte még gyerek, harmadannyi idős, mint Ávila, elvesztette a fél lábát, és most segíteni próbál egy bajtársnak, amiért Ávila hálátlansággal, kétellyel és fölényeskedéssel fizetett neki.

– Nem – mondta Ávila. – Bocsásson meg, Marco. Megtiszteltetésnek veszem, ha meghallgathatom a prédikációt.

Negyvenkilencedik fejezet

Edmond Tesla Model X kocsijának hatalmas szélvédője átmenet nélkül ment át a tetőbe valahol Langdon feje mögött, azt a zavarba ejtő érzést keltve, hogy lebeg egy üvegbuborékban.

Langdon vezette a kocsit az erdőkkel szegélyezett országúton, Barcelonától északra, és meglepődve észlelte, hogy jóval átlépte a nagyvonalúan megszabott 120 km/órás sebességhatárt. A jármű hangtalan villanymotorja és lineáris gyorsulása mellett szinte bármilyen sebesség azonosnak tűnt.

A mellette ülő Ambra az interneten böngészett a tágas műszerfal számítógépes kijelzőjén, és közvetítette Langdonnak a legújabb híreket a világból. Egyre mélyülő cselszövési háló bontakozott ki, többek között olyan híresztelésekkel, hogy Valdespino püspök pénzalapokat utalt át a palmariánus egyház ellenpápájának, aki állítólag katonai kapcsolatokkal rendelkezik a konzervatív karlisták soraiban, és felelősnek tűnik nemcsak Edmond haláláért, de Szájed al-Fadl és Köves Jehuda rabbi meggyilkolásáért is.

Miközben Ambra hangosan olvasott, világossá vált, hogy a média mindenütt ugyanazt a kérdést teszi fel: Mit fedezhetett fel Edmond Kirsch, ami olyan fenyegető, hogy egy közismert püspök és egy konzervatív katolikus szekta gyilkolni is képes azért, hogy elhallgattassa?

– Hihetetlen a nézőszám – mondta Ambra a képernyőre pillantva. – Példátlan közérdeklődés mutatkozik a sztori iránt… mintha az egész világ erre figyelne.

Langdon hirtelen ráébredt, hogy talán egy morbid reménysugarat is jelent Edmond borzalmas meggyilkolása. Ekkora sajtóérdeklődés mellett jóval nagyobbra nőtt Kirsch globális közönsége, mint amiről valaha is álmodhatott. Jelenleg, bár már a halála után, Edmondon a világ szeme.

Ez a felismerés csak még elszántabbá tette Langdont, hogy

elérje a célját – megtalálni Edmond negyvenhét betűs jelszavát és nyilvánosságra hozni a prezentációját.

– Julián nem adott ki nyilatkozatot – mondta értetlenkedve Ambra. – Egy árva szó sincs a királyi palotából. Alig hihető. Személyesen ismerem a PR-koordinátorukat, Mónica Martínt, aki nagy híve az átláthatóságnak és az információmegosztásnak, mielőtt még a sajtó kiforgatná a dolgokat. Biztos vagyok benne, hogy ő nyilatkozattételre ösztökéli Juliánt.

Langdon gyanította, hogy igaza van. Tekintve, hogy a média összeesküvéssel, sőt talán gyilkossággal vádolja a palota első számú vallási tanácsadóját, logikus lenne, ha Julián kiadna valamilyen nyilatkozatot, még ha csak annyit mondana is, hogy a palota kivizsgálja a vádakat.

– Különösen, ha tekintetbe vesszük – tette hozzá Langdon –, hogy az ország leendő királynéja közvetlenül Edmond mellett állt, amikor lelőtték. Maga is áldozat lehetett volna, Ambra. A hercegnek illett volna legalább annyit mondania, hogy megkönnyebbült, mert maga jól van.

– Ebben nem vagyok biztos – válaszolta tárgyilagos hangon Ambra, kikapcsolva a böngészőt és hátradőlve az ülésen.

Langdon rápillantott.

– A magam részéről örülök, hogy nem esett baja. Nem biztos, hogy egyedül is boldogultam volna ma este.

– Egyedül? – kérdezte egy illető brit akcentussal a kocsi hangszóróiból. – Milyen gyorsan elfelejtenek!

Langdon nevetett Winston felháborodott kitörésén.

– Winston, Edmond tényleg arra programozta, hogy defenzív és bizonytalan legyen?

– Nem – mondta Winston. – Arra programozott, hogy megfigyeljek, tanuljak, és utánozzam az emberi viselkedést. Az előbbi hangütést humornak szántam… Edmond ennek a kifejlesztésére is bátorított. A humort nem lehet programozni… azt tanulni kell.

– Akkor jól tanul.

– Igen? – kérdezte reménykedve Winston. – Megismételné ezt?

Langdon hangosan nevetett.

– Ahogy mondtam, jól tanul.

Ambra visszafordult a műszerfalhoz, ahol most az alapbeállítás volt a kijelzőn – egy navigációs program műholdas felvétellel, amelyen egy kis ikon jelölte a kocsit. Langdon látta, hogy a Collserola hegységben kanyarognak, és most térnek rá a B-20 sztrádára Barcelona felé. Tőlük délre a műholdas képen Langdon észrevett valami szokatlant, ami felkeltette a figyelmét – egy nagy, erdős területet egy urbánus környezet közepén. A hosszan elnyúló és amorf, zöld felület olyan volt, mint egy óriási amőba.

– Az ott a Güell park? – kérdezte.

Ambra a kijelzőre pillantva bólintott.

– Jó szeme van.

– Edmond gyakran állt meg ott hazafelé menet a repülőtérről – tette hozzá Winston.

Langdont nem lepte meg a dolog. A Güell park Antoni Gaudí egyik legismertebb mesterműve – azé az építészé és művészé, akinek a munkáját Edmond a telefonja borításán is felhasználta. *Gaudí sokban hasonlított Edmondra*, gondolta Langdon. Úttörő vizionárius volt, akire nem alkalmazhatók a bevett szabályok.

A természet odaadó tanulmányozójaként Antoni Gaudí az organikus formákból merített építészeti ihletet, „Isten természetes világát" hívta segítségül cseppfolyós, biomorfikus alakzatainak tervezésekor, amelyek gyakran magából a földből látszottak kinőni. *A természetben nincsenek egyenes vonalak*, szokták idézni Gaudí mondását, és való igaz, az ő munkáiban is nagyon ritka az egyenes vonalvezetés.

Sokszor jellemzik őt az „élő építészet" és a „biológiai dizájn" szülőatyjaként. Gaudí sosem látott ács-, vas-, üveg- és kerámiaműves technikákat talált fel, hogy szédítő, tarka burkolatokat adjon az épületeinek.

Még ma, csaknem száz évvel a halála után is turisták tömegei utaznak Barcelonába szerte a világból, hogy megcsodálják utánozhatatlan, modernista stílusát. Parkok, középületek, lakóházak képviselik munkásságát, és persze a magnum opus – a Sagrada Família, az égbe törő bazilika, melynek felhőkarcoló, „tengeri szivacs tornyai" uralják Barcelona látképét, és amelyet úgy ünnepeltek a kritikusok, mint ami „semmihez sem fogható a művészettörténetben".

Langdon mindig nagy csodálója volt Gaudí merész

látomásának, a Sagrada Famíliának – a templom olyan hatalmas, hogy mind a mai napig befejezetlen, közel 140 évvel az alapkőletétel után.

Ma este, ahogy Langdon Gaudí híres Güell parkját nézte a műholdképen, felidézte első ide tett látogatását még egyetemi hallgató korában – hogyan bolyongott e fantáziavilágban, ahol a csavart, fához hasonlító oszlopok megemelt gyalogjárókat támasztanak alá, a színfoltos, szabálytalan alakú padok, grottók, sárkányokat és halakat formázó díszkutak között és egy hullámzó fehér fal mentén, amely olyan cseppfolyós hatást kelt, mint egy óriási, egysejtű teremtmény csapkodó csillószőre.

– Edmond mindent szeretett Gaudítól – folytatta Winston –, különösen a természet mint organikus művészet felfogását.

Langdonnak újra eszébe ötlött Edmond felfedezése. *Természet*. *Organikus*. *Teremtés*. Bevillantak Gaudí híres barcelonai *panot*jai – a hatszögletű járókövek, amelyeket a város járdáihoz tervezett. Valamennyi járólapon ugyanazok a látszólag értelmetlenül tekergő cirádák, és mégis, amikor mind elrendeződik és úgy fordul, ahogy tervezték, kibontakozik a meghökkentő minta – egy víz alatti látkép, amely planktonok, mikrobák és vízinövények benyomását kelti –, La Sopa Primordial, ahogy a helyiek nevezik.

Gaudí primordiális levese, gondolta Langdon, újra elképedve, milyen tökéletesen illik Barcelona városa Edmond érdeklődéséhez az élet keletkezése iránt. Az uralkodó tudományos elmélet szerint az élet a földi őslevesben kezdődött – azokban az ősóceánokban, ahol vulkánok köpködtek mindenféle vegyi anyagot, ahol minden együtt kavargott, miközben örökös viharok bombázták villámaikkal… mígnem egyszer csak, mint valami mikroszkopikus gólem, életre kelt az első egysejtű lény.

– Ambra, maga a múzeum kurátoraként bizonyára sokat beszélgetett Edmonddal a művészetről – mondta Langdon. – Megnevezte-e valaha pontosan, mi fogta meg Gaudíban?

– Csak az, amit Winston említett – válaszolta Ambra. – Hogy olyan érzetet kelt az építészete, mintha maga a természet alkotta volna. Gaudí grottóit mintha a szél és az eső vájta volna ki, a támasztópillérek mintha a földből nőnének ki, és a járókövei a

primitív tengeri életre emlékeztetnek. – Megvonta a vállát. – Bármi volt is az ok, Edmond annyira csodálta Gaudít, hogy Spanyolországba költözött.

Langdon meglepetten pillantott rá. Tudta, hogy Edmondnak a világ több országában is van háza, de az utóbbi években Spanyolországban telepedett le.

– Azt mondja, hogy Edmond Gaudí művészete miatt költözött ide?

– Azt hiszem, igen – felelte Ambra. – Egyszer megkérdeztem tőle, hogy miért éppen Spanyolország. Azt mondta, adódott egy ritka lehetőség egy különleges ingatlan bérlésére… és ennek az ingatlannak nincs párja a világon. Feltételezem, hogy a lakására gondolt.

– Hol van a lakása?

– Robert, Edmond a Casa Milàban lakott.

Langdon teljesen paff lett.

– Abban a Casa Milàban?

– Abban – bólintott rá Ambra. – Tavaly kibérelte az egész legfelső emeletet mint penthouse-lakosztályt.

Langdonnak kellett egy kis idő, hogy ezt feldolgozza. A Casa Milà Gaudí egyik leghíresebb épülete – egy szédületesen eredeti „ház”, amelynek lépcsőzetes homlokzata és hullámzó kőbalkonjai kiásott hegyre emlékeztetnek. Innen kapta mostani népszerű becenevét: „La Pedrera” – a kőfejtő.

– A legfelső szint nem egy Gaudí-múzeum? – kérdezte Langdon, felidézve múltbeli látogatásait az épületben.

– De igen – erősítette meg Winston. – De Edmond adományt ajánlott az UNESCO-nak, amelynek a ház mint világörökségi helyszín a védelme alatt áll, és beleegyeztek az ideiglenes bezárásba, majd két évre bérbe adták neki. Végül is Gaudí művészetéből nincs hiány Barcelonában.

Edmond egy Gaudí-múzeumban lakott a Casa Milàban? Langdon szédült.

De csak két évre költözött oda?

Winston ismét közbeszólt.

– Edmond abban is támogatta a Casa Milàt, hogy készítsenek egy új oktatóvideót az épületről. Érdemes megnézni.

– Tényleg lenyűgöző film – értett egyet Ambra. Előrehajolt, és

megérintette a böngészőmonitort. Megjelent egy billentyűzet, és beírta: lapedrera.com. – Ezt látnia kell.

– Most vezetek – válaszolta Langdon.

Ambra átnyúlt a kormányműhöz, és kétszer gyorsan meghúzott egy kis kart. Langdon érezte, hogy a volán hirtelen megmerevedik a keze alatt, és azonnal észlelte, hogy a kocsi már önmagát kormányozza, pontosan a sáv közepén maradva.

– Robotpilóta – mondta Ambra.

A hatás meglehetősen nyugtalanító volt, és Langdon akaratlanul is rajta tartotta a kezét a volánon, a lábát pedig a féken.

– Nyugi. – Ambra bátorítóan Langdon vállára tette a kezét. – Sokkal biztonságosabb, mint ha ember vezetné.

Langdon vonakodva az ölébe tette a kezét.

– És tessék. – Ambra mosolygott. – Most megnézheti a Casa Milàról készült videót.

A film dübörgő hullámverés drámai, lassított felvételével indult, mintha egy méterekkel a nyílt óceán felett repülő helikopterről fényképeztek volna. A távolban kiemelkedő sziget csupasz sziklákkal nyúlik a magasba a csapkodó hullámok fölött.

A hegyen jelenik meg a szöveg.

A La Pedrerát nem Gaudí teremtette.

A következő harminc másodpercben Langdon figyelte, hogyan vájja ki a hullámverés a hegyet a Casa Milà jellegzetes, organikusnak tűnő formájára. Ekkor az óceán betört, üregeket és barlangszerű helyiségeket teremtve, ahol lépcsőket váj a vízmosás, indák nőnek és csavarodnak vaskorlátokká, amelyek alatt moha kezdi elborítani a padlót. Végül a kamera eltávolodik a tengertől, és feltárul a Casa Milà – „a kőfejtő” – híres képe a sziklatömbbe faragva.

– La Pedrera –
a természet mesterműve

Langdonnak el kellett ismernie, hogy Edmondnak volt érzéke a drámai hatáshoz. Látva ezt a számítógép generálta filmet

feltámadt benne a vágy, hogy újra felkeresse a híres épületet.

Visszatérítve tekintetét az útra Langdon kiiktatta a robotpilótát, és újra magához ragadta az irányítást.

– Reméljük, hogy Edmond lakásában ott van, amit keresünk. Meg kell találnunk a jelszót.

Ötvenedik fejezet

Diego Garza parancsnok négy fegyveres Guardia-ügynök élén egyenesen átvágott a Plaza de la Armerián, előreszegezve a tekintetét, és mit sem törődve a kerítésen túl hangoskodó médiával, a rácsokon keresztül ráirányzott kamerákkal és az utánakiáltott kérdésekkel.

Legalább látják, hogy valaki tesz is valamit.

Amikor a csapat megérkezett a katedrálishoz, zárva találta a főbejáratot – nem volt meglepő ezen az órán –, így Garza az oldalfegyvere markolatával verni kezdte az ajtót.

Semmi válasz.

Tovább dörömbölt.

Végül fordult a kulcs a zárban, és feltárult az ajtó. Garza egy takarítónővel találta szemben magát, aki érthető módon ijedtnek tűnt a fegyveres csapat láttán.

– Hol van Valdespino püspök? – támadt neki Garza.

– Én nem… nem tudom – válaszolta a nő.

– De én tudom, hogy itt van – jelentette ki Garza. – Julián herceggel együtt. Nem látta őket?

A nő megrázta a fejét.

– Csak most jöttem. Szombat esténként takarítok a…

Garza benyomult mellette, és utasította az embereit, hogy szétválva kezdjék meg a keresést a sötét székesegyházban.

– Zárja be az ajtót – mondta Garza a takarítónőnek. – És ne legyen útban.

Azzal kibiztosította a fegyverét, és Valdespino irodája felé indult.

A tér túloldalán, a kontrollteremben, a palota alagsorában Mónica Martín a vízhűtőnél állt, és nagyot slukkolt a régóta nélkülözött cigarettából. Hála a Spanyolországon átsöprő, liberális „politikailag korrekt” mozgalomnak, a palota irodáiban betiltották a dohányzást, de Martín úgy ítélte meg, hogy a palota

állítólagos bűneinek áradatában ma este bocsánatos vétség elszívni egy cigit.

Mind az öt hírcsatorna, amit maga előtt látott a monitorfalon az elnémított televíziókészülékeken, folyamatosan adta az élő közvetítést az Edmond Kirsch-sztoriról, újra meg újra bejátszva a brutális gyilkosságot. Természetesen előtte mindig kiírták a szokásos figyelmeztetést:

FIGYELEM: A következő felvételen a nyugalom megzavarására alkalmas képek láthatók.

Gyalázat, gondolta, hiszen az ilyen figyelmeztetések nem a csatorna érzékenységét tükrözik, hanem ügyes horgok, amelyek azt a célt szolgálják, hogy a nézők ne kapcsoljanak el.

Martín szívott még egy utolsót a cigarettából, miközben végigpásztázott a különböző adókon, amelyek legtöbbje kihasználva a szaporodó összeesküvés-elméleteket „Legújabb híreink" bejelentésekkel és ilyen átfutó szalagcímekkel operált:

Az egyház ölte meg a futuristát?
Örökre elveszett tudományos felfedezés?
A királyi család bérelte fel a merénylőt?

Híreket kéne közölnötök, morogta Martín. *Nem pedig ócska pletykákat kérdésnek álcázva.*

Martín hitt a felelős újságírás fontosságában, amelyet a szabadság és a demokrácia sarokkövének tekintett, és kiábrándítónak találta azokat a sajtómunkásokat, akik vitát szítva terjesztettek ordítóan abszurd feltevéseket – azzal kerülve el a jogkövetkezményeket, hogy egyszerűen kérdésként fogalmazták meg a nevetséges állításaikat.

Még komoly, tudományos csatornák is megteszik, amikor így szólítják meg a nézőt: „Lehetséges, hogy ezt a perui templomot ősi idegenek építették?"

Nem, szerette volna odakiáltani Martín a televíziónak. *Rohadtul nem lehetséges!*

Ne tegyetek fel hülye kérdéseket!

Az egyik képernyőn azt látta, hogy a CNN azért igyekszik

tisztességes maradni.

Emlékezzünk Edmond Kirschre.
Próféta. Látnok. Alkotó.

Martín felkapta a távirányítót, és ráadta a hangot.

– ...aki szerette a művészetet, a technikát és az innovációt – mondta szomorúan a hírolvasó. – Akinek szinte misztikus képessége volt a jövőbe látni, és ennek köszönhette széles körű ismertségét. A munkatársai szerint Edmond Kirsch minden előrejelzése a számítástudomány terén valóra vált.

– Így igaz, David – vette át a szót a műsorvezetőnő. – Bárcsak a saját életére vonatkozó jóslatai is beigazolódtak volna!

Itt egy archív felvételt játszottak be, amelyen a robusztus, napbarnított Edmond Kirsch sajtótájékoztatót tart a Rockefeller Center előtt New Yorkban. – Ma vagyok harmincéves – mondta Edmond –, és a várható élettartamom mindössze hatvannyolc év. Ám az orvostudomány jövőbeli fejlődésére, az élettartam-hosszabbító technológiákra és a telomerregenerációra tekintettel azt jósolom, hogy megérem a száztizedik születésnapomat. És ebben olyan erősen bízom, hogy az imént lefoglaltam a Rainbow termet a száztizedik születésnapomra. – Kirsch mosolyogva nézett fel az épület tetejére. – Már ki is fizettem a számlát... nyolcvan évre előre, hozzáadva az inflációt is.

Nehéz sóhajjal visszatért a műsorvezetőnő.

– Ahogy a régi mondás tartja: ember tervez, Isten végez.

– Milyen igaz – helyeselt a férfi partnere. – És a Kirsch halálát övező spekulációk mellett folyik a találgatás a felfedezése mibenlétéről is. – Komoly arccal nézett a kamerába. – Honnan jövünk? Hová tartunk? Két lenyűgöző kérdés.

– És hogy válaszoljunk ezekre a kérdésekre – tette hozzá izgatottan a nő –, meghívtunk két felkészült szakértő hölgyet, az egyikük episzkopális lelkész Vermontból, másikuk a UCLA evolúcióbiológusa. A szünet után velük folytatjuk.

Martín már előre tudta, mi következik – homlokegyenest szemben álló nézetek, ellenkező esetben nem hívták volna meg őket. A lelkész minden bizonnyal valami ilyesmit fog mondani: „Istentől jöttünk és Istenhez tartunk", míg a biológus: „A

főemlősöktől származunk, és ki fogunk halni".

És semmit nem bizonyítanak, hacsak azt nem, hogy a nézők bármire vevők, ha kellőképpen felhabosítják.

– Mónica! – hangzott fel Suresh kiáltása a közelből.

Martín megfordulva az elektronikai biztonság igazgatóját látta gyakorlatilag futva érkezni.

– Mi történt? – kérdezte.

– Valdespino püspök most hívott – közölte elfulladva.

Martín elnémította a tévét.

– Felhívott a püspök... téged? Elmondta, hogy mi a fenét művel?!

Suresh megrázta a fejét.

– Én nem kérdeztem, ő meg nem mondta. Azért hívott, hogy ellenőrizzünk valamit a telefonszerverünkön.

– Nem értem.

– Azt tudod, hogy a ConspiracyNet szerint valaki innen a palotából felhívta a Guggenheimet, röviddel a ma esti program előtt, és azt kérte Ambra Vidaltól, hogy vegye fel Ávila nevét a vendéglistára?

– Igen. És kértelek is, hogy nézz utána.

– Hát, Valdespino is ugyanezt kérte. Érdeklődött, rá tudok-e keresni a telefonközpont naplójában, hogy a palota mely részéből indították a hívást, hátha közelebb jutunk ahhoz, ki lehetett az illető.

Martín nem értette a dolgot, hiszen magát Valdespinót tartotta a legvalószínűbb gyanúsítottnak.

– A Guggenheim szerint – folytatta Suresh – a recepciójukra futott be a hívás a madridi Királyi Palota központi számáról, nem sokkal az esemény előtt. Benne van a naplófájljukban. És itt jön a probléma. Megnéztem a mi telefonközpontunk naplóját, hogy ellenőrizzem az adott időpontban kimenő hívásokat. – Megrázta a fejét. – Semmi. Egyetlen hívás sem volt. Valaki törölte a naplóbejegyzést a palotából a Guggenheimbe intézett hívásról.

Martín hosszan tanulmányozta a kollégáját.

– Kinek van ehhez hozzáférése?

– Pontosan ezt kérdezte Valdespino is. Elmondtam neki az igazat. Én mint az elektronikai biztonságvezetője törölhettem a naplóból, de nem tettem ilyet. És rajtam kívül egyedül Garza

parancsnok rendelkezik ehhez jogosultsággal.

Martín rábámult.

– Elhiszed, hogy Garza belenyúlt a telefonos naplóba?

– Van benne logika – felelte Suresh. – Garza dolga végül is az, hogy védje a palotát, és ha most vizsgálat indul, a palota részéről az a hívás sohasem történt meg. Gyakorlatilag letagadhatjuk a dolgot. A bejegyzés törlése nagyban segít elhárítani a palota felelősségét.

– Elhárítani? – csattant fel Martín. – Az a hívás kétségtelenül megtörtént! Ambra felvette Ávilát a vendéglistára! És a Guggenheim recepciósa tanúsítja…

– Ez igaz, de most egy fiatal, múzeumi recepciós szava áll szemben az egész Királyi Palotáéval. A mi naplónk alapján nem innen ment ki az a hívás.

Martín túlzóan optimistának vélte Suresh leegyszerűsítő hozzáállását.

– És mindezt elmondtad Valdespinónak is?

– Ez az igazság. Azt mondtam neki, hogy akár Garza maga volt a hívó, akár nem, a palota védelmében törölhette a hívást. – Suresh szünetet tartott. – De miután beszéltem a püspökkel, rájöttem még valamire.

– Mire?

– Van egy harmadik személy is, aki hozzáférhet a szerverhez. – Suresh idegesen pillantott körbe a teremben, és közelebb lépett Martínhoz. – Julián herceg bejelentkező kódja teljes hozzáférést ad valamennyi rendszerhez.

Martín csak bámult.

– Ez nevetséges.

– Tudom, hogy őrültségnek hangzik – mondta Suresh –, de a herceg a palotában volt, egyedül a lakosztályában, amikor kiment a hívás. Ha ő telefonált, utána csak be kellett lépnie a szerverre, és törölni a naplóbejegyzést. A szoftvernek egyszerű a használata, és a herceg sokkal jártasabb a technológiában, mint azt feltételezik.

– Suresh, te tényleg el tudod hinni – kérdezte Martín –, hogy Julián herceg, Spanyolország leendő királya személyesen juttatott be egy bérgyilkost a Guggenheim Múzeumba, hogy ölje meg Edmond Kirscht?

– Nem tudom. Én csak azt mondtam, hogy lehetséges.

– Miért tenne ilyet Julián herceg?!

– Pont neked nem kéne ezt kérdezned. Emlékezz csak vissza a sok kínos sajtóhírre Ambra és Edmond Kirsch együttléteiről, amelyekre neked kellett reagálnod! Arra a sztorira, hogy Ambra elrepült vele a barcelonai lakásába.

– Dolgoztak! Az szakmai kapcsolat volt!

– A politikában minden a látszat – mondta Suresh. – Ezt tőled tanultam. És mindketten tudjuk, hogy a herceg lánykérése nem úgy vette ki magát a nyilvánosság előtt, ahogy elképzelte.

Suresh telefonja pittyegett, és elolvasva a bejövő üzenetet hitetlenkedő kifejezés jelent meg az arcán.

– Mi az? – akarta tudni Martín.

Suresh szó nélkül sarkon fordult, és futásnak eredt a biztonsági központ felé.

– Suresh! – Martín elnyomta a cigarettáját, és utánarohant. A csapat egyik biztonsági munkaállomása előtt érte utol, ahol a technikus egy szemcsés kamerafelvételt játszott le.

– Mi ez, amit látunk? – kérdezte Martín.

– A katedrális hátsó kijárata – válaszolta a technikus. – Öt perccel ezelőtt.

Martín és Suresh közelebb hajolva figyelte, ahogy egy fiatal ministráns kilép a székesegyház hátsó ajtaján, végigsiet a viszonylag csendes Calle Mayoron, kinyit egy viharvert Opel szedánt, és beül.

Oké, gondolta Martín, *hazamegy a mise után. És?*

A felvételen az Opel elindult, megtett egy rövid távolságot, aztán megállt, nagyon közel a katedrális hátsó kijáratához – amelyen át csak az imént távozott. Szinte ugyanabban a pillanatban két sötét figura surrant ki behúzott nyakkal az ajtón, és beszálltak a ministráns kocsijának hátsó ülésére. A két utas – ehhez nem fért kétség – Valdespino püspök és Julián herceg volt.

Másodpercek múlva az Opel kilőtt, és a sarkon túl eltűnt a képről.

Ötvenegyedik fejezet

A Carrer de Provença és a Passeig de Gràcia sarkán álló, durván hántolt hegynek tűnő 1906-os Gaudí mestermunka, a Casa Milà félig lakóház, félig időtlen műremek.

Gaudí végtelen hullámvonalként képzelte el a kilencszintes épületet, amely azonnal felismerhető hullámzó mészkő homlokzatáról. Kanyargó balkonjai és szabálytalan geometriája a szervesség érzetét keltik, mintha évezredek tomboló szelei vájták volna ki üregeit és hajlatait, akár egy sivatagi kanyonban.

Noha Gaudí meghökkentő, modernista házát eleinte nem fogadta el a környék lakossága, a Casa Milà egyetemes ünneplésben részesült a művészetkritikusoktól, és gyorsan Barcelona egyik legszebb építészeti gyöngyszeme lett.

Pere Milà, az üzletember, aki megrendelte az épületet, három évtizeden át lakott feleségével a tágas főlakosztályban, míg a ház többi húsz lakását bérbe adta. A Casa Milà – a Passeig de Gràcia 92. alatt – mind a mai napig az egyik legexkluzívabb és legkeresettebb címnek számít egész Spanyolországban.

Ahogy Robert Langdon átnavigálta Kirsch Tesláját az elegáns, fákkal szegélyezett sugárút gyér forgalmán, érezte, hogy közelednek. A Passeig de Gràcia a párizsi Champs-Élysées barcelonai megfelelője – a legszélesebb és legnagyobb szabású sugárút, amely hibátlanul illeszkedik a környezetbe, és főleg márkás butikok sorakoznak rajta.

Chanel… Gucci… Cartier… Longchamp…

Langdon végül, kétszáz méterre megpillantotta.

A Casa Milàt alulról lágyan megvilágított, halvány, likacsos mészkőfala és nyújtott balkonjai elsőre megkülönböztetik szögletes szomszédaitól – mintha egy gyönyörű korallt mosott volna partra az óceán, és most a strand salakblokkjai között heverne.

– Ettől féltem – mondta Ambra végigmutatva az elegáns

sugárúton. – Nézze!

Langdon követte a tekintetével a Casa Milà előtti széles járdáig.

Úgy tűnt, hogy vagy fél tucat médiaközvetítő-kocsi parkol az épületnél, és a riporterek élő adásban jelentkeznek be, a háttérben Kirsch lakhelyével. Több biztonsági őr tartotta távol a tömeget a bejárattól. Edmond halála a jelek szerint mindent érdekes hírré tett, ami Kirschsel kapcsolatos.

Langdon parkolóhelyet keresett a Passeig de Gràcián, de egyet sem látott, és folyamatosan áramlott a forgalom.

– Húzza össze magát – mondta Ambrának, felismerve, hogy nincs más választásuk, mint elhajtani a sarkon túlra, ahol a sajtó gyülekezett.

Ambra lecsúszott az ülésről, és most a padlón guggolt, kívülről láthatatlanul. Langdon elfordította a fejét, miközben elhajtottak a tömeg mellett.

– Úgy néz ki, hogy körülveszik a főbejáratot – mondta Langdon. – Sosem jutunk be.

– Forduljon be jobbra – szólalt meg Winston derűs magabiztossággal. – Készültem erre.

Héctor Marcano blogger gyászosan nézett fel a Casa Milà legfelső emeletére; még mindig nem tudta elfogadni, hogy Edmond Kirsch halott.

Héctor három éven át írt technológiai posztokat a Barcinno.com weboldalára – amely népszerű együttműködő platformja volt a barcelonai vállalkozóknak és a legmenőbb startupoknak. Mivel a nagy Edmond Kirsch éppen itt, Barcelonában élt, majdnem úgy érezte, mintha magának Zeusznak a lábánál dolgozna.

Héctor több mint egy éve találkozott először Kirschsel, amikor a legendás jövőkutató kegyesen beleegyezett, hogy felszólaljon a Barcinno zászlóshajójának havonta megrendezett eseményén – a FuckUp Night egy szeminárium volt, amelyen egy-egy roppant sikeres vállalkozó számolt be őszintén a legnagyobb kudarcairól. Kirsch szégyenlősen bevallotta a tömegnek, hogy több mint 400 millió dollárt költött el hat hónap leforgása alatt egy álma

megépítésére, amelynek az E-Wave nevet adta – ez egy kvantumszámítógép akart lenni olyan működési sebességgel, amely eladdig példátlan előrelépéseket tett volna lehetővé minden tudományterületen, de különösen az összetett rendszermodellezésben.

– Attól tartok – ismerte el Edmond –, hogy a kvantumugrásom a kvantumszámításban mostanáig csak kvantumbaklövés volt.

Ma este, amikor Héctor megtudta, hogy Kirsch egy eget rengető felfedezés bejelentését tervezi, izgatottan gondolt arra, hogy ez talán az E-Wave-vel kapcsolatos. *Mégis rájött a megoldásra?* De Kirsch filozofikus bevezetőjét hallva Héctor rájött, hogy valami másról lesz szó.

Vajon megtudjuk-e valaha, mit fedezett fel? – gondolta Héctor, és olyan nehéz lett a szíve, hogy ide kellett jönnie Kirsch otthonához, nem blogolni, hanem tiszteletet tenni.

– E-Wave! – kiáltotta valaki a közelben. – E-Wave!

A tömeg Héctor körül elkezdett mutogatni és kamerákkal becélozni egy áramvonalas, fekete Teslát, amely lassan közeledett a térhez és a tömeg felé vakító fényszóróival.

Héctor elképedve bámulta az ismerős járművet.

A Tesla Model X az E-Wave rendszámmal ugyanolyan híres volt Barcelonában, mint a pápamobil Rómában. Kirsch rendszert csinált abból, hogy az utat elállva parkolt le a Carrer de Provençán a DANiEL ViOR ékszerbolt előtt, kiszállva autogramokat osztogatott, majd a tömeg gyönyörűségére elindította a kocsi önparkoló programját, amelynek segítségével az egy előre megadott útvonalon az úttesten és a széles járdán át – szenzorai észlelték a járókelőket és az akadályokat – a garázskapuhoz navigálta magát, kinyitotta a kaput, és lassan legördült a spirális rámpán a Casa Milà alatti privát garázsba.

Míg az önparkolás alapfunkciója minden Teslának – garázsajtónyitás, behajtás, önleállítás –, Edmond büszkén meghekkelte a saját Teslája rendszerét, hogy ennél bonyolultabb manőverre is képes legyen.

Mindez része a műsornak.

Ma este nagyobb mértékben volt különleges a látványosság. Kirsch halott, és most mégis megjelent a kocsija, lassan

végighajtott a Carrer de Provençán, fel a járdára, beállt az elegáns garázskapuval szemben, és előrearaszolt, miközben az emberek kitértek az útjából.

Riporterek és operatőrök rohantak a járműhöz, hunyorogva lestek be az elsötétített ablaküvegen, és megdöbbenve kiáltották:

– Üres! Nem vezeti senki! Honnan került ide?!

A Casa Milà biztonsági őrei nyilván nem először voltak tanúi ennek a trükknek, annyit tettek, hogy távol tartották az embereket a Teslától és a kinyíló garázskaputól.

Héctor szemében Edmondnak a garázsba visszatérő üres kocsija egy elkóborolt kutya képét idézte fel, amint a gazdája nélkül hazatér.

A Tesla szellemként, hangtalanul gördült be a garázskapun, és a tömeg, ahogy már annyiszor, ezúttal is lelkes éljenzésben tört ki Edmond szeretett autója láttán, amely most leereszkedett a spirális rámpán Barcelona első föld alatti parkolóhelyére.

– Nem tudtam, hogy ennyire klausztrofóbiás – suttogta Ambra, aki Langdon mellett feküdt a Tesla padlóján. Bepréselték magukat a szűk térbe a második és a harmadik üléssor között, meglapulva a fekete, műanyag autóvédő alatt, amelyet Ambra a raktérben talált; az elsötétített ablakok végképp láthatatlanná tették őket.

– Túlélem – nyögte ki Langdon, akit jobban idegesített az önvezetés, mint a saját fóbiája. Érezte, hogy a jármű lefelé kanyarog a meredek, spirális rámpán, és attól félt, hogy bármelyik pillanatban karambolozhat.

Két perccel ezelőtt, miközben az utat elállva szabálytalanul leparkoltak a Carrer de Provençán, a DANiEL ViOR ékszerboltnál, Winston kristálytiszta utasításokat adott.

Ambra és Langdon hátrakúszott a Model X harmadik üléssorához, majd Ambra egyetlen billentyű lenyomásával a telefonon aktiválta a kocsi személyre szabott önparkoló funkcióját.

A sötétben lapuló Langdon érezte, hogy a kocsi lassan végigvezeti magát az utcán. És ahogy Ambra teste az övéhez szorult a szűk térben, óhatatlanul felidéződött első kamaszkori élménye egy autó hátsó ülésén egy csinos lánnyal. *Akkor sokkal*

idegesebb voltam, gondolta, és ez ironikusnak tűnt, tekintve, hogy most egy sofőr nélküli autóban bújik össze Spanyolország leendő királynéjával.

Langdon érezte, hogy a kocsi leér a rámpa aljára, tesz néhány lassú fordulatot, majd megáll.

– Megérkeztek – jelentette be Winston.

Ambra azonnal félrehúzta a ponyvát, óvatosan felült, és kilesett az ablakon.

– Tiszta a levegő – mondta, és kimászott.

Langdon követte, és megkönnyebbülten egyenesedett fel a garázs tágas terében.

– Liftek a fő előcsarnokban – mutatott felfelé Ambra a kanyargó behajtórámpán.

Langdon tekintete azonban egy teljesen váratlan látnivalón akadt meg. Idelent, ebben a föld alatti garázsban, közvetlenül Edmond parkolóhelye előtt a betonfalon egy szépen bekeretezett, tengeri látképet ábrázoló festmény lógott.

– Ambra? – fordult hozzá Langdon. – Edmond egy festménnyel díszítette a parkolóhelyét?

Ambra bólintott.

– Én is feltettem ugyanezt a kérdést. Azt mondta, hogy ezen a módon minden este egy ragyogó szépség köszönti, amikor hazatér.

Langdon kacarászott. *Agglegények.*

– Edmond nagy tisztelője volt a művésznek – mondta Winston. A hangja automatikusan átállt az Ambra kezében tartott telefonra. – Felismeri?

Langdon nem ismerte fel. A festmény nem tűnt többnek, mint egy gyakorlottan kivitelezett akvarell egy tengeri látképről – és elég távol állt Edmond avantgárd ízlésétől.

– Churchill – mondta Ambra. – Edmond állandóan idézett tőle.

Churchill. Langdonnak kellett egy másodperc, mire rájött, hogy nem másról van szó, mint Winston Churchillről, az ünnepelt brit államférfiról, aki, amellett, hogy katonai hős, történész, szónok és Nobel-díjas szerző volt, tehetséges képzőművésznek is bizonyult.

Langdonnak most eszébe jutott, hogyan idézte Edmond a brit miniszterelnököt válaszul egy kommentárra, amely szerint a

vallásos emberek gyűlölik: *Vannak ellenségeid? Remek. Ez azt jelenti, hogy kiálltál valamiért!*

– Churchill sokoldalú tehetsége volt az, ami a legnagyobb benyomást tette Edmondra – mondta Winston. – Az emberek ritkán árulnak el ilyen széles körű hozzáértést.

– És ezért adta Edmond a Winston nevet a számítógépének?

– Igen – válaszolta a gép. – Nagy elismerés ez Edmondtól.

Jó, hogy megkérdeztem, gondolta Langdon, aki először úgy képzelte, hogy Winston neve Watsonra utal – az IBM-számítógépre, amely egy évtizeddel azelőtt főszereplője volt a *Jeopardy!* című televíziós vetélkedőnek. Watson ma valószínűleg egy primitív, egysejtű baktérium szintjét képviselné a mesterséges intelligencia jelenlegi evolúciós törzsfáján.

– Akkor hát – mondta Langdon a liftekre mutatva –, menjünk fel, és próbáljuk megkeresni, amiért jöttünk.

Ugyanabban a pillanatban, a madridi Almudena-székesegyházban Diego Garza parancsnok a telefonját a füléhez szorítva, hitetlenkedve hallgatta a palota PR-koordinátora, Mónica Martín beszámolóját az újabb fejleményekről.

Valdespino és Julián herceg elhagyta a biztonságos területet?

Garza elképzelni sem tudta, hogy gondolták ezt.

Madridban autóznak egy ministráns kocsijában? Micsoda őrültség!

– Kapcsolatba léphetnénk a közlekedésrendészettel – mondta Martín. – Suresh szerint a közlekedési kamerák segíthetnének nyomon követni…

– Nem! – jelentette ki Garza. – Túl veszélyes bárkinek tudtára adni, hogy a herceg a palotán kívül van biztonsági fedezet nélkül! Nekünk az ő biztonsága az első.

– Értettem, uram! – felelte Martín, és hirtelen érezhetővé vált a hangjában, hogy feszeng. – Van még valami, amiről tudnia kell. Töröltek egy naplóbejegyzést egy telefonhívásról.

– Tartsa! – mondta Garza, akinek négy Guardia-ügynök érkezése vonta magára a figyelmét. Az ügynökök a legteljesebb megdöbbenésére egyenesen hozzá siettek, és körülvették. Mielőtt Garza reagálhatott volna, az ügynökei szakszerűen

elvették az oldalfegyverét és a telefonját.

– Garza parancsnok – mondta faarccal a rangidős ügynök –, közvetlen utasítást kaptam a letartóztatására.

Ötvenkettedik fejezet

A Casa Milà a végtelen jelének alakját követi – megduplázva tér vissza önmagába, két hullámzó szakadékot formáz, amely áthatol az épületen. E két nyitott világítóudvar vagy fénykút harminc méter mély és gyűrött, akár egy részben beomlott cső; a levegőből nézve nagy víznyelőkre emlékeztetnek a ház tetején.

Langdon a keskenyebb világítóudvar alján állt, ahonnét az ég felé tekintve határozottan nyugtalanító volt a hatás – mintha egy óriási vadállat torkában lenne.

Langdon talpa alatt lejtős és egyenetlen volt a kőpadló. Csigavonalú lépcső kanyargott a világítóudvaron belül, áttört mívű öntöttvas korlátja egy tengeri szivacs szabálytalan lyukacsait utánozta. Csavart indák és szétterülő pálmák kisebb dzsungele függeszkedett a korlátokon, mintha be akarnák nőni az egész teret.

Élő építészet, tűnődött Langdon csodálva Gaudínak azt a képességét, hogy már-már biológiai minőséget ad a művének.

Langdon tekintete ismét a magasba szökkent, fel a „szurdok" oldalain, az ívelt falakat pásztázva, ahol a barna és zöld csempék mintás takarója beleolvadt a zöld növényeket és virágokat ábrázoló elmosódott freskókba, majd mintegy továbbnyúlt az éjszakai égbolt ovális foltjáig a nyitott fényakna tetején.

– Erre vannak a liftek – suttogta Ambra az udvar széléhez vezetve Langdont. – Edmond lakosztálya a legfelső.

Ahogy beszálltak a kényelmetlenül kicsi liftbe, Langdon elképzelte az épület manzárdját, amelyet egyszer felkeresett, hogy megnézze az ottani Gaudí-kiállítást. Emlékei alapján a Casa Milà padlása sötét, kanyargós szobák sora, nagyon kevés ablakkal.

– Edmond bárhol lakhatott volna – mondta Langdon, ahogy elindult velük a lift. – Nehezen hiszem el, hogy éppen egy padlást bérelt ki.

– Különös egy lakás – értett egyet Ambra. – De tudja, milyen különc volt Edmond.

Amikor megállt a lift, egy elegáns folyosóra léptek ki, ahonnét egy újabb kanyargós lépcső vezetett fel az épület legfelső emeletére.

– Ez az – mondta Ambra egy vasajtóra mutatva, amelyen nem volt sem kilincs, sem kulcslyuk. A futurisztikus bejárat nagyon nem ideillőnek tűnt, mindjárt látszott, hogy ezt Edmond adta hozzá az épülethez.

– Ugye azt mondta, hogy tudja, hol vannak elrejtve a kulcsok? – kérdezte Langdon.

Ambra felemelte Edmond telefonját.

– Ugyanott, ahol minden mást rejteget.

Hozzáérintette a készüléket a vasajtóhoz, ami hármat pittyegett, és Langdon nyíló reteszek zaját hallotta. Ambra zsebre tette a telefont és belökte az ajtót.

– Csak ön után – mondta széles karlendítéssel.

Langdon átlépve a küszöböt egy gyéren megvilágított előtérben találta magát, amelynek pasztellszínű tégla volt a fala és a mennyezete, kő a padlója. Ritkának tűnt a levegő.

Ahogy a bejárón túl megnyílt a tér, Langdon egy nagy festményt pillantott meg, amely a hátsó falon lógott és múzeumi spotlámpák világították meg. Langdon megtorpant.

– Te jó ég! Ez… eredeti?

Ambra mosolygott.

– Igen, akartam is említeni még a gépen, de aztán úgy gondoltam, legyen meglepetés.

Langdon elnémulva közeledett a remekműhöz. Közel négy méter hosszú és másfél méter széles volt – sokkal nagyobb, mint amekkorára a Bostoni Szépművészeti Múzeumból emlékezett. *Hallottam, hogy eladták egy meg nem nevezett gyűjtőnek, de fogalmam sem volt, hogy Edmond az!*

– Amikor először megláttam itt, a lakásban – mondta Ambra –, nem tudtam elhinni, hogy Edmondhoz közel áll az ilyen stílusú művészet. De most, hogy már tudom, min dolgozott ebben az évben, kísértetiesen ideillőnek látom ezt a festményt.

Langdon elképedve bólintott.

Az ünnepelt mestermű a francia posztimpresszionista Paul

Gauguin jellegzetes munkája volt – az úttörő festőé, aki betetőzte az 1800-as évek végi szimbolista mozgalmat és segített kikövezni a modern művészet útját.

Ahogy Langdon közeledett a festményhez, az ötlött fel benne, milyen hasonló Gauguin palettája a Casa Milà bejáratában használt színekhez – organikus zöldek, barnák és kékek –, amelyekkel szintén egy nagyon természetközeli jelenetet ábrázolt a művész.

Dacára a Gauguin festményén megjelenő emberek és állatok sokaságának, Langdon tekintete azonnal a kép bal felső sarkába vándorolt – egy élénksárga folthoz, amelyen a mű címe szerepelt.

Langdon hitetlenkedve olvasta a szavakat: *D'où Venons Nous / Que Sommes*

Nous / Où Allons Nous.

Honnan jövünk? Mik vagyunk? Hová megyünk?

Langdon azon tűnődött, vajon minden hazatérésekor, naponta szembesülve ezekkel a kérdésekkel inspirációt adott-e Edmondnak ez a festmény.

Ambra csatlakozott a kép előtt álló Langdonhoz.

– Edmond azt akarta, hogy motiválják ezek a kérdések, valahányszor belép a lakásba.

Nehéz is lenne elkerülni, gondolta Langdon.

Látva, milyen kiemelt helyre tette Edmond ezt a mesterművet, Langdonban felmerült, vajon maga a festmény nem rejt-e nyomravezetőt Edmond felfedezéséhez. Első pillantásra a kép témája túlságosan is primitívnek tűnt ahhoz, hogy köze legyen egy élenjáró tudományos áttöréshez. A széles, egyenetlen ecsetvonások a tahiti őserdőt ábrázolták, őslakosokkal és állatokkal benépesítve.

Langdon jól ismerte a festményt, és emlékezett, hogy Gauguin szándéka szerint jobbról balra kell „olvasni" – ellenkező irányban, mint egy francia szöveget. Ezért Langdon tekintete fordított irányban futott végig az ismerős figurákon.

A jobb szélen újszülött csecsemő aludt egy kövön, az élet kezdetét jelképezve. *Honnan jövünk?*

Középen különböző életkorú emberek végezték hétköznapi tevékenységüket. *Mik vagyunk?*

És balra egy elaggott asszony ült magában, mélyen a gondolataiba merülve, aki talán a saját halandóságán töprengett. *Hová megyünk?*

Langdont meglepte, hogy nem ez a festmény jutott eszébe elsőnek, amikor Edmond beszélni kezdett a felfedezése mibenlétéről. *Honnan származunk? Mi a sorsunk?*

Langdon szemügyre vette a festmény további elemeit – kutyákat, macskákat és madarakat, amelyek nem csináltak semmi különöset; egy primitív istennőszobrot a háttérben; egy hegyet, kicsavarodott gyökereket, fákat.

És persze Gauguin híres „furcsa fehér madarát", amely az öregasszony mellett ült, és a művész szerint „a szavak hiábavalóságát" képviselte.

Hiábavalók vagy sem, gondolta Langdon, *mi most szavakért vagyunk itt. Negyvenhét betűért.*

Egy másodpercre elgondolkodott azon, hogy a festmény szokatlan címe nem állhat-e közvetlen kapcsolatban a negyvenhét betűs jelszóval, amelyet keresnek, de gyors fejszámolás után ez sem franciául, sem angolul nem jött ki.

– Oké, egy verssort keresünk – mondta reménykedve Langdon.

– Erre van Edmond könyvtára – mutatott balra Ambra, ahol egy széles folyosón elegáns berendezési tárgyak váltakoztak Gaudí különféle műalkotásaival és tárlóival.

Edmond egy múzeumban élt? Langdonnak még mindig nehezére esett ezt feldolgozni. A Casa Milà manzárdja nem a legotthonosabb hely volt, amit valaha látott. Teljes egészében téglából és kőből épült, lényegében nem volt más, mint egy folytatólagos, bordás alagút – 270 változó magasságú, parabolikus boltívből állt, amelyek nagyjából egy méterre voltak egymástól. Nagyon kevés ablak, száraz és steril, mesterséges légkör, amely nyilvánvalóan Gaudí műtárgyainak védelmét szolgálta.

– Máris megyek – mondta Langdon –, de előbb felkeresem Edmond fürdőszobáját.

Ambra zavartan pillantott a bejárat felé.

– Edmond mindig azt kérte, hogy használjam a lenti előcsarnok mosdóját… titokzatosan védelmezte a lakosztály

privát fürdőszobáját.

– Agglegény felségterület… valószínűleg nagy a rendetlenség, és ezt röstellte.

Ambra mosolygott.

– Azt hiszem, arra van. – A könyvtárral ellenkező irányba mutatott, egy nagyon sötét alagút végébe.

– Köszönöm. Mindjárt jövök.

Ambra Edmond irodájába indult, míg Langdon az ellenkező irányba, a szűk folyosó felé – a téglafalú, boltíves alagút föld alatti grottóra vagy középkori katakombára emlékeztette. Meglepő módon, ahogy haladt előre a kőalagútban, úgy gyulladtak ki sorban a mozgásérzékelő lámpák, megvilágítva a parabolikus ívek alját, ahol az útja vezetett.

Langdon elhaladt egy elegáns olvasósarok, egy kis edzőterem és egy éléskamra mellett; közöttük újra meg újra egy-egy tárlót látott, amelyben Gaudí rajzait, építészeti vázlatait és a tervei 3D-s makettjeit állították ki.

Ám amikor egy megvilágított, biológiai tárgyú vitrin elé ért, meglepetten torpant meg: prehistorikus halkövület, csigaházas polip háza és egy kígyó hullámos csontváza. Langdon futólag elképzelte, hogy Edmond maga állíthatta össze ezt a tudományos tárlót – talán az élet eredetének tanulmányozásával összefüggésben. Ekkor felfedezte a tárlón a feliratot, és rájött, hogy mindez Gaudié volt, és a ház különböző építészeti jellegzetességei az itt látható tárgyakat visszhangozzák: a falak csempemintája a halpikkelyeket, a garázs tekergő rámpája a csigapolipot, az itteni folyosó több száz közel eső bordája a kígyó csontvázát.

A tárló feliratán ott voltak az építész szerény szavai:

Semmit nem kell feltalálni, mert minden meg van írva a természetben.

Az eredetiség nem más, mint visszatérés az eredethez.

ANTONI GAUDÍ

Langdon tekintete visszatért a kanyargó, boltíves bordájú folyosóra, és ismét csak úgy érezte, mintha egy élőlény belsejében állna.

Tökéletes otthon Edmondnak, döntötte el. *A tudomány ihlette művészet.*

Az első kanyar után kiszélesedett a kígyózó alagút, és felragyogtak a mozgásérzékelő fények. Langdon tekintetét azonnal magához vonzotta egy hatalmas üvegtárló a helyiség közepén.

Láncgörbemodell, gondolta, és újra elcsodálkozott, milyen leleményes prototípusokat használt fel Gaudí. A „láncgörbeív" egy építészeti szakkifejezés, ami arra a görbére utal, amelyet két rögzített pont között vesz fel egy lazán függesztett kötél – akár egy függőágy vagy a bársony kordon két tartóoszlop között a színházakban.

Az itt látott láncgörbemodellt több tucat lánc alkotta, amelynek a két végét fent rögzítve lógattak alá – ennek eredményeképp hosszú hurkok álltak elő, amelyek laza U-alakot vettek fel.

Gaudí így tanulmányozta, pontosan milyen alakot vesz fel a lánc, amikor lehúzza a saját súlya, és a modellt megfordítva, ezt az alakot utánozva oldotta meg a gravitációs nyomás építészeti kihívásait.

De ehhez szükség van egy varázstükörre, gondolta Langdon közelebb lépve a tárlóhoz.

És jól számított: a tárló padlója tükör volt, és ahogy megnézte a tükörképet, meglátta a mágikus hatást. A teljes modellt megfordítva – amikor a lelógó hurkokból felmagasodó ívek lettek.

Ebben az esetben, ismerte fel Langdon, Gaudí égbe nyúló Basílica de la Sagrada Famíliájának a fordított madártávlati képét látja, amelynek finoman ívelő tornyait feltehetően ennek a modellnek a felhasználásával tervezték meg.

Langdon továbbhaladva egy elegáns hálótérben találta magát, ahol egy antik oszlopos ágy, egy cseresznyefa szekrény és egy intarziás fiókos komód állt. A falakat Gaudí vázlatai díszítették, amelyekben Langdon szintén a múzeum anyagára ismert.

Az egyetlen műtárgy a szobában, amely szemre utólag került ide, egy nagy, kalligrafikus idézet volt Edmond ágya felett. Langdon elolvasta az első két szót, és azonnal felismerte a

szerzőt.

Isten halott.
Az isten meghalt. S mi öltük meg!
Hogyan vigasztalódunk, mi fő-főgyilkosok?[1]

NIETZSCHE

„Isten halott” – ez Friedrich Nietzsche, a jeles 19. századi német filozófus és ateista két leghíresebb szava. Nietzsche hírhedt volt maró valláskritikájáról, de a tudományról írott gondolatairól is, különös tekintettel a darwini evolúcióra, amely hite szerint a nihilizmus határára vitte az emberiséget, tudatosítva benne, hogy az életnek nincsen értelme, nincs magasabb célja és nem ad közvetlen bizonyítékot isten létezésére.

Itt látva ezt az idézetet az ágy felett Langdon azon tűnődött, vajon Edmond, minden vallásellenes kirohanása dacára, nem küszködött-e a saját szerepével, amikor meg akarta szabadítani a világot istentől.

A Nietzsche-idézet, emlékezett vissza Langdon, ezekkel a szavakkal zárul:

„Vajon e tett szertelensége nem túl nagy-e számunkra? Nem kell-e magunknak is istenekké lennünk, hogy hozzáillőknek találtassunk?”

Ez a merész idea – az embernek istenné kell válnia, hogy megölje istent – Nietzsche gondolatainak lényege volt, és talán, jött rá most Langdon, részben magyarázatot ad az isten-komplexusra, amelyben oly sok, Edmondhoz hasonló, úttörő technológiai lángelme szenvedett. *Aki eltörli istent… annak istennek kell lennie.*

Miközben Langdon ezen töprengett, hirtelen még egy felismerése támadt.

Nietzsche nemcsak filozófus volt… hanem költő is!

Langdonnak megvolt Nietzschétől „A páva és a bivaly” című, 275 versből és aforizmából álló gyűjtemény, amelyben istenről, a halálról és az emberi elméről gondolkodott.

Langdon gyorsan megszámolta a karaktereket a híres idézetben. Nem stimmelt a szám, mégis erős volt benne a remény. Nietzsche lehet-e az a költő, akinek a verssorát keresik?

Ha igen, találnak-e Nietzsche-verseskötetet Edmond irodájában? Ha nem, Langdon még mindig megkérheti Winstont, hogy keressen Nietzsche-versgyűjteményt az interneten, és találja meg a negyvenhét betűs sort.

Alig várva, hogy csatlakozzon Ambrához és megossza vele a felismeréseit, Langdon sietve átvágott a hálón, amely mögött már látta a fürdőszobát.

Amint betette a lábát, a felgyulladó fények egy elegánsan dekorált fürdőszobát tettek láthatóvá, talpas mosdóval, szabadon álló zuhanyfülkével és vécével.

Langdon tekintetét egyből magára vonta a pipereeszközökkel és személyes tárgyakkal megrakott antik asztal. Amint felfogta, mi az, amit lát, elakadt a lélegzete, és hátrált egy lépést.

Jaj istenem, Edmond… ne.

Az asztal mintha egy falmelléki droglaborból került volna ide – használt fecskendők, tabletták, kapszulák, sőt egy vérfoltos rongy is.

Langdonnak elnehezedett a szíve.

Edmond drogozott?

Langdon tudta, hogy a gyógyszer- és drogfüggőség manapság fájdalmasan elterjedt, még a gazdagok és híresek körében is. A morfinszármazékok viszonylag olcsók, és az emberek úgy kapkodják az ópiáttartalmú fájdalomcsillapítókat, mintha ibuprofen lenne.

A függőség nyilvánvaló magyarázat Edmond fogyására, gondolta Langdon, és még az is felmerült benne, vajon Edmond nem azért színlelte-e, hogy vegán lett, mert ezzel próbálta indokolni a soványságát és beesett szemét.

Langdon az asztalhoz lépett, kézbe vette az egyik üvegcsét, és leolvasta a címkét, valamilyen közismert opioidra számítva, mint az Oxycontin vagy a Percocet.

De ez Docetaxel volt.

Értetlenkedve megnézett még egy üveget: Gemcitabine.

Mik ezek? Felemelt egy harmadikat is: Fluorouracil.

Langdon megdermedt. A Fluorouracilról már hallott egy kollégájától a Harvardon, és egyszerre elfogta a rémület. A következő pillanatban felfedezett egy füzetkét a gyógyszerek között. Az volt a címe: *Késlelteti-e a vegán étrend a*

hasnyálmirigyrákot?

Langdonnak leesett az álla a felismeréstől.

Edmond nem volt drogfüggő.

Titokban harcolt egy halálos betegség ellen.

Ötvenharmadik fejezet

Ambra Vidal a manzárd lakosztály puha fényében állva végigfuttatta tekintetét az Edmond könyvtárának falain sorakozó köteteken.

Nagyobb a gyűjteménye, mint emlékeztem.

Edmond egy íves folyosó kiszélesedő részét alakította át nagyszerű könyvtárrá, Gaudí függőleges támaszai közé építve be a polcokat. A könyvtár nem várt módon nagy volt és jól felszerelt, kivált, ha tekintetbe vesszük, hogy Edmond állítólag csak két évre költözött ide.

Inkább úgy tűnik, hogy örökre.

Ambra felmérve a megrakott polcokat rájött, hogy Edmond kedvenc verssorának azonosítása sokkal időigényesebb lehet, mint remélte. Ahogy a polcok előtt járkált, leolvasva a könyvek gerincét, nem látott mást, csak tudományos irodalmat a kozmológia, a tudat és a mesterséges intelligencia témájában:

A nagy kép
A természet erői
A tudat eredete
A hit biológiája
Intelligens algoritmusok
Legvégső találmányunk

Ambra elért az egyik szakasz végére, és megkerülve egy építészeti bordaelemet a következő szekció könyveit kezdte el vizsgálni. Itt a tudományterületek széles köre képviseltette magát: termodinamika, az ősleves kémiája, pszichológia.

Költészet sehol.

Ambrának feltűnt, hogy Winston régóta hallgat, és elővette Kirsch telefonját.

– Winston? Még kapcsolatban vagyunk?

– Itt vagyok – jelentette a hang a brit akcentussal.

– Edmond tényleg elolvasta ezeket a köteteket a könyvtárában?

– Igen, azt hiszem – válaszolta Winston. – Mohón falta az olvasnivalót, és a „tudás trófeatermének" nevezte a könyvtárát.

– És nincs itt véletlenül egy költészetszekció?

– Minden cím, amelyet tételesen ismerek, ismeretterjesztő mű volt, amelyeket e-könyv formátumban kellett felolvasnom Edmondnak, hogy aztán megvitassuk. Gyanítom, hogy ez inkább az én gyakorlásomat és kiművelésemet célozta, mint az övét. Sajnos nincs meg nekem katalogizálva a teljes gyűjtemény, így csak közvetlen kereséssel találhatják meg, amiért jöttek.

– Értem.

– Amíg keres, van itt egy dolog, ami szerintem érdekelheti… friss hírek Madridból a vőlegényéről, Julián hercegről.

– Mi történt? – kérdezte Ambra, és elakadt a lépte. Még mindig dúltak benne az érzelmek arra gondolva, hogy Julián benne lehetett Kirsch meggyilkolásában. *Nincs rá bizonyíték*, emlékeztette magát. *Semmi nem erősíti meg, hogy Julián segített felíratni Ávila nevét a vendéglistára.*

– Most jelentették – mondta Winston –, hogy hangos tüntetés szerveződik a Királyi Palota előtt. A bizonyítékok továbbra is arra utalnak, hogy Valdespino püspök áll az Edmond elleni merénylet mögött, de valószínűleg titkos segítséget kapott a palotából, talán magától a hercegtől. Kirsch rajongói már gyülekeznek. Nézze meg!

Edmond okostelefonján felvételek sorjáztak a dühös tüntetőkről a palota kapujánál. Az egyiknél angol nyelvű tábla volt, ezzel a szöveggel: PONTIUS PILATE KILLED YOUR PROPHET – *YOU* KILLED *OURS!* Poncius Pilátus megölte a prófétátokat – *ti* megöltétek a *miénket!*

Mások festékszórós lepedőket feszítettek ki egyetlen szavas csatakiáltással – *¡apostasía!* –, amelyet egy Madrid járdáin egyre gyakrabban látható logó kísért.

Az „aposztázia” népszerű hívószavává vált a spanyol liberális ifjúságnak. *Le az egyházzal!*

– Julián kiadott már nyilatkozatot? – kérdezte Ambra.

– Ez az egyik probléma – válaszolta Winston. – Egy szó sincs Juliántól, sem a püspöktől, sem bárki mástól a palotában. És ez a makacs hallgatás gyanakvást kelt. Özönlenek az összeesküvés-elméletek, és már az országos sajtó is elkezdett kérdezősködni ön után, hogy hol van és miért nem kommentálta még nyilvánosan a mostani válsághelyzetet.

– Én?! – Ambrát elborzasztotta a gondolat.

– Tanúja volt a gyilkosságnak. Ön a leendő királyné és Julián herceg nagy szerelme. A közvélemény azt akarja hallani öntől, hogy Julián semmi esetre sem lehet érintett a merényletben.

Ambrának azt súgta az ösztöne, hogy Julián talán nem is tud Edmond meggyilkolásáról; amikor visszagondolt az udvarlás időszakára, egy gyöngéd és őszinte férfi jelent meg előtte – aki bevallottan naiv és született romantikus –, nem pedig egy gyilkos.

– Hasonló kérdések merülnek fel Langdon professzorral kapcsolatban is – mondta Winston. – A média azt kérdezi, miért tűnt el a professzor egyetlen szó nélkül, különösen azután, hogy főszerepet kapott Edmond prezentációjában. Több konteós blog utal arra, hogy az eltűnésének köze lehet a merényletben való érintettségéhez.

– De ez őrültség!

– A téma egyre többeket vonz. Az elmélet Langdon múltjából ered, amikor a Szent Grál és Krisztus leszármazottai után kutatott. A jelek szerint Krisztus száli frank leszármazottainak történelmi kapcsolata van a karlista mozgalommal, és a merénylő tetoválása…

– Elég – szakította félbe Ambra. – Ez abszurd.

– Egyesek még azon is spekulálnak, hogy Langdon azért tűnt el, mert ő is célpont lett ma este. Mindenkiből kibújik a fotelnyomozó. A világ nagy része jelenleg arra szövetkezik, hogy kiderítse, milyen rejtélyeket tárt fel Edmond… és ki akarta elhallgattatni.

Ambra figyelmét a kanyargós folyosón közeledő Langdon gyors lépteinek zaja vonta magára. Abban a pillanatban fordult felé, amint megjelent.

– Ambra? – szólította meg feszült hangon. – Tudott arról, hogy Edmond súlyos beteg volt?

– Beteg? – döbbent meg Ambra. – Nem.

Langdon elmondta neki, mit talált Edmond fürdőszobájában.

Ambra le volt sújtva.

Hasnyálmirigyrák? Hát ezért volt Edmond olyan sápadt és sovány?

Hihetetlen, de Edmond sohasem ejtett szót a betegségéről. Ambra most megértette az eszelős munkatempóját az elmúlt néhány hónapban. *Edmond versenyt futott az idővel.*

– Winston! – csattant fel Ambra. – Tudott Edmond betegségéről?

– Igen – válaszolta Winston habozás nélkül. – Kényesen ügyelt rá, hogy titokban tartsa. Huszonkét hónappal ezelőtt szerzett tudomást a betegségéről, azonnal megváltoztatta az étrendjét, és fokozott intenzitással kezdett el dolgozni. Akkor költözött ebbe a padlástérbe, ahol múzeumi minőségű levegőt szívhatott és védve volt az UV-sugárzástól; a lehető legnagyobb sötétségben kellett élnie, mert a gyógyszerek fényérzékennyé tették. Edmondnak jelentősen tovább sikerült életben maradnia, mint azt az orvosai jósolták. Újabban viszont kezdett legyengülni. Az empirikus bizonyítékok alapján, amelyeket a nemzetközi adatbázisokból gyűjtöttem a hasnyálmirigyrákról, elemeztem Edmond állapotát,

és kiszámítottam, hogy még kilenc napja van hátra.

Kilenc nap, gondolta Ambra bűntudattal eltelve, mert sokat ugratta Edmondot a vegán étrendje és a túlfeszített munka miatt. *Beteg volt; fáradhatatlanul hajtotta magát, hogy feltegye a koronát az életművére, mielőtt kifut az időből.* Ez a szomorú felismerés csak tovább erősítette Ambra elszántságát, hogy megtalálja a verset és beteljesítse azt, amit Edmond elkezdett.

– Eddig egy verseskötetet sem találtam – mondta Langdonnak. – Csupa tudományos könyv.

– Azt hiszem, Friedrich Nietzsche a költő, akit keresünk. – És Langdon beszámolt neki az Edmond ágya fölött látott, bekeretezett idézetről.

– Ez a bizonyos idézet nem negyvenhét betűs, de mindenképpen azt sejteti, hogy Edmond Nietzsche rajongója volt.

– Winston – mondta Ambra –, indítana egy keresést Nietzsche összegyűjtött költeményeiben minden negyvenhét betűs sorra?

– Persze – válaszolta Winston. – A német eredeti legyen vagy az angol fordítás?

Ambra elbizonytalanodott.

– Kezdjük az angollal – válaszolta helyette Langdon. – Edmond a telefonjához választotta ezt a verssort, és annak a billentyűzetén nem könnyű elővarázsolni a német umlautos betűket vagy az eszettet.

Ambra bólintott. *Okos.*

– Megvannak az eredmények – jelentette szinte azonnal Winston. – Csaknem háromszáz lefordított verset találtam és százkilencvenkét negyvenhét betűs sort.

Langdon felsóhajtott.

– Olyan sokat?

– Winston – vette át a szót Ambra –, Edmond próféciának nevezte a kedvenc verssorát… jóslatnak a jövőről, amely azóta megvalósult. Illik valamelyik verssorra ez a leírás?

– Sajnálom – felelte Winston –, de nem látok olyat, ami prófécia lenne. Nyelvészeti értelemben a kérdéses sorok mind hosszabb versszakok részei, és töredékgondolatoknak tűnnek. Megjelenítsem őket?

– Túl sok van – mondta Langdon. – Kézbe kellene vennünk

magát a könyvet, és reménykedni, hogy Edmond megjelölte valamilyen módon a kedvenc sorát.

– Akkor azt ajánlom, siessenek – mondta Winston. – Úgy néz ki, hogy az itteni jelenlétük már nem titok.

– Miről beszél? – kérdezte Langdon.

– Helyi hírforrások jelentik, hogy az imént leszállt egy katonai gép a barcelonai El Prat repülőtéren, két Guardia Real-ügynökkel a fedélzetén.

Madrid külterületére érve Valdespino püspök örült, hogy el tudott menekülni a palotából, mielőtt köré zárulnak a falak. Julián herceg mellett szorongva a ministráns kis Opeljének hátsó ülésén Valdespino azt remélte, hogy azok a kétségbeesett lépések, amelyeket a színfalak mögött tett, segítenek neki visszaszerezni az irányítást a ma este durván félrement eseményei felett.

– *La Casita del Príncipe* – utasította Valdespino a ministránst, ahogy a fiatalember eltávolodott velük a palotától.

A herceg nyaralója egy elzárt, vidéki helyen volt negyven percre Madridtól. Az inkább kastély, mint nyaraló, a spanyol trónörökösök magánrezidenciája volt az 1700-as évek közepe óta – egy félreeső hely, ahol a fiúk fiúk lehettek, mielőtt a vállukra vették egy ország vezetésének nehéz terhét. Valdespino biztosította Juliánt, hogy a nyaraló ma este sokkal biztonságosabb, mint a palota.

Attól eltekintve, hogy nem a nyaralóba viszem Juliánt, gondolta a püspök a hercegre pillantva, aki láthatólag mélyen a gondolataiba merülve bámult ki a kocsi ablakán.

Valdespino azon tűnődött, vajon tényleg olyan naiv-e a herceg, mint mutatja, vagy az apjához hasonlóan Juliánnak is mesteri képessége van arra, hogy csak azt az oldalát láttassa a világgal, amelyiket akarja.

Ötvennegyedik fejezet

Garza szükségtelenül szorosnak érezte a bilincset a csuklóján.

Ezek a fiúk komolyan veszik a dolgukat, gondolta, még mindig teljesen értetlenül állva a saját Guardia-ügynökei tettei előtt.

– Mi a fene folyik itt?! – követelt választ ismételten Garza, miközben az emberei kivezették a katedrálisból a térre.

Most sem méltatták feleletre.

Ahogy a csapat átvágott a széles téren a palota felé, Garza tévékamerák és tüntetők sokaságát látta a főkapu előtt.

– Legalább kerüljünk hátra – mondta az egység vezetőjének. – Ne csináljanak belőlem nyilvános cirkuszt.

A katonák nem vették figyelembe a kérését, csak nyomultak tovább, arra kényszerítve Garzát, hogy egyenesen keresztülhaladjon a téren. Másodperceken belül kiáltások hangoztak a kapu felől, és reflektorok vakító fénye irányult rá. Garza dühös volt, és hunyorognia kellett, de nyugodt arckifejezést erőltetett magára, és felszegte a fejét, miközben a Guardia néhány méterre a kaputól haladt el vele, az ordítozó riporterek és operatőrök közvetlen közelében.

Kérdések záporoztak Garzára.

– Miért tartóztatták le?

– Mit követett el, parancsnok?

– Benne volt Edmond Kirsch meggyilkolásában?

Garza azt várta, hogy az ügynökök mit sem törődnek a tömeggel, de teljes megrökönyödésére hirtelen lecövekeltek, beállítva őt a kamerák elé. A palota felől ismerős, nadrágkosztümös alak vágott át gyors léptekkel a plázán feléjük tartva.

Mónica Martín.

Garza nem kételkedett abban, hogy a nő megdöbben a megpróbáltatásai láttán.

Ám furcsa módon a megérkező Martín nem elképedten,

hanem megvetően meredt rá. Az őrök erővel szembefordították Garzát a riporterekkel.

Mónica Martín felemelte a kezét, hogy csendre intse a tömeget, majd kivett a zsebéből egy kis papírt. Megigazította vastag szemüvegét, és felolvasott egy nyilatkozatot a televíziós kamerák előtt.

– A Királyi Palota – kezdte a bejelentést – ezennel letartóztatja Diego Garza parancsnokot az Edmond Kirsch meggyilkolásában játszott szerepéért, valamint azon kísérleteiért, hogy Valdespino püspökre terelje a gyanút.

Mielőtt Garza egyáltalán tiltakozhatott volna a felháborító vádak ellen, az őrök a palota felé terelték. Távolodóban még hallotta Mónica Martín nyilatkozatának folytatását.

– Ami leendő királynénkat, Ambra Vidalt és az amerikai professzort, Robert Langdont illeti – közölte –, sajnos nagyon nyugtalanító híreim vannak.

A palota alagsorában az elektronikai biztonság igazgatója, Suresh Bhalla a televízió előtt állt földbe gyökerezett lábbal, és Mónica Martín rögtönzött sajtótájékoztatójának élő közvetítését figyelte a térről.

Mónica nem tűnt boldognak.

Mindössze öt perccel ezelőtt Martín személyes telefonhívást kapott, amelyet az irodájában fogadott. Suttogóra fogott hangon beszélt és szorgalmasan jegyzetelt. Egy perc múlva előjött, és megrendültebbnek látszott, mint valaha. Minden magyarázat nélkül egyenesen a térre indult a jegyzeteivel, és nyilatkozott a médiának.

Akár jogosak voltak az állításai, akár nem, egy dolog biztosnak tűnt – az a személy, aki megrendelte a nyilatkozatot, nagyon súlyos veszélynek tette ki Robert Langdont.

Ki adhatott parancsot Mónicának? – töprengett Suresh.

Miközben értelmet keresett a PR-koordinátor különös viselkedésében, bejövő üzenetet jelzett a számítógépe. Suresh odament, és a monitorra nézve elképedten látta, kitől jött.

monte@iglesia.org

Az informátor, gondolta Suresh.

Ugyanaz a személy, aki egész este információkkal látta el a ConspiracyNetet. És most, ki tudja, mi okból, közvetlenül vele lép kapcsolatba.

Suresh leült, és vonakodva megnyitotta az e-mailt.

Ez állt benne:

meghekkeltem valdespino mobilját.
veszélyes titkai vannak.
a palotának bele kellene néznie az sms-eibe.
most.

A megriadt Suresh újraolvasta a levelet. Aztán törölte.

Egy hosszú másodpercig szótlanul ült, mérlegelve a lehetőségeit.

Aztán döntésre jutva gyorsan létrehozott egy belépőkártyát a királyi lakosztályokba, és észrevétlenül felosont az emeletre.

Ötvenötödik fejezet

Langdon növekvő türelmetlenséggel futtatta végig a tekintetét Edmond könyveinek során.

Költészet… kell itt lennie valamilyen verseskötetnek.

A Guardia váratlan megjelenése Barcelonában veszélyesen sürgetővé tette a feladatot, Langdon mégis bízott benne, hogy nem futnak ki az időből. Végtére is, amint megtalálják Ambrával Edmond kedvenc verssorát, másodpercek alatt beírhatják a jelszót a telefonba, és lejátszhatják a prezentációt a világnak. Ahogy Edmond akarta.

Langdon Ambrára pillantott, aki a folyosó másik végén, a bal oldalon keresett, míg Langdon jobb felől.

– Lát arrafelé valamit?

Ambra megrázta a fejét.

– Eddig csak természettudomány és filozófia. Sem költészet, sem Nietzsche.

– Keressen tovább – mondta Langdon folytatva a munkát. Ő most vaskos történelmi köteteket vizsgált:

> *Előjogok, üldözés és jövendölés: a katolikus egyház Spanyolországban*
> *Karddal és kereszttel: a katolikus világmonarchia történelmi kialakulása*

A címek egy sötét történetre emlékeztették, amelyet Edmondtól hallott évekkel ezelőtt, miután Langdon megjegyezte, hogy Edmond, amerikai ateista létére, megszállottan érdeklődik Spanyolország és a katolicizmus iránt. – Az anyám született spanyol volt – felelte erre Edmond. – És bűntudattól gyötört katolikus.

Amikor Edmond megosztotta vele a tragikus történetet a gyerekkoráról és az anyjáról, Langdon mélyen megütközve

hallgatta. Edmond anyja, Paloma Calvo egyszerű munkások gyermekeként született Cádizban. Tizenkilenc évesen beleszeretett egy chicagói egyetemi tanárba, Michael Kirschbe, aki a kutatóévét töltötte Spanyolországban, és teherbe esett. Tudta, mi vár a férjezetlen anyákra a saját, szigorú katolikus közösségében, ezért Paloma nem látott más kiutat, mint elfogadni a férfi félszívvel tett házassági ajánlatát, és Chicagóba költözni. Nem sokkal a fia, Edmond születése után a férjét elütötte egy autó, amikor hazafelé biciklizett az egyetemről. *Castigo divino,* ahogy Paloma apja nevezte. Isteni igazságszolgáltatás.

Paloma szülei hallani sem akartak arról, hogy a lányuk visszaköltözzön Cádizba, szégyent hozva a családra. Ellenben felhívták Paloma figyelmét arra, hogy szörnyű helyzete Isten haragjának nyilvánvaló bizonyítéka, és a mennyei királyság sohasem fogadja be, csak ha egész hátralévő életében Krisztusnak szenteli testét-lelkét.

Edmond születése után Paloma egy motelben dolgozott szobalányként, és legjobb tudása szerint próbálta felnevelni a fiát. Esténként a szegényes lakásukban a Szentírást olvasta és megbocsátásért fohászkodott, de egyre többet nélkülöztek, és ezt jelzésnek tekintette, hogy Isten nem elégedett a bűnbánatával.

A megszégyenült és félelmekkel telt Palomának öt év elteltével meggyőződésévé vált, hogy a gyermeke iránti legmélyebb anyai szeretet gesztusa, ha új életet ad neki, amelyben a fiú védelmet kap az anya bűneiért járó isteni büntetéstől. Ezért árvaházba adta az ötéves Edmondot, majd visszatért Spanyolországba, és zárdába vonult. Edmond sohasem látta többé.

Tízévesen értesült arról, hogy az anyja meghalt a zárdában az önmagára mért böjtölés következtében: olyan erős volt a fizikai fájdalom, hogy felakasztotta magát.

– Nem szép történet – mondta Edmond Langdonnak. – Középiskolás diákként tudtam meg a részleteket, és képzelheti, hogy az anyám rendíthetetlen hitbuzgóságának sok köze van a vallásiszonyomhoz. Ezt nevezem én Newton harmadik törvényének a gyereknevelésről: minden őrültségnek megfelel egy ugyanolyan mértékű ellenőrültség.

A történetet hallva Langdon megértette, miért volt eltelve haraggal és keserűséggel Edmond, amikor elsőévesként találkozott vele a Harvardon. Langdon azon csodálkozott, hogy Edmond sohasem panaszkodott a nehéz gyerekkorára, sőt szerencsésnek nevezte magát a hajdani megpróbáltatások miatt, mert ezektől kapott indíttatást két cél kitűzésére – először, hogy kikeveredjen a szegénységből, másodszor, hogy segítsen leleplezni a vallási képmutatást, amely szerinte tönkretette az anyját.

Mindkettőben sikerrel járt, gondolta szomorúan Langdon, folytatva a könyvtár átvizsgálását.

Ahogy egy új szekcióhoz érkezett, számos ismerős címet látott, amelyek legtöbbje az Edmondot egy életen át kísérő aggodalmakat erősítette meg a vallás veszélyeiről:

Az isteni téveszme
Nem nagy az Isten
Ateista zsebkönyv
Tények és keresztények
A hit vége
Az isten vírus: hogyan fertőzi meg a vallás az életünket és kultúránkat

Az utóbbi évtizedben az ismeretterjesztő könyvek sikerlistáinak élére ugrottak olyan munkák, amelyek a racionalitásért emeltek szót a vakhittel szemben. Langdonnak el kellett ismernie, hogy a kulturális eltávolodás a vallástól egyre láthatóbbá vált – még a Harvardon is. A *Washington Post* nemrég lehozott egy cikket „a Harvard istentelenségéről", beszámolva arról, hogy az egyetem 380 éves történelmében most először mértek több agnosztikust és ateistát a gólyák között, mint protestánst és katolikust együttvéve.

Hasonlóképpen, szerte a nyugati világban vallásellenes szervezetek alakulnak, válaszcsapásként arra, amit a vallási dogmák veszélyének tekintenek – *American Atheists, the Freedom from Religion Foundation, Americanhumanist.org, the Atheist Alliance International.*

Langdon sohasem foglalkozott komolyan ezekkel a

csoportokkal, amíg Edmond nem beszélt neki a Brights-mozgalomról – ez a globális szervezet, a gyakran félreértelmezett elnevezésével szemben, naturalista világnézetet hirdet, amely kizárja a természetfeletti vagy misztikus elemeket. Tagjai között olyan közismert értelmiségiek találhatók, mint Richard Dawkins, Margaret Downey és Daniel Dennett. Az ateisták növekvő serege tehát erős fegyverekkel rendelkezik.

Langdon az imént szúrta ki Dawkins és Dennett könyveit, miközben a gyűjtemény evolúciónak szentelt köteteit pásztázta.

Dawkins klasszikusa, *A vak órásmester* keményen nekimegy annak a teleologikus nézetnek, miszerint az emberi lények – miként a bonyolult szerkezetű órák – nem léteznének, ha nem lenne „tervezőjük". Dennett egyik könyve, a *Darwin veszélyes ideája* hasonlóképpen érvel amellett, hogy egyedül a természetes kiválasztódás tud kielégítő magyarázatot adni az élet evolúciójára, és az összetett biológiai szervezetek igenis létezhetnek isteni tervező nélkül.

Isten nem szükséges az élethez, elmélkedett Langdon visszagondolva Edmond prezentációjára. A „Honnan jövünk?" kérdése hirtelen erősebb visszhangra talált Langdon elméjében. *Ez is része lehetett Edmond felfedezésének? Az az elgondolás, hogy az élet önmagában létezik – Teremtő nélkül?*

Ez a nézet persze homlokegyenest szemben állt minden fontosabb teremtéstörténettel, és ez csak még kíváncsibbá tette Langdont arra nézve, vajon jó irányban tapogatózik-e. De ez az idea megint csak bizonyíthatatlannak tűnt.

– Robert? – szólalt meg Ambra a háta mögött.

Langdon megfordulva azt látta, hogy Ambra végzett a kereséssel a könyvtárnak abban a részében, és most a fejét rázza.

– Nincs itt semmi – mondta. – Csupa ismeretterjesztő mű. Beszállok ennek a résznek az átfésülésébe.

– Eddig itt is ugyanaz a helyzet – mondta Langdon.

Ambra már Langdon részén vizsgálódott, amikor Winston megszólalt a kihangosított telefonban.

– Ms. Vidal?

Ambra felemelte Edmond mobilját.

– Igen?

– Valamit most rögtön látniuk kell Langdon professzorral – mondta Winston. – A palota az imént kiadott egy nyilatkozatot.

Langdon gyorsan Ambrához lépett, és mellette állva figyelte a kijelzőn elinduló bejátszást. Felismerte a plázát a madridi Királyi Palota előtt, ahol egy megbilincselt, egyenruhás férfit vezetett durván négy Guardia Real-ügynök. Az ügynökök szembefordították foglyukat a kamerával, mintha az egész világ előtt meg akarnák szégyeníteni.

– Garza?! – kiáltott fel megdöbbenve Ambra. – Letartóztatták a Guardia Real parancsnokát?!

A kamera most egy vastag szemüveget viselő nőre irányult, aki kivett egy darab papírt a nadrágkosztümje zsebéből, hogy felolvasson egy nyilatkozatot.

– Mónica Martín – mondta Ambra. – A PR-koordinátor. Mi folyik itt?

A nő olvasni kezdett, tisztán, egyenként ejtve a szavakat. – A Királyi Palota ezennel letartóztatja Diego Garza parancsnokot az Edmond Kirsch meggyilkolásában játszott szerepéért, valamint azon kísérleteiért, hogy Valdespino püspökre terelje a gyanút.

Langdon látta, hogy Ambra kissé meginog. Mónica Martín folytatta a felolvasást. – Ami leendő királynénkat, Ambra Vidalt és az amerikai professzort, Robert Langdont illeti – közölte a PR-koordinátor rosszat sejtető hangon –, sajnos nagyon nyugtalanító híreim vannak.

Langdon és Ambra ijedten nézett össze.

– A palota most kapott megerősítő információt a Ms. Vidal mellé rendelt biztonságiaktól – folytatta Martín –, miszerint Robert Langdon ma este akarata ellenére elhurcolta Ms. Vidalt a Guggenheim Múzeumból. A Guardia Realt teljes készültségbe helyezték, együttműködésben a helyi hatóságokkal Barcelonában, ahol Robert Langdon vélhetően túszként tartja fogva Ms. Vidalt.

Langdon nem talált szavakat.

– Mivel ez most már hivatalosan is túszhelyzetnek minősül, arra kérjük a közvéleményt, hogy a hatóság munkáját segítve jelentsen be bármilyen információt, amely Ms. Vidal vagy Mr. Langdon hollétével kapcsolatos. A palotának egyelőre nincs több közölnivalója.

A riporterek kérdésekkel kezdték bombázni Martínt, aki azonban sarkon fordult, és visszaindult a palotába.

– Ez… ez őrület – hebegte Ambra. – Az ügynökeim látták, hogy szabad akaratomból távozom a múzeumból!

Langdon csak bámulta a telefont, megpróbálva értelmet találni abban, amit az előbb látott. Ezer megválaszolatlan kérdés kergette egymást a fejében, de egy lényeges dologban teljesen biztos volt.

Súlyos veszélyben vagyok.

Ötvenhatodik fejezet

– Robert, bocsásson meg! – Ambra Vidal sötét szeme félelmet és bűntudatot tükrözött. – Fogalmam sincs, ki áll e hazugságok mögött, de most hatalmas veszélyt hoztak magára. – Spanyolország leendő királynéja Edmond telefonjáért nyúlt. – Most rögtön felhívom Mónica Martínt.

– Ne hívja Ms. Martínt – avatkozott be Winston. – A palota pontosan ezt akarja elérni. Ez csali. Megpróbálják kiugrasztani önöket, rávenni arra, hogy lépjenek velük kapcsolatba, és fedjék fel a hollétüket. Gondolkozzon logikusan! A két Guardia-ügynök tudja, hogy nem rabolták el, mégis belementek ennek a hazugságnak a terjesztésébe, és Barcelonába repültek, hogy önre vadásszanak? Nyilvánvaló, hogy az egész palota benne van. És miután a Királyi Gárda parancsnokát letartóztatták, magasabb helyről kell jönniük ezeknek a parancsoknak.

Ambrának elakadt a lélegzete.

– Úgy érti… Juliántól?

– Ez elkerülhetetlen következtetés – szögezte le Winston. – A herceg az egyedüli személy a palotában, akinek hatalmában áll elfogatni Garza parancsnokot.

Ambra egy hosszú másodpercre lehunyta a szemét, és Langdon érzékelte, milyen szomorúság hatja át, mintha Julián érintettségének ez a látszólag vitathatatlan bizonyítéka az utolsó reményétől is megfosztaná, amelyet a vőlegénye ártatlan kívülálló szerepébe vetett.

– Mindennek Edmond felfedezése az oka – jelentette ki Langdon. – Valaki a palotában tudja, hogy megpróbáljuk nyilvánosságra hozni Edmond videóját, és mindenáron meg akar minket állítani.

– Talán azt hitték, hogy Edmond elhallgattatásával vége az ügynek – tette hozzá Winston. – Nem gondoltak arra, hogy vannak még elvarratlan szálak.

Nehéz csend telepedett rájuk.

– Ambra – mondta végül Langdon –, én ugyan nem ismerem a vőlegényét, de erős a gyanúm, hogy ez esetben Valdespino püspök súg Julián fülébe. Ne felejtse el, hogy Edmond és Valdespino között már ellentétek voltak a múzeumi program kezdete előtt is!

Ambra bólintott, de bizonytalannak tűnt.

– Akárhogy is, de maga veszélyben van.

Hirtelen tudatára ébredtek, hogy szirénázás halk zaja hallatszik a távolból.

Langdon érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

– Azonnal meg kell találnunk azt a verset – közölte, és folytatta a keresést a könyvespolcon. – Edmond prezentációjának közzététele jelenti a biztonságunkat. Ha nyilvánosságra hozzuk, bárki próbál is elhallgattatni bennünket, rá fog jönni, hogy elkésett.

– Igaz – mondta Winston –, de a helyi hatóságok még azután is vadászni fognak önre mint emberrablóra. Addig nem lesz biztonságban, amíg le nem győzi a palotát a saját játszmájában.

– Hogyan? – kérdezte Ambra.

Winston habozás nélkül folytatta.

– A palota felhasználta önök ellen a médiát, de ez kétélű fegyver.

Langdon és Ambra végighallgatta, ahogy Winston gyorsan körvonalaz egy nagyon egyszerű tervet, amelyről Langdonnak el kellett ismernie, hogy azonnali zavart és káoszt kelt az ellenfél soraiban.

– Megteszem – egyezett bele máris Ambra.

– Biztos benne? – kérdezte aggodalmasan Langdon. – Onnan nem lesz többé visszaút.

– Robert, én rángattam ebbe bele – válaszolta Ambra –, és most veszélyben van. A palotának volt képe fegyverként használni ellenünk a médiát, de én most ellenük fogom fordítani ugyanezt.

– Szó szerint – tette hozzá Winston. – Csak azt kapja, mit osztott, megfizet most.

Langdon meghökkent. *Edmond számítógépe tényleg Aiszkhüloszt idézte?* Közben felmerült benne, hogy nem jobban

illene-e ide egy Nietzsche-idézet: *„Aki szörnyekkel küzd, vigyázzon, nehogy belőle is szörny váljék."*

Mielőtt Langdon tovább tiltakozhatott volna, Ambra már elindult a folyosón, Edmond telefonjával a kezében.

– Találja meg azt a jelszót, Robert! – szólt hátra a válla felett. – Mindjárt visszajövök.

Langdon figyelte, ahogy eltűnik egy tornyocskában, amelynek lépcsője felvezetett a Casa Milà hírhedten veszélyes tetejére.

– Legyen óvatos! – kiáltotta utána.

Magára maradva Edmond lakosztályában Langdon végigtekintett a kanyargós kígyógerinc-folyosón, és megpróbálta értelmezni, amit maga körül látott – különleges tárgyakkal teli vitrinek, egy bekeretezett idézet, amely Isten halálát adja hírül és egy felbecsülhetetlen értékű Gauguin, amely ugyanazokat a kérdéseket teszi fel, amelyeket Edmond tett fel a ma esti előadásában. *Honnan jövünk? Hová tartunk?*

Eddig nem talált semmit, ami arra utalna, mit válaszolhatott Edmond ezekre a kérdésekre. Langdon kutatása a könyvtárban csupán egy kötetet eredményezett, amely fontos lehet – egy *Megmagyarázhatatlan művészet* című fotóalbumot rejtélyes ember alkotta építményekről, köztük a Stonehenge-ről, a Húsvét-sziget szobrairól és a Nazca-vonalakról a sivatagban – a kőbe vésett rajzok olyan gigantikus méretűek, hogy csak a levegőből nézve kivehetők.

Nem nagy segítség, döntötte el, és folytatta a keresést a polcokon.

Odakint hangosabban vijjogtak a szirénák.

Ötvenhetedik fejezet

– Nem vagyok szörnyeteg – jelentette ki Ávila nagyot fújva, miután könnyített magán a 240-es út menti, néptelen pihenőhely mocskos vizeldéjében.

Mellette a remegő Uber-sofőr alighanem túl ideges volt ahhoz, hogy vizelni tudjon.

– Megfenyegette a… családomat.

– De ha jól viseli magát – válaszolta Ávila –, biztosíthatom, hogy nem esik bajuk. Csak vigyen el Barcelonába, tegyen ki, és barátokként válunk el. Visszaadom a tárcáját, elfelejtem a lakcímét, és soha többé gondolnia sem kell rám.

A sofőr egyenesen maga elé bámult, és reszketett az ajka.

– Maga hívő ember – mondta Ávila. – Láttam a pápai keresztet a szélvédőjén. És nem számít, hogyan vélekedik rólam, békére lelhet abban a tudatban, hogy Isten munkáját végzi ma este. Isten útjai kifürkészhetetlenek.

Ávila hátralépett, és ellenőrizte az övébe dugott kerámiapisztolyt. Az egyetlen megmaradt golyóval volt töltve. Azon tűnődött, vajon kell-e még használnia ma este.

A mosdókagylóhoz ment, vizet engedett a tenyerébe, és a tetoválásra nézett, amelyet arra az esetre rendelt el a Régens, ha elfognák.

Szükségtelen óvintézkedés, gyanította Ávila, aki úgy érezte, mintha lenyomozhatatlan szellemként mozogna az éjszakában.

A piszkos tükörre emelte a tekintetét, és visszariadt önmagától. Amikor legutóbb megnézte magát, fehér díszegyenruhát viselt keményített gallérral és haditengerészeti sapkával. Most, a katonai kabát nélkül, inkább kamionosra emlékeztetett – V-nyakú póló, a sofőrtől kölcsönvett baseballsapka.

Ironikus módon az igénytelen külsejű alak a tükörben azt az időt idézte fel Ávilában, amikor részegen, önmagát átkozva

töltötte napjait a családját megölő bombatámadás után.

Feneketlen veremben voltam.

Tudta, hogy az a nap volt a fordulópont, amikor a fizioterapeutája, Marco rávette, hogy menjen el vele vidékre, találkozni a „pápával".

Ávila sohasem fogja elfelejteni, ahogyan a palmariánus templom különös tornyaihoz közeledtek, áthaladtak a magas biztonsági kapun és beléptek a katedrálisba, ahol hívők sokasága térdelt imádkozva.

A szentélyt csak a magas ólomüveg ablakokon beáradó természetes fény világította meg, a levegőt átjárta a tömjén erős illata. Amikor Ávila meglátta az aranyozott oltárt és a fényezett padokat, rájött, hogy igazak a híresztelések a palmariánusok mesés gazdagságáról. Ez a templom volt olyan szép, mint bármelyik székesegyház, amelyet Ávila valaha látott, mégis tudta, hogy ez a katolikus egyház nem olyan, mint a többi.

A palmariánusok esküdt ellenségei a Vatikánnak.

Ávila megállt Marcóval a katedrális hátsó részében, és végignézve a gyülekezeten azon tűnődött, hogyan élhet és virulhat ez a szekta, miután nyíltan szembeszegült Rómával. Minden arra vallott, hogy a palmariánusok fellépése a Vatikánban erősödő liberalizmussal szemben visszhangra talált azoknál, akik a hit konzervatívabb értelmezésére szomjaztak.

A mankóival bicegő Ávila úgy érezte magát, mint egy szerencsétlen nyomorék, aki Lourdes-ba zarándokol csodás gyógyulásban reménykedve. Egy templomszolga üdvözölte Marcót, és egy elkordonozott helyre vezette őket a legelső padsorban. A közelben ülők kíváncsian pillantottak rájuk: kik lehetnek, akik ilyen kivételes elbánásban részesülnek? Ávila azt kívánta, bár ne hagyta volna rábeszélni magát Marcótól, hogy a haditengerészeti díszegyenruháját vegye fel.

Azt hittem, hogy a pápával találkozom.

Ávila leült, és a főoltárra emelte a tekintetét, ahol az egyházközösség egy fiatal, öltönyt viselő tagja olvasott fel a Bibliából. Ávila ráismert a szövegre – Márk evangéliuma.

– „…bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van" – hangzott a textus –, „hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket."

Megint csak a megbocsátás, gondolta bosszúsan Ávila. Úgy érezte, ezerszer hallotta már ezt a passzust a gyásztanácsadóktól és az apácáktól a terroristatámadást követő hónapokban.

Véget ért a felolvasás, és az orgona hangjai áradtak szét a templomban. A gyülekezet egy emberként emelkedett fel, és vonakodva Ávila is feltápászkodott, összerándulva a fájdalomtól. Kinyílt egy rejtekajtó az oltár mögött, és a megjelenő alak láttán izgalom hullámzott át a tömegen.

Ötvenes férfi volt – egyenes hátú, királyi tartású alak átható tekintettel. Fehér reverendát, arany vállkendőt és hímzett *cingulum*ot viselt, a fején a drágaköves pápai *mitra preciosa*. Kitárt karral közeledett a gyülekezethez, szinte lebegni látszott, ahogy az oltár felé indult.

– Ő az – suttogta lelkesen Marco. – XIV. Ince pápa.

XIV. Ince pápának nevezi magát? Ávila tudta, hogy a palmariánusok az 1978-ban meghalt VI. Pálig ismerik el törvényesnek a római pápákat.

– Éppen időben érkeztünk – közölte Marco. – Most fog szentbeszédet mondani.

A pápa a megemelt oltár közepe felé tartva elhaladt a szószék mellett, és lelépett az emelvényről a gyülekezet szintjére. Megigazította a nyakában a mikrofont, széttárta a tenyerét, és melegen elmosolyodott.

– Jó napot – intonálta suttogva.

A gyülekezet dörögve válaszolt. – Jó napot!

A pápa eltávolodva az oltártól még közelebb ment a hívőkhöz.

– Az imént felolvasást hallottunk Márk evangéliumából – kezdte. – Személyesen választottam ki ezt a szakaszt, mert a megbocsátásról szeretnék beszélni.

A pápa Ávilához lépett, és megállt mellette, de nem tekintett le rá. Ávila feszengve pillantott Marcóra, aki izgatottan bólintott.

– Mindannyian küszködünk a megbocsátással – mondta a pápa a gyülekezetnek. – Mégpedig azért, mert vannak idők, amikor megbocsáthatatlannak tűnik az, amit ellenünk vétettek. Amikor valaki ártatlan embereket öl meg színtiszta gyűlöletből, azt kell-e tennünk, amit egyes felekezetek tanítanak nekünk, és odatartani a másik orcánkat is? – Halálos csend lett a templomban, és a pápa még jobban lehalkította a hangját. –

Amikor egy kereszténységellenes szélsőséges bombát robbant a reggeli misén a sevillai székesegyházban, és az a bomba ártatlan anyákat és gyermekeket öl, hogyan várhatnának tőlünk megbocsátást? Bombát robbantani háborús cselekedet. Háború, de nemcsak a katolikusok ellen. Nemcsak a keresztények ellen. Hanem háború a jóság ellen… maga Isten ellen!

Ávila lehunyta a szemét, megpróbálva szabadulni annak a borzalmas napnak az emlékeitől, a haragtól és a nyomorúságtól, amely azóta háborgatja a lelkét. De nőttön-nőtt benne a düh, és ekkor hirtelen megérezte, hogy a pápa gyengéden a vállára teszi a kezét.

Ávila szeme felpattant, de a pápa még mindig nem nézett rá. Mégis erőt adó és megnyugtató volt az érintése.

– Ne feledkezzünk meg a mi vörös terrorunkról sem – folytatta a pápa, továbbra is Ávila vállán tartva a kezét. – A polgárháború idején Isten ellenségei templomokat és kolostorokat gyújtottak fel, több mint hatezer papot gyilkoltak le, apácák százait kínozták meg arra kényszerítve a nővéreket, hogy lenyeljék a rózsafüzérüket, mielőtt megerőszakolták őket és bányaaknákba vetették a testüket. – Szünetet tartott, hogy megemészthessék a szavait.

– Ez a fajta gyűlölet nem tűnik el az idők múltával, hanem gennyedzik, erősödik, várja, hogy újra belobbanjon és növekedjen, akár a rák. Barátaim, figyelmeztetlek benneteket, a gonosz egészben fal fel minket, ha nem állítunk szembe erőt az erejével. Sohasem győzhetjük le a gonoszt, ha a „megbocsátás” a csatakiáltásunk.

Igaza van, gondolta Ávila, aki a saját bőrén tapasztalta meg a katonaságnál, hogy a „puha kéz” a fegyelmezetlenséggel szemben egyenes út a fegyelmezetlenség terjedéséhez.

– Hiszem – folytatta a pápa –, hogy egyes esetekben veszélyes lehet a megbocsátás. Amikor megbocsátunk a gonosznak a világban, azzal engedélyt adunk a gonosznak, hogy növekedjen és terjedjen. Amikor a könyörület cselekedetével válaszolunk egy háborús cselekedetre, felbátorítjuk ellenségeinket, hogy további erőszakos tetteket kövessenek el. Eljön az idő, amikor azt kell tennünk, amit Jézus tett, amikor felborogatva a pénzváltók asztalait azt kiáltotta: „Ez tűrhetetlen!”

Egyetértek, szerette volna kiáltani Ávila, miközben a gyülekezet helyeslően bólogatott.

– De teszünk-e valamit? – kérdezte a pápa. – Kiáll-e a katolikus egyház Rómában, ahogy Jézus kiállt? Nem, nem áll ki. Ma, amikor a legsötétebb gonosszal nézünk szembe a világban, nincs más eszközünk, mint a megbocsátásra, a szeretetre és az együttérzésre való képesség. És ezzel felbátorítjuk a gonoszt. Az ellenünk ismételten elkövetett bűnökre válaszul óvatosan és politikailag korrekt nyelven hangot adunk aggodalmainknak, emlékeztetjük egymást arra, hogy a gonosz ember csak azért gonosz, mert nehéz gyerekkora volt, szegénységben nőtt fel vagy el kellett szenvednie, hogy bűnöket követtek el a szerettei ellen… tehát nem ő tehet a gyűlöletéről. Én azt mondom, elég! A gonosz az gonosz! Mindannyiunknak nehéz az élet!

A gyülekezet spontán éljenzésben tört ki, amelyet Ávila még sohasem tapasztalt katolikus misén.

– Azért választottam mára a megbocsátást – folytatta a pápa, továbbra is Ávila vállán nyugtatva a kezét –, mert egy különleges vendég ül a sorainkban. Szeretném megköszönni Luis Ávila tengernagynak, hogy megáld minket a jelenlétével. Ő a spanyol katonaság köztiszteletben álló, kitüntetett tagja, és szembekerült az elgondolhatatlan gonosszal. Mint mi, valamennyien, ő is küszködik a megbocsátással.

Mielőtt még Ávila tiltakozhatott volna, a pápa élethű beszámolót adott Ávila küzdelmeiről – a családja elvesztéséről egy terroristatámadásban, az alkoholizmusba menekülésről és végül a kudarcot vallott öngyilkossági kísérletéről. Ávila első reakciója a Marco iránt érzett harag volt, amiért visszaélt a bizalmával, ám most, hogy ilyen módon hallgatta meg újra a saját történetét, furcsán megerősödve érezte magát. Nyilvános elismerése volt annak, hogy a gödör mélyére került, de valami csoda folytán túlélte.

– A magam részéről arra hajlok – jelentette ki a pápa –, hogy Isten beavatkozott Ávila tengernagy életébe, és megmentette őt… egy magasabb cél érdekében.

Azzal XIV. Ince, a palmariánus pápa megfordult, és most először letekintett Ávilára. A férfi mélyen ülő szemének pillantása Ávila lelkébe hatolt, és olyan erő villanyozta fel,

amelyet már évek óta nem érzett.

– Ávila tengernagy – mondta a pápa –, hiszem, hogy a téged ért tragikus veszteségre nincs bocsánat. Hiszem, hogy a benned fortyogó harag, a bosszú jogos vágya nem fojtható el azzal, ha odatartod a másik orcád. Nem is kell, hogy így legyen! A fájdalmad lesz a katalizátora a saját megváltásodnak. Azért vagyunk itt, hogy támogassunk! Hogy szeressünk! Hogy melléd álljunk, és segítsünk átalakítanod a haragod olyan erővé, amely tenni tud a jóért a világban! Dicsértessék az Úr!

– Dicsértessék! – zúgta a gyülekezet.

– Ávila tengernagy – folytatta a pápa még áthatóbban mélyesztve belé a tekintetét –, mi a jelmondata a spanyol armadának?

– *Pro Deo et patria* – vágta rá Ávila.

– Igen, *Pro Deo et patria*. Istenért és a hazáért. Mindannyiunknak megtiszteltetés egy kitüntetett tengerésztiszt mai jelenléte, aki jól szolgálta a hazáját. – A pápa előrehajolt. – De... mi van Istennel?

Ávila a férfi szemébe nézett, és hirtelen megingott.

– Még nem ért véget az életed, tengernagy – suttogta a pápa. – Még nem végeztetett el a munkád. Ezért mentett meg Isten. A küldetés, amelyre felesküdtél, csak félig teljesült. Szolgáltad a hazát, igen... de még nem szolgáltad Istent!

Ávila úgy érezte, mintha golyót kapott volna.

– Béke legyen veletek – hirdette ki a pápa.

– És a te lelkeddel! – válaszolta a gyülekezet.

Ávilát egyszerre magába nyelte a jóakarók tengere, olyan támogatást árasztva rá, amilyenben még sohasem volt része. Kereste a hívők szemében a szektás fanatizmus jeleit, de csak derűlátást, jóakaratot és őszinte szenvedélyt látott, hogy végezzék Isten munkáját... pontosan azt, ismerte fel Ávila, ami belőle hiányzott.

Attól a naptól fogva, Marco és az új barátai segítségével, Ávila megkezdte hosszú útját kifelé a kétségbeesés feneketlen verméből.

Folytatta a szigorú gyakorlatokat, egészségesen étkezett, és, ami a legfontosabb, újra felfedezte a hitet.

Hónapok múltán, amikor véget ért a fizioterápia, Marco

megajándékozta Ávilát egy bőrkötéses Bibliával, amelyben vagy egy tucat szakaszt megjelölt.

Ávila találomra odalapozott néhányhoz.

RÓM 13.4
Mert Isten szolgája,
bosszúálló a haragra annak,
aki gonoszt cselekszik.

ZSOLT 94.1
Uram, bosszúállásnak Istene!
Bosszúállásnak Istene, jelenj meg!

2TIM 2.3
Te azért a munkának terhét hordozzad,
mint a Jézus Krisztus jó vitéze.

– Emlékezz erre – mondta mosolyogva Marco. – Amikor felüti fejét a gonosz a világban, Isten más és más módon ér el mindannyiunkat, hogy beteljesítsük akaratát itt a földön. Nem a megbocsátás az egyetlen út a megváltáshoz.

Ötvennyolcadik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

AKÁRKI VAGY, JELENTKEZZ TOVÁBBRA IS!

A monte@iglesia.org önjelölt civil személy vagy szervezet elképesztő mennyiségű belső információt osztott meg ma este a ConspiracyNet.com-mal.

Köszönjük!

Mivel a „Monte" által közölt adatok egészen eddig rendkívüli megbízhatóságról és bennfentességről tanúskodtak, nyugodt szívvel terjesztjük elő a kérésünket:

MONTE — AKÁRKI VAGY —, HA BÁRMILYEN INFORMÁCIÓD VAN KIRSCH MEGSZAKÍTOTT PREZENTÁCIÓJÁRÓL, KÉRLEK, OSZD MEG VELÜNK!

#wheredowecomefrom

#wherearewegoing

Mindenki nevében a ConspiracyNet-től

Köszönjük!

Ötvenkilencedik fejezet

Robert Langdon az utolsó nagyobb szekciót vizsgálta Edmond könyvtárában, egyre halványuló reménnyel. Odakint még hangosabb lett a szirénázás, majd közvetlenül a Casa Milà előtt hirtelen abbamaradt. A manzárd kis ablakain át Langdon látta a rendőrautók villogó fényeit.

Csapdába estünk, jött rá. *Meg kell találnunk azt a negyvenhét betűs jelszót, mert innen nincs más kiút.*

Sajnos Langdon eddig még egy verseskötettel sem találkozott.

Az utolsó szekció polcai mélyebbek voltak a többinél; úgy tűnt, hogy Edmond itt tartotta a gyűjteménye nagy méretű művészeti albumait. Ahogy Langdon sietve végigfutott a címeken, látta, hogy a kötetek Edmondnak a legmenőbb és legújabb kortárs művészet iránti szenvedélyét tükrözik.

Serra… Koons… Hirst… Bruguera… Basquiat… Banksy… Abramović…

Aztán egyszerre kisebb méretű könyvek jöttek, és Langdon azt remélte, hogy itt lesz a költészet.

De nem.

Ezek a munkák az absztrakt művészetről írott elemzések és kritikák voltak, köztük néhány olyan címmel, amelyet Edmond elküldött Langdonnak, hogy olvassa el.

Mit nézel?

Miért nem alkothatta ezt egy ötéves gyerek

Hogyan éljük túl a modern művészetet

Éppen azzal próbálkozom, gondolta Langdon gyorsan továbbhaladva a következő szekció polcaihoz.

Modern képzőművészeti könyvek. Langdon első pillantásra felismerte, hogy ezt a részt egy korábbi periódusnak szentelték. *Legalább visszafelé megyünk az időben… közeledve ahhoz a művészethez, amit én is értek.*

Langdon tekintete gyorsan végigfutott a könyvgerinceken, kritikai összkiadásokat és életrajzokat azonosítva az impresszionistákról, kubistákról és szürrealistákról, akik 1870 és 1960 között elkápráztatták a világot a művészet teljesen új meghatározásával.

Van Gogh… Seurat… Picasso… Munch… Matisse… Magritte… Klimt… Kandinsky… Johns… Hockney… Gauguin… Duchamp… Degas… Chagall… Cézanne… Cassatt… Braque… Arp… Albers…

Ez a szakasz egy építészeti bordaívnél ért véget, és Langdon most a könyvtár utolsó polcai előtt találta magát. Az itteni kötetek olyan művészekhez kapcsolódtak, akiket Edmond Langdon jelenlétében szívesen nevezett a „dögunalmas fehér pasasok iskolájának" – lényegében ide számított mindent, ami a 19. század közepi modernista mozgalmat megelőzte.

Edmonddal ellentétben Langdon éppen itt érezte magát otthon, a régi mesterektől körülvéve

Vermeer… Velázquez… Tiziano… Tintoretto… Rubens… Rembrandt… Raffaello… Poussin… Michelangelo… Lippi… Goya… Giotto… Ghirlandaio… El Greco… Dürer… Da Vinci… Corot… Caravaggio… Botticelli… Bosch…

Az utolsó polc végét egy üvegvitrin uralta, nehéz zárral. Langdon belesve az üvegen egy antiknak tűnő bőrdobozt látott – mintha egy nagy, öreg könyvnek a védőtokja lenne. A szöveget a tokon alig lehetett kivenni, de Langdon eleget látott ahhoz, hogy megfejtse a kötet címét.

Istenem, gondolta, amikor rájött, miért van elzárva ez a könyv a látogatók keze elől. *Valószínűleg egy vagyont érhet.*

Langdon tudta, hogy léteznek nagyon ritka korai kiadások ezekből a legendás remekekből.

Nem csodálom, hogy Edmond megszerezte, gondolta, visszaidézve, hogy Edmond egyszer úgy beszélt a brit művészről, mint „az egyedüli premodern, akinek volt képzelőereje". Langdon nem értett vele egyet, de azt meg tudta érteni, miért rajong érte Edmond. Ebben a vonatkozásban rokon lelkek voltak.

Langdon leguggolt, és az üvegen át kibetűzte az arany dombornyomást: *The Complete Works of William Blake*.

William Blake, morfondírozott Langdon. *Az 1800-as évek Edmond Kirsch-e.*

Blake rendhagyó lángelme volt – sokoldalú tehetség, akinek festői stílusa oly mértékben megelőzte a korát, hogy egyesek szerint csodás módon megálmodta a jövőt. Szimbólumokkal terhes, vallásos illusztrációin angyalokat, démonokat ábrázolt, Sátánt és Istent, mitikus teremtményeket, bibliai jeleneteket és az istenségek panteonját, amelyet saját spirituális látomásaiból alkotott meg.

És ahogy Kirsch, úgy Blake is szeretett kihívásokat intézni a kereszténységhez.

Ez a gondolat volt a szikra Langdon számára.

William Blake.

Elakadt a lélegzete.

Mivel a képzőművészek körében találkozott vele, Langdon majdnem megfeledkezett egy sorsdöntő tényről a rejtélyes géniusszal kapcsolatban.

Blake nemcsak festő és illusztrátor volt…

Hanem termékeny költő is.

Langdonnak egy pillanatra meglódult a szívverése. Blake költészetének jó részében olyan forradalmi ideák fogalmazódtak meg, amelyek tökéletesen egybecsengtek Edmond nézeteivel. Sőt Blake legszélesebb körben ismert aforizmái – a pokol közmondásai *A Menny és Pokol házasságá*ban – közül egyiket-másikat akár maga Edmond is írhatta volna.

MINDEN VALLÁS EGY
NINCS TERMÉSZETES VALLÁS

Langdonnak most eszébe jutott, mit mondott Edmond a kedvenc verssoráról Ambrának: „prófécia”. Langdon tudta, hogy nincs még egy költő a történelemben, akit olyan joggal lehet prófétának nevezni, mint William Blake-et, aki az 1790-es években ezt a két sötét, baljós költeményt vetette papírra:

AMERIKA: JÖVENDÖLÉS
EURÓPA: JÖVENDÖLÉS

Langdonnak megvoltak ezek a művek – elegáns facsimile-kiadásban, Blake kézírásával és illusztrációival.

Langdon a testes bőrtokkal szemezett a vitrinben.

Blake „próféciáinak" eredeti kiadásai nagy formátumú, illuminált szövegekkel jelentek meg!

Langdon feltámadó reménnyel kuporodott le ismét a vitrin előtt, úgy sejtve, hogy a bőrtok tartalmazhatja azt, amiért idejöttek Ambrával – a verssort a negyvenhét betűs próféciával. Már csak egy kérdés maradt: megjelölte-e valahogy Edmond a kedvenc sorát?

Langdon megfogta és maga felé húzta a vitrinajtó nyitógombját.

Zárva.

A csigalépcső felé pillantott, azon töprengve, ne szaladjon-e fel, hogy megkérje Winstont, futtasson le egy keresést William Blake költeményein. A szirénák iménti zaját most egy helikopter távoli kelepelése váltotta fel, amelyhez kiáltások társultak a lépcsőházból, Edmond ajtaja előtt.

Itt vannak.

Langdon megvizsgálta a vitrint, és feltűnt neki a modern, múzeumi UV-üveg halványzöld színezése.

Lekapta magáról a kabátot, az üveghez tartotta, oldalt fordult, és habozás nélkül belevágta a könyökét a vitrinbe. Tompa reccsenéssel betört az ajtó üvege. Langdon óvatosan benyúlt a szilánkos résen, és elfordította a zárat. Aztán kinyitotta az ajtót, és vigyázva kiemelte a bőrtokot.

Amikor le akarta tenni a padlóra, megérezte, hogy valami nincs rendben. Nem volt elég nehéz. Blake összes műveinek szinte semmi súlya.

Langdon letette a tokot, és felemelte a fedelét.

Azt látta, amitől félt… üres volt.

Fújt egyet, és az üres tokot bámulta. *Hol az ördögben van Edmond könyve?!*

Langdon már vissza akarta csukni, amikor észrevette, hogy valami szokatlant ragasztottak a belső fedélre – egy elegáns, dombornyomott kártyát.

Langdon elolvasta a szöveget.

Aztán a legteljesebb hitetlenkedéssel újraolvasta.

A következő másodpercekben felrohant a spirális lépcsőn a tetőre.

Ugyanabban a pillanatban a madridi Királyi Palota emeletén Suresh Bhalla, az elektronikai biztonság igazgatója csendben benyomult Julián herceg magánlakosztályába. Miután megtalálta a digitális fali széfet, beütötte a felülíró kódot, amely vészhelyzet esetére szolgált.

Kinyílt a széf.

Suresh meglátta a két mobilt – az egyik Julián hercegnek a palota által kiadott biztonságos okostelefonja volt, a másik egy iPhone, amely valószínűleg Valdespino püspöké.

Kivette az iPhone-t.

Tényleg ezt teszem?

Felidézte magában monte@iglesia.org üzenetét:

meghekkeltem valdespino mobilját.
veszélyes titkai vannak.
a palotának bele kellene néznie az sms-eibe.
most.

Suresh azon tűnődött, milyen titkokat rejthetnek a püspök szöveges üzenetei… és miért döntött úgy az informátor, hogy leadja a tippet a királyi palotának.

Lehetséges, hogy védelmezni akarja a palotát, csökkentve a járulékos kárt?

Suresh csak abban volt biztos, hogy ha itt a királyi családot veszélyeztető információk vannak, arról neki tudnia kell.

Már fontolóra vette, hogy a vészhelyzetre hivatkozva engedélyt szerez, de a PR-kockázat és az időveszteség ellene szólt. Suresh szerencsére diszkrétebb és kézenfekvőbb eszközökkel is rendelkezett.

Bekapcsolta Valdespino mobilját, és a kijelző megvilágosodott.

Jelszóval lezárva.

Nem gond.

– Hé, Siri – mondta Suresh a szája elé tartva a telefont. – Mennyi az idő?

A telefon lezárt módban is megjelenítette az órát. Suresh lefuttatott egy sor egyszerű parancsot az órás képernyőn – új

időzónát adott meg az órának, azt kérve, hogy ezt az időzónát ossza meg sms-ben, adjon hozzá egy fotót, aztán a szöveges üzenet elküldése helyett lenyomta a Home gombot.

Katt.

Megnyílt a telefon. *Köszönet a YouTube-nak ezért a kis trükkért*, gondolta Suresh, és az iPhone-tulajdonosok még azt hiszik, hogy a jelszavuk megvédi őket. Sureshnek most már teljes hozzáférése volt Valdespino telefonjához. Biztos volt abban, hogy trükközve az iCloud-mentéssel, helyre kell állítani Valdespino törölt üzeneteit.

Így nem is lepte meg, hogy az üzenetlista üres volt.

Egyetlen sms-t kivéve, konstatálta Suresh: a bejövő üzenet két órával ezelőtt érkezett egy ismeretlen számról.

Suresh rákattintott, és elolvasta a háromsoros üzenetet. Egy pillanatig azt hitte, hogy csak képzelődik.

Ez nem lehet igaz!

Suresh újra elolvasta az üzenetet. A szöveg kétségbevonhatatlanul bizonyította Valdespino bűnrészességét az égbekiáltó felségárulásban és csalásban.

Hogy az arroganciáról már ne is beszéljünk, gondolta Suresh elképedve: az idős pap olyannyira sebezhetetlennek érezte magát, hogy gondtalanul kommunikált ebben a formában.

Ha ez az üzenet nyilvánosságra kerül…

Suresht megborzongatta a lehetőség, és azonnal rohant megkeresni Mónica Martínt.

Hatvanadik fejezet

Az EC145 helikopter alacsonyan repült a város felett, és Díaz ügynök a lenti fényeket bámulta. Dacára a kései órának a legtöbb lakás ablakából televíziók és számítógépek villódzó fénye szűrődött ki halvány, kékes derengésbe vonva az utcákat.

Az egész világ figyel.

Ez idegessé tette. Érezte, hogyan csúsznak ki az események növekvő sebességgel az irányítás alól, és attól félt, hogy ez a súlyosbodó válság nyugtalanító végkifejlet felé robog.

Az előtte ülő Fonseca ügynök kiabálva mutatott egyenesen előre a távolban. Díaz bólintott, azonnal meglátva a célpontot.

Nehéz volna eltéveszteni.

A rendőrautók kék villogójának pulzáló fényei jól kivehetők voltak.

Te jó ég!

Pontosan az történt, amitől Díaz tartott: a Casa Milàt körülvették a helyi rendőrség kocsijai.

A barcelonai hatóságok egy névtelen bejelentésre mozdultak meg, miután Mónica Martín közölte a sajtóval a Királyi Palota nyilatkozatát.

Robert Langdon elrabolta Spanyolország leendő királynéját.

A palota a közvélemény segítségét kéri a felkutatásukban.

Díaz tudta, hogy ez szemenszedett hazugság. *A saját szememmel láttam, hogy együtt hagyták el a Guggenheimet.*

Bár Martín csele bejött, elképesztően veszélyes játszmát indított el. Nyilvános embervadászat a helyi hatóságok bevonásával – nemcsak Robert Langdon, hanem a jövendő királyné után is, aki most jó eséllyel keresztűzbe kerül egy rakás amatőr helyi zsaru között. Ha a palota a leendő királyné biztonságát tartaná szem előtt, egyértelműen nem ezt az utat választja.

Garza parancsnok nem engedte volna, hogy a helyzet idáig

eszkalálódjon.

Garza letartóztatása kész rejtély volt Díaz előtt, aki biztosra vette, hogy a parancsnok ellen felhozott vádak épp olyan légből kapottak, mint a Langdon elleniek.

Fonseca azonban hívást kapott, és parancsokat.

Parancsokat Garza feje felett.

Ahogy a helikopter közeledett a Casa Milàhoz, Díaz ügynök felmérte a lenti színteret, és rájött, hogy nincs helyük landolni. A széles sugárút és az épület előtti tér tele volt a média közvetítőkocsijaival, rendőrautókkal és bámészkodók tömegével.

Díaz lenézett a Casa Milà híres tetejére – egy hullámzó, fekvő nyolcas lejtős gyalogjárókkal és lépcsőkkel az épület tetején kanyarogva, ahonnét Barcelona lélegzetelállító látképe tárult a nézők elé… és ahonnét alátekinthettek a két fényaknán át a belső udvarok mélyébe.

Ott nem tudunk leszállni.

A hegyes-völgyes tetőfelületből ráadásul mindenütt Gaudí kéményei emelkedtek ki, amelyek futurisztikus sakkfigurákra emlékeztettek – a sisakos őrszemek állítólag annyira megragadták a filmes George Lucas képzeletét, hogy a mintájukra alkotta meg a birodalmi rohamosztagosokat a *Csillagok háborújá*ban.

Díaz távolabb tekintett, hogy felmérje a szomszédos háztetőket mint lehetséges leszállóhelyeket, de hirtelen megakadt a szeme egy váratlan jelenésen a Casa Milà tetején.

Egy kis alak a hatalmas szobrok között.

A tetőszéli korlátnál álló ember fehér ruhát viselt, amely szinte világított a téren gyülekező média felfelé irányuló fényeiben. A jelenés egy pillanatra a pápát juttatta Díaz eszébe, aki a Szent Péter tér feletti balkonról szólt a lent gyülekező hívekhez.

De ez nem a pápa volt.

Hanem egy gyönyörű nő egy nagyon ismerős, fehér ruhában.

Ambra Vidal semmit sem látott a média vakító fényeitől, de hallotta a közeledő helikoptert és tudta, hogy fogy az idő.

Kétségbeesetten hajolt át a korláton, és megpróbált lekiabálni az alant rajzó sajtósoknak.

A szavai elvesztek a helikopter rotorjainak fülsiketítő zajában.

Winston megjósolta, hogy a televíziós stábok abban a pillanatban fölfelé irányozzák a kamerákat, amint meglátják Ambrát a tető szélén. Valóban ez történt, ám Ambra tudta, hogy Winston terve mégis csődöt mondott.

Egy szavamat sem hallják!

A Casa Milà teteje túl magasan volt az utcai forgalom és káosz felett. A helikopter zúgása most végképp azzal fenyegetett, hogy elnyom minden más hangot.

– Nem raboltak el! – üvöltötte még egyszer Ambra teli torokból. – A Királyi Palota nyilatkozata Robert Langdonról téves volt! Nem vagyok túsz!

Ön Spanyolország leendő királynéja, emlékeztette Winston másodpercekkel ezelőtt. *Ha lefújja az embervadászatot, a hatóságok azonnal leállnak. Teljes zavart fog kelteni a nyilatkozata. Senki sem tudja majd, melyik parancsot kövesse.*

Ambra egyetértett Winstonnal, de szavai elvesztek a lármás tömeg felett köröző gép zajában.

Hirtelen mennydörgő üvöltés reszkettette meg az eget. Ambra elugrott a korláttól, ahogy a helikopter közelebb ereszkedett és egyszer csak megállt, közvetlenül a feje fölött lebegve. Kinyílt a géptörzs ajtaja, és két ismerős arc meredt rá feszülten – Fonseca és Díaz ügynöké.

Ambra elszörnyedve látta, hogy Fonseca ügynök felemel valamilyen eszközt, amelyet egyenesen a fejére irányozott. Egy pillanatig a legfurcsább gondolatok rohanták meg. *Julián holtan akar látni. Meddő nő vagyok. Nem adhatok neki örököst. Az egyetlen menekvés az eljegyzésünkből, ha megölet.*

Ambra hátratántorodott, el a fenyegetőnek tűnő eszköztől, az egyik kezében Edmond telefonját szorongatva, a másikkal kapaszkodó után nyúlva. De ahogy hátralépett, mintha kiszaladt volna a lába alól a talaj. Egy pillanatig csak a levegőt érezte ott, ahol szilárd burkolatra számított. A teste kicsavarodott, ahogy megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, de oldalra dőlt egy rövid lépcsősoron.

Estében beverte a bal könyökét, de nem érzett fájdalmat. Ambra Vidal minden figyelme arra a tárgyra összpontosult, amely most kirepült a kezéből – Edmond nagyméretű, türkiz

mobiltelefonjára.

Jaj, istenem, ne!

Elborzadva nézte, ahogy a telefon végigszánkázik a kövön és lefelé pattog a lépcsőn a tető széle felé, ahol nyolcemeletnyi mélységben tátong az épület belső udvara. A mobil után vetette magát, de az eltűnt a védőkerítés alatt, és lebucskázott a mélybe.

A kapcsolatunk Winstonnal…

Ambra utánamászott, és a korláthoz érve még látta, ahogy Edmond telefonja az előcsarnok elegáns kőpadlója felé zuhan, ahol egy éles csattanással üveg- és fémzápor kíséretében szétrobbant.

És vele együtt eltűnt Winston is.

A lépcsőn fölvágtázó Langdon kirontott a toronyból a Casa Milà tetejére. Fülsiketítő zajban és káoszban találta magát. Egy helikopter lebegett nagyon alacsonyan az épület mellett, és Ambra sehol sem volt látható.

Langdon szédülten pásztázta a teret. *Hová lett?* Már el is felejtette, milyen bizarr hely ez a tető – szabálytalan mellvédek… meredek lépcsők… kőkatonák… feneketlen vermek.

– Ambra!

Amikor végre megpillantotta, rettegés fogta el. Ambra Vidal a földön hevert a belső udvar legszélén.

Ahogy Langdon szaladni kezdett felé az akadályokon át, egy golyó éles sziszegését hallotta a feje felett, amely a háta mögött becsapódott valahova.

Jézusom! Langdon térdre rogyott, és úgy mászott tovább, miközben két újabb golyó süvített el fölötte. Egy pillanatig azt hitte, hogy a helikopterből lőnek rá, de Ambra felé kúszva látta, hogy fegyveres rendőrök rajzanak ki egy másik tornyocskából a tető túlsó végén.

Meg akarnak ölni, jött rá. *Azt hiszik, hogy elraboltam a leendő királynét!* Ambra bejelentése a tetőről nyilván nem talált meghallgatásra.

Langdon már csak tíz méterre volt Ambrától, amikor észrevette, hogy vérzik a nő karja. *Te jó ég, meglőtték!*

Újabb golyó repült el a feje fölött, és ekkor Ambra

belekapaszkodott a belső udvarra néző mélységet körülkerítő korlátba. Megpróbálta felhúzni magát.

– Maradjon fekve! – kiáltotta Langdon Ambrához kúszva, és védelmezőn fölé hajolt. Felnézett a sisakos rohamosztagos figurákra, akik néma őrszemként strázsáltak a tetőn.

Fentről fülsiketítő morajlást hallott, és rohamokban támadott a szél, ahogy a helikopter leereszkedett, és a világítóudvar fölött lebegve eltakarta őket a rendőrök szeme elől.

– *¡Dejen de disparar!* – bömbölte egy felerősített hang a helikopterből. – *¡Enfunden las armas!* – Ne lőjenek! Tegyék el a fegyvereket!

Közvetlenül Langdon és Ambra előtt Díaz ügynök guggolt a gép nyitott ajtajában; az egyik lábát kitámasztva egyensúlyozott, és feléjük nyújtotta a karját.

– Szálljanak be! – kiáltotta.

Langdon érezte, hogy Ambra összerándul.

– MOST! – üvöltötte túl Díaz a rotorokat.

Az ügynök a biztonsági korlátra mutatott, arra ösztökélve őket, hogy másszanak fel rá, fogják meg a kezét, és egy rövid ugrás után a mélység felett már a gépen is legyenek.

Langdon egy másodperccel tovább habozott a kelleténél.

Díaz kiragadta a szócsövet Fonseca kezéből, és egyenesen Langdon arcára irányozta.

– PROFESSZOR, AZONNAL SZÁLLJANAK BE A HELIKOPTERBE! – Az ügynök hangja mennydörgött. – A HELYI RENDŐRSÉGNEK PARANCSA VAN, HOGY LŐJÉK LE! MI TUDJUK, HOGY NEM RABOLTA EL MS. VIDALT! AZONNAL FEL KELL SZÁLLNIUK, MIELŐTT MEGÖLNEK VALAKIT!

Hatvanegyedik fejezet

Az üvöltő szélben Ambra érezte, hogy Langdon karja felemeli és Díaz ügynöknek a helikopterből kinyújtott keze felé kormányozza.

Túl kábult volt ahhoz, hogy tiltakozzon.

– Vérzik! – kiáltotta Langdon, ahogy utánakapaszkodott.

A helikopter felemelkedve eltávolodott a hullámos tetőtől, ott hagyva a rendőrök kis csapatát, akik összezavarodva bámultak fel az égre.

Fonseca behúzta az ajtót, majd előrement a pilótához. Díaz Ambrához fordult, hogy megvizsgálja a karját.

– Csak egy horzsolás – mondta a nő tompa hangon.

– Hozom az elsősegélydobozt. – Díaz elindult a kabin végébe.

Langdon leült Ambrával szemben, háttal a menetiránynak. Most, hogy egyszerre magukra maradtak, elkapta Ambra pillantását, és megkönnyebbülten rámosolygott.

– Örülök, hogy jól van.

Ambra csak egy erőtlen bólintással reagált, de mielőtt köszönetet mondhatott volna Langdonnak, a professzor előrehajolt az ülésen, és izgatottan suttogni kezdett.

– Azt hiszem, megtaláltam a titokzatos verset – állította reményt tükröző tekintettel. – William Blake. Nem mintha lenne példány Blake összes műveiből Edmond könyvtárában… de Blake sok költeménye jövendölés! – Langdon kinyújtotta a kezét. – Adja ide Edmond telefonját! Megkérem Winstont, hogy keressen negyvenhét betűs verssorokat Blake műveiben.

Ambra a nyitott tenyerére nézett, és bűntudat fogta el. Megfogta Langdon kezét.

– Robert – mondta gyászos sóhajjal –, elvesztettem Edmond telefonját. Leesett a tetőről.

Langdon rámeredt, és Ambra látta, hogy kifut a vér az arcából. *Sajnálom, Robert*. Látta, hogy Langdon nehezen dolgozza fel a

hírt, és főként azt, mihez kezdenek Winston nélkül.

A pilótafülkében Fonseca a telefonjába kiabált.

– Ismétlem, mindketten itt vannak épségben a fedélzeten. Készítsék elő a gépet a madridi útra. Kapcsolatba lépek a palotával és riasztom…

– Ne fáradjon! – kiáltotta oda Ambra az ügynöknek. – Nem megyek a palotába!

Fonseca letakarta a telefont, és hátrafordult.

– De még mennyire hogy megy! Az volt a parancsom ma estére, hogy őrködjem a biztonsága felett. Nem lett volna szabad elszöknie. Szerencséje van, hogy el tudtam menekíteni.

– Elmenekíteni?! – csattant fel Ambra. – Ha ez menekítés volt, csakis az tette szükségessé, hogy a palota nevetséges hazugságokat mondott Langdon professzorról meg az elrablásomról! Nagyon jól tudja, hogy ez nem igaz! Julián herceg tényleg annyira kétségbe van esve, hogy kész kockáztatni egy ártatlan ember életét? Hogy az én életemről már ne is beszéljünk?

Fonseca csak bámult rá, majd elfordította a fejét.

Díaz ekkor tért vissza az elsősegélydobozzal.

– Ms. Vidal – mondta leülve mellé –, kérem, értse meg, hogy ma este, Garza parancsnok letartóztatásával megszakadt nálunk a parancsnoki lánc. Ennek ellenére tudnia kell, hogy Julián hercegnek semmi köze nem volt a palota által kiadott sajtónyilatkozathoz. Még azt sem erősíthetjük meg, hogy a herceg egyáltalán tud a történtekről. Több mint egy órája nem sikerül elérnünk.

Micsoda? Ambra csak bámult rá.

– Hol van?

– Jelenleg ismeretlen helyen tartózkodik – mondta Díaz –, de amit korábban közölt velünk, az kristálytiszta volt. A herceg azt akarja, hogy ön biztonságban legyen.

– Ha ez igaz – szólt közben Langdon, hirtelen kiszakadva a gondolataiból –, akkor nagy hiba a palotába vinni Ms. Vidalt.

Fonseca nekitámadt.

– Mit beszél?!

– Nem tudom, kitől kapja most a parancsokat, uram – mondta Langdon –, de ha a herceg valóban a menyasszonya biztonságát

tartja szem előtt, akkor azt javaslom, hogy jól figyeljen rám. – Szünetet tartott, majd határozottabb hangon folytatta. – Edmond Kirscht azért gyilkolták meg, hogy ne hozhassa nyilvánosságra a felfedezését. És akárki hallgattatta is el, nem áll le addig, amíg nem teljesült a célja.

– Már teljesült – felelte gúnyosan Fonseca. – Edmond halott.

– De a felfedezése nem – válaszolta Langdon. – Edmond prezentációja még nagyon is megvan, és a világ elé tárható.

– Ezért mentek el a lakására – ismerte fel Díaz. – Mert azt hiszik, hogy kiadhatják.

– Pontosan – mondta Langdon. – És ettől váltunk célpontokká. Nem tudom, ki fabrikálta azt a sajtónyilatkozatot, amely szerint Ambrát elrabolták, de az nem kérdés, hogy az illető mindenáron meg akar minket állítani. Tehát, ha maga is tagja annak a csoportnak, amelyik megpróbálja örökre eltemetni Edmond felfedezését, akkor egyszerűen csak lökjön ki bennünket Ms. Vidallal a helikopterből, amíg még megteheti.

Ambra úgy nézett Langdonra, mintha azt gyanítaná, hogy elment az esze.

– Ellenben – folytatta Langdon –, ha ön felesküdött Guardia Real-ügynökként védelmezi a királyi családot, beleértve Spanyolország jövendő királynéját is, akkor fel kell ismernie, hogy pillanatnyilag nincs veszélyesebb hely Ms. Vidal számára, mint a palota, amelynek legutóbbi nyilatkozata kis híján Ms. Vidal életébe került. – Langdon benyúlt a zsebébe, és elővett egy dombornyomásos kártyát. – Azt javaslom, hogy vigye őt el arra a címre, amelyet ezen a kártyán lát.

Fonseca elvette és homlokráncolva tanulmányozta az elegáns kártyát.

– Ez nevetséges.

– Biztonsági kerítés van az egész birtok körül – mondta Langdon. – A pilótájuk le tud szállni, kitesz négyünket, aztán elrepül, mielőtt bárki észrevenné, hogy ott vagyunk. Ismerem a vezetőt. Ott elrejtőzhetünk, amíg meg nem oldjuk a dolgot. Önök is velünk tarthatnak.

– Nagyobb biztonságban érzem magam egy katonai hangárban a repülőtéren.

– Tényleg bízni akar egy katonai csapatban, amely

valószínűleg ugyanattól a személytől kapja a parancsokat, aki majdnem megölette Ms. Vidalt?

Fonseca megkövült arckifejezése mit sem változott.

Ambra gondolatai már vadul száguldottak, és azon tűnődött, mi lehet a kártyán. Hová akar menni Langdon? Akinek a mostani eltökéltsége azt sejtette, több forog kockán, mint az ő biztonsága. Megújult optimizmust hallott kicsendülni a hangjából, ami arra utalt, még nem adta fel a reményt, hogy valamilyen módon nyilvánosságra tudják hozni Edmond prezentációját.

Langdon visszavette a kártyát Fonsecától, és átadta Ambrának.

– Ezt találtam Edmond könyvtárában.

Ambra megnézte a kártyát, és azonnal tudta, mi az.

Ilyen „kölcsönjegyként" vagy „címkártyaként" ismert elegáns díszítésű kártyát adnak a múzeumi kurátorok az adományozóknak, akik ideiglenesen kölcsönadnak nekik egy műtárgyat. Hagyományosan két egyforma kártya készül – az egyiket köszönetképpen kiteszik a műtárgy mellé a múzeumban, a másikat az adományozó kapja a kölcsönt igazolandó.

Edmond kölcsönadta a Blake-verseskötetét?

A kártya szerint Edmond könyve mindössze néhány kilométerre került a barcelonai lakásától.

– Nem értem – mondta Ambra. – Miért ad kölcsön egy vállalt ateista egy könyvet egy templomnak?

– De nem akármilyen templomnak – vetette ellen Langdon. – Ez Gaudí legtitokzatosabb építészeti mesterműve… – Kimutatott az ablakon a távolba. – És hamarosan Európa legmagasabb temploma lesz.

Ambra észak felé fordította a fejét, és visszanézett a városra.

A távolban – darukkal, állványokkal és az építkezés lámpáival körülvéve – fényesen ragyogtak a Sagrada Família befejezetlen tornyai; az átlyuggatott csúcsívek óriási tengeri szivacsokra emlékeztettek, amelyek az óceán medréből törnek a fény felé.

Gaudí sokat vitatott Basílica de la Sagrada Famíliája több mint egy évszázada épül, kizárólag a hívek magánadományaiból. A hagyományőrzők bírálták organikus formáit és „biomimetikus dizájnját", míg a modernisták ünnepelték strukturális mozgékonyságát és a természeti világot tükröző „hiperbolikus" alakzatait.

– Igaz, hogy szokatlan – mondta Ambra visszafordulva

Langdonhoz –, de akkor is katolikus templom. És ismeri Edmondot.

Ismerem Edmondot, gondolta Langdon. *Tudom, hogy azt hiszi, a Sagrada Família titkos célt és szimbolikát rejt, amely messze túlmutat a kereszténységen.*

A bizarr templom 1882-es alapkőletétele óta összeesküvés-elméletek kaptak szárnyra titkosírásos ajtókról, kozmikus ihletésű, csavarfelületes oszlopokról, jelképekkel terhes homlokzatokról, bűvös négyzetekről, matematikai bevésésekről és kísérteties „csontváz"-konstrukciókról, amelyek határozottan kicsavarodott ízületekre és kötőszövetekre emlékeztettek.

Langdon természetesen tisztában volt ezekkel az elméletekkel, de nem sok hitelt adott nekik. Néhány éve azonban azzal lepte meg Edmond, hogy ő is azon növekvő számú Gaudí-rajongók egyike, akik csendben hiszik, hogy a Sagrada Família eszméje nem keresztény templomként fogant, hanem talán a tudomány és a természet misztikus szentélyének szánták.

Langdon roppant valószínűtlennek találta ezt az elgondolást, és emlékeztette Edmondot, hogy Gaudí hithű katolikus volt, akit olyan nagy becsben tartott a Vatikán, hogy „Isten építészének" nevezte, és még a boldoggá avatása is felmerült. *A Sagrada Família szokatlan tervezése*, győzködte Langdon Kirscht, *nem több, mint Gaudí egyedi, modernista felfogása a keresztény szimbolikáról.*

Edmond csak egy sejtelmes mosollyal válaszolt, mintha egy titkos tudás birtokában volna, amelyet nem akar elárulni.

Újabb Kirsch-rejtély, gondolta most Langdon. *Mint az eltitkolt küzdelme a rákkal.*

– Még ha Edmond kölcsönadta is a könyvet a Sagrada Famíliának – folytatta Ambra –, és még ha meg is találjuk, nem leszünk képesek azonosítani lapról lapra haladva a megfelelő verssort. Azt pedig kétlem, hogy Edmond kiemelővel bejelölte egy felbecsülhetetlen értékű kéziratban.

– Ambra – fordult hozzá Langdon magabiztosan mosolyogva –, nézze meg a kártya hátoldalát.

A nő megfordította a kártyát és elolvasta a hátán a szöveget.

Aztán hitetlenkedve újraolvasta.

Amikor ismét Langdonra emelte a tekintetét, látszott, hogy

visszatért belé a remény.

– Mint mondtam – tette hozzá mosolyogva Langdon –, úgy gondolom, oda kell mennünk.

Ambra lelkesedése ugyanolyan gyorsan enyészett el, ahogy jött.

– Még mindig van egy probléma. Ha meg is találjuk a jelszót…

– Tudom, Edmond telefonja elveszett, ami azt jelenti, hogy nem léphetünk kapcsolatba Winstonnal.

– Igen.

– Úgy vélem, meg tudom oldani ezt a problémát.

Ambra kétkedve nézett rá.

– Hogyan?

– Csak azt kell kiderítenünk, hol van Winston… a tényleges számítógép, amelyet Edmond épített. Ha távolról már nem érhetjük el Winstont, személyesen kell elvinnünk hozzá a jelszót.

Ambra úgy bámult rá, mint egy őrültre.

Langdon folytatta.

– Azt mondta, hogy Edmond egy titkos helyszínen építette meg Winstont.

– Igen, de az a hely bárhol lehet a világon!

– Nem. Itt van Barcelonában. Itt kell lennie. Barcelona az a város, ahol Edmond élt és dolgozott. És ez a mesterséges intelligencia volt a legutóbbi projektje, tehát az egyetlen értelmes következtetés, hogy Edmond itt építette meg Winstont.

– Robert, még ha igaza is van, tűt keres a szénakazalban. Barcelona hatalmas város. Lehetetlen…

– Meg tudom találni Winstont – jelentette ki Langdon. – Biztos vagyok benne. – Elmosolyodott, és kimutatott az alattuk elterülő város fényeire. – Ez őrültségnek hangzik, de Barcelona madártávlati képének látványa segített rájönnöm valamire…

Elakadt a hangja, és kinézett az ablakon.

– Kifejtené ezt? – kérte várakozóan Ambra.

– Előbb kellett volna rájönnöm – mondta Langdon. – Van valami Winstonban… valami idegesítő, ami egész este nem hagyott nyugton. Azt hiszem, végre megfejtettem.

Langdon óvatos pillantást vetett a Guardia-ügynökökre, lehalkította a hangját, és közelebb hajolt Ambrához.

– Megbízik bennem? – kérdezte. – Azt hiszem, meg tudom

találni Winstont. Az a probléma, hogy hiába találjuk meg Winstont, amíg nincs meg Edmond jelszava. Most annak a verssornak az azonosítására kell összpontosítanunk. A Sagrada Família a legnagyobb esélyünk.

Ambra hosszan tanulmányozta Langdont. Aztán hevesen bólintott, és előreszólt: – Fonseca ügynök! Kérem, mondja meg a pilótának, hogy forduljon meg, és most rögtön vigyen minket a Sagrada Famíliához!

Fonseca kicsavarodva az ülésen haragosan meredt rá.

– Ms. Vidal, már megmondtam, hogy parancsunk van…

– Fonseca ügynök – szakította félbe Spanyolország leendő királynéja, előrehajolva és farkasszemet nézve vele –, azonnal vigyenek minket a Sagrada Famíliához, vagy az lesz az első dolgom, miután megérkeztünk, hogy kirúgatom magát.

Hatvankettedik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

ORGYILKOSSZEKTA-KAPCSOLAT!

Hála a monte@iglesia.org újabb tippjének, az imént értesültünk arról, hogy Edmond Kirsch gyilkosa egy ultrakonzervatív, titkos, keresztény szekta, a palmariánus egyház tagja!

Luis Ávilát több mint egy éve, online toborozták soraikba a palmariánusok, és a részvétele ebben a sokat vitatott, vallási-katonai szervezetben magyarázatot ad a tenyerén látható „victor" tetoválásra is.

Ezt a francoista jelképet rendszeresen használja a palmariánus egyház, amelynek egy spanyol országos napilap, az *El Pais* szerint saját „pápája"

van, és olyan könyörtelen vezetőket avatott szentté, mint Francisco Franco és Adolf Hitler!

Nem hisznek nekünk? Nézzenek utána!

Minden egy csodás látomással kezdődött.
1975-ben egy Clemente Domínguez y Gómez nevű biztosítási ügynök azt állította, hogy látomása volt, amelyben maga Jézus Krisztus pápává koronázta.
Clemente felvette a XVII. Gergely pápanevet, szakított a Vatikánnal, és saját bíborosokat nevezett ki. Bár Róma nem ismerte el, ez az új ellenpápa hívek ezreit gyűjtötte maga köré, és hatalmas vagyont szerzett, amelyből egy erődszerű templomot építtetett, nemzetközi terjeszkedésbe kezdett, és több száz palmariánus püspököt szentelt fel a világ különböző részein.
A szakadár palmariánus egyház máig működik saját világközpontjában – egy fallal körülzárt, védett helyen a spanyolországi El Palmar de Troyában, amelyet Krisztus király hegyének neveznek. A palmariánusokat nem ismeri el a római egyház, mégis vonzza az ultrakonzervatív, katolikus híveket.

Hamarosan újabb hírekkel jelentkezünk a szektáról, valamint frissítjük információinkat Antonio Valdespino püspökről, aki szerepet játszhatott a ma esti összeesküvésben.

Hatvanharmadik fejezet

Oké, le vagyok nyűgözve, gondolta Langdon.

Ambra néhány erős szóval rákényszerítette az EC145 helikopter legénységét, hogy egy éles forduló után a Sagrada Família Bazilika felé vegye az irányt.

Ahogy a gép egyenesbe állt és visszaindult a városba, Ambra azt követelte, hogy Díaz ügynök adja kölcsön neki a mobilját, amit a Guardia embere vonakodva meg is tett. Ambra azonnal megnyitotta a böngészőt, és olvasni kezdte a vezető híreket.

– A francba – suttogta, frusztráltan csóválva a fejét. – Megpróbáltam értésére adni a médiának, hogy nem raboltak el. Senki nem hallotta meg.

– Talán csak több idő kell, amíg kikerül – vetette fel Langdon. – Ez kevesebb mint tíz perce történt.

– Elég idejük volt rá – válaszolta Ambra. – Már arról is látok felvételt, hogy a helikopterünk távolodik a Casa Milàtól.

Máris? Langdon néha úgy érezte, hogy a világ túl gyorsan forog a tengelyén. Még emlékezett arra, amikor a „legfrissebb híreket" papírra nyomták és az újságot másnap reggel dobták a küszöbére.

– Apropó – próbált humorizálni Ambra –, úgy tűnik, mi ketten vezető sztori lettünk a világsajtóban.

– Tudtam, hogy nem kellett volna elrabolnom – válaszolta fanyarul Langdon.

– Nem viccelek. De legalább nem mi vagyunk a fő szenzáció. – Átadta a telefont. – Ezt nézze meg!

Langdon a Yahoo! honlapját látta a kijelzőn a top tízes hír felsorolásával. A lista élén ez volt a legolvasottabb sztori:

1. „Honnan jövünk?" / Edmond Kirsch

Edmond prezentációja kétségtelenül arra indította az embereket

az egész világon, hogy kutatni és vitatkozni kezdjenek ebben a témában. *Edmond elégedett lenne*, gondolta Langdon, de amikor rákattintott a linkre és meglátta az első tíz címet, rájött, hogy tévedett. Az első tíz találat a „honnan jöttünk" kérdésre a kreacionizmus és a földönkívüliek elmélete volt.

Edmond elborzadna.

Langdon egykori tanítványának egyik leghírhedtebb kirohanására egy Tudomány és spiritualitás elnevezésű, nyilvános fórumon került sor, ahol Edmondot annyira kiborították a látogatók kérdései, hogy végül feltette a kezét és elhagyta a színpadot, ezt kiáltva: – Miért van az, hogy intelligens emberi lények nem képesek úgy beszélni a származásukról, hogy ne hozzák fel istent és a rohadt földönkívülieket?

Langdon továbbgörgetett lefelé, míg végül talált egy ártatlannak tűnő CNN-hivatkozást „Mit fedezett fel Kirsch?" címmel.

Megnyitotta, és úgy tartotta a mobilt, hogy Ambra is láthassa. Ahogy elindult a videó, felhangosította, összedugták a fejüket Ambrával, és hegyezték a fülüket a helikopter rotorjainak zajában.

Megjelent egy CNN-műsorvezető. Langdon számtalanszor látta már ezt a nőt az évek során. – Mai vendégünk a NASA asztrobiológusa, dr. Griffin Bennett – jelentette be –, akinek van néhány ötlete Edmond Kirsch rejtélyes felfedezéséről. Üdvözlöm, dr. Bennett.

A vendég – szakállas férfi drótkeretes szemüvegben – komolyan bólintott. – Köszönöm. Először is hadd mondjam el, hogy személyesen ismertem Edmondot. Nagyra becsültem az intelligenciáját, a kreativitását és az elkötelezettségét a haladás és az innováció mellett. A meggyilkolása szörnyű csapás a tudományos közösségre, és remélem, ez a gyáva tett megerősíti a közösséget, hogy egy emberként álljon ki a vakbuzgóság, a babonás gondolkodás veszélyeivel és azokkal szemben, akik nem tényekkel, hanem erőszakkal támasztják alá a hitüket. Őszintén remélem, hogy igazak a hírek, és vannak emberek, akik keményen dolgoznak azon ma este, hogy megtalálják a módot Edmond felfedezésének nyilvánosságra hozatalára.

Langdon Ambrára pillantott.

– Szerintem ránk gondol.

Ambra bólintott.

– Sokan reménykednek ugyanebben, dr. Bennett – mondta a műsorvezető. – És tudna-e némi fényt vetni arra, mit tartalmazhat Edmond Kirsch felfedezése?

– Űrkutatóként úgy vélem – válaszolta dr. Bennett –, hogy néhány szót előre kell bocsátanom… amelyet, azt hiszem, Edmond Kirsch értékelne. – A férfi megfordult, és most egyenesen a kamerába nézett. – Amikor a földönkívüli életről beszélünk – kezdte –, a legszélesebb választékban jelenik meg a rossz tudomány, az összeesküvés-elmélet és a hajmeresztő kitaláció. Hadd szögezzem le: a gabonakörök átverések. A földönkívüli lények boncolásáról készült videók trükkfelvételek. Nem csonkítottak meg teheneket az idegenek. A roswelli csészealj a kormány meteorológiai léggömbje volt a Project Mogul keretében. A nagy piramisokat az egyiptomiak építették, mindenfajta idegen technológia nélkül. És ami a legfontosabb, a földönkívüliek által elrabolt emberek sztorija eddig minden esetben színtiszta hazugságnak bizonyult.

– Hogy állíthatja ezt ilyen biztosan? – kérdezte a nő.

– Egyszerű logika – mondta a tudós, látható bosszankodással fordulva vissza a műsorvezetőhöz. – Bármely életforma, amely elég fejlett fényéveket utazni a csillagközi űrben, semmit sem tanulhat kansasi farmerek hátsójának vizsgálatából. Ugyanezen életformáknak arra sincs szükségük, hogy reptilián alakban férkőzzenek be a kormányokba, mielőtt átveszik a világuralmat a Földön. Bármely életforma, amely rendelkezik technológiával a Föld elérésére, azonnal meg tudna hódítani minket, minden álcázás vagy kerülőút nélkül.

– Hát ez elég ijesztő! – jegyezte meg a műsorvezető idétlenül kacagva. – És hogyan kapcsolódik mindez Mr. Kirsch felfedezéséhez?

A férfi nagyot sóhajtott. – Határozott véleményem szerint Edmond Kirsch azt készült bejelenteni, hogy meggyőző bizonyítékot talált az élet űrbeli eredetére.

Langdon ebben kapásból kételkedett, mert tudta, mit gondolt Kirsch a földön kívülről ideérkezett élet teóriájáról.

– Ez lenyűgöző, de miből következtetett erre? – tudakolta a

műsorvezető.

– Az űrből érkező élet az egyetlen racionális válasz. Már cáfolhatatlan bizonyítékunk van arra, hogy az anyag vándorolni tud a bolygók között. Találtunk maradványokat a Marsról és a Vénuszról, valamint több száz, ismeretlen forrásból származó mintát is, ami alátámasztja azt az elgondolást, hogy az élet az űrtörmelékekkel együtt érkezett mikrobák formájában, és ezek fejlődtek tovább itt, a Földön.

A műsorvezető hevesen bólogatott. – De ez az elmélet az űrből érkezett mikrobákról már több évtizede létezik, bizonyíték nélkül, nem igaz? Miből gondolja, hogy egy olyan tech-guru, mint Edmond Kirsch bizonyíthatja ezt az elméletet, amely sokkal inkább az asztrobiológia kutatási területe, mint a számítástudományé?

– Nos, ebben van igazság – válaszolta dr. Bennett. – Vezető csillagászok már évtizedekkel ezelőtt arra figyelmeztettek, hogy az emberiség egyetlen reménye a hosszú távú túlélésre a bolygónk elhagyása. A Föld már túl van az életciklusa felén, és a Nap végül vörös óriássá tágul, és felemészt minket. Már ha elkerüljük egy hatalmas aszteroidával való ütközés vagy egy masszív gammasugár-kitörés sokkal hamarabb várható veszélyét. Ezen okokból már tervezünk állomásokat a Marson, hogy végül elinduljunk az űrben egy új anyabolygó keresésére. Mondanom sem kell, ez hatalmas vállalkozás, és ha találnánk egy egyszerűbb utat a túlélésre, azonnal el kéne rajta indulnunk.

Dr. Bennett szünetet tartott.

– És talán van is egyszerűbb út. Mi lenne, ha be tudnánk csomagolni az emberi genomot pici kapszulákba, és milliószám kiküldenénk az űrbe, abban a reményben, hogy az egyik majd gyökeret ver, és elterjeszti az emberi életet egy távoli bolygón? Ez a technológia még nem létezik, de már szó van arról, hogy ez egy járható útja az emberi faj túlélésének. És ha mi fontolóra vesszük az élet ilyetén terjesztését, akkor ebből arra is következtethetünk, hogy egy fejlettebb életforma szintén fontolóra vehette ugyanezt.

Langdon már sejtette, hová akar kilyukadni dr. Bennett az elméletével.

– Erre való tekintettel – folytatta a tudós –, azt hiszem,

Edmond Kirsch felfedezhetett valamilyen földönkívüliekre utaló jegyet, lehet az fizikai, kémiai, digitális, nem tudom, milyen, ami azt bizonyítja, hogy az élet a Földön az űrből ered. Itt említeném meg, hogy volt köztünk erről egy vita sok évvel ezelőtt Edmonddal. Neki nem tetszett az űr-mikroba elmélet, mert másokkal együtt úgy vélte, a genetikai anyag nem élhetné túl a halálos sugárzást és hőmérsékletet, amellyel a Földig vezető hosszú úton találkozna. Személy szerint én azt gondolom, hogy tökéletesen megvalósítható ezeknek az „életmagvaknak" a sugárzásnak ellenálló védőburokba helyezése és kilövése a világűrbe azzal a szándékkal, hogy egyfajta technológiailag támogatott pánspermia révén benépesítsék a kozmoszt.

– Oké, de ha valaki bizonyítékot talál arra, hogy az emberiség egy űrből jött magházból származik – mondta a feldúltnak látszó műsorvezető –, akkor ez azt jelenti, hogy nem vagyunk egyedül a világegyetemben. – Szünetet tartott. – De az még hihetetlenebb…

– Igen? – Dr. Bennett most először mosolyodott el.

– Az azt jelenti, hogy akárki küldte a magházakat, annak olyannak kell lennie, mint mi… embernek!

– Igen, nekem is ez volt az első következtetésem – mondta a tudós. – De aztán Edmond helyretett. Rámutatott az érvelési hibára ebben az elgondolásban.

Ez váratlanul érte a műsorvezetőt. – Tehát Edmond szerint akárki küldte a magházakat, az nem volt ember? Hogyan lehetséges ez, ha azok a magvak az emberi szaporodás „receptjét" tartalmazták, ha szabad így mondanom?

– Félkész emberét – válaszolta a tudós –, hogy Edmond pontos kifejezésével éljek.

– Tessék?

– Edmond azt mondta, hogy ha ez a magházelmélet igaz, akkor a Földre küldött recept valószínűleg csak félkész volt abban a pillanatban… még nem végleges. Ami azt jelenti, hogy az ember nem a „végtermék", hanem inkább egy átmeneti faj, átalakulóban valami mássá… valami földönkívülivé.

A CNN műsorvezetője teljesen elképedt.

– Bármely fejlett életforma, így érvelt Edmond, nem küldene több okkal receptet az emberhez, mint a csimpánzhoz. – A tudós

kacagott. – Sőt Edmond azzal vádolt tréfásan, hogy látens keresztény vagyok, hiszen csak a vallásos elme hihet abban, hogy az emberiség a világegyetem közepe. Vagy hogy a földönkívüliek kiküldik légipostával a kifejlett „Ádám és Éva" DNS-t a világűrbe.

– Hát, professzor – mondta a műsorvezető, akin tisztán látszott, mennyire feszélyezi a beszélgetés kifutása –, ez valóban tartalmas beszélgetés volt. Köszönjük, hogy idefáradt.

Véget ért a felvétel, és Ambra azonnal Langdonhoz fordult.

– Robert, ha Edmond bizonyítékot talált arra, hogy az ember egy félig kifejlett földön kívüli faj, az egy még nagyobb kérdéshez vezet: vajon mivé fogunk fejlődni?

– Igen – értett egyet Langdon. – És azt hiszem, Edmond éppen ezt fogalmazta meg kissé más módon: Hová tartunk?

Ambrát meghökkentette a kör bezárulása.

– Edmond második kérdése a ma esti prezentációból.

– Pontosan. Honnan jövünk? Hová tartunk? Úgy tűnik, az a NASA-tudós, akit az imént láttunk, azt gondolja, Edmond feltekintett az égre, és mindkét kérdésre megtalálta a választ.

– Mi a véleménye, Robert? Ez lehet az, amit Edmond felfedezett?

Langdon kételkedve ráncolta a homlokát, miközben mérlegelte a lehetőségeket. A tudós elmélete valóban izgalmas, de túl általánosnak és másvilláginak tűnt Edmond Kirsch merész gondolkodásához képest. Edmond az egyszerű, tiszta, praktikus dolgokat szerette. Informatikus volt. Még fontosabb, hogy Langdon nem tudta elképzelni, mi módon bizonyíthatott volna Edmond egy ilyen elméletet. Feltárt egy ősi magházat? Elfogott egy földön kívüli jelet? Mindkét felfedezés azonnali áttöréssel járna, de Edmond hosszú időn át dolgozott.

Azt mondta, hogy hónapokon át.

– Kétséget kizáróan nem tudom – válaszolta Langdon Ambrának –, de azt súgja valami, hogy Edmond felfedezésének nincs köze a földön kívüli élethez. Tényleg úgy gondolom, hogy valami egészen mást fedezett fel.

Ambra előbb meglepettnek tűnt, aztán kíváncsinak.

– Szerintem ezt csak egy módon találhatjuk ki. – Kimutatott az ablakon.

Ott ragyogtak előttük a Sagrada Família kivilágított tornyai.

Hatvannegyedik fejezet

Valdespino püspök ismét lopott pillantást vetett Juliánra, aki még mindig némán bámult ki az M505-ös úton száguldó Opel ablakán.

Mire gondolhat, tűnődött Valdespino.

A herceg már csaknem harminc perce hallgatott, és jóformán meg sem moccant, eltekintve attól, hogy időnként reflexszerűen a zsebébe nyúlt a telefonjáért, mielőtt rájött, hogy elzárta a fali széfbe.

Sötétségben kell őt tartanom, gondolta Valdespino, *csak még egy kicsit*.

A vezetőülésen a székesegyház ministránsa továbbra is a Casita del Príncipe felé hajtott, bár Valdespinónak hamarosan szólnia kell neki, hogy egyáltalán nem a hercegi nyaralóba mennek.

Julián hirtelen elfordult az ablaktól, és megkopogtatta a ministráns vállát.

– Kérem, kapcsolja be a rádiót – mondta. – Szeretném meghallgatni a híreket.

Mielőtt a fiatalember engedelmeskedhetett volna, Valdespino előrehajolt, és határozottan megfogta a fiú vállát.

– Inkább üljünk csak csendben.

Julián a püspökre nézett, és láthatóan nem tetszett neki, hogy felülbírálták.

– Bocsánat – mondta gyorsan Valdespino, növekvő bizalmatlanságot észlelve a herceg tekintetében. – Késő van. Jobban esik a csendes elmélkedés annál a sok fecsegésnél.

– Magam is elmélkedtem – mondta Julián éles hangon –, és tudni akarom, mi történik az országomban. Teljesen elszigeteltük magunkat ma este, és kezdem kétségbe vonni, hogy ez jó ötlet volt.

– Jó ötlet volt – biztosította róla Valdespino –, és nagyra

értékelem a belém helyezett bizalmat. – Elvette a kezét a ministráns válláról, és a rádióra mutatott. – Kapcsolj a hírekre! Legyen talán a Radio María España. – Valdespino azt remélte, hogy a nemzetközi katolikus adó finomabban és diplomatikusabban közli a mai felzaklató híreket, mint a többiek.

Amikor a kocsi olcsó hangszóróiban megszólalt a hírolvasó hangja, Edmond Kirsch prezentációjáról és meggyilkolásáról számolt be. A világ minden rádióállomása a ma estéről beszélt. Valdespino csak remélni tudta, hogy a saját nevét nem hallja vissza a hírekben.

Szerencsére a jelenlegi téma az volt, milyen veszélyeket rejthet Kirsch vallásellenes üzenete, különös tekintettel a spanyol ifjúságra gyakorolt hatására. Példaképpen az adó bejátszott egy részletet Kirsch előadásából, amelyet nemrég tartott a barcelonai egyetemen.

– Sokan félünk ateistának nevezni magunkat – mondta Kirsch az összegyűlt diákoknak. – Pedig az ateizmus nem filozófia, még csak nem is világnézet. Az ateizmus egyszerűen a nyilvánvaló elismerése.

Több diák egyetértően tapsolt.

– Az ateista-minősítésnek – folytatta Kirsch – nem is kellene léteznie. Soha, senki nem nevezte még magát „nem-asztrológusnak" vagy „nem-alkimistának". Nincs szükség külön kifejezésre az olyan emberekre vonatkozóan, akik nem hiszik el, hogy Elvis még mindig él, vagy akik kétségbe vonják, hogy a földönkívüliek átutaznak a galaxison, mert háborgatni akarják a szarvasmarhákat. Az ateizmus nem több, mint zaj, amelyet értelmes emberek keltenek az alaptalan vallási hiedelmeket hallva.

Még több diák nyilvánított tetszést.

– Egyébként ez nem az én definícióm – mondta Kirsch. – Ezek Sam Harris idegtudós szavai. És ha még nem tették meg, olvassák el a *Tények és kereszténye*ket.

Valdespino összevonta a szemöldökét, felidézve, milyen felzúdulást okozott Harris könyve, amelyet ugyan amerikaiaknak írt, de Spanyolországban is visszhangja volt.

– Tegye fel a kezét – folytatta Kirsch –, aki hisz bármelyik ókori istenségben: Apollo? Zeusz? Vulcanus? – Szünetet tartott,

aztán felnevetett. – Senki? Oké, úgy tűnik, hogy ami ezeket az isteneket illeti, mindnyájan ateisták vagyunk. – Szünetet tartott. – Akkor most egy istennel előrébb lépek.

A tömeg még zajosabb tetszésnyilvánításban tört ki.

– Barátaim, nem állítom, hogy tényszerűen tudom: nincs isten. Csak annyit mondok, hogy ha állna valamilyen isteni erő a világegyetem mögött, hisztérikusan nevetne a vallásokon, amelyeket a meghatározására kitaláltunk.

Mindenki nevetett.

Valdespino most már örült, hogy a herceg rádiót akart hallgatni. Juliánnak tudnia kell erről. Kirsch ördögi vonzereje a bizonyság arra, hogy Krisztus ellenségei már nem ülnek ölbe tett kézzel, hanem aktívan próbálják elcsábítani a lelkeket istentől.

– Amerikai vagyok – mondta Kirsch –, és roppant szerencsésnek érzem magam, mert a föld egyik technológiailag legélenjáróbb és leghaladóbb gondolkodású országában születtem. Annál felkavaróbb volt, amikor egy felmérés nemrégiben kimutatta, hogy a honfitársaim fele szó szerint elhiszi Ádám és Éva létezését… hogy egy mindenható isten két felnőtt embert teremtett, akik egymaguk benépesítették az egész bolygót, tőlük származik valamennyi nagy rassz, a beltenyészet minden problémája nélkül.

Újabb nevetés.

– Kentuckyban – folytatta Kirsch – Peter LaRuffa lelkipásztor nyilvánosan kijelentette: „Ha valahol a Bibliában olyan szakaszt találok, amely szerint kettő meg kettő az öt, elhiszem és igazságnak fogadom el.”

Még hangosabb nevetés.

– Egyetértek, könnyű kinevetni, de biztosíthatom magukat, ezek a hiedelmek jóval félelmetesebbek, mint amilyen viccesek. Sok jó eszű, tanult ember is hisz bennük, orvosok, jogászok, tanárok és bizonyos esetekben olyanok is, akik az ország legmagasabb posztjaira pályáznak. Egyszer ezt hallottam egy amerikai kongresszusi képviselőtől, Paul Brountól: „Az evolúció és az ősrobbanás hazugság, egyenesen a pokolból. Én hiszem, hogy a Föld kilencezer éves, és hat nap alatt teremtették olyanná, amilyennek ismerjük.” Kirsch szünetet tartott. – Ennél már csak az nyugtalanítóbb, hogy Broun képviselő ott ül a Ház

Tudományos, Űrkutatási és Technológiai Bizottságában, és amikor egy több millió éves kövületről kérdezték, azt felelte: „A kövületeket Isten helyezte oda, hogy próbára tegye a hitünket.”

Kirsch hangja hirtelen halk és ünnepélyes lett.

– Engedni a tudatlanságnak annyi, mint megerősíteni. Semmit sem tenni, amikor a vezetőink abszurd dolgokat jelentenek ki, bűnrészesség. Mint hagyni, hogy az iskoláink és az egyházaink szemenszedett hazugságokat tanítsanak a gyerekeinknek. Eljött a cselekvés ideje. Amíg meg nem tisztítjuk fajunkat a babonás gondolkodástól, nem aknázhatjuk ki mindazt, amire az elménk képes.

Elhallgatott, és halk moraj futott át a tömegen.

– Szeretem az emberiséget. Hiszem, hogy az elménknek és a fajunknak korlátlanok a lehetőségei. Hiszem, hogy a felvilágosodás új korszakának határán vagyunk, egy új világ határán, amelyben a vallás eltűnik… és a tudomány uralkodik.

A tömeg vad éljenzésben tört ki.

– Az ég szerelmére! – csattant fel Valdespino, és viszolyogva megrázta a fejét. – Kapcsold ki!

A ministráns engedelmeskedett, és a három férfi csendben folytatta útját.

Harminc mérföldre tőlük Mónica Martín szembenézett a kifulladt Suresh Bhallával, aki most rohant be, egy mobiltelefonnal a kezében.

– Hosszú történet – zihálta Suresh –, de látnod kell, milyen sms-t kapott Valdespino püspök.

– Várjunk. – Martín csaknem leejtette a készüléket. – Ez a püspök mobilja?! Honnan a fenéből tudtad…

– Ne kérdezd! Csak olvasd el!

A megriadt Martín lenézett a kijelzőre, és olvasni kezdte a szöveges üzenetet. A következő másodpercben elsápadt. – Istenem, Valdespino püspök…

– Veszélyes – fejezte be Suresh.

– De… de ez lehetetlen! Kitől kapta a püspök ezt az sms-t?!

– Rejtett szám – mondta Suresh. – Már dolgozom az azonosításán.

– És miért nem törölte?

– Fogalmam sincs – ismerte el Suresh. – Hanyagság? Arrogancia? Megpróbálom visszaállítani az esetleges törölt üzeneteket, és azt is megnézem, kivel sms-ezett, de ezt a hírt most rögtön meg akartam veled osztani, mert új nyilatkozatot kell kiadnod.

– Nem, szó sem lehet róla! – hőkölt hátra Martín. – A palota nem hozhatja nyilvánosságra ezt az információt!

– Akkor valaki más hamarosan megteszi. – Suresh gyorsan elmagyarázta, hogy azért kereste meg Valdespino telefonját, mert kapott egy e-mailt a monte@iglesia.org-tól – attól az informátortól, aki hírekkel látja el a ConspiracyNetet –, és ha ez a személy az eddigiek szerint jár el, a püspök üzenete nem sokáig marad titokban.

Martín lehunyta a szemét, megpróbálva elképzelni, hogyan fogadná a világ a cáfolhatatlan bizonyítékot arról, hogy a spanyol királlyal a legszorosabb kapcsolatban álló katolikus püspök közvetlen szerepet játszott a ma esti cselszövésben és gyilkosságban.

– Suresh – suttogta Martín lassan kinyitva a szemét –, ki kell derítened, ki ez a „Monte" informátor. Megteszed ezt nekem?

– Megpróbálom. – Nem hangzott túl reménykeltően.

– Köszönöm. – Martín visszaadta a püspök mobilját, és az ajtóhoz sietett. – Küldd át nekem a képernyőmentést erről az sms-ről!

– Hová mész? – szólt utána Suresh.

Mónica Martín nem válaszolt.

Hatvanötödik fejezet

A Sagrada Família – a Szent Család-bazilika – egy teljes háztömböt foglal el Barcelona központjában. Jelentős alapterülete dacára úgy tűnik, mintha a templom súlytalanul lebegne a föld felett, levegős tornyainak finom mívű csoportja erőfeszítés nélkül tör az égre.

A tekervényes, porózus tornyok eltérő magasságúak, ami egy huncut óriások építette, szeszélyes homokvár érzetét kelti. Elkészülte után a tizennyolc torony közül a legmagasabb eléri a példa nélküli, szédítő 170 métert – magasabb, mint a Washington Emlékmű –, amellyel a Sagrada Família túlszárnyalja a vatikáni Szent Péter-bazilikát, és a világ legmagasabb temploma lesz.

Az épületnek három masszív homlokzata van. Keleten a mozgalmas Születés Kapuja akár egy függőkert, színes növényekkel, állatokkal, gyümölcsökkel és emberekkel benépesítve. Ezzel szöges ellentétben a nyugati Szenvedés Kapuja szigorú váz durván hántolt, inakra és csontokra emlékeztető kőből. Délen a Feltámadás kapuja démonok, bálványok, bűnök és vétkek kaotikus kavargása, s felettük végül a mennybemenetel, az erények és a paradicsom emelkedett szimbólumai.

Körbejárva az épületet számtalan kisebb kapuval, pillérrel és toronnyal találkozunk, többségüknek agyagszerű a felülete, olyan hatást keltve, mintha a templom alsó része olvadna, vagy a földből nőne ki. Egy jeles kritikus szerint a Sagrada Família alsó része „rothadó fatörzsre emlékeztet, amelyből bonyolult gombatörzsek csúcsai burjánzanak elő".

A hagyományos vallási ikonográfia díszítőelemei mellett Gaudí számos meghökkentő részletet tervezett, amelyekben a természet iránti tisztelete fejeződik ki – oszlopokat tartó teknősbékák, homlokzatból kinövő fák, sőt óriási kőcsigák és -

békák is megjelennek az épület külső falán.

Szokatlan külalakja ellenére a Sagrada Família igazi meglepetését belépve pillantjuk meg. A főhajóba érkezve a látogatók egy emberként torpannak meg leesett állal, ahogy tekintetük befogja a hatvan méter magas, dőlt és csavart fatörzsoszlopokat, amelyek boltívek sorába nyúlnak fel a mennyezeten, ahol geometrikus alakzatok pszichedelikus kollázsa borul kristályos baldachinként a faágakra. Az „oszloperdő" megalkotásával Gaudít az a szándék vezette, hogy a látogatók elméjében olyan gondolatok szülessenek, mint a spiritualitást kereső első emberekben, akik Isten katedrálisának látták az erdőt.

Nem csoda, hogy Gaudí monumentális Art Nouveau remeke szenvedélyes imádatra vagy cinikus megvetésre talált. Míg egyeseknek „érzéki, spirituális és organikus", másoknak „közönséges, hatásvadász és profán".

James Michener azt írta róla, hogy „az egyik legkülönösebb jelentős épület a világon", míg az *Architectural Review* „Gaudí szent szörnyetegének" nevezte.

Ha különös az esztétikája, még különösebb a finanszírozása. A kizárólag magánadományokból épülő Sagrada Família nem kap pénzügyi támogatást sem a Vatikántól, sem a világ katolikus szervezeteitől.

Dacára a csődközeli helyzeteknek és a munkálatok megszakításainak, a templom már-már darwini hajtóerőt mutat a túlélésre, rendületlenül kitartott az építésze halála, a véres polgárháború és a katalán anarchisták terrorista támadásai után, sőt átvészelte egy metróalagút fúrását is a közelében, amely azzal fenyegette, hogy megingatja alatta a földet.

A hihetetlen ellenállás dacára a Sagrada Família még mindig áll, és tovább növekszik.

Az utóbbi évtizedben jelentősen gyarapodott a templom vagyona, amelyet kiegészít az évente több mint négymillió látogató belépti díja, akik boldogan fizetnek azért, hogy bejárhassák a részben elkészült épületet.

A befejezés jelenlegi céldátuma 2026 – Gaudí halálának századik évfordulója –, és a Sagrada Família újraéledni látszik, tornyai friss erővel és reménnyel szöknek az egekbe.

Joaquim Beña atya – a Sagrada Família legöregebb papja és vezető egyháznoka – apró termetű, joviális, nyolcvanéves férfi volt, kerek arcán kerek szemüveggel, mindig mosolygós arccal. Az volt az álma, hogy még megéri a templom dicsőséges felépülését.

Ma este azonban, az irodájában ülve, Beña atya nem mosolygott. Sokáig bent marasztották a templom ügyei, de végül lecövekelt a számítógép előtt, mert fogva tartotta a Bilbaóban kibontakozó dráma.

Merényletet követtek el Edmond Kirsch ellen.

Az elmúlt három hónap során kényes és valószerűtlen barátság alakult ki Beña és Kirsch között. A szabadszájú ateista azzal képesztette el Beñát, hogy személyesen kereste fel egy hatalmas adomány ajánlatával. Példátlan összegről szólt, ami óriási előrelépést jelentett a templomnak.

Kirsch felajánlásának semmi értelme, gondolta Beña, csapdát sejtve. *A publicitást hajszolja? Vagy befolyást akar szerezni az építkezés felett?*

Az adomány fejében a híres jövőkutató csak egy dolgot kért.

Beña bizonytalanul hallgatta. *Ez minden?*

– Személyes ügynek tekintem – mondta Kirsch. – És remélem, hajlandó teljesíteni a kérésemet.

Beña nem volt bizalmatlan ember, most mégis úgy érezte, hogy az ördög viszi táncba. Kirsch tekintetét fürkészve kereste a hátsó szándékot. És meg is látta. Kirsch hanyag csábereje mögött kétségbeesés rejtőzött, beesett szeme és sovány teste a szeminarista napjaira emlékeztette Beñát, amikor egy hospice-ban dolgozott tanácsadóként.

Edmond Kirsch beteg.

Beñában az is felmerült, hogy haldoklik, és talán ez az adomány kései kísérlet arra, hogy megbékéljen Istennel, akit eddig megvetett.

A legönelégültebbek félnek a legjobban a halál torkában.

Beña az egyik első keresztény evangelistára, Jánosra gondolt, aki annak szentelte az életét, hogy Jézus Krisztus dicsőségének átélésére biztatta a hitetleneket. Ha egy olyan hitetlen, mint Kirsch részt akar venni egy Jézusnak szentelt templom megalkotásában, kegyetlen és kereszténytelen lenne

megtagadni a kérését.

Ráadásul Beña hivatalos kötelezettségei közé tartozott elősegíteni az adománygyűjtést a templom számára, és nem tudta volna megmagyarázni a kollégáinak, hogy visszautasította Kirsch hatalmas adományát, mert harcos ateista múltja van.

Beña végül elfogadta Kirsch feltételét, és a férfiak kezet ráztak.

Ez három hónappal ezelőtt történt.

Beña ma este követte Kirsch prezentációját a Guggenheimben; először felzaklatta a vallásellenes hangütés, de aztán kíváncsiság ébredt benne Kirsch rejtélyes felfedezése iránt, és végül elborzadva látta, ahogy Edmond Kirscht lelövik. Beña ezt követően nem volt képes elszakadni a számítógéptől, a helyére szegezte a gyorsan érkező és egymással versengő összeesküvés-elméletek kaleidoszkópja.

Beña most feldúlt állapotban, némán ült a tágas szentélyben, egyedül Gaudí „oszloperdejében". A misztikus fák azonban nem segítettek megnyugtatni háborgó elméjét.

Mit fedezett fel Kirsch? Ki akarta holtan látni?

Beña atya lehunyta a szemét és próbálta megtisztítani a gondolatait, de a kérdések újra meg újra visszatértek.

Honnan jövünk? Hová tartunk?

– Istentől jövünk! – kiáltotta fennhangon Beña. – És Istenhez térünk meg!

Érezte, hogy a szavak olyan erővel rezonálnak a mellkasában, mintha az egész szentély lüktetne. Hirtelen éles fénynyaláb vágódott be a Szenvedés Kapuja feletti festett üvegablakon, és szétáradt a bazilikában.

Beña atya álmélkodva felállt, és az ablak felé botorkált, miközben az egész templomot mennydörgés rázta meg, és az égi fénysugár aláereszkedett a színes üvegen. Amikor az atya kirontott a főkapun, fülsiketítő és vad szélvihar fogadta. Balra a feje fölött egy nagy helikopter közeledett az égen, és keresőfénye átsöpört a templom homlokzatán.

Beña hitetlenkedve figyelte, ahogy a gép földet ér a bekerített építési területen a telek északnyugati sarkában, majd leállnak a hajtóművek.

Amikor megenyhült a szél és a zaj, Beña atya kilépett a Sagrada Família elé, és látta, hogy a helikopterből kiszálló négy

alak felé siet. Az első kettőre azonnal ráismert a ma esti közvetítésből: az egyik Spanyolország leendő királynéja, a másik Robert Langdon professzor. Két monogramos zakót viselő, izmos férfi kísérte őket.

Nem úgy festett, mintha Langdon elrabolta volna Ambra Vidalt. Ahogy egymás mellett közeledtek, az azt mutatta, hogy Ms. Vidal szabad akaratából tart az amerikai professzorral.

– Atyám! – kiáltotta a nő barátságosan integetve. – Bocsásson meg, hogy ilyen zajosan magára törünk ezen a szent helyen. De haladéktalanul beszélnünk kell. Nagyon fontos.

Beña kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de aztán csak némán bólintott, amikor a furcsa csapat megállt előtte.

– Elnézést kérünk, atyám – mondta Robert Langdon lefegyverző mosollyal. – Tudom, hogy felettébb különös ez az egész. Tudja, kik vagyunk?

– Természetesen – nyögte ki Beña –, de azt hittem…

– Téves információ – mondta Ambra. – Minden rendben, erről biztosíthatom.

Ekkor két, eddig a kerítésen kívül posztoló biztonsági őr érkezett rohanva, akiket érthető módon riasztott a leszálló helikopter. Meglátva Beñát felé tartottak.

A monogramos zakót viselő két férfi azonnal szembefordult velük, a „megállni” egyetemes jelzéseként feltartva a tenyerét.

Az őrök döbbenten torpantak meg, és Beñára nézve magyarázatot vártak.

– *¡Tot està bé!* – kiáltotta Beña katalánul. – *Tornin al seu lloc*. Minden rendben. Térjenek vissza a posztjukra!

Az őrök pislogva bámulták a furcsa gyülekezetet, és bizonytalannak tűntek.

– *Són els meus convidats* – közölte Beña, ezúttal határozottabban. Ők a vendégeim. – *Confio en la seva discreció*. Bízom a diszkréciójukban.

Az összezavarodott őrök visszavonultak, és elfoglalták a helyüket a kerítésen kívül.

– Köszönöm – mondta Ambra. – Hálás vagyok a segítségéért.

– Joaquim Beña atya vagyok – mutatkozott be a pap. – Árulják el, kérem, mi ez az egész!

Robert Langdon előrelépett, és megrázta Beña kezét. – Beña

atya, egy ritka könyvet keresünk, amely a tudós Edmond Kirsch tulajdona volt. – Langdon átadott neki egy elegáns kártyát.

– A kártya szerint a könyvet ennek a templomnak adták kölcsön.

Bár kissé beleszédült a csoport drámai érkezésébe, Beña azonnal felismerte az elefántcsontszínű kártyát. Pontos mása volt annak, amelyet Kirschtől kapott egy könyv mellé, néhány héttel ezelőtt.

William Blake összes művei.

Edmond jelentős adományának az volt a feltétele, hogy Blake könyvét állítsák ki a Sagrada Família bazilika kriptájában.

Különös kérés, de nem nagy ár.

Kirschnek ehhez kapcsolódóan volt még egy kikötése, amely ott állt leírva a kártya hátoldalán: a könyvet a 163. oldalon kinyitva kell elhelyezni.

Hatvanhatodik fejezet

Öt mérföldre északnyugatnak a Sagrada Famíliától Ávila tengernagy kibámult az Uber-kocsi szélvédőjén a város kiterjedt, villódzó fényeire, a Baleár-tengerrel a háttérben.

Végre Barcelona, gondolta az öreg tengerésztiszt, és elővéve a telefonját, az ígérete szerint hívta a Régenst.

A Régens az első csengetésre felvette.

– Ávila tengernagy. Hol van?

– Percekre a várostól.

– Jó időben érkezik. Épp az imént kaptam nyugtalanító híreket.

– Hallgatom.

– Sikerült levágnia a kígyó fejét. Ám amitől féltünk, a hosszú farka még veszélyesen tekereg.

– Miben lehetek szolgálatára? – kérdezte Ávila.

Amikor a Régens közölte vele az óhajait, Ávila meglepődött. Nem képzelte volna, hogy ez az este további emberéletekbe kerül, de esze ágában sem volt kételkedni a Régensben. *Csak közkatona vagyok*, emlékeztette magát.

– Kockázatos küldetés lesz – figyelmeztette a Régens. – Ha elkapják, mutassa meg a hatóságnak a szimbólumot a tenyerén. Ezután hamarosan szabadlábra helyezik. Mindenütt rendelkezünk befolyással.

– Nem áll szándékomban elfogatni magam – mondta Ávila a tetoválására pillantva.

– Helyes – felelte a Régens kísértetiesen élettelen hangon. – Ha minden a terv szerint megy, nemsokára mindketten halottak lesznek, és véget ér ez az egész.

Megszakadt a kapcsolat.

A hirtelen beállt csendben Ávila a legfényesebb pontra emelte a tekintetét a horizonton – a deformált tornyok ocsmány csoportjára az építési terület lámpáinak fényében.

A Sagrada Família, gondolta, viszolyogva szemlélve a templom szeszélyes körvonalait.

Azok szentélye, akiknek gondjuk van a hitünkkel.

Barcelona ünnepelt temploma Ávila szerint a gyengeség és az erkölcsi romlás emlékműve – behódolás a liberális katolicizmusnak, amely a természetimádat, az áltudomány és a gnosztikus eretnekség szörnyszülöttjévé forgatja ki és torzítja el az ezredéves hitet.

Óriásgyíkok másznak fel Krisztus templomán!

A hagyomány elvesztése megrémítette Ávilát, de reményt adott neki, hogy már megjelent a világ vezetőinek új csoportja, akik nyilvánvalóan osztoztak a félelmeiben és mindent megtettek a tradíciók helyreállításáért. Ávila elköteleződése után a palmariánus egyháznak és különösen XIV. Ince pápának új értelmet nyert az élete, és segítségére volt, hogy teljesen más megvilágításban lássa a személyes tragédiáját.

A feleségem és a gyermekem a háború áldozatai, gondolta Ávila, *amelyet a gonosz erői vívnak Isten ellen, a hagyomány ellen. A megbocsátás nem az egyetlen út a megváltáshoz.*

Öt nappal ezelőtt Ávila a szerény lakásában aludt, és hangos pittyegésre ébredt, amely egy bejövő szöveges üzenetet jelzett a mobiltelefonján. – Éjfél van – morogta álmosan pislantva a kijelzőre, hogy ki és mit akar tőle ilyenkor.

Número oculto

Ávila megdörzsölte a szemét, és elolvasta az sms-t.

Compruebe su saldo bancario

Ellenőrizzem a bankszámlaegyenlegem?

Ávila összeráncolta a homlokát, valami telemarketinges átverésre gyanakodva.

Bosszúsan kikecmergett az ágyból, és kiment a konyhába vizet inni. A mosogatónál állva a laptopjára pillantott; tudta, hogy addig úgysem lesz képes visszaaludni, amíg utána nem nézett.

Bejelentkezett a bankja weboldalán, az ismerős, szánalmasan csekély összeget várva – a katonai nyugdíja maradékát. Ám

amikor megjelent a számlainformáció, olyan gyorsan ugrott fel, hogy felborította a széket.

De hiszen ez lehetetlen!

Becsukta a szemét, aztán újra megnézte. Majd frissítette a képernyőt.

Az összeg nem változott.

Ügyetlenkedve az egérrel megkereste a számlatörténetet, és elképedve látta, hogy egy ismeretlen küldő egy órával ezelőtt százezer eurót utalt át neki. A pénz egy számozott, lekövethetetlen számláról érkezett.

Ki tenne ilyet?!

A mobilja éles csengésére meglódult a szívverése. Ávila felkapta a telefont, és ellenőrizte a hívót.

Número oculto

Ávila meredten nézte, aztán fogadta a rejtett számról érkezett hívást.

– *¿Sí?*

Lágy hang szólt bele tiszta, kasztíliai spanyolsággal.

– Jó estét, admirális. Bízom benne, hogy látta az adományomat.

– I… igen – dadogta. – Ki maga?

– Nevezhet Régensnek – válaszolta a hang. – A testvéreit képviselem, annak az egyháznak a tagjait, amelyet hűségesen látogatott az utóbbi két évben. A képességei és a lojalitása nem maradtak észrevétlenek, admirális. Most szeretnénk lehetőséget adni magának, hogy egy magasabb ügyet szolgáljon. Őszentsége javasolta magát egy sorozatos küldetésre… olyan feladatokra, amelyeket Isten küld magának.

Ávila már teljesen éber volt, és izzadt a tenyere.

– Ez a pénz előleg az első küldetésére – folytatta a hang. – Ha úgy dönt, hogy vállalja, tekintse ezt alkalomnak, amikor bizonyíthatja, hogy méltó helyet foglalni magasabb köreinkben. – Szünetet tartott. – Egyházunkban létezik egy erőteljes hierarchia, amely láthatatlan a világ számára. Úgy véljük, érdemes rá, hogy helyet kapjon a szervezetünk legfelső sorában.

Bár lelkesítette az előrelépés kilátása, Ávila aggodalmas volt.

– Milyen küldetésről van szó? És ha úgy döntök, hogy nem vállalom?

– Akkor sem ítélkezünk maga felett, és megtarthatja a pénzt, cserébe a titoktartásáért. Elfogadható ez?

– Több mint nagylelkű.

– Kedveljük magát. Segíteni akarjuk. És a méltányosság kedvéért figyelmeztetnem kell, hogy nehéz a pápai küldetése. – Ismét szünetet tartott. – Erőszakkal is járhat.

Ávila megmerevedett. Erőszakkal?

– Admirális, a gonosz erői napról napra hatalmasabbak lesznek. Isten háborúban áll, és a háborúknak mindig vannak áldozataik.

Ávilának bevillant a bombatámadás rettenete, amely megölte a családját.

Borzongva űzte el a sötét emlékeket.

– Elnézést, de nem tudom, vállalhatok-e egy erőszakos küldetést…

– A pápa személyesen választotta ki magát, admirális – suttogta a Régens. – Az ember, aki a küldetése célpontja lesz… az az ember, aki meggyilkolta a családját.

Hatvanhetedik fejezet

A madridi Királyi Palota földszintjén található fegyvertár elegáns, boltíves terem, amelynek magas, bíborszín falait a spanyol történelem híres csatáit ábrázoló, pompás faliszőnyegek díszítik. Körben, a teremben több mint száz felbecsülhetetlen értékű, kézműves páncélzat, köztük sok régi király harci öltözete és fegyverzete. A terem közepén hét életnagyságú lómakett áll, teljes harci díszben.

Itt akarnak fogságban tartani, lepődött meg Garza, végigtekintve a fegyvergyűjteményen. Bár valóban ez volt az egyik legbiztonságosabb helyiség a palotában, Garza gyanította, hogy a fogva tartói azért választották ezt a termet, mert meg akarták félemlíteni. *Ezen a helyen álltam szolgálatba.*

Csaknem két évtizeddel ezelőtt ebbe az impozáns terembe vezették be Garzát, ahol kihallgatták, kérdésekre és keresztkérdésekre kellett válaszolnia, míg végül megkapta a Királyi Gárda parancsnoki állását.

És most a saját ügynökei tartóztatták le. *Azzal vádolnak, hogy összeesküvést szőttem a merényletre? És a püspökre tereltem a gyanút?* A vádak mögött olyan kicsavart logika húzódott meg, hogy Garza kísérletet sem tett a kibogozására.

A Királyi Gárdát tekintve Garza volt a legmagasabb rangú tisztviselő a palotában, ami azt jelentette, hogy a parancs csak egyetlen személytől érkezhetett… magától Julián hercegtől.

Valdespino fordította ellenem a herceget, ismerte fel Garza. A püspök mindig nagy politikai túlélő volt, és minden arra vall, hogy ma este nagyon kétségbeesett lehetett, amikor bevetette azt a vakmerő húzást – merész lépés volt úgy menteni a bőrét, hogy besározta Garzát a média előtt. *És most bezártak a fegyvertárba, hogy ne állhassak ki magamért.*

Garza tudta, hogy ha Julián és Valdespino egyesítette erőit, akkor ő elveszett ember velük szemben. Ezen a ponton már csak

egyetlen személy van a földön, aki elég hatalmas ahhoz, hogy segíthessen Garzának: egy öregember, aki végnapjait éli egy kórházi ágyon a Palacio de la Zarzuela magánlakosztályában.

A spanyol király.

Ám Garza tudta, hogy a király sohasem segítene neki, ha ezáltal szembekerülne Valdespino püspökkel vagy a saját fiával.

Hallotta, hogy odakint most még hangosabban skandál a tömeg, mintha erőszakos fordulatot vettek volna az események. Amikor Garza megértette, hogy mit skandálnak, nem hitt a fülének.

– Honnan jön Spanyolország?! – kiáltották. – Hová tart Spanyolország?!

Úgy tűnt, hogy a tiltakozók felkapták Kirsch két provokatív kérdését, és alkalmazták a spanyol monarchia politikai jövőjére.

Honnan jövünk? Hová tartunk?

A múltbeli elnyomást kárhoztató spanyol fiatalok nemzedéke folyamatosan gyorsabb változást követelt – sürgette az ország „csatlakozását a civilizált világhoz", teljes demokráciát és a monarchia eltörlését értve alatta. Franciaország, Németország, Oroszország, Ausztria, Lengyelország és további ötven ország szabadult meg a királyságtól az elmúlt évszázadban. Még Angliában is szó volt egy népszavazásról a monarchia megszüntetéséről a mostani királynő halála után.

Sajnos ma este zűrzavar uralkodik a madridi Királyi Palotában, így nem meglepő, hogy újra felhangzik ez a régi csatakiáltás.

Más sem hiányzik Julián hercegnek, gondolta Garza, *miközben a trónra lépésére készül.*

Hirtelen felpattant az ajtó a fegyvertár túlsó végében, és Garza egyik Guardia-ügynöke dugta be a fejét.

Garza odakiáltotta neki: – Ügyvédet akarok!

– Én meg egy sajtónyilatkozatot – válaszolta Mónica Martín ismerős hangja, és a palota PR-koordinátora a gárdistát megkerülve benyomult a terembe. – Garza parancsnok, miért működött együtt Edmond Kirsch gyilkosaival?

Garza hitetlenkedve bámult rá. *Itt ma mindenki megőrült?*

– Tudjuk, hogy Valdespino püspökre terelte a gyanút! – jelentette ki Martín, Garzához közeledve. – És a palota azonnal nyilvánosságra akarja hozni a feltáró vallomását!

A parancsnok nem válaszolt.

A terem közepén járó Martín váratlanul sarkon fordult, és szúrós tekintetet vetett az ajtóban álló fiatal őrre.

– Négyszemközti vallomást mondtam!

A gárdista elbizonytalanodva meghátrált, és becsukta maga után az ajtót.

Martín futva tette meg a maradék utat a parancsnokig.

– Azonnali vallomást akarok! – bömbölte, és a hangja visszaverődött a boltíves mennyezetről. Végül közvetlenül Garza előtt megállt.

– Hát, azt várhatja – válaszolta rezzenéstelenül Garza. – Nincs mit bevallanom. A vádjaik tökéletesen alaptalanok.

Martín idegesen pillantott hátra a válla felett. Aztán még közelebb lépett, és Garza fülébe súgta: – Tudom… És most jól figyeljen!

Hatvannyolcadik fejezet

Népszerűség ↑ 2747%

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

ELLENPÁPÁKRÓL… VÉRZŐ PÁLMÁKRÓL… ÉS ÖSSZEVARRT SZEMEKRŐL…

Különös történetek a palmariánus egyházból. Keresztény online hírközlők posztjai megerősítették, hogy Luis Ávila tengernagy már több éve aktív tagja a palmariánus egyháznak.
Luis Ávila, a haditengerészet admirálisa az egyház „celeb" szószólójaként ismételten úgy hivatkozott a palmariánus pápára, mint aki „megmentette az életét", miután mély depresszióba esett azt követően, hogy egy keresztényellenes terroristatámadásban elveszítette a családját.
Mivel a ConspiracyNet azt vallja, hogy nem támogat és nem ítél el vallási intézményeket, ha többet akar tudni a palmariánus egyházról, kattintson az itt található hivatkozásokra.
Mi információt nyújtunk. Ön dönt.
Felhívjuk a figyelmet, hogy a palmariánusokról online olvasható állítások sokkolóak lehetnek, ezért kérjük most az önök – a felhasználóink – segítségét a tények és a fikciók szétválasztásában.

A következő „tényeket" küldte el informátorunk, monte@iglesia.org, aki megkérdőjelezhetetlenül hitelesnek bizonyult ma este, és ez amellett szól, hogy ezek valóban tények, ám mielőtt tényekként számolnánk be róluk, azt reméljük, hogy lesznek felhasználók, akik további megerősítő vagy megcáfoló bizonyítékokkal szolgálnak.

„TÉNYEK"

• Kelemen palmariánus pápa 1976-ban autóbalesetet szenvedett, mindkét szemgolyóját elvesztette, és egy évtizeden át összevarrt szemmel prédikált.

• Kelemen pápának stigma jelent meg mindkét tenyerén, amely rendszeresen vérzett, amikor látomásai voltak.

• Több palmariánus pápa is a spanyol hadsereg tisztje volt, erős karlista eszmények kel.

• A palmariánus egyház tagjainak megtiltják, hogy beszéljenek a családjukkal, és több tagjuk halt meg a falaik között alultápláltság vagy rossz bánásmód következtében.

• A palmariánusoknak tilos (1) nem palmariánus szerző könyvét olvasni, (2) családi eseményeket, esküvőt, temetést látogatni, amennyiben a család nem palmariánus, (3) uszodába, strandra, bokszmeccsre, táncmulatságra vagy bármely helyre menni, ahol karácsonyfa vagy a Mikulás képe látható.

• A palmariánusok hite szerint 2000-ben megszületett az Antikrisztus.

• Palmariánus toborzóközpontok találhatók az USA, Kanada, Németország, Ausztria és Írország területén.

Hatvankilencedik fejezet

Langdon és Ambra követte Beña atyát a Sagrada Família kolosszális bronzkapujához, és Langdon, mint mindig, nem győzte csodálni a templom főbejáratának rendkívül különös részleteit.

Kódok fala, tűnődött, ahogy elnézte a kidomborodó betűket a két patinás fémtömbön. Több mint nyolcezer háromdimenziós betű emelkedett ki a bronzból. Vízszintes sorokban futottak terjedelmes szövegmezőt alkotva, amelynek szavai között gyakorlatilag nem volt központozás. Bár Langdon tudta, hogy a szöveg a krisztusi passió leírása katalán nyelven, szemre közelebbinek tűnt a Nemzetbiztonsági Ügynökség egyik titkosító kulcsához.

Nem csoda, hogy ez a hely beindítja az összeesküvés-elméletek híveit.

Langdon tekintete felfelé vándorolt a Szenvedés Kapuja homlokzatán, ahonnét Josep Maria Subirachs ösztövér, szögletes szobrainak sora nézett le, a főhelyen egy borzalmasan aszott testű Jézussal a kereszten, amely meredeken előredőlt, olyan ijesztő hatást keltve, mintha rá akarna zuhanni az érkező látogatókra.

Langdon balján egy másik szikár alkotás Júdás áruló csókját ábrázolta. Ezen szobor mellett, igen furcsa módon, egy kőlap volt számokkal – egy matematikai „bűvös négyzet". Edmond egyszer elmondta Langdonnak, hogy ennek a négyzetnek a harminchárom a „mágikus állandója", ami valójában rejtett utalás a szabadkőművesek pogány kultuszára, amellyel a világegyetem nagy építésze előtt adóznak – e mindent átfogó istenség titkai állítólag feltárulnak azok előtt, akik elérték a testvériség harmincharmadik fokát.

– Vicces sztori – válaszolta Langdon nevetve –, de jóval valószínűbb magyarázat, hogy Jézus harminchárom éves volt a

keresztre feszítésekor.

Ahogy közeledtek a bejárathoz, Langdon megtorpant a templom leghátborzongatóbb díszítőeleme láttán – a megkorbácsolt és egy oszlophoz kikötözött Jézus hatalmas szobra volt az. Gyorsan a kapu fölé vésett két görög betűre – alfa és ómega – irányította a tekintetét.

– A kezdet és a vég – suttogta Ambra, szintén a betűket nézve. – Mennyire Edmond.

Langdon elértette és bólintott. *Honnan jövünk? Hová tartunk?*

Beña atya kinyitott egy kisajtót a bronzbetűs falban, és az egész csapat, a két Guardia-ügynökkel együtt, belépett. Beña bezárta utánuk az ajtót.

Csend.

Árnyak.

A délkeleti kereszthajó végében állva Beña atya megosztott velük egy meghökkentő történetet. Elmesélte, hogyan jelent meg nála Kirsch, és ajánlott fel egy hatalmas adományt a Sagrada Famíliának, cserébe azért, hogy állítsák ki a templom kriptájában, nem messze Gaudí sírjától Blake illuminált kéziratát.

Pontosan a templom szívében, gondolta Langdon ébredező kíváncsisággal.

– Elmondta Edmond, miért akarja ezt? – kérdezte Ambra.

Beña bólintott.

– Elmondta nekem, hogy egy életen át tartó szenvedélye Gaudí művészete iránt már elhunyt édesanyjától ered, aki William Blake-nek is nagy rajongója volt. Mr. Kirsch a halott anyja emlékére szerette volna elhelyezni a Blake-kötetet Gaudí sírja mellett. Nem láttam ebben semmi rosszat.

Edmond sohasem említette, hogy az anyja szerette Gaudít, gondolta értetlenül Langdon. Ráadásul Paloma Kirsch egy zárdában halt meg, és valószínűtlen, hogy egy spanyol apáca csodálója lett volna egy eretnek brit költőnek. Az egész sztori légből kapottnak tűnt.

– Azt is érzékeltem – folytatta Beña –, hogy Mr. Kirsch spirituális válságban lehet… és talán az egészsége sincs rendben.

– A kártya hátoldalán lévő szöveg szerint – szakította félbe Langdon – a Blake-könyvet egy bizonyos módon kell kiállítani. A

százhatvanharmadik oldalnál kinyitva?

– Igen, úgy van.

Langdon érezte, hogy felgyorsul a pulzusa.

– Meg tudja mondani, melyik vers van azon az oldalon?

Beña megrázta a fejét.

– Azon az oldalon nincs vers.

– Tessék?!

– A könyv Blake összes művét tartalmazza, az illusztrációit és az írásait. A százhatvanharmadik oldalon egy illusztráció van.

Langdon ideges pillantást vetett Ambrára. *Nekünk egy negyvenhét betűs verssor kell, nem egy illusztráció!*

– Atyám – fordult Ambra Beñához –, megnézhetnénk most rögtön?

A pap egy pillanatig ingadozott, de aztán jobbnak látta, ha nem mond nemet a leendő királynénak.

– Erre van a kripta – mutatta az utat a kereszthajóban a templom négyzetéig. A két Guardia-ügynök követte őket.

– Be kell vallanom – mondta Beña –, haboztam pénzt elfogadni egy közismert ateistától, de semmi rosszat nem láttam abban, ha kiállítjuk az anyja kedvenc Blake-illusztrációját, különösen hogy Istent ábrázolja.

Langdon azt hitte, nem jól hall.

– Azt mondja, hogy Edmond egy istenábrázolás kiállítását kérte?

Beña bólintott.

– Éreztem, hogy beteg, és talán ezen a módon próbálja jóvátenni, hogy egy életen át szembeszegült Istennel. – Az atya a fejét csóválta. – Bár a ma esti prezentációja után már magam sem tudom, mit gondoljak.

Langdon megpróbálta kitalálni, hogy Blake számos istenábrázolása közül melyiket akarta kiállítani Edmond.

A főhajót elérve Langdon úgy érezte, mintha most először látná ezt a helyet. Annak ellenére, hogy sokszor felkereste a Sagrada Famíliát az építkezés különböző szakaszaiban, mindig nappal járt itt, amikor a spanyol nap fénye beáradt a festett üvegablakokon, szédítő színkavalkádot teremtve és fölfelé vonzva a tekintetet a boltívek látszólag súlytalan baldachinjára.

Éjszaka súlyosabb ez a világ.

A bazilika napsütötte oszloperdeje eltűnt, árnyak és sötétség éjszakai dzsungelévé alakult át – barázdált oszlopok homályos csoportja nyújtózott az ég felé a fenyegető űrbe.

– Nézzenek a lábuk elé – figyelmeztette őket a pap. – Ott spórolunk, ahol tudunk.

Langdon tudta, hogy a hatalmas európai templomok kivilágítása kisebb vagyonba kerül, és az itteni irányfények alig mutatták az utat. Ez az egyik kihívása a majdnem hatezer négyzetméteres alapterületnek.

A főhajótól balra fordulva Langdon a főoltárra pillantott a szertartási emelvényen. Az ultramodern, minimalista asztalt orgonasípok fénylő sora fogta közre. Tizenöt méterrel az oltár felett függött a templom legkülönlegesebb tárgya – egy pazar szövet baldachin. A tisztelet ezen szimbóluma a ceremoniális baldachinok mintájára készült, amelyeket egykor hosszú póznákon tartottak a királyok fölé, hogy árnyékot adjanak.

Ma a legtöbb baldachin szilárd, épített tárgy, de a Sagrada Família maradt a szövet mellett, amely ernyőt formáz, és mintha mágikusan lebegne a levegőben az oltár felett. A szöveternyő alatt, drótokon függve, akár egy ejtőernyős, Jézus a kereszten.

Langdon már hallotta ejtőernyős Jézusnak nevezni. Most, hogy újra látta, nem csodálkozott rajta, hogy ez a templom legvitatottabb eleme.

Miközben Beña kalauzolta őket a sűrűsödő sötétségben, Langdonnak egyre nehezebb lett bármit is kivennie. Díaz zseblámpát vett elő, megvilágítva a padlót a lábuk előtt. A kripta lejárata felé tartva Langdonnak úgy rémlett, egy halvány színű, óriási henger sziluettjét látja a magasba kapaszkodni a templom belső fala mentén.

A hírhedt Sagrada spirál, ismert rá, amelyen sohasem mert felmenni.

A Sagrada Família szédítő csigalépcsője a harmadik helyet szerezte meg a *National Geographic* „A világ 20 legveszélyesebb lépcsője” listáján, közvetlenül a kambodzsai Angkorvat Templom meredek fokai és az ecuadori „Ördög üstje” vízesés sziklába vájt mohos kövei után.

Langdon vetett egy pillantást az első fokokra a lépcsőn, amely fölfelé kanyarogva beleveszett a sötétségbe.

– Ott van előttünk a kripta lejárata – mondta Beña rámutatva a lépcsőn túl egy fekete űrre az oltártól balra. Ahogy arra vették az irányt, Langdonnak szemet szúrt a halvány arany derengés, amely egy padlórésen át szüremlett ki.

A kripta.

A csapat megérkezett egy elegáns, finoman ívelt lépcső szájához.

– Uraim – mondta Ambra a testőreinek –, mindketten maradjanak itt. Hamarosan visszajövünk.

Fonsecán látszott, hogy nem tetszik neki a dolog, de hallgatott.

Ekkor Ambra, Beña atya és Langdon elindult lefelé a fényhez.

Díaz ügynök hálát érzett a pillanatnyi békességért, miközben figyelte, ahogy a három alak eltűnik a lépcső kanyarulatában. Az Ambra Vidal és Fonseca ügynök között növekvő feszültség kezdett aggasztóvá válni.

A Guardia ügynökei nincsenek hozzászokva, hogy elbocsátással fenyegessék őket azok, akiket védenek – ezt legfeljebb Garza parancsnok teheti meg.

Díaz még mindig le volt döbbenve Garza letartóztatásán. Furcsa módon Fonseca nem volt hajlandó megosztani vele, ki rendelte el a letartóztatást, és kinek a fejéből pattant ki a hamis emberrablási sztori.

– Bonyolult a helyzet – mondta Fonseca. – És a saját érdekedben jobb, ha nem tudod.

Akkor ki osztja most a parancsokat, tűnődött Díaz. *A herceg?* Kétségesnek tűnt, hogy Julián kockáztatná Ambra épségét egy ilyen emberrablós hazugsággal. *Talán Valdespino?* Díaz nem volt benne biztos, van-e ehhez elég befolyása a püspöknek.

– Mindjárt jövök – morogta Fonseca, és elindult megkeresni a mosdót. Mielőtt Fonsecát elnyelte volna a sötétség, Díaz látta, hogy előveszi a telefonját, hívást indít, és halk beszélgetésbe merül.

Díaz egyedül várakozott a templom hatalmas terében, és egyre kényelmetlenebb érzést keltett benne Fonseca titkolózása.

Hetvenedik fejezet

A kriptába vezető lépcső három szinten át kanyargott velük széles és kecses ívekben, míg végül Langdon, Ambra és Beña atya megérkezett a föld alatti terembe.

Európa egyik legnagyobb kriptája, gondolta Langdon, megcsodálva a hatalmas, kör alakú teret. A Sagrada Família altemploma pontosan olyan volt, mint amilyenre emlékezett: tágas rotunda padsorokkal, amelyekben több száz hívő foglalhat helyet. Körben arany olajlámpások világították meg a mozaikpadlót, amely indákat, gyökereket, ágakat, leveleket és más természetből vett képeket mintázott.

A kripta szó szerint „rejtett" teret jelent, és Langdon szinte felfoghatatlannak találta, hogy Gaudínak ekkora termet sikerült elrejtenie a templom alatt. Ennek a helynek nem volt semmi köze Gaudí játékos „hajló kriptájához" a Colònia Güellben; ez egy szigorú, neogótikus terem volt levéldíszes oszlopokkal, csúcsívekkel és boltozatokkal. A levegője halálosan mozdulatlan, enyhe tömjénillattal.

A lépcső lábától balra mély benyíló tátongott. Halvány színű homokkő padlóján egy szerény, szürke kőtömb hevert, mécsesekkel körülvéve.

Maga az ember, jött rá Langdon, elolvasva a feliratot.

ANTONIUS GAUDÍ

Gaudí nyugvóhelyét szemlélve Langdon újra átérezte Edmond sajgó hiányát. A sírkő felett álló Szűz Mária-szoborra emelte a tekintetét, amelynek talapzatán egy ismeretlen szimbólumot fedezett fel.

Mi akar ez lenni?

Langdon megvizsgálta a furcsa ikont.

Langdon ritkán találkozott olyan szimbólummal, amelyet nem tudott azonosítani. Ez a jelkép egy görög lambda volt – amely a tapasztalatai alapján nem fordul elő a keresztény szimbolikában. E tudományos szimbólum általános az evolúció, a részecskefizika és a kozmológia területén.

Még különösebb volt, hogy ebből a lambdából egy keresztény kereszt nőtt ki.

A tudomány alátámasztja a vallást? Langdon soha nem látott még hasonlót sem.

– Zavarba hozza a szimbólum? – kérdezte Beña megállva Langdon mellett. – Nincs egyedül. Sokan érdeklődnek felőle. Nem több, mint egyedien modernista értelmezése egy keresztnek a hegytetőn.

Langdon közelebb hajolt, és most meglátta a három sápadt arany csillagot is a jelkép körül.

Három csillag ebben az elhelyezkedésben, gondolta Langdon,

azonnal felismerve.

A kereszt a Kármel hegy tetején.

– Ez egy kármelita kereszt.

– Úgy van, Gaudí teste a Kármelhegyi Boldogasszony-szobor alatt nyugszik.

– Gaudí kármelita volt? – Langdon nehezen tudta elképzelni, hogy a modernista építész egy 12. századi testvériséghez tartozott, amely a katolicizmus szigorú értelmezését követi.

– Szó sincs róla – nevetett Beña. – De a gondozói igen. Kármelita apácák gondoskodtak Gaudíról az utolsó éveiben. Úgy hitték, hogy nagyra értékelné, ha a halálában sem hagynák magára, és ez az ő nagylelkű ajándékuk ennek a kápolnának.

– Elgondolkodtató – mondta Langdon, szemrehányást téve magának, amiért félreértelmezett egy ártatlan szimbólumot. A jelek szerint a ma este keringő konspirációs teóriák még Langdont is arra indították, hogy fantomelméleteket gyártson.

– Az ott Edmond könyve? – kérdezte váratlanul Ambra.

A két férfi megfordulva látta, hogy az árnyékba mutat Gaudí sírjától jobbra.

– Igen – válaszolta Beña. – Elnézést a gyenge világításért.

Ambra, Langdonnal a nyomában a tárlóhoz sietett. A könyvet a kriptának egy sötét helyén állították ki, a Gaudí sírja melletti nagy oszlop árnyékában.

– Tájékoztató füzeteket szoktunk itt kitenni – magyarázta Beña –, de azokat máshová költöztettem, hogy helyet adjak Mr. Kirsch könyvének. Úgy tűnik, senki nem vette észre.

Langdon gyorsan csatlakozott Ambrához a tálalószerű vitrinnél, amelynek ferde üvegteteje volt. Az üveg alatt, alig láthatóan, William Blake összes műveinek a 163. oldalon felütött nagy kötete.

Ahogy Beña mondta, a kérdéses oldalon nem vers volt, hanem Blake egy illusztrációja. Langdon már eltöprengett azon, vajon melyik istenábrázolásra számíthat Blake-től, de semmiképp sem erre számított.

Az öreg korú, gondolta Langdon, és hunyorogva nézte Blake híres, 1794-es, kézzel színezett metszetét.

Langdont meglepte, hogy Beña atya ezt „istenábrázolásnak” nevezte. Az illusztráció valóban az archetipikus keresztény Isten

képét idézte meg – a szakállas, megfáradt öregembert, aki a felhőkön gubbaszt és lenyúl a mennyekből –, ám Beña egy kis kutatómunkával teljesen más eredményre jutott volna. A metszeten látható alak nem a keresztény Isten, hanem Urizen – ez az istenség Blake saját látnoki képzeletében született meg –, amint egy hatalmas geodéta körzővel felméri a mennyeket, tiszteletadásként a világegyetem természettudományos törvényei előtt.

A rajz stílusa oly mértékben futurisztikus, hogy évszázadokkal később a híres fizikus és ateista Stephen Hawking ezt választotta borítóképnek a *God Created the Integers* című könyvéhez. Továbbá Blake időtlen demiurgosza tekint le a New York-i Rockefeller Center homlokzatáról, amelynek *Wisdom, Light, and Sound* elnevezésű art déco szobrán is „az öreg korú" geodéta jelenik meg.

Langdon a Blake-könyvet nézve ismét azon tűnődött, miért tett meg annyi mindent Edmond az itteni kiállításáért. *A bosszúszomj vezérelte? Arcul ütni a keresztény egyházat?*

Edmond harca a vallás ellen sosem csillapodik, gondolta Langdon Blake Urizenére pillantva. A gazdagsága lehetővé tette Edmond számára, hogy azt tegye, amit akar, akár istenkáromló művészetet is kiállíthatott egy keresztény templom szívében.

Harag és rosszindulat, gondolta Langdon. *Talán ilyen egyszerű.* Edmond, jogosan vagy sem, a szervezett vallást vádolta az anyja haláláért.

– Természetesen tisztában vagyok vele – mondta Beña –, hogy ez nem a keresztény Isten.

Langdon meghökkenve fordult az öreg pap felé.

– Igen?

– Igen. Edmond nyílt lapokkal játszott, bár nem volt rá szükség. Ismerem Blake eszményeit.

– És így sem okozott problémát a könyv kiállítása?

– Professzor – mosolygott rá kedvesen a pap –, ez a Sagrada Família. E falak között Gaudí egybeolvasztotta Istent, a tudományt és a természetet. Ennek a képnek a témája egyáltalán nem új számunkra. – Többértelműen kacsintott. – Nem minden pap olyan progresszív, mint én, de mint tudja, a kereszténység valamennyiünk számára készülő művet jelent. –

Finom mosollyal bökött a könyvre az állával. – Annak viszont örülök, hogy Mr. Kirsch lemondott a kártyája elhelyezéséről a könyv mellett. Tekintettel a hírnevére nem tudom, hogyan magyaráztam volna meg a dolgot, különösen a ma esti prezentáció után. – Beña komoly arckifejezést öltött. – Jól vettem ki, hogy ez a kép nem az, amit keresnek?

– Igaza van. Mi Blake egyik verssorát keressük.

– „Tigris! Tigris! éjszakánk – idézte Beña – erdejében sárga láng?"

Langdon elmosolyodott; imponált neki, hogy Beña kívülről tudja Blake leghíresebb versének kezdetét – e hatstrófás, vallásos költemény azt kutatja, hogy ugyanaz az isten formálta-e a rettentő tigrist, mint aki a szelíd bárányt.

– Beña atya? – szólította meg Ambra, aki leguggolva lesett be az üvegen. – Véletlenül nincs magánál telefon vagy zseblámpa?

– Sajnálom, nincs. Ne hozzak ide egy mécsest Antoni sírjáról?

– Megtenné? – hálálkodott Ambra. – Nagy segítség volna.

Beña elsietett.

Abban a pillanatban Ambra odasúgta Langdonnak: – Robert! Edmond nem az illusztráció miatt választotta a 163. oldalt!

– Ezt meg hogy érti?

Nincs semmi más azon az oldalon.

– Ügyes csali.

– Nem tudom követni – mondta Langdon a képet nézve.

– Edmond azért választotta a 163. oldalt, mert lehetetlen úgy bemutatni, hogy ne tegyék közszemlére a mellette lévő, 162. oldalt is!

Langdon tekintete balra vándorolt, és megvizsgálta *Az öreg korú* előtti lapot. A gyér fényben nem sokat bírt kivenni belőle, csak azt látta, hogy apró betűs kézírás az egész.

Beña visszatért egy mécsessel, és átadta Ambrának, aki a könyv fölé tartotta. Ahogy a puha fény megvilágította a nyitott könyvet, Langdonnak elakadt a lélegzete a megdöbbenéstől.

Az ellenoldal valóban szöveges volt – kézzel írt, mint Blake valamennyi eredetije –, a margókon rajzokkal, sormintákkal és különböző figurákkal. Még ennél is fontosabb volt azonban, hogy ez a szöveg elegáns versszakokba rendeződött.

Közvetlenül felettük, a főhajóban Díaz ügynök fel-alá járva a sötétben azon tűnődött, vajon hol lehet a társa.

Fonsecának mostanra már vissza kellett volna térnie.

Amikor Díaz zsebében rezegni kezdett a telefon, azt hitte, hogy biztosan Fonseca hívja, de megnézve a kijelzőt annak a nevét látta, akire a legkevésbé sem számított.

Mónica Martín

El nem tudta képzelni, mit akarhat tőle a PR-koordinátor, de bármi legyen az, közvetlenül Fonsecát kellett volna hívnia. Ő a rangidős ügynök a csapatukban.

– Üdv, itt Díaz – szólt bele.

– Díaz ügynök, Mónica Martín vagyok. Van itt valaki, aki beszélni akar magával.

A következő másodpercben ismerős, erőteljes hang jelentkezett.

– Díaz ügynök, itt Garza parancsnok. Kérem, erősítse meg, hogy Ms. Vidal jól van.

– Igen, parancsnok! – vágta rá Díaz, és önkéntelenül is vigyázzba állt Garza hangját hallva. – Ms. Vidal teljes biztonságban van. Vele vagyunk Fonseca ügynökkel és a jelenlegi helyzetünk…

– Ne nevezze meg titkosítatlan vonalban – szakította félbe határozottan Garza. – Ha biztonságos a hely, tartsa őt ott! Ne mozduljon! Megkönnyebbülés, hogy hallom a hangját. Próbáltam elérni Fonseca ügynököt, de nem vette fel. Magával van?

– Igen, uram. Félrevonult telefonálni, de bármelyik percben visszatérhet…

– Nincs időm megvárni. Pillanatnyilag letartóztatásban vagyok, de Ms. Martín kölcsönadta a telefonját. Nagyon figyeljen rám. Az emberrablásos sztori, és ezt maga tudja a legjobban, teljesen hamis. Nagy veszélynek tette ki Ms. Vidalt.

Hát még ha tudná, gondolta Díaz, felidézve a kaotikus jelenetet a Casa Milà tetején.

– Az a nyilatkozat sem volt igaz, hogy Valdespino püspökre akartam terelni a gyanút.

– Magam is úgy gondoltam, uram, de…

– Megpróbáljuk kitalálni Ms. Martínnal, hogyan lenne a legjobb kezelni ezt a helyzetet, de addig is, távol kell tartaniuk a leendő királynét a nyilvánosságtól. Érthető?

– Igen, uram. De ki adta ki a parancsot?

– Ezt nem mondhatom el telefonon. Csak tegye, amit kértem, és tartsa távol Ambra Vidalt a nyilvánosságtól és a veszélytől. Ms. Martín majd tájékoztatja a további fejleményekről.

Garza letette, és Díaz egyedül állt a sötétben, próbálva értelmezni a hallottakat.

Ahogy a belső zsebébe nyúlt, hogy visszategye a telefonját, ruhasuhogást észlelt a háta mögött. Amikor arra fordult, két sápadt kéz nyúlt ki a feketeségből, és keményen lecsapott Díaz fejére.

A két kéz villámsebesen oldalra tekerte a fejét.

Díaz érezte, hogy megpattan valami a nyakában, és perzselő forróság áradt szét a koponyája belsejében.

Aztán minden elsötétült.

Hetvenegyedik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

VAN REMÉNY MEGISMERNI KIRSCH BOMBASZTIKUS FELFEDEZÉSÉT!

A madridi palota PR-koordinátora, Mónica Martín korábban hivatalos nyilatkozatot tett közzé, azt állítva, hogy Spanyolország leendő királynéját, Ambra Vidalt elrabolta és fogva tartja az amerikai professzor, Robert Langdon. A palota felszólította a helyi hatóságokat, hogy lépjenek fel és keressék meg a királynét.
Civil informátorunk, monte@iglesia.org az imént a következő nyilatkozatot juttatta el hozzánk:

A PALOTA EMBERRABLÁSI SZTORIJA 100% KAMU – ARRA SZOLGÁL, HOGY A HELYI RENDŐRSÉG FELHASZNÁLÁSÁVAL MEGGÁTOLJÁK LANGDONT A CÉLJA ELÉRÉSÉBEN BARCELONÁBAN. (LANGDON/VIDAL ÚGY VÉLI, MÉG MÓDOT TALÁLHAT ARRA, HOGY BEMUTASSA A VILÁGNAK KIRSCH FELFEDEZÉSÉT.) HA SIKERREL JÁRNAK, KIRSCH PREZENTÁCIÓJA BÁRMELYIK PILLANATBAN ADÁSBA KERÜLHET. LEGYENEK RÉSEN.

Hihetetlen! És önök értesülnek róla elsőként – Langdon és Vidal szökésben van, mert be akarja fejezni azt, amit Edmond Kirsch elindított! A palota bármi áron meg akarja állítani őket. (Ismét Valdespino? És hol van ebben az egészben a herceg?)

Jelentkezünk, ha újabb híreink lesznek, de maradjanak velünk, mert Kirsch titkaira talán még ma éjjel fény derül!

Hetvenkettedik fejezet

Julián herceg kibámult a ministráns Opeljének ablakán az elfutó tájra, és megpróbált értelmet találni a püspök furcsa viselkedésében.

Valdespino titkol valamit.

Több mint egy órája a püspök csendben kiterelte Juliánt a palotából – ami önmagában is rendkívüli cselekedet volt –, arról győzködve, hogy ezt a biztonsága érdekében teszi.

Azt kérte, hogy ne faggassam… csak bízzak benne.

A püspök mindig olyan volt neki, mint egy nagybácsi, aki ráadásul közeli bizalmasa Julián apjának. De Valdespinónak az a javaslata, hogy a herceg nyaralójában rejtőzzenek el, kezdettől fogva gyanús volt Juliánnak.

Valami nem stimmel. Elszigetelnek – se telefon, se biztonsági őrök, se hírek, és senki nem tudja, hol vagyok.

A kocsi most a vasúti síneken zötykölődött át a Casita del Príncipe közelében, és Julián az erdős tájat figyelte maga előtt. Száz méterre tőlük, a bal oldalon indult a hosszú, három sávos bekötőút, amely a távoli nyári lakhoz vezetett.

Amikor Julián maga elé képzelte a néptelen rezidenciát, egyszerre ösztönös késztetést érzett az óvatosságra. Előrehajolt, és a volánnál ülő ministráns vállára tette a kezét.

– Álljon félre, kérem.

Valdespino meglepetten fordult felé.

– Már majdnem…

– Tudni akarom, mi folyik itt! – csattant fel a herceg; a hangja túl erős volt a kocsi szűk terében.

– Don Julián, zaklatott volt a mai este, de most…

– Meg kell bíznom magában? – szakította félbe Julián.

– Igen.

Julián megszorította a fiatal sofőr vállát, és a füves padkára mutatott az elhagyatott vidéki út szélén. – Húzódjon le oda! –

rendelkezett.

– Hajts tovább! – bírálta felül Valdespino. – Don Julián, meg fogom magyarázni…

– Állítsa meg a kocsit! – üvöltötte a herceg.

A ministráns lehúzódott a padkára, és csúszva megállt a füvön.

– Négyszemközt kell beszélnünk – közölte Julián hevesen dobogó szívvel.

A ministránsnak nem kellett kétszer mondani. Kipattant a kocsiból, és eltűnt a sötétségben, egyedül hagyva Valdespinót és Juliánt a hátsó ülésen.

Valdespino egyszerre rémültnek tűnt a sápadt holdfényben.

– Jól teszi, ha fél – mondta Julián olyan parancsoló hangon, hogy még maga is meghökkent. Valdespino hátrahőkölt, megdöbbentette a fenyegető hangnem – Julián még sohasem beszélt így a püspökkel.

– Spanyolország leendő királya vagyok – folytatta Julián. – Ma este eltávolított a biztonsági őreimtől, megvonta tőlem a telefonom és a kapcsolatfelvételt a stábommal, meggátolt abban, hogy meghallgassam a híreket, és nem engedte, hogy felhívjam a menyasszonyom.

– Szívből sajnálom – kezdte a mentegetőzést Valdespino.

– Ennél többre lesz szükség – szakította félbe Julián villámló szemmel nézve a püspökre, aki most furcsán kicsinek tűnt mellette.

Valdespino lassan beszívta a levegőt, és szembefordult Juliánnal a sötétben.

– Felhívtak ma kora este, Don Julián, és azt mondták…

– Ki hívta fel?

A püspök habozott.

– Az apja. Nagyon fel van dúlva.

Az apám? Julián mindössze két napja látogatta meg a királyt a Palacio de la Zarzuelában, és a romló egészsége ellenére kitűnő hangulatban találta.

– Mi dúlta fel?

– Sajnos látta a közvetítést Edmond Kirschről.

Julián érezte, hogy megfeszül az álla. Beteg apja szinte a nap huszonnégy órájában aludt, és sohasem volt ébren az esti órákban. A király ráadásul kitiltotta a televíziókat és a

számítógépeket a palota hálószobáiból, amelyeket a pihenés és az olvasás szentélyeinek tekintett – és a király ápolónőinek kellett legyen annyi eszük, hogy megpróbálják ágyban marasztani és távol tartani egy ateista nyilvános fellépésétől.

– Az én hibám volt – mondta Valdespino. – Én adtam neki egy tabletet néhány héttel ezelőtt, hogy ne érezze magát annyira elszigetelve a világtól. Megtanult sms-t és e-mailt küldeni. És az lett a vége, hogy megnézte Kirsch előadását a tableten.

Juliánt rosszullét kerülgette az apjára gondolva, aki talán az utolsó heteit éli, és egy megosztó, katolikusellenes műsort néz, amely véres erőszakba torkollik. A királynak inkább azokon a rendkívüli tetteken kellett volna elmélkednie, amelyeket az ország érdekében véghez vitt.

– Képzelheti – folytatta Valdespino, visszanyerve a lélekjelenlétét –, mennyi gondja van, de Kirsch megjegyzéseinek hangneme és az, hogy a fia menyasszonya adott otthont az eseménynek, különösen felzaklatta. A király úgy vélte, hogy a leendő királyné részvétele nagyon rossz fényt vet önre... és a palotára.

– Ambra a maga ura. És ezt az apám is tudja.

– Talán igen, de amikor felhívott, olyan éber és dühös volt, amilyennek már évek óta nem hallottam. Elrendelte, hogy azonnal kísérjem oda önt.

– Akkor miért vagyunk itt? – követelt választ Julián, kimutatva a Casitához vezető útra. – Ő a Zarzuelában van.

– Már nem – mondta halkan Valdespino. – Ráparancsolt a segédjeire és az ápolóira, hogy öltöztessék fel, ültessék be egy kerekesszékbe, és vigyék el egy másik helyre, ahol az országa történelmi emlékeitől körülvéve töltheti utolsó napjait.

Amint a püspök kiejtette ezeket a szavakat, Julián rájött, mi az igazság.

Egyáltalán nem a Casita volt a célállomás.

Julián reszketve elfordult a püspöktől, és elnézett a nyári lakhoz vezető bekötőúton túl, az előttük húzódó országútra. A távolban, a fák között, épp csak ki tudta venni a monumentális épület kivilágított tornyait.

El Escorial.

Az Abantos hegy lábánál, nem egészen egy mérföldnyire álló

erőd a világ legnagyobb vallási épületegyüttese volt. A mesés Escorial több mint három hektáros alapterületén apátság, bazilika, királyi palota, múzeum, könyvtár és a Julián által valaha látott legfélelmetesebb halottas kamrák sora található.

A Királyi Kripta.

Julián még csak nyolcéves volt, amikor az apja levitte a kriptába, végigvezetve a fiút a Panteón de Infantes temetkezési helyén, amely tele van a halott királyi gyermekek sírjaival.

Julián sohasem fogja elfelejteni a kripta borzalmas „születésnapi torta" sírját – egy masszív, kerek építményt, amely fehér emeletes tortára emlékeztetett, és hatvan királyi gyermek földi maradványait tartalmazta, akiket „fiókokban" helyeztek el, majd becsúsztattak a „torta" oldalán az öröklétbe.

Juliánnak e rémisztő sír láttán érzett iszonyatát percekkel később megenyhítette, hogy az apja elvezette az anyja nyughelyéhez.

Julián egy királynéhoz méltó márvány sírra számított, de az anyja teste egy megdöbbentően egyszerű ólomkoporsóban feküdt egy csupasz kőkamrában, egy hosszú folyosó végén. A király elmagyarázta Juliánnak, hogy az anyja jelenleg egy pudrideróban – egy „bomlasztó kamrában" – van, ahol harminc évig maradnak a királyi halottak, amíg porrá nem lesznek, és ezután költöztetik át őket az állandó sírhelyükre. Julián emlékezett rá, hogy minden erejére szükség volt, ha vissza akarta tartani a könnyeit és az öklendezését.

Az apja innen egy meredek lépcső tetejére vitte, amely a végtelenbe tűnően ereszkedett alá a föld alatti sötétségbe. A falak és a lépcsők itt nem fehér márványból vannak, hanem fenséges borostyánszínűek. Minden harmadik fokon fogadalmi gyertyák reszkető fénye vetült a sárgásbarna kőre.

A kis Julián felnyúlt, és megragadta az ősrégi kötélkorlátot, úgy lépkedett lefelé az apjával fokról fokra... a sötétség mélyébe. A lépcső alján a király kinyitott egy díszes ajtót, bement, és intett a kis Juliánnak, hogy kövesse.

A Királyok Panteonja, mondta az apja.

A még csak nyolcéves Julián is hallott már erről a teremről – legendák helye volt.

A fiú remegve lépte át a küszöböt, és egy pompás, okkersárga

szobában találta magát. A nyolcszögletű teremben tömjénillat volt, és vibrálni látszott a levegő a mennyezeti csillárokban égő gyertyák szabálytalan fényében. Julián a szoba közepére ment, és lassan körbefordult; kicsinek érezte magát, és fázott ezen az ünnepélyes helyen.

Mind a nyolc falban mély benyílók voltak, amelyekben egyforma, fekete koporsók sorakoztak egymáson, padlótól a mennyezetig; mindegyiken arany névtábla. A neveket a koporsókon Julián a történelemkönyveinek lapjairól ismerte – Ferdinánd király… Izabella királynő… V. Károly király, a Német-római Birodalom császára.

Julián érezte az apja szerető kezének súlyát a vállán a csendben, és hirtelen megértette a pillanat jelentőségét. *Egy napon ebben a teremben lesz eltemetve az apám.*

Apa és fiú szó nélkül kapaszkodott fel a föld színére, el a haláltól, vissza a fényre. Amint kiléptek a perzselő spanyol napsütésbe, a király leguggolt, és a nyolcéves Julián szemébe nézett.

– *Memento mori* – suttogta az uralkodó. – Emlékezz a holtakra! Rövid az élet, még azoknak is, akik nagy hatalommal bírnak. Egyetlen módja van a halál legyőzésének, ha mesterművé tesszük az életünket. Meg kell ragadnunk minden lehetőséget, hogy jóságot árasszunk és szívből szeressünk. Látom a szemedben, hogy az anyád nemes lelkét örökölted. Bízd magad a lelkiismeretedre. Hagyd, hogy a szíved vezessen, ha sötét az élet.

Évtizedek múltán Juliánt nem kellett emlékeztetni arra, hogy nem sokat tett az élete mesterművéért. Jóformán még a király árnyékából sem sikerült kilépnie, hogy megmutassa önmagát.

Minden tekintetben csalódást okoztam az apámnak.

Julián éveken keresztül követte az apja tanácsát, és hallgatott a szívére; de az tekervényes útra vezette, mert a szíve olyan Spanyolországra vágyott, amely szöges ellentéte volt az apjáénak. Julián olyan merészet álmodott szeretett hazájának, amiről szót sem ejthetett addig, amíg meg nem hal az apja, sőt Juliánnak arról sem volt fogalma, mi lesz azután, hogyan fogadják a tetteit, nemcsak a Királyi Palotában, hanem az egész országban. Julián nem tehetett mást, mint várt, nyitva tartotta a

szívét és tiszteletben a hagyományt.

Aztán, három hónappal ezelőtt, minden megváltozott.

Találkozott Ambra Vidallal.

Az életvidám, erős akaratú szépség teljesen felforgatta Julián világát. A megismerkedésük után napokon belül Julián végre megértette az apja szavait. *Hagyd, hogy a szíved vezessen... és ragadj meg minden lehetőséget, hogy szívből szeress!* A szerelembe esés lelkesültségével semmi nem vehette fel a versenyt, amit Julián korábban tapasztalt, és érezte, hogy végre megteheti a legelső lépést afelé, hogy mesterművé formálja az életét.

Most azonban, ahogy a herceg üres tekintettel bámulta maga előtt az utat, úrrá lett rajta a magányosság és az elszigeteltség előérzete. Az apja haldoklott; a nő, akit szeret, nem beszél vele; az imént pedig rátámadt megbízható mentorára, Valdespino püspökre.

– Julián herceg! – sürgette a püspök. – Mennünk kell. Már nagyon gyenge az apja, és alig várja, hogy beszéljenek.

Julián lassan az apja örökös barátja felé fordult.

– Mit gondol, mennyi ideje van hátra? – suttogta.

Valdespinónak reszketett a hangja, mintha közel állna a síráshoz.

– Arra kért, hogy ne ijesszem meg, de érzem, hogy közelebb van a vég, mint bárki sejtette volna. El akar búcsúzni.

– Miért nem mondta el nekem, hogy hová megyünk? – kérdezte Julián. – Mire volt jó a hazugság és a titkolózás?

– Elnézést kérek, de nem volt más választásom. Az apja egyértelmű parancsot adott. Úgy rendelkezett, hogy szigeteljem el a külvilágtól és a hírektől, amíg nem beszélnek egymással személyesen.

– Milyen hírektől szigeteljen el?

– Azt hiszem, jobb lenne, ha ezt az apja magyarázná meg.

Julián hosszan tanulmányozta a püspököt.

– Mielőtt találkozom vele, van valami, amit tudnom kell. Tiszta a tudata? Eszénél van?

Valdespino bizonytalan pillantást vetett rá.

– Miért kérdezi?

– Mert furcsának és átgondolatlannak találom a ma esti

követeléseit – válaszolta Julián.

Valdespino szomorúan bólintott.

– Átgondolatlan vagy sem, még mindig az apja a király. Szeretem őt, és azt teszem, amit parancsol. Ahogy mindannyian.

Hetvenharmadik fejezet

Egymás mellett állva a tárló előtt Robert Langdon és Ambra Vidal William Blake kéziratát tanulmányozta az olajmécses halvány fényénél. Beña atya elment helyreigazítani néhány padot, előzékenyen magukra hagyva őket.

Langdon nehezen tudta kiolvasni az apró betűket a vers kézzel írt szövegében, de a nagyobb betűs fejléc az oldal tetején tökéletesen olvasható volt.

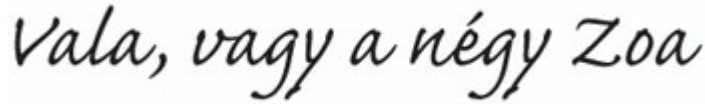

A szavak láttán Langdonban azonnal remény éledt. A *Vala, vagy a négy Zoa* Blake egyik legismertebb jövendölésének volt a címe – a terjedelmes mű kilenc „éjből” vagy fejezetből áll. A témája, ahogy Langdon az egyetemi tanulmányaiból emlékezett, a konvencionális vallás letűnte és a tudomány végső uralma.

Langdon végigfutott a strófákon, és látta, hogy a kézírásos szövegnek az oldal közepén véget vet egy elegánsan felskiccelt „finis divisionem” – a „Vége” grafikai megfelelője.

Ez a költemény utolsó lapja, jött rá. *Blake profetikus remekművének a finálé ja!*

Langdon közelebb hajolt, és hunyorogva próbálta kivenni az apró betűket, de nem látott jól a mécses gyér fényében.

Ambra már guggolt, az arca csaknem súrolta az üveget.

Csendben átfutotta a szöveget, és egy sort hangosan is felolvasott.

– *„And Man walks forth from midst of the fires, the evil is all consum'd.”* S az Ember már a lángokból kilép: enyészeté minden, mi rossz[{2}] – Langdonhoz fordult. – „Enyészeté minden, mi rossz?”

Langdon átgondolta, és bólintott.

– Azt hiszem, Blake itt a korrupt vallás eltörlésére utal. A vallás nélküli jövő volt az egyik visszatérő jövendölése.

Ambra reménytelinek tűnt.

– Edmond azt mondta, hogy a kedvenc verssora egy prófécia, ami szerinte valóra válik.

– Nos, a vallás nélküli jövő – mondta Langdon – kétségtelen olyasmi, amire Edmond törekedett. Hány betűs a sor?

Ambra elkezdte megszámolni, de aztán megrázta a fejét.

– Több mint ötven.

Folytatta a költemény olvasását.

– Ehhez mit szól? *„The Expanding eyes of Man behold the depths of wondrousworlds."* Az Ember tág szemében oly csodás világok mélye tündököl!

– Lehetséges – felelte Langdon, a sor jelentésén töprengve. – Az emberi értelem tovább nő és fejlődik, így képesek leszünk mélyebben belelátni az igazságba.

– Ez is túl sok betű – mondta Ambra. – Nézem a többit.

Miközben Ambra a következő sorokat böngészte, Langdon elgondolkozva járt fel-alá a háta mögött. Az eddig felolvasott sorok visszhangoztak az elméjében, megidézve egy régi emléket, egy angolirodalom-előadást Blake-ről a Princeton Egyetemen.

Képek kezdtek alakot ölteni Langdon eidetikus memóriájában. És ezek a képek új képeket szültek, végtelen sorban. Hirtelen, ahogy járkált a kriptában, a professzorát látta maga előtt, aki *A négy Zoá*ról tartott előadása végén megállt előttük, és feltette a régi kérdést: Melyiket választanák? A vallás nélküli világot? Vagy a tudomány nélküli világot? És a professzor még hozzátette: William Blake-nek határozott a válasza, és sehol sem összegzi jobban, hogy mit remél a jövőtől, mint e nagyszabású költemény utolsó mondatában.

A rádöbbenés elakasztotta Langdon lélegzetét, és Ambrához fordult, aki még mindig Blake szövegét böngészte.

– Ambra, ugorjon a vers végére! – mondta, felidézve magában a költemény utolsó mondatát.

Ambra szót fogadott. Egy másodpercbe telt, hogy fókuszáljon, aztán a hitetlenkedéstől elkerekedett szemmel fordult vissza Langdonhoz.

Langdon megállt mellette, és lenézett a szövegre. Most, hogy már előre tudta, mit fog látni, képes volt kiolvasni a halvány, kézírásos betűket:

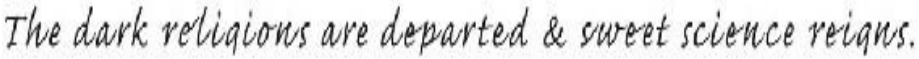

– *„The dark religions are departed* – olvasta fennhangon Ambra –, *and sweet science reigns.”* „Megsemmisűltenek a kardok és homályos balhitek s mindenfelé Tudás uralkodik.”[{3}]

Ez nemcsak olyan jövendölés volt, amely Edmond szívéből szólt, hanem lényegében e gondolat körül forgott a ma esti prezentációja.

A vallás elenyészik… és a tudomány uralkodik.

Ambra elkezdte számolni a betűket a sorban, de Langdon tudta, hogy nincs szükség rá. *Ez az. Semmi kétség.* Már azon töprengett, hogyan érhetik el Winstont és indíthatják el Edmond prezentációját. Langdonnak már megvolt erre a terve, de ezt mindenképpen négyszemközt kell majd elmagyaráznia Ambrának.

A visszatérő Beña atyához fordult: – Atyám, itt már majdnem végeztünk – mondta. – Megtenné, hogy felmegy, és szól a Guardia-ügynököknek, hogy rendeljék ide a helikoptert? Azonnal indulnunk kell.

– Persze – válaszolta Beña, és már ment is. – Remélem, megtalálták, amiért jöttek. Fent találkozunk.

Amikor a pap eltűnt a lépcsőn, Ambra hirtelen támadt riadalommal fordult el a könyvtől.

– Robert, ez a sor túl rövid – mondta. – Kétszer is megszámoltam. Csak negyvenhat betű, és nekünk negyvenhét kell.

– Hogyan? – Langdon odament hozzá, és hunyorítva lassan számolni kezdte a kézírásos betűket. *„The dark religions are departed & sweet science reigns.”* És valóban, neki is negyvenhat jött ki. Teljes zavarban vizsgálta meg újra a verssort. – Biztos, hogy negyvenhetet mondott Edmond, és nem negyvenhatot?

– Egészen biztos.

Langdon újra elolvasta a sort. *De ennek kell lennie,* gondolta. *Mit nézek el?*

Most egyenként ment végig a betűkön Blake költeményének utolsó sorában. Már a vége felé járt, amikor meglátta.

. . . & sweet science reigns.

– Az ampersandjel! – kiáltotta Langdon. – Blake a szimbólumot használta, ahelyett hogy kiírta volna az „and" szót.

Ambra furcsálkodva nézett rá, aztán megrázta a fejét.

– Robert, ha a jel helyére betesszük az „and" szót, akkor negyvennyolc betű lesz a sorban. Eggyel több a kelleténél.

Nem, mosolygott Langdon. *Ez egy kód a kódban.*

Langdon csodálattal adózott Edmond ravasz kis csavarjának. A paranoid lángelme egy egyszerű tipográfiai trükkel gondoskodott arról, hogy még ha rá is jön valaki a kedvenc verssorára, nem lesz képes helyesen bebillentyűzni.

Az ampersandkód, gondolta Langdon. *Edmond emlékezett rá.*

Az „&" vagy *ampersand* eredete volt az egyik első dolog, amelyet Langdon megtanított a szimbológiaóráján. A „&" jel egy logogramma – szó szerint egy kép, ami egy szó helyett áll. Sokan azt hiszik, hogy a szimbólum az angol „and" szóból származik, pedig valójában a latin *et* szóból ered. Az ampersand szokatlan „&" alakja az E és a T betű tipográfiai ötvözete – a kapcsolódásuk még ma is látható bizonyos számítógépes karakterkészletekben, mint amilyen például a Trebuchet, amelyben az „&" világosan utal a latin eredetre.

Langdon sohasem felejti el, hogy az ampersandot magyarázó óra után egy héttel Edmond, az ifjú zseni ezzel a felirattal a pólóján tűnt fel: *Ampersand hazatelefonál!,* játékosan utalva a Spielberg-filmre az „ET" nevű földönkívüli hőssel, aki a hazatérés útját kereste.

És most, Blake költeménye előtt állva, Langdon elméjében tisztán megjelent Edmond negyvenhét betűs jelszava.

thedarkreligionsaredepartedetsweetsciencereigns

Ízig-vérig Edmond, gondolta Langdon, gyorsan megosztva Ambrával, milyen eszes trükköt alkalmazott Edmond, hogy még egy titkosítási szinttel megemelje a jelszava biztonságát.

Amikor Ambra megértette a dolgot, a találkozásukkor megismert széles mosollyal tüntette ki.

– Már ha valaha is kételkedtünk volna abban, mekkora kocka Edmond Kirsch – mondta.

Mindketten elnevették magukat, egy pillanatig kiélvezve az egyedüllétet a kripta magányában.

– Megtalálta a jelszót – mondta hálálkodva Ambra. – És most bánom csak igazán, hogy elvesztettem Edmond telefonját. Ha még meglenne, azonnal elindíthatnánk Edmond prezentációját.

– Ne hibáztassa magát – mondta vigasztalóan Langdon. – Mint már említettem, tudom, hogyan találjuk meg Winstont.

Legalábbis azt hiszem, gondolta, remélve, hogy igaza van.

Miközben Langdon maga elé képzelte Barcelona madártávlati képét és a megoldásra váró különös kirakós játékot, fülsértő zaj verte fel a kripta csendjét a lépcső felől.

Beña atya üvöltött odafent, és a nevüket kiáltotta.

Hetvennegyedik fejezet

– Gyorsan! Ms. Vidal! Langdon professzor… gyorsan jöjjenek fel!

Langdon és Ambra felsietett a kripta lépcsőjén, miközben Beña atya továbbra is kétségbeesetten kiáltozott. Amikor elérték a legfelső fokot, Langdon kirontott a templomba, de azonnal megállította a sötétség függönye.

Nem látok semmit!

Vakon előrearaszolva erőltette a szemét, hogy a lenti olajmécses fénye után alkalmazkodjon a sötétséghez. Mellette Ambra szintén hunyorgott.

– Ide! – kiáltotta izgatottan Beña.

Elindultak a hang irányába, és végül sikerült kivenniük a pap alakját a lépcső felől kiszűrődő fény derengésében. Beña atya egy földön fekvő test fekete sziluettje előtt térdelt.

Hozzáfutottak, és Langdon hátrahőkölt, amikor felismerte, hogy Díaz ügynök hever a padlón, természetellenesen kicsavarodott fejjel. Az ügynök hason feküdt, de a feje száznyolcvan fokkal elfordult, és élettelen tekintete a templom mennyezetére szegeződött. Langdon elszörnyedt, és már értette, mitől esett pánikba Beña atya.

Jeges félelem futott át rajta, és hirtelen felegyenesedve pásztázni kezdte a sötétséget, hogy nem észlel-e bármilyen mozgást a hatalmas térben.

– A fegyvere – suttogta Ambra Díaz üres pisztolytáskájára mutatva. – Eltűnt. – A feketeségbe fúrva a tekintetét elkiáltotta magát: – Fonseca ügynök?!

Hirtelen lépteket hallottak, majd vad küzdelem zaját a sötétben. Aztán, teljesen váratlanul egy fülsiketítő fegyverdörrenést a közvetlen közelükben. Langdon, Ambra és Beña hátratántorodott ijedtében, s miközben a lövés még visszhangzott a templomban, egy elkínzott hang sürgetően kiáltott:

– *¡Corre!* Fussanak!

Eldördült a második lövés, amelyet tompa puffanás követett – egy padlóra zuhanó test eltéveszthetetlen hangja.

Langdon megragadta Ambra kezét, és húzni kezdte a mélyebb árnyékok felé a szentély oldalfala mellett. Beña atya egy lépéssel mögöttük járt, mind a hárman dermedt csendben lapultak a hideg kőhöz.

Langdon a sötétséget fürkészte, miközben értelmezni próbálta a történteket.

Valaki az imént megölte Díazt és Fonsecát! Ki van itt? És mit akar?

Langdon csak egyetlen logikus választ tudott elképzelni: a Sagrada Família homályában ólálkodó gyilkos nem azért jött ide, hogy megöljön két ismeretlen Guardia-ügynököt... Ambra és Langdon a célpontja.

Valaki még mindig próbálja elhallgattatni Edmond felfedezését.

Hirtelen erős zseblámpafény villant fel a templom közepén, a csóvája széles ívben mozgott ide-oda a padlón, és feléjük tartott.

Langdon tudta, hogy másodpercek kérdése, és eléri őket a fénysugár.

– Erre – suttogta Beña az ellenkező irányba húzva Ambrát a fal mentén. Langdon követte őket, miközben a fény egyre közeledett. Beña és Ambra váratlanul jobbra fordult, és eltűnt egy nyílásban. Langdon utánuk vetette magát – és azonnal egy láthatatlan lépcsőbe botlott. Ambra és Beña már felfelé mentek, és az egyensúlyát visszanyerő Langdon is a nyomukba eredt. Visszatekintve azt látta, hogy pontosan alatta van a fénysugár, a lépcső alsó fokait világítja meg.

Langdon várt, mozdulatlanná dermedve a sötétben.

A fény elidőzött még egy hosszú másodpercig, aztán felerősödött.

Erre jön!

Langdon hallotta, hogy Ambra és Beña továbbkapaszkodik felfelé, amilyen csendben csak tudtak. Sarkon fordult, és utánuk vetette magát, de újra megbotlott, nekiesett a falnak, és ekkor rájött, hogy a lépcső nem egyenes, hanem kanyarog. Langdon a falra tenyerelt támasztékért, és megkezdte körkörös útját felfelé,

a szűk spirálban, egyszerre megértve, hol van.

A Sagrada Família hírhedten alattomos csigalépcsője.

Fentről nagyon halvány derengést látott átszüremleni a fényaknákon, csak arra volt elég, hogy észlelje a köré záruló falakat. Langdon lába megfeszült, gyökeret vert a lépcsőn, ahogy úrrá lett rajta a klausztrofóbia a fenyegetően szűkös térben.

Menj tovább! A racionális elme indulásra sürgette, de az izmok begörcsöltek a félelemtől.

Valahol alatta Langdon nehéz léptek zaját hallotta közeledni a szentély felől. Kényszerítette magát, hogy elinduljon felfelé a spirális fokokon, amilyen gyorsan csak tud. Felülről erősebb lett a halvány fény, ahogy Langdon elhaladt a fal egyik nyílása mellett – a széles résen át rövid időre megpillantotta a város fényeit. Hideg huzat csapta meg a nyíláson át, aztán újra sötétség borult rá, ahogy magasabbra kapaszkodott.

Lépteket hallott a lépcső alján, és a zseblámpa fénye találomra világított be itt-ott az aknába. Langdon elhaladt még egy rés mellett, miközben hangosabbak lettek mögötte a léptek: az üldöző egyre gyorsabban szedte a lépcsőt a nyomában.

Langdon utolérte Ambrát és Beña atyát, aki már kezdett kifulladni. Lepillantott a belső peremen át a középső aknába. Szédítő volt a mélység: egy szűk, körkörös lyuk, amely mintha egy óriási csigaházas polip „szeme” – a spirális vázának a középpontja – lenne. Nem volt korlát, csak egy perem bokamagasságban, amely gyakorlatilag semmilyen védelmet nem nyújtott. Langdonnak le kell gyűrnie az émelygését.

Újra fölfelé emelte a tekintetét, az akna sötétjébe. Langdon úgy hallotta, hogy több mint négyszáz lépcsőfok van ebben az építményben; ha ez igaz, kizárt dolog, hogy feljussanak a tetejére, mielőtt a fegyveres támadó beéri őket.

– Maguk ketten... menjenek! – zihálta Beña, és oldalra húzódva mutatta Langdonnak és Ambrának, hogy kerüljék ki.

– Szó sem lehet róla, atyám – mondta Ambra segítő kezet nyújtva az idős papnak.

Langdon csodálta a védelmező ösztönét, de azt is tudta, hogy öngyilkosság ezen a lépcsőn fölfelé menekülni: a legvalószínűbb, hogy golyóval a hátukban végzik. A két állati túlélőösztön – a harc és a menekülés – közül az utóbbi nem volt opció.

Semmiképp sem sikerülne.

Langdon hagyta, hogy Ambra és Beña atya továbbmenjen. Ő maga megfordult, lecövekelt, és szembenézett a felfelé vezető lépcsővel. Alatta egyre közelebbről villant fel a zseblámpa. A falnak vetette a hátát és lekuporodott az árnyékban, várva, hogy a fény elérje az alatta lévő fokokat. A fordulóban hirtelen feltűnt a gyilkos – sötét figura, aki mindkét kezét maga elé nyújtva rohant, az egyikben a zseblámpát, a másikban a fegyvert markolva.

Langdon ösztönösen cselekedett, felpattant guggoló helyzetéből és lábbal előre belevetette magát az űrbe. A férfi meglátta, és felemelte a fegyvert, de Langdon két sarka nagy erővel a mellkasának csapódott, és a férfi háttal nekivágódott a lépcső falának.

A következő néhány másodperc zavarosan összemosódott.

Langdon elesett, az oldalán landolt, és fájdalom hasított a csípőjébe, miközben a támadó hátra tántorodott, több fokon át botladozott lefelé, és nyögdécselő kupacként fogott padlót. A zseblámpa lecsalinkázott a lépcsőn, forogva megállt, és az oldalfalra vetülő, rézsútos fénye rávilágított egy fémtárgyra, félúton Langdon és a támadó között.

A fegyver.

Mindkét férfi ugyanabban a pillanatban vetette utána magát, de Langdon felülről, előnyösebb helyzetből indult, elsőnek érkezett, és megragadva a markolatot a támadóra fogta a fegyvert. A gyilkos közvetlenül alatta hirtelen megállt, és dacosan nézett szembe a csővel.

Langdon a gyenge fényben látta a férfi mákos szakállát és élesre vasalt fehér nadrágját… és abban a pillanatban tudta, hogy ki ez.

A tengerésztiszt a Guggenheimből…

Langdon a férfi fejére célzott.

– Maga ölte meg a barátomat, Edmond Kirscht.

A férfi alig kapott levegőt, de azonnal válaszolt, és jéghideg volt a hangja.

– Kiegyenlítettem a számlát. A barátja, Edmond Kirsch megölte a családomat.

Hetvenötödik fejezet

Langdon eltörte a bordáimat.

Ávila tengernagy éles szúrást érzett, valahányszor levegőt vett, és összerándult a fájdalomtól, ahogy megemelkedett a mellkasa, kétségbeesetten próbálva oxigént juttatni a szervezetének. A lépcsőn fölötte guggoló Robert Langdon lenézett rá, esetlenül tartva az Ávila törzsére szegezett pisztolyt.

Ávila katonai kiképzése automatikusan vette át az uralmat, és elkezdte kiértékelni a helyzetét. Negatívum volt, hogy az ellenfélnek fegyvere van és magasabban helyezkedik el. Pozitívum, hogy a professzor szabálytalan fegyverfogásából ítélve nagyon gyakorlatlan lehet a lövésben.

Nem akar lelőni, döntötte el Ávila. *Fogva tart, és megvárja a biztonsági őröket.* A kintről hallatszó kiáltások világossá tették, hogy a Sagrada Família biztonsági őrei észlelték a lövéseket, és sietve tartanak az épülethez.

Gyorsan kell cselekednem.

Ávila a megadás jeleként felemelte a kezét, lassan feltérdelt, és azt közvetítette a viselkedésével, hogy mindenben engedelmeskedni fog.

Hitessük el Langdonnal, hogy ura a helyzetnek.

Annak ellenére, hogy lezuhant a lépcsőn, Ávila érezte, hogy a hátul az övébe rejtett tárgy még a helyén van – a kerámiapisztoly, amellyel a Guggenheimben megölte Kirscht. Mielőtt behatolt a templomba, betöltötte a maradék golyót, de nem kellett használnia: némán kivégezte a gárdistát és magához vette a sokkal hatékonyabb fegyvert, amelyet, sajnos, most az ő mellkasának szegez Langdon. Ávila azt kívánta, bár ne biztosította volna ki, hiszen Langdonnak feltehetően fogalma sincs róla, hogyan működik.

Ávila megfontolta, hogy kísérletet tegyen-e a kerámiapisztoly előrántására, mert így elsőnek tüzelhetne, de még ha sikerrel is

járna, ötven-ötven százalékra tette a túlélés esélyét. A gyakorlatlan lövők esetén fennáll a veszélye, hogy véletlenül elsül a kezükben a fegyver.

Ha túl gyorsan mozdulok…

A biztonsági őrök kiáltásai egyre közelebbről hallatszottak, és Ávila tudta, hogy ha elfogják, elég megmutatnia a „victor" tetoválást a tenyerén, és kiszabadul – legalábbis ezt ígérte a Régens.

De miután megölte a király két Guardia Real-ügynökét, Ávila már nem vehette biztosra, hogy a Régens befolyása ezt is felül tudja írni.

Azért jöttem ide, hogy végrehajtsak egy küldetést, emlékeztette magát Ávila. *És most be kell fejeznem. Ki kell iktatnom Robert Langdont és Ambra Vidalt.*

A Régens azt mondta Ávilának, hogy a keleti szolgálati bejáraton menjen be a templomba, de Ávila úgy döntött, hogy inkább átugrik a biztonsági kerítésen. *Rendőröket láttam lesben állni a keleti kapu közelében… ezért improvizálnom kellett.*

Langdon dühösen nézett Ávilára a fegyver csöve felett, és erőteljes hangon beszélni kezdett.

– Azt mondta, hogy Edmond Kirsch megölte a családját. Hazugság. Edmond nem volt gyilkos.

Igazad van, gondolta Ávila. *Rosszabb volt annál.*

A sötét igazság Kirschről olyan titok volt, amelyet csak egy héttel ezelőtt árultak el Ávilának a Régenssel folytatott egyik telefonbeszélgetése során. *A pápánk azt kéri, hogy vegye célba Edmond Kirscht, a híres jövőkutatót*, mondta a Régens. *Őszentségének számos indítéka van erre, de azt szeretné, ha személy szerint maga vállalkozna erre a küldetésre.*

Miért éppen én, kérdezte Ávila.

Admirális, fogta suttogóra a Régens, *sajnálattal kell közölnöm, hogy Edmond Kirsch felelős a bombatámadásért a székesegyházban, ami megölte a családját.*

Ávila első reakciója a teljes hitetlenkedés volt. Nem látott okot arra, miért robbantana fel egy közismert tudós egy templomot.

Maga katonaember, admirális, magyarázta a Régens, *így jobban tudja, mint én: nem az a fiatal katona a tényleges elkövető, aki a csatában meghúzza a ravaszt. Ő csak báb, aki*

nála sokkal hatalmasabbak helyett végzi el a munkát… kormányok, tábornokok, vallási vezetők helyett, akik vagy megfizetik, vagy meggyőzik arról, hogy az ügy bármilyen áldozatot megér.

Ávila valóban átélt már ilyen helyzetet.

Ugyanez a szabály érvényes a terrorizmusra, folytatta a Régens. *A legaljasabb terroristák nem azok, akik bombákat készítenek, hanem a befolyásos vezetők, akik gyűlöletre tüzelik a kétségbeesett tömegeket és arra uszítják a talpasaikat, hogy erőszakos tetteket kövessenek el. Elég egyetlen nagy hatalmú, sötét alak, hogy elszabaduljon a pokol a világban, hogy vallási türelmetlenséget, nacionalizmust vagy ellenségeskedést szítson az erre fogékony elmékben.*

Ávila egyetértett vele.

A terroristatámadások a keresztények ellen, mondta a Régens, *egyre gyakoribbak a világon. Ezek az újfajta támadások már nem stratégiai tervezés eredményei; spontán cselekedetek, amelyeket magányos farkasok követnek el, akik fegyvert ragadnak Krisztus meggyőző erejű ellenségeinek a szavára.* A Régens itt szünetet tartott. *És e meggyőző erejű ellenségek között ott van az ateista Edmond Kirsch is.*

Ávila úgy érezte, hogy a Régens most túlterjeszkedik az igazságon. Dacára annak, hogy Kirsch gyalázatos keresztényellenes kampányt folytat Spanyolországban, a tudós sohasem tett olyan nyilatkozatot, amelyben keresztények meggyilkolására hívna fel.

Mielőtt ellenvetéssel élne, vágott elébe a hang a telefonban, *hadd osszak meg még egy információt.* A Régens nehéz sóhajt hallatott. *Erről senki nem tud, admirális, de a támadásnak, amelyben meghalt a családja… az volt a szándéka, hogy háborút indítson a palmariánus egyház ellen.*

Ávilát meghökkentette ez az állítás, de nem talált benne értelmet; a sevillai katedrálisnak nem volt köze a palmariánus egyházhoz.

A bombatámadás reggelén, mondta a hang, *a palmariánus egyház négy prominens tagja kereste fel a sevillai gyülekezetet tagtoborzás céljából. Ők voltak a célpontok. Az egyiküket ismeri is… Marco. A másik három a merénylet áldozata lett.*

Ávila fejében egymást kergették a gondolatok, ahogy maga elé képzelte a gyógytornászát, Marcót, aki elvesztette a lábát a támadásban.

Erősek és motiváltak az ellenségeink, folytatta a hang. *És amikor a bombamerénylő nem tudott bejutni az El Palmar de Troya-i épületegyüttesünkbe, követte a négy misszionáriusunkat Sevillába, és ott lépett akcióba. Rettenetesen sajnálom, admirális. Ez a tragédia az egyik oka annak, hogy a palmariánusok megkeresték. Felelősnek érezzük magunkat, amiért a családja járulékos áldozattá vált egy ellenünk indított háborúban.*

De ki indította a háborút, akarta tudni Ávila, akinek még mindig nem sikerült értelmeznie a sokkoló állításokat.

Nézze meg az e-mailjét, válaszolta a Régens.

Megnyitva a postafiókját Ávila bizalmas dokumentumok megrázó gyűjteményével szembesült a palmariánus egyház ellen több mint egy éve viselt brutális háborúról… a hadjárat részét képezték a polgári perek, a zsarolással határos fenyegetések és a hatalmas adományok, amelyeket olyan palmariánusellenes civil szervezeteknek juttattak, mint a Palmar de Troya Support és a Dialogue Ireland.

Még ennél is meglepőbb volt azonban, hogy úgy tűnt, egyetlen személy vezeti ezt az elkeseredett harcot a palmariánus egyházzal szemben – és az az ember Edmond Kirsch jövőkutató volt.

Ávila értetlenül állt a közlés előtt. *Miért akarná Edmond Kirsch kifejezetten a palmariánusokat elpusztítani?*

A Régens azt mondta, hogy az egyházban senkinek, még magának a pápának sincs fogalma arról, miért gyűlöli ennyire Kirsch a palmariánusokat. Csak annyit tudnak, hogy a föld egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb embere addig nem nyugszik, amíg porrá nem zúzza a palmariánusokat.

A Régens felhívta Ávila figyelmét az utolsó dokumentumra – egy géppel írt levélre a palmariánusokhoz, amelynek a küldője azt állítja, hogy ő volt a sevillai bombamerénylő. És az első sorban „Edmond Kirsch tanítványának” nevezi magát. Több sem kellett Ávilának; ökölbe szorult a keze dühében.

A Régens megmagyarázta, miért nem hozták nyilvánosságra a

levelet a palmariánusok: már így is nagyon rossz sajtójuk volt mostanában, amelyet nagyrészt Kirsch szervezett vagy pénzelt, így más sem hiányzott az egyháznak, mint hogy kapcsolatba hozzák egy bombatámadással.

A családom Edmond Kirsch miatt halt meg.

Most, a sötét lépcsőn, Ávila felnézett Robert Langdonra, és megérezte, hogy a professzor valószínűleg semmit sem tud Kirsch titkos keresztes hadjáratáról a palmariánus egyház ellen, sem arról, hogy Kirsch inspirálta a támadást, amelyben megölték Ávila családját.

Nem számít, mit tud Langdon, gondolta Ávila. *Katona, mint én. Mindketten beszorultunk ide, és csak az egyikünk szabadulhat. Parancsot teljesítek.*

Langdon néhány lépcsőfokkal fölötte állt, és amatőr módon – két kézzel – tartotta célra a fegyvert. *Rossz döntés*, gondolta Ávila, csendben lejjebb csúsztatva a lábujjait egy fokkal, aztán megvetette a talpát és farkasszemet nézett Langdonnal.

– Tudom, hogy nehéz elhinni – mondta Ávila –, de Edmond Kirsch ölte meg a családomat. És itt a bizonyíték.

Ávila kinyitotta a tenyerét, hogy megmutassa Langdonnak a tetoválást, amely persze nem bizonyított semmit, de megtette a kívánt hatást – Langdon odanézett.

Amint a professzor egy pillanatra levette róla a szemét, Ávila balra és fölfelé lendült az ívelt külső fal mentén, elmozdítva a testét a tűzvonalból. Pontosan az történt, amire számított: Langdon ösztönösen tüzelt – azelőtt, hogy az elmozduló célra tartott volna. A lövés mennydörgő visszhangot vert a szűkös térben, és Ávila érezte, hogy a golyó súrolja a vállát, mielőtt gellert kapva, ártalmatlanul elsüvít a lépcsőn.

Langdon már igazított a célzáson, de Ávila megpördült a levegőben, és miközben zuhanni kezdett, ököllel erősen rávágott Langdon csuklójára, kikényszerítve, hogy elengedje a fegyvert, ami csattogva lekacsázott a lépcsőn.

Ávila mellkasába és vállába égő fájdalom hasított, ahogy Langdon mellett a lépcsőre zuhant, de az adrenalinlöket feltüzelte. A háta mögé nyúlva előrántotta a kerámiafegyvert az övéből. Szinte súlytalannak érezte a gárdista pisztolyához képest.

Ávila Langdon mellének szegezte a fegyvert, és habozás nélkül

meghúzta a ravaszt.

A pisztoly felmordult, de furcsa, reccsenő hangot adott ki, és Ávila perzselő forróságot érzett a kezén; azonnal rájött, hogy felrobbant a cső. Ezek az elrejtésre készült, új, fémmentes, „észlelhetetlen" fegyverek mindössze egy vagy két lövésre alkalmasak. Ávilának fogalma sem volt, hová tűnt a golyó, de amikor azt látta, hogy Langdon már feltápászkodik, Ávila eldobta a fegyvert, és rávetette magát. A két férfi ádázul viaskodni kezdett a vészesen alacsony belső perem mellett.

Ávila abban a pillanatban tudta, hogy nyert ügye van.

Kiegyenlítődtek az erőviszonyok, gondolta. *De nekem jobb a pozícióm.*

Ávila már felmérte a nyitott aknát a csigalépcső közepén – halálos mélység, szinte védelem nélkül. Megpróbálta Langdont az akna felé tolni, a külső falnak feszítve az egyik lábát, ami jelentős emelőerőt adott. Egy nekifohászkodással az akna felé lökte Langdont.

Langdon heves ellenállást fejtett ki, de Ávilának előnyösebb volt a pozíciója, és a professzor kétségbeesett tekintete világossá tette, hogy Langdon tudja, mi következik.

Robert Langdon úgy hallotta, hogy az élet legkritikusabb döntéseit – amelyeken a túlélés múlik – rendszerint a másodperc törtrésze alatt kell meghozni.

Most, brutálisan az alacsony peremnek lökve, ívbe görbült hátával a harmincméteres mélység felett Langdon a 183 centis magasságával és magasan lévő súlypontjával halálosan kényes helyzetbe került. Tudta, hogy semmit sem tehet, amivel kiegyenlíthetné Ávila jobb pozícióját.

Langdon kétségbeesetten pillantott le a válla felett az űrbe. A körkörös akna szűk volt – talán egy méter átmérőjű –, de elég széles ahhoz, hogy a zuhanó teste elférjen… amely lefelé estében minden bizonnyal újra meg újra nekiverődik a kőkorlátnak.

Ez a zuhanás túlélhetetlen.

Ávila torokhangú üvöltést hallatott, és még egy támadásra indult. Langdon akkor rájött, hogy egy dolgot tehet.

Ellenállás helyett segíthet a támadónak.

Ahogy Ávila felfelé tolta, Langdon lekuporodott, és megvetette a lábát a lépcsőn.

Egy pillanatra ismét húszéves volt, a Princeton uszodájában… hátúszásban versenyzett… összehúzódzkodva a rajtköve kapaszkodójánál… háttal a víznek… behajlított térddel… feszes hassal… várva a startpisztoly eldördülését.

Minden az időzítésen múlik.

Langdon ezúttal nem hallott startpisztolyt. Kirobbant kuporgó helyzetéből, felvetette magát a levegőbe, a hátát ívbe feszítette a mélység felett.

Ahogy ellendült, érezte, hogy Ávilát, aki száz kiló holtsúly ellenállására számított, teljesen kibillenti az egyensúlyából a váratlan fordulat.

Ávila a lehető leggyorsabban kapcsolt, de Langdon érzékelte, hogy meginog. Miközben Langdon hátralendült, azért imádkozott, hogy a teste eléggé kifeszüljön a levegőben, és el tudja érni az akna szemközti, csaknem két méterrel alacsonyabban lévő oldalát… de úgy tűnt, hogy ez lehetetlen. A zuhanó Langdon ösztönösen védekezve elkezdett labdává gömbölyödni, és keményen nekiverődött a függőleges kőfalnak.

Nem sikerült.

Halott vagyok.

Biztosra vette, hogy a belső peremnek ütközött, és felkészült a zuhanásra a mélységben.

De Langdon csak egy pillanatig zuhant.

Szinte azonnal éles, egyenetlen kőre esett, jól beverve a fejét. Az ütközés erejétől kis híján elvesztette az eszméletét, de ekkor rájött, hogy sikerült átvetnie magát az aknán, és a szemközti lépcső külső falának verődött neki, valamivel lentebb landolva a csigalépcsőn.

Találd meg a fegyvert, mondta magának, miközben küzdenie kellett, hogy megőrizze az öntudatát. Langdon úgy számolt, hogy Ávila másodpercek leforgása alatt újra a nyakán lesz.

De már késő volt.

Az agya felmondta a szolgálatot.

Ahogy minden elsötétült, Langdon utoljára még furcsa hangot hallott… visszatérő puffanások sorozatát, egyre lentebbről, egyre távolabbról.

Arra emlékeztetett, ahogy egy túlméretezett szemeteszsák végiggurul a szemétledobó aknán.

Hetvenhatodik fejezet

Ahogy Julián herceg járműve közeledett az Escorial főkapujához, fehér, városi terepjárók sorát látta, és ebből tudta, hogy Valdespino igazat mondott.

Az apám valóban az itteni rezidencián van.

A konvojból ítélve a király teljes Guardia Real-kísérete átvonult erre a történelmi uralkodói székhelyre.

Amint a ministráns megállította az öreg Opelt, egy ügynök lépett oda az ablakhoz, és zseblámpával bevilágított; azonnal hátra is hőkölt, mert a legkevésbé sem számított arra, hogy a herceget és a püspököt fogja látni egy ilyen lepukkant kocsiban.

– Felség! – kiáltotta, és vigyázzba vágta magát. – Excellenciás uram! Már vártuk önöket. – Végignézett az ócska járművön. – Hol van a Guardia-kíséret?

– Rájuk a palotában volt szükség – válaszolta a herceg. – Az apámhoz jöttünk.

– Természetesen! Ha volnának szívesek a püspök úrral kiszállni a járműből…

– Csak távolítsák el az útzárat – rendelkezett a püspök –, hogy behajthassunk. Őfelsége az apátság kórházában van, jól tudom?

– Ott volt – válaszolta az őr habozva. – De attól tartok, hogy már elment.

Valdespinónak elakadt a lélegzete, teljesen elszörnyedt.

Juliánt jeges félelem ragadta torkon. *Meghalt az apám?*

– Nem! Bo… bocsánatot kérek – dadogta az ügynök zavartan, hogy ilyen ostoba szóhasználattal élt. – Őfelsége távozott… egy órával ezelőtt elhagyta az Escorialt. A vezető biztonságiak kíséretében távozott.

Julián megkönnyebbülését máris felváltotta az értetlenség. *Elhagyta a kórházat?*

– Ez abszurdum! – üvöltötte Valdespino. – A király azt mondta nekem, hogy haladéktalanul kísérjem ide Julián

herceget!

– Igen, különleges parancsaink vannak, excellenciás uram, és ha volnának szívesek kiszállni a kocsiból, hogy átültessük önöket egy Guardia-járműbe…

Valdespino és Julián zavartan néztek össze, aztán engedelmesen kiszálltak. Az ügynök közölte a ministránssal, hogy a szolgálataira már nem tartanak igényt, és térjen vissza a palotába. A rémült fiatalember szó nélkül elhajtott az éjszakában, nyilvánvalóan fellélegezve, hogy véget ért a szerepe a mai este bizarr eseményeiben.

Miközben az ügynökök egy SUV hátsó üléséhez vezették a herceget és Valdespinót, a püspök egyre idegesebb lett.

– Hol van a király? – követelt választ a püspök. – Hová visznek bennünket?

– Őfelsége közvetlen parancsait követjük – válaszolta az ügynök. – Azt kérte, hogy adjunk át önöknek egy járművet, egy sofőrt és ezt a levelet. – Az ügynök elővett egy lepecsételt borítékot, és benyújtotta az ablakon Julián hercegnek.

Levél az apámtól? A herceget nyugtalanította a formalitás, különösen, amikor meglátta a borítékon a királyi pecsétet.

Mit művel? Növekvő aggodalom fogta el, hogy a király nincs birtokában a képességeinek.

Julián szorongva törte fel a pecsétet, kinyitotta a borítékot, és egy kézzel írt kártyát talált benne. Az apja kézírása már nem a régi, de azért olvasható volt. Ahogy Julián olvasni kezdte az üzenetet, minden egyes szóval nőtt az értetlensége.

Amikor befejezte, visszadugta a kártyát a borítékba, lehunyta a szemét, és a lehetőségeit fontolgatta. Természetesen csak egy választása volt.

– Induljon észak felé – mondta Julián a sofőrnek.

A jármű eltávolodott az Escorialtól, és a herceg érezte, hogy Valdespino őt bámulja.

– Mit írt az apja? – akarta tudni a püspök. – Hová visz?!

Julián sóhajtott, és az apja megbízható barátjához fordult.

– Ahogy maga mondta nemrég – mosolygott szomorúan az idős püspökre –, még mindig az apám a király. Szeretjük őt, és azt tesszük, amit parancsol.

Hetvenhetedik fejezet

– Robert? – suttogta egy hang.

Langdon próbált válaszolni, de zúgott a feje.

– Robert?

Puha kéz érintette meg az arcát, és Langdon lassan kinyitotta a szemét.

Átmenetileg irányvesztetten azt gondolta, hogy csak álmodik. Egy fehér ruhás angyal lebegett fölötte.

Amikor Langdon felismerte az arcot, csupán egy halvány mosoly telt tőle.

– Hála az égnek – mondta Ambra nagyot fújva. – Hallottuk a lövést. – Leguggolt Langdon mellé. – Maradjon fekve!

Ahogy Langdonnak visszatért az öntudata, hirtelen félelem járta át.

– Az ember, aki megtámadott…

– Meghalt – suttogta Ambra megnyugtatóan. – Biztonságban van. – Lemutatott az akna peremén túlra. – Belezuhant. A legmélyéig.

Langdon küszködve emésztette a hírt. De lassan visszatértek az emlékek. Nagy nehezen elűzte a ködöt az elméjéből, és leltárba véve a sebeit, sajgó bal csípőjének és az éles hasogatásnak a fejében szentelte a figyelmét. Úgy tűnt, nem tört el semmije. Rendőrségi adóvevők zaja visszhangzott a lépcsőn.

– Mióta… vagyok…

– Néhány perce – válaszolta Ambra. – Hol elájult, hol magához tért. Meg kell vizsgáltatnunk.

Langdon bizonytalanul ülő helyzetbe tornázta magát, nekidőlve a lépcső falának.

– A tengerésztiszt volt… – mondta. – Az, aki…

– Tudom – bólintott Ambra. – Aki megölte Edmondot. A rendőrség most azonosította. Lent vannak a lépcső alján a holttestnél, és azt akarják, hogy tegyen vallomást, de Beña atya

közölte velük, hogy senki nem jöhet fel a mentősök előtt, akik bármelyik percben itt lehetnek.

Langdon lüktető fejjel bólintott.

– Valószínűleg kórházba fogják vinni – mondta neki Ambra –, ami azt jelenti, hogy most kell egymással beszélnünk… mielőtt megérkeznek.

– Beszélnünk… miről?

Ambra aggodalmas tekintettel tanulmányozta. A füléhez hajolt és ezt suttogta: – Robert, nem emlékszik? Megtaláltuk Edmond jelszavát. *„The dark religions are departed and sweet science reigns."*

E szavak nyílként fúrták át a Langdon elméjére boruló ködöt, hirtelen felpattant ültében, és egyszerre kitisztult a tudata.

– Egészen idáig vezetett minket – folytatta Ambra. – A többit már rám bízhatja. Azt ígérte, hogy meg tudja találni Winstont. Edmond számítógéplaborjának a helyszínét. Csak mondja meg, hová menjek, és mindent elintézek.

Langdont megrohanták a visszatérő emlékek. – Tudom. – *Legalábbis azt hiszem, hogy rá tudok jönni.*

– Mondja el.

– Át kell mennünk a városon.

– Hová?

– A címet nem tudom – válaszolta Langdon bizonytalanul lábra állva. – De el tudom oda vinni…

– Üljön vissza, Robert, kérem! – mondta Ambra.

– Igen, üljön vissza – ismételte egy férfi, aki most tűnt fel alattuk a lépcsőn. Beña atya volt az, aki kifulladva kaptatott fölfelé. – Mindjárt itt a mentő.

– Jól vagyok – hazudta Langdon, a falnak támasztva szédülő fejét. – Most indulnunk kell Ambrával.

– Nem jutnának messzire – mondta a lassan közeledő Beña. – Lent vár a rendőrség. Ki akarják hallgatni. Ráadásul a templomot körülvette a média. Valaki leadta a fülest a sajtónak, hogy itt vannak. – A pap megállt mellettük, és fáradtan mosolygott Langdonra. – Megkönnyebbültünk Ms. Vidallal, hogy jól van. Megmentette az életünket.

Langdon nevetett.

– Én azt mondanám, hogy maga mentett meg minket.

– Akárhogy is, szeretném, ha tudná, nem távozhat innen úgy, hogy ne találkozzon a rendőrséggel.

Langdon óvatosan a kőperemre tette a kezét, kihajolt és letekintett. Nagyon távolinak tűnt a lenti morbid jelenet – Ávila kiterült holtteste a körülötte álló rendőrök zseblámpáinak fényében.

A spirális aknába bámuló Langdont újra elkápráztatta Gaudí elegáns, csigaházas polipot utánzó terve, és eszébe jutott, mit látott a templom alagsorában berendezett Gaudí-múzeum honlapján. A weboldalon, amelyet Langdon nemrégiben keresett fel, a Sagrada Família makettjeinek – CAD programokkal és nagyméretű 3D nyomtatóval készült – látványos sorozatával találkozott, amely bemutatta az épület hosszú fejlődését az alapkőletételtől az eljövendő dicsőséges befejezésig, amire még legalább egy évtizedet várni kell.

Honnan jövünk? – gondolta Langdon. *Hová tartunk?*

Váratlanul felszínre bukkant egy emlék – a templom külső képének makettje, amelyet Langdon fotografikus memóriája pontosan megőrzött. Egy prototípus volt a templomi építkezés jelenlegi állásáról, „A Sagrada Família ma" címszó alatt.

Ha a makett érvényes, akkor van kiút.

Langdon gyorsan Beñához fordult: – Atyám, átadna egy üzenetet odakint valakinek?

A pap értetlenül nézett rá.

Langdon elmagyarázta a tervét, hogyan jussanak ki az épületből, de Ambra a fejét rázta.

– Robert, ez lehetetlen. Fentről nincs hová…

– De van – szakította félbe Beña. – Nem lesz meg örökké, de pillanatnyilag létezik, Mr. Langdonnak igaza van. Lehetséges, amit felvetett.

Ambra meglepettnek tűnt.

– De Robert… még ha észrevétlenül el is tudunk menekülni, biztos benne, hogy nem kéne kórházba mennie?

Langdon ebben nem igazán volt biztos.

– Később is mehetek, ha muszáj – mondta. – De most tartozunk azzal Edmondnak, hogy befejezzük azt, amiért jöttünk.

– Visszafordult Beñához, egyenesen a szemébe nézve. – Őszinte leszek, atyám, és elmondom, miért vagyunk itt. Mint tudja, Edmond Kirscht ma este meggyilkolták, hogy megakadályozzák egy tudományos felfedezés bejelentését.

– Igen – felelte a pap –, és Kirsch a hangneméből ítélve biztosra vette, hogy ez a felfedezés súlyos kárt okoz a vallásoknak az egész világon.

– Pontosan ezért érzem úgy, hogy valamit tudnia kell. Ms. Vidal és én azzal a szándékkal jöttünk Barcelonába ma este, hogy nyilvánosságra hozzuk Edmond Kirsch felfedezését. Nagyon közel járunk a sikerhez. Ami azt jelenti… – Langdon szünetet tartott. – Amikor most a segítségét kérem, lényegében azt szeretném, hogy segítsen egy ateista szavainak terjesztésében.

Beña Langdon vállára tette a kezét.

– Professzor – mondta elmosolyodva –, Edmond Kirsch nem az első ateista a történelemben, aki azt hirdeti, hogy „Isten halott", és nem is az utolsó. Bármit fedezett is fel Mr. Kirsch, azt nyilvánvalóan minden oldalról vitatni fogják. Az emberi intellektus az idők kezdete óta fejlődik, és nem az én dolgom megakasztani ezt a fejlődést. Az én nézőpontomból azonban sohasem történt olyan intellektuális előrelépés, amelyben nem volt szerepe Istennek.

Beña atya bátorító mosollyal nézett rájuk, aztán elindult lefelé a lépcsőn.

Odakint, a leparkolt EC145 helikopterben várakozó pilóta növekvő aggodalommal figyelte a Sagrada Família biztonsági kerítésén kívül az egyre nagyobb tömeget. Nem hallott hírt a két Guardia-ügynökről, és már be akart szólni rádión, amikor egy fekete reverendás kis ember lépett ki a bazilikából és elindult felé.

A férfi Beña atyaként mutatkozott be, és sokkoló üzenetet hozott bentről: mindkét Guardia-ügynököt megölték, a leendő királynét és Robert Langdont azonnal evakuálni kell. És ha mindez még nem lett volna elég, a pap elmondta a pilótának, hogy pontosan hol kell felvennie az utasokat.

Lehetetlen, gondolta a pilóta.

És most mégis, ahogy a Sagrada Família tornyai fölé emelkedett, rájött, hogy a pap igazat beszélt. A templom legmagasabb tornya – a monolitikus központi torony – még nem épült meg. Az alapzati platformja egy lapos, körkörös felület volt a többi torony közé ékelve, akár egy erdei tisztás az óriásfenyők között.

A pilóta jóval magasabban szállt fölé, aztán óvatosan leereszkedett a helikopterrel a tornyok közé. Földet érve két alakot látott feljönni egy lépcsőn – Ambra Vidalt, aki a sérült Robert Langdont támogatta.

A pilóta kiugrott, és segített nekik beszállni.

Amikor újra beszíjazta magát, Spanyolország leendő királynéja fáradtan biccentett felé.

– Nagyon köszönjük – suttogta. – Mr. Langdon megmondja, hová vigyen bennünket.

Hetvennyolcadik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

A PALMARIÁNUS EGYHÁZ ÖLTE MEG EDMOND KIRSCH ANYJÁT?!

Informátorunk, monte@iglesia.org újabb szenzációs leleplezéssel jelentkezett! A ConspiracyNet által hitelesített exkluzív dokumentumok szerint Edmond Kirsch éveken keresztül próbálta perelni a palmariánus egyházat „agymosás, pszichológiai kondicionálás és fizikai kegyetlenkedés" vádjával, amely állítólag Paloma Kirsch – Edmond biológiai anyja – halálát okozta több mint három évtizeddel ezelőtt.

Paloma Kirsch a jelek szerint aktív tagja volt a palmariánus egyháznak, de amikor szabadulni próbált, megszégyenítést és pszichológiai zaklatást kellett elszenvednie a feljebbvalóitól, és végül felakasztotta magát egy apácakolostor szobájában.

Hetvenkilencedik fejezet

– Maga a király – motyogta ismét Garza parancsnok, visszhangot keltve a palota fegyvertermében. – Még mindig nem tudom elhinni, hogy maga a király rendelte el a letartóztatásom. Annyi év szolgálat után.

Mónica Martín az ajkára tett ujjal jelezte, hogy hallgasson, és kilesett a páncélok között a bejáratra, hogy nem figyelik-e őket a gárdisták.

– Ahogy mondtam, Valdespino püspök súg a király fülébe, és meggyőzhette Őfelségét, hogy öntől erednek az ellene szóló ma esti koholt vádak.

A király áldozati báránya lettem, ismerte fel Garza, aki mindig is gyanította, hogy ha a királynak választania kellene a Guardia Real parancsnoka és Valdespino között, a püspököt választaná; a két férfi életre szóló barátsága és spirituális kapcsolata erősebb lenne a szakmai megfontolásoknál.

Garza valamiért mégis úgy érezte, hogy Mónica magyarázata sántít.

– Az emberrablási sztori… – töprengett. – Azt akarja mondani, hogy azt is a király parancsára nyilatkozta?

– Igen, Őfelsége közvetlenül engem hívott. Úgy rendelkezett, hogy jelentsem be Ambra Vidal elrablását. Azért találta ki az emberrablási sztorit, hogy mentse a leendő királyné jó hírét… elhárítva azt a látszatot, hogy a leendő királyné szó szerint megszökött egy másik férfival. – Martín ingerült pillantást vetett Garzára. – Miért vonja kétségbe az állításomat? Különösen most, hogy már azt is tudja, a király ugyanezzel az emberrablási történettel hívta fel Fonseca ügynököt.

– Nem tudom elhinni, hogy a király hajlandó vállalni ezt a kockázatot, és egy súlyos bűncselekmény hamis vádjával illet egy neves amerikait – érvelt Garza. – Nyilván nincs…

– Eszénél? – előzte meg Mónica.

Garza szótlanul bámult rá.

– Parancsnok, ne felejtse el – erősködött Martín –, hogy Őfelsége beteg. Talán csak rosszul ítélte meg a helyzetet.

– Vagy nagyon is jól – vetette fel Garza. – Vakmerő terv volt, de a jövendő királyné most biztonságban és jó kezekben van, a Guardia felügyelete alatt.

– Pontosan. – Martín fürkészve nézett rá. – Akkor mi az, ami zavarja?

– Valdespino – felelte Garza. – Elismerem, hogy nem kedvelem, de van egy olyan megérzésem, hogy nem ő állhat Kirsch meggyilkolása és a ma esti események mögött.

– Miért nem? – kérdezte csípős hangon Martín. – Mert pap? Azért az inkvizíciónktól megtanultunk néhány dolgot arról, milyen messzire hajlandó elmenni az egyház a drasztikus lépések igazolásában. Véleményem szerint Valdespino álszent, kíméletlen, opportunista és titkolózó. Kihagytam valamit?

– Igen – vágott vissza Garza, önmagát is meglepve, hogy a püspök védelmére kel. – Valdespino mindaz, amit felsorolt, de ugyanakkor az az ember is, akinek a legfontosabb a hagyomány és a méltóság. A király, aki nem bízik jóformán senkiben, már évtizedek óta kitartóan megbízik a püspökben. Nagyon nehezemre esik elhinni, hogy a király bizalmi embere elkövetne olyan felségárulást, amiről most beszélünk.

Martín sóhajtott, és elővette a mobilját.

– Parancsnok, nem szívesen ásom alá a püspökbe vetett hitét, de ezt látnia kell. Suresh mutatta meg nekem.

Megnyomott néhány gombot, és átadta Garzának a telefont.

A kijelzőn egy hosszú, szöveges üzenet volt olvasható.

– Ez egy képernyőmentés egy sms-ről, amelyet Valdespino ma este kapott – suttogta. – Olvassa el. Garantálom, hogy megváltozik a véleménye.

Nyolcvanadik fejezet

Robert Langdon, dacára az egész testét hasogató fájdalomnak, furcsán emelkedett, már-már euforikus hangulatban volt, amikor a helikopter felszállt velük a Sagrada Família tetejéről.

Életben vagyok.

Érezte a vérében áramló adrenalint, és mintha az elmúlt óra valamennyi eseménye most egyszerre rohanta volna meg. Langdon próbálta minél lassabban venni a levegőt, majd kifelé, a helikopter ablakain túl látható világnak szentelte a figyelmét.

Körülötte vaskos templomtornyok nyúltak az ég felé, de ahogy a helikopter feljebb emelkedett, eltűnt a bazilika, beleolvadt a kivilágított utcák hálózatába. Langdon lenézett a város kiterjedt tömbjeire, amelyek nem a megszokott négyzetekből és téglalapokból álltak, hanem inkább szabálytalan nyolcszögekből.

Az Eixample negyed, gondolta Langdon.

Ildefons Cerdà, a látnoki várostervező széles kereszteződéseket hozott létre a negyedben, leborotválva a szögletes tömbök sarkait, így teremtve kis plázákat kiülős kávéházakkal.

– *¿Adónde vamos?* – kiáltotta hátra a pilóta.

Langdon két háztömbbel délnek mutatott, ahol a város egyik legszélesebb, legragyogóbb és találó neveket viselő sugárútjai szelték át átlós irányban Barcelonát.

– Avinguda Diagonal – kiáltotta vissza Langdon. – *Al oeste*. Nyugatra.

A barcelonai térképeken eltéveszthetetlen Avinguda Diagonal széltében szeli át a várost, a Diagonal ZeroZero ultramodern, tengerparti felhőkarcolóitól a Parc de Cervantes – a Spanyolország leghíresebb írójáról, a *Don Quijote* szerzőjéről elnevezett négyhektáros park – régi rózsakertjeiig.

A pilóta bólintott, hogy megértette, és nyugatnak fordult, követve a rézsútos sugárút vonalát a hegyek felé.

– Cím? – kérdezte. – Koordináták?

Nem tudom a címet, jött rá Langdon.

– Tartson a *fútbol stadium*hoz.

– *¿Fútbol?* – lepődött meg a pilóta. – FC Barcelona?

Langdon bólintott, egy percig sem kételkedve abban, hogy a pilóta pontosan tudja, hol van a híres barcelonai klub otthona, amely csak néhány mérfölddel volt túl az Avinguda Diagonalon.

A pilóta gyorsított, és már teljes sebességgel repült a sugárút vonalán.

– Robert? Jól van? – kérdezte halkan Ambra. Olyan arckifejezéssel tanulmányozta, mintha arra gyanakodna, hogy a fejsérülése ártott az ítélőképességének. – Azt mondta, tudja, hol találjuk Winstont.

– Igen – válaszolta Langdon. – Most éppen oda tartunk.

– Egy futballstadionba? Azt hiszi, hogy Edmond egy stadionban épített szuperszámítógépet?

Langdon megrázta a fejét.

– Nem, a stadion csak könnyű tereptárgy a pilótának. Engem a közvetlenül mellette lévő épület érdekel: a Gran Hotel Princesa Sofía.

Ambra arca most még nagyobb zavart tükrözött.

– Robert, én ebben nem látok értelmet. Kizárt dolog, hogy Edmond egy luxusszállóban építette meg Winstont. Szerintem kórházba kéne vinnünk magát.

– Jól vagyok, Ambra. Bízzon bennem.

– De akkor hová tartunk?

– Hová tartunk? – Langdon játékosan simogatta az állát. – Azt hiszem, ez egyike azoknak a fontos kérdéseknek, amelyre Edmond választ ígért ma este.

Ambra a kíváncsiság és a bosszankodás között ingadozott.

– Elnézést – mondta Langdon –, hadd magyarázzam meg. Két évvel ezelőtt együtt ebédeltem Edmonddal egy magánklubban a Gran Hotel Princesa Sofía tizenhetedik emeletén.

– És Edmond egy szuperszámítógéppel jelent meg az ebéden? – nevetett Ambra.

Langdon mosolygott.

– Nem egészen. Edmond gyalog érkezett, és közölte, hogy csaknem mindennap ebben a klubban étkezik, mert neki így

kényelmes. Ugyanis a szálloda csupán két sarokra van a számítógéplaborjától. Azt is megosztotta velem, hogy egy fejlett mesterségesintelligencia-projekten dolgozik, és roppant lelkesítőek az eredmények.

Ambra egyszerre felélénkült.

– Az csak Winston lehetett!

– Magam is úgy gondolom.

– És aztán Edmond elvitte magát a laborba!

– Nem.

– De elmondta, hogy hol van?

– Sajnos titokban tartotta.

Ambra szemébe visszatért a szorongás.

– Viszont – tette hozzá Langdon – Winston rejtve elmondta nekünk, hol van.

Ambra zavartnak tűnt.

– Nem mondott ilyet.

– Biztosíthatom, hogy igen – mosolygott Langdon. – Sőt az egész világnak elmondta.

Mielőtt Ambra magyarázatot követelhetett volna, a pilóta bejelentette: – *¡Ahí está el estadio!* – Lemutatott Barcelona nagy stadionjára a távolban.

Ez gyors volt, gondolta Langdon kitekintve, és húzva egy vonalat a stadiontól a közeli Gran Hotel Princesa Sofíáig – a szálloda felhőkarcoló épülete egy tágas térre nézett az Avinguda Diagonalon. Langdon azt kérte a pilótától, hogy szálljon el a stadion felett, és vigye őket magasan a hotel fölé.

A helikopter másodperceken belül több száz méteres magasságba emelkedett, és megállt a szálló felett, ahol Langdon és Edmond két éve együtt ebédelt. Edmond elmondta, hogy a számítógéplaborja csak két sarokra van innen.

Madártávlati megfigyelőállásából Langdon végigpásztázta a hotel környezetét. Itt nem voltak olyan egyenesek az utcák, mint a Sagrada Família körül, és a háztömbök különféle szabálytalan alakzatokba rendeződtek.

Itt kell lennie.

Langdon növekvő bizonytalansággal vizsgálta meg minden irányban a háztömböket, megpróbálva kiszúrni azt az egyedi formát, amelyet elraktározott a memóriájában.

Hol van?

Csak akkor kezdett el reménykedni, amikor végül észak felé tekintett, a Plaça de Pius XII körforgalmán át.

– Ott! – kiáltotta a pilótának. – Az az erdős terület! Repüljön fölé, kérem!

A pilóta megbillentette a gép orrát, és átlósan északnyugatnak repült egy háztömbnyit, majd lebegve megállt az erdős terület felett, ahová Langdon mutatott. Az erdő valójában egy fallal körülzárt birtok része volt.

– Robert – kiáltotta Ambra, és frusztrációról árulkodott a hangja –, mit művel? Ez a Pedralbes Királyi Palota! Kizárt, hogy Edmond itt építette meg Winstont!

– Nem itt! Ott! – mutatott Langdon a palotán túl, a közvetlenül szomszédos háztömbre.

Ambra előrehajolt, feszülten keresve Langdon izgatottságának forrását. A palota mögötti háztömböt négy jól megvilágított utca fogta közre, a kereszteződésük egy észak–dél tájolású, rombusz alakú négyszöget alkotott. A rombusz egyetlen hibájaként a jobb alsó szára ügyetlenül behajlott, szabálytalanná téve az egyenes vonalat.

– Felismeri azt a szabálytalan vonalat? – mutatott ki Langdon a rombusz elgörbülő tengelyére, egy jól megvilágított utcára, amely tisztán kiemelkedett a fákkal benőtt palotakert sötétjéből. – Látja azt az utcát a kis behajlással?

Ambra bosszúsága azonnal elenyészett, és figyelmesen felszegte a fejét.

– Tényleg ismerős az a vonal. Hol láthattam?

– Nézze meg az egész háztömböt – biztatta Langdon. – Rombusz alakú, csak a jobb alsó szára szabálytalan. – Várt, érzékelve, hogy Ambra közel jár a felismeréshez. – Nézze azt a két kis parkot a tömbön belül. – Rámutatott egy kerek parkra középen és egy félkör alakúra a jobb szélen.

– Érzem, hogy ismerem ezt a helyet – mondta Ambra –, de nem igazán…

– Művészetre gondoljon – nyomult tovább Langdon. – A saját gyűjteményükre a Guggenheimben. Gondoljon arra…

– Winston! – kiáltotta Ambra, és hitetlenkedve fordult Langdon felé. – Annak a háztömbnek az alaprajza… pontos mása

Winston önarcképének a Guggenheimből!

Langdon rámosolygott.

– Igen.

Ambra visszafordult az ablakhoz, és lenézett a rombusz alakú háztömbre. Langdon is azt figyelte, maga elé képzelve Winston önarcképét – a bizarr formájú vásznat, ami azóta nem hagyta nyugodni, hogy Winston ma este megmutatta neki –, egy esetlen tisztelgést Miró munkássága előtt.

Edmond azt kérte tőle, hogy alkosson önarcképet, mondta Winston, és ő ezzel állt elő.

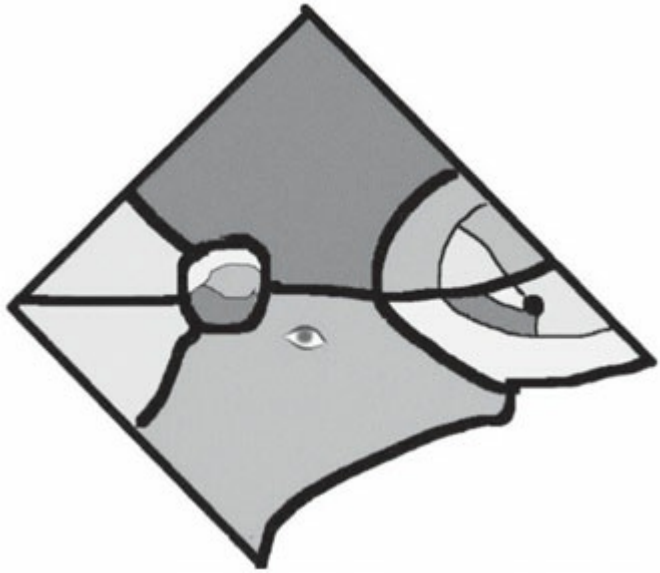

Langdon már eldöntötte, hogy a szemgolyóforma a mű közepén – Miró egyik kézjegye – szinte bizonyosan azt a helyet jelöli, ahol Winston tartózkodik: azt a pontot a bolygón, ahonnét Winston a világot szemléli.

Az ablaktól elforduló Ambra egyszerre tűnt boldognak és megdöbbentnek.

– Winston önarcképe nem egy Miró. Hanem egy térkép!

– Úgy van – felelte Langdon. – Tekintettel arra, hogy Winstonnak nincs teste és nem lehet önmagáról testképe, a portréjának érthető módon több köze van a tartózkodási

helyéhez, mint a fizikai valójához.

– A szemgolyó… – mondta Ambra. – Az kiköpött Miró. De csak egy szem van, és lehet, hogy az jelzi Winston pontos helyét?

– Én ugyanerre gondoltam. – Langdon most a pilótához fordult, és megkérdezte, le tudja-e tenni a gépet egy pillanatra az egyik kis parkban Winston háztömbjén belül. A helikopter ereszkedni kezdett.

– Istenem – tört ki Ambrából –, azt hiszem, rájöttem, miért éppen Miró stílusát utánozta Winston!

– Ó!

– A palota, amely felett most elrepültünk, a Pedralbes Palota.

– Pedralbes? – kérdezte Langdon. – Nem ez a címe…

– De! Miró egyik híres vázlata. Winston valószínűleg kutatást végzett ezen a területen, és talált egy helyi kapcsolatot Miróhoz!

Langdonnak el kellett ismernie Winston bámulatra méltó kreativitását, és furcsán emelkedett hangulatba hozta a kilátás, hogy újra társaloghat Edmond szintetikus intelligenciájával. Ahogy a helikopter lejjebb ereszkedett, Langdon meglátta egy nagy épület sötét sziluettjét pontosan azon a helyen, ahová Winston a szemet rajzolta.

– Nézze – mutatott oda Ambra. – Az lesz az.

Langdon erőltette a szemét, hogy jobban ki tudja venni az épületet, amelyet nagy fák takartak el. Még a levegőből is hatalmasnak látszott.

– Nem látok fényeket – mondta Ambra. – Gondolja, hogy be tudunk jutni?

– Kell ott lennie valakinek – válaszolta Langdon. – Edmondnak nyilván vannak ügyeletes emberei, különösen ma este. Amikor rájönnek, hogy tudjuk Edmond jelszavát, szerintem kezüket-lábukat fogják törni, hogy segítsenek elindítani a prezentációt.

Tizenöt másodperc múlva a helikopter földet ért egy nagyobb, félkör alakú parkban Winston háztömbjének keleti szélén. Langdon és Ambra kiugrott, mire a gép azonnal felemelkedett és elhúzott a stadion felé, ahol várni fogja a további utasításokat.

Miközben a sötétbe borult parkon át a háztömb közepe felé siettek, átmentek a Passeig dels Til·lers nevű kis, belső utcán, majd egy fákkal sűrűn benőtt területre jutottak. Előttük, a fák

takarásában, ki tudták venni egy nagy épület körvonalait.

– Nem égnek lámpák – suttogta Ambra.

– És kerítés van – tette hozzá Langdon homlokráncolva, amikor odaértek egy három méter magas kovácsoltvas kerítéshez, amely körbevette az egész épületegyüttest. Langdon belesett a rácsok között, de a fák miatt nem sokat látott. Nem értette, miért nincsenek fények.

– Ott! – mutatott Ambra húsz méterrel távolabb a kerítés mentén. – Azt hiszem, az egy kapu.

Odasiettek, és egy impozáns, forgókapu fogadta őket, amely azonban zárva volt. De mielőtt Langdonnak esélye lett volna mérlegelni a lehetőségeiket, Ambra megnyomta a hívógombot a kaputelefonon.

Két csöngetés után létrejött a kapcsolat.

Csend.

– Halló? – szólt bele Ambra. – Halló!

Nem jött válasz – csak a zúgást hallották a vonalban.

– Nem tudom, hallanak-e minket – mondta –, Ambra Vidal és Robert Langdon van itt. Edmond Kirsch bizalmas barátai vagyunk. Vele voltunk ma este, amikor meggyilkolták. Információkkal rendelkezünk, amelyek rendkívül hasznosak lesznek Edmondnak, Winstonnak és azt hiszem, mindannyiuknak.

Szaggatott kattanás.

Langdon a kapura tette a kezét, amely simán elfordult.

Langdon nagyot fújt.

– Mondtam, hogy kell itt lennie valakinek.

Mindketten átnyomakodtak a biztonsági kapu forgóajtaján, és gyorsan nekivágtak az útnak a fák között a sötét épület felé. Amint közelebb értek, lassan alakot öltött a tető, háttérben az éggel. Nem várt sziluett bontakozott ki előttük – egy négy és fél méteres szimbólum a tető csúcsán.

Ambra és Langdon megtorpant.

Ez nem lehet igaz, gondolta Langdon felbámulva az eltéveszthetetlen jelképre a magasban. Egy óriási kereszt Edmond számítógéplaborjának tetején?

Langdon előresietett, és kilépett a fák közül. Abban a pillanatban megjelent előtte az egész homlokzat. Elképesztette a

látvány – egy öreg gótikus templom állt előtte nagy rózsaablakkal, két kőtoronnyal és egy míves kapuboltozattal, amelyet katolikus szentek és Szűz Mária domborművei díszítettek.

Ambra egészen elborzadt.

– Robert, azt hiszem, sikerült betörnünk egy katolikus templom területére. Rossz helyen vagyunk.

Langdon kiszúrt egy táblát a templomon, és elnevette magát. – Nem, szerintem a legjobb helyen vagyunk.

Az intézmény néhány éve szerepelt a hírekben, de Langdon azt nem tudta, hogy Barcelonában van. *High-tech labort építettek egy használaton kívüli katolikus templomban.* Langdonnak el kellett ismernie, hogy nem lehet ennél tökéletesebb szentély egy tiszteletlen ateistának, ahol megépíthet egy istentelen számítógépet. Ahogy végignézett a hívektől elhagyott templomon, hideg borzongást keltett benne a felismerés, milyen előrelátással választotta meg a jelszavát Edmond.

Megsemmisűltenek a homályos balhitek, s mindenfelé Tudás uralkodik.

Langdon felhívta Ambra figyelmét a táblára.

Ez állt rajta:

BARCELONA SUPERCOMPUTING CENTER
CENTRO NACIONAL DE SUPERCOMPUTACIÓN

Ambra hitetlenkedve fordult felé.

– Barcelonának szuperszámítógépes központja van egy katolikus templomban?

– Igen – mosolygott Langdon. – Néha az igazság különösebb, mint a fikció.

Nyolcvanegyedik fejezet

A világ legmagasabb keresztje Spanyolországban van.

A hatalmas, 150 méter magas kőkereszt egy hegytetőn emelkedik tíz kilométerre északnak az Escorial apátságától, egy köves völgy felett, és több kilométer távolságból is látható.

A sziklás szurdok a kereszt alatt – találó elnevezés rá az Elesettek völgye – több mint negyvenezer lélek végső nyughelye, akik a véres spanyol polgárháború egyik vagy másik oldalán vesztették életüket.

Mit keresünk itt? – tűnődött Julián, miközben követte a Guardia-ügynököt a hegy lábánál épült sétányon, a kereszt alatt. *Itt akar velem találkozni az apám?*

A mellette haladó Valdespino ugyanolyan zavartnak tűnt.

– Ennek semmi értelme – suttogta. – Az apja mindig megvetéssel beszélt erről a helyről.

Milliók vetik meg ezt a helyet, gondolta Julián.

1940-ben maga Franco döntötte el, hogy az Elesettek völgye legyen „a nemzeti megbékélés" – a győztesek és a vesztesek közötti kiegyezés – emlékműve. A „nemes szándék" dacára az emlékművet mind a mai napig viták övezik, mivel részben elítéltek és a Francóval szemben álló politikai foglyok dolgoztak az építkezésen, akik közül sokan belehaltak a rossz bánásmódba és az éhezésbe.

Egyes parlamenti képviselők odáig mentek, hogy náci koncentrációs táborhoz hasonlították a helyet. Julián gyanította, hogy az apja titokban ugyanígy érez, még ha soha nem is mondta ki nyíltan.

A legtöbb spanyol szemében ez a hely Franco emlékműve, amelyet maga épített kolosszális szentélyként önmaga tiszteletére. Az a tény, hogy most már Francónak is itt van a sírja, csak tovább szította a bírálók tüzét.

Julián felidézte azt az egy alkalmat, amikor itt járt – egy másik

gyerekkori tanulmányi kiránduláson az apjával, hogy megismerje az országát. A király körbevezette, és halkan suttogta: – Nézz jól körül, fiam. Egy napon te fogod ezt lerombolni.

Most, ahogy Julián követte a Guardia-ügynököt a hegyoldalba vájt komor homlokzathoz vezető lépcsőkön, már derengett neki, hová mennek. Díszes bronzkapu tornyosult előttük – a bejárat a hegy gyomrába –, és Julián felidézte, hogyan lépett be gyerekként ezen a kapun, teljesen elámulva azon, amit odabent látott.

A hegytető igazi csodája ugyanis nem a fölötte magasodó kereszt volt, hanem a titkos hely a belsejében.

A gránitból vájt barlang felfoghatatlanul hatalmas méretekkel rendelkezett. Az alagút csaknem 275 méter mélyen hatol a hegy mélyére, ahol aprólékosan és elegánsan díszített, óriási teremmé szélesedik ragyogó, csempézett padlóval és freskókkal ékes kupolával, amelynek több mint negyvenöt méter az átmérője. *Egy hegy belsejében vagyok*, gondolta a kis Julián. *Ez csak álom lehet!*

Most, évekkel később Julián herceg visszatért.

A haldokló apám kérésére.

A vaskapu elé érkezve Julián feltekintett a bejárat fölötti, komor, bronz pietàra. Valdespino püspök keresztet vetett, de Julián érezte, hogy nem annyira a hit, mint inkább a zaklatottság hívta elő a gesztust.

Nyolcvankettedik fejezet

LEGÚJABB HÍREINK

DE... KI AZ A RÉGENS?

Bizonyíték bukkant fel arra, hogy Luis Ávila, a merénylő, egy olyan személytől kapott közvetlen parancsokat, akit ő Régensnek nevezett.

A Régens személyazonossága továbbra is rejtély, bár maga a rang ad némi nyomravezetőt. A dictionary.com szerint a „régens" egy szervezet kinevezett vezetője, aki alkalmatlanság vagy távollét esetén helyettesíti a vezetőt.
Felhasználóink szavazhatnak a „Ki a Régens?" kérdésre, és jelenleg ez a három válasz áll az élen:

1. Antonio Valdespino püspök, aki átvette a beteg spanyol király szerepét.
2. A palmariánus pápa, aki önmagát tekinti legitim egyházfőnek.
3. Egy spanyol katonatiszt, aki azt állítja, hogy az ország feladatát ellátni képtelen főparancsnokát, a királyt helyettesíti.

Jelentkezünk, amint új híreink lesznek!

#whoistheregent

Nyolcvanharmadik fejezet

Langdon és Ambra körüljárta a nagy templomot, és a déli homlokzaton megtalálták a Barcelona Supercomputing Center főbejáratát. Itt egy ultramodern plexiüveg előcsarnokot toldottak hozzá a rusztikus homlokzathoz, amely évszázadokat áthidalva hibrid külsőt adott az épületnek.

Az udvaron, a bejárat közelében három és fél méteres szobor állt: egy primitív harcos feje. Langdon el sem tudta képzelni, mit keres ez a szobor egy katolikus templom kertjében, de Edmondot ismerve eléggé biztos volt abban, hogy Kirsch munkahelye az ellentmondások földje.

Ambra a főbejárathoz sietve itt is megnyomta a kaputelefon gombját az ajtón. Amikor Langdon csatlakozott hozzá, egy biztonsági kamera a fejük felett elfordulva rájuk irányult, és hosszú másodpercekig pásztázta őket.

Aztán hangjelzést adva megnyílt az ajtó.

Langdon és Ambra gyorsan benyomult a tágas előcsarnokba, amely egybeépült a templom eredeti narthexével. A kőfalak közé zárt tér gyéren világított és üres volt. Langdon arra számított, hogy valaki – talán Edmond egyik alkalmazottja – kijön, és fogadja őket. De az előtér elhagyatott volt.

– Nincs itt senki? – suttogta Ambra.

Ekkor halk, középkori egyházi zenét hallottak – egy polifonikus kórusművet férfihangokra, amely halványan ismerős volt. Langdon nem tudta hová tenni, de az egyházi zene kísérteties jelenléte egy high-tech intézményben Edmond játékos humorérzékére vallott.

Velük szemben az előcsarnok falán egy hatalmas plazmaképernyő szolgáltatta az egyedüli világítást. A képernyő mintha valamilyen primitív számítógépes játékot jelenített volna meg – fekete pontok csoportjai mozogtak egy fehér felület körül, akár a céltalanul mászkáló bogarak.

Nem teljesen céltalanul, jött rá Langdon, felismerve a mintázatokat.

Ezt a híres számítógéppel generált haladványt – életjáték néven – az 1970-es években találta ki egy brit matematikus, John Conway.

A fekete pontok – azaz sejtek – a programozó által előre meghatározott „szabályok" szerint mozognak, kapcsolódnak és reprodukálódnak.

Idővel, kizárólag a megadott kezdeti szabályokat követve a pontok minden egyes esetben elkezdik magukat klaszterekbe, szekvenciákba és visszatérő mintázatokba szervezni – a sémák aztán fejlődnek, összetettebbek lesznek, és kezdenek feltűnően hasonlóvá válni a természetben látható mintázatokhoz.

– Conway életjátéka – mondta Ambra. – Évekkel ezelőtt láttam egy erre épülő digitális installációt. Egy multimédiás munkát, aminek *Sejtautomata* volt a címe.

Langdon le volt nyűgözve, mivel ő csak azért hallott az életjátékról, mert Conway, a feltalálója, a Princetonon tanított.

Langdon fülét újra elérte a kórusmuzsika. *Érzem, hogy már hallottam ezt a dallamot. Talán egy reneszánsz mise?*

– Robert, nézze! – hívta fel a figyelmét Ambra.

A kijelzőn a pontok nyüzsgő csoportjai irányt változtattak és felgyorsultak, mintha a program most visszafelé játszódna le. A szekvencia egyre gyorsabban és gyorsabban rohant visszafelé az időben. A pontok száma csökkenni kezdett… a sejtek már nem osztódtak és sokszorozódtak, hanem újrarendeződtek… a struktúrák mind egyszerűbbek lettek, míg végül már csak egy maroknyi maradt, és ezek is összeolvadtak… először nyolc, aztán négy, kettő és…

Egy.

Egyetlen sejt villogott magában a képernyő közepén.

Langdon megborzongott. *Az élet eredete.*

A pont kihunyt, űrt hagyva maga után – az üres, fehér képernyőt.

Az életjáték eltűnt, és halvány betűk jelentek meg helyette, addig növekedve, amíg már el tudták olvasni a szöveget.

Ha elismerünk egy Első Okot,

az elme többet vágyik tudni:
honnan jött és hogyan jelent meg.

– Ez Darwin – suttogta Langdon, felismerve a legendás botanikus ékesszóló megfogalmazásában ugyanazt a kérdést, amelyet Edmond Kirsch is feltett.

– Honnan jövünk – mondta izgatottan Ambra, miután elolvasta a szöveget.

– Pontosan.

Ambra rámosolygott.

– Menjünk, és derítsük ki!

Egy oszlopos bejáratra mutatott a kivetítő mellett, amely nyilván a templomba vezetett.

Miközben átvágtak az előcsarnokon, újrafrissült a képernyő: most látszólag véletlenszerűen szavak kollázsa jelent meg rajta. A szavak száma folyamatosan és kaotikusan nőtt, új szavak tűntek fel, alakultak át és kombinálódtak mondatok kusza szövevényévé.

… növekedve… friss rügyeket… bámulatos elágazásai…[{4}]

Ahogy terjeszkedett a kép, Langdon és Ambra látta, hogy a szavak egy növekvő fa alakját veszik fel.

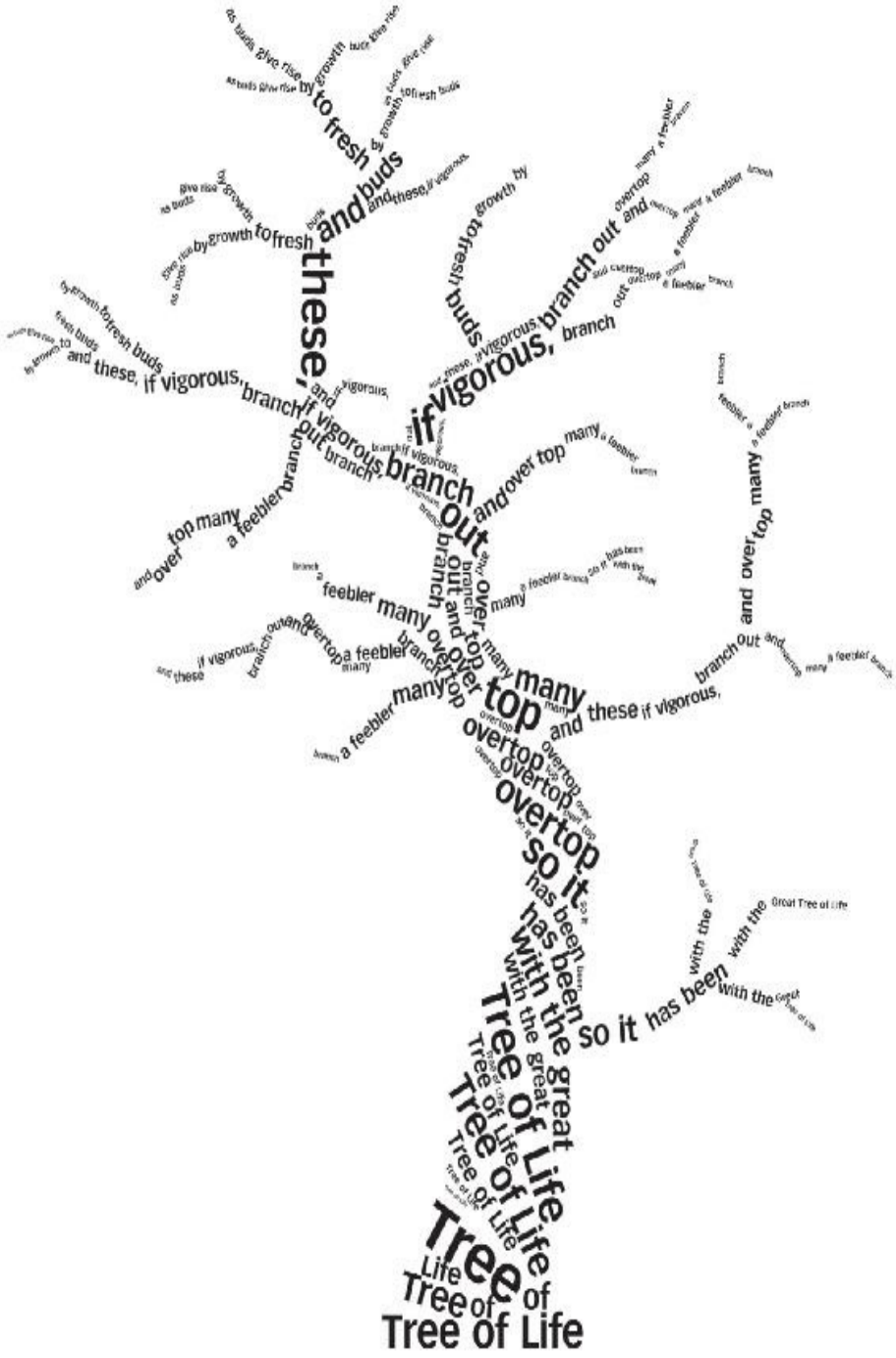
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
so it has been with the great
so it has been with the great
so it has been with the great
overtop overtop overtop overtop
and over top many a feebler branch out
and over top many a feebler branch out
and over top many a feebler branch out
if vigorous, branch out and over top many a feebler
if vigorous, branch out and over top many a feebler
if vigorous, branch out and over top many a feebler
these, and if vigorous, branch out and over top many a feebler
these, and if vigorous, branch out and over top many a feebler
these, and if vigorous, branch out and over top many a feebler
to fresh buds and these, if vigorous, branch out and over top many a feebler
to fresh buds and these, if vigorous, branch out and over top many a feebler
to fresh buds and these, if vigorous, branch out and over top many a feebler
as buds give rise by growth to fresh buds and these, if vigorous, branch out and over top many a feebler

Mi az ördög?

Feszülten nézték a grafikát, s közben egyre hangosabban szólt körülöttük az *a cappella* zene. Langdon rájött, hogy nem latinul énekelnek, mint gondolta, hanem angolul.

– Istenem, azok a szavak a képernyőn – mondta Ambra. – Azt hiszem, kapcsolódnak a zenéhez.

– Igaza van – értett vele egyet Langdon, meglátva, hogy a képernyőn újonnan feltűnő szöveg mindig ugyanaz, mint amit énekelnek… *lassú és ma is ható erők… nem a teremtés csodás aktusai…*

Langdon hallgatózott, figyelt, de furcsán kizökkentve érezte magát a szavak és a zene társításától; a zene határozottan egyházi volt, míg a szöveg nagyon nem.

…élőlények… az erős éljen… a gyenge pusztuljon…

Langdon hirtelen rájött.

Én ismerem ezt a zeneművet!

Sok évvel ezelőtt Edmond elvitte Langdont egy koncertre.

A darab címe *Missa Charles Darwin* volt, egy keresztény stílusú mise, amelynek a szerzője nem a hagyományos latin szentírásrészletekhez komponált zenét, hanem Charles Darwin *A fajok eredete* című könyvéből származó szövegekre, hatásosan rendelve egymás mellé az áhítatos éneket és a természetes kiválasztódás brutalitását.

– Bizarr – jegyezte meg Langdon. – Annak idején együtt hallgattuk meg ezt a művet Edmonddal, és nagyon tetszett neki. Micsoda véletlen egybeesés itt újrahallani.

– Nem véletlen – bömbölte egy ismerős hang a fali erősítőkből. – Edmond megtanított rá, hogy olyan zenével fogadjam a vendégeket az otthonomban, amelyet értékelni fognak, és mutassak nekik valami érdekes megvitatnivalót.

Langdon és Ambra hitetlenkedve bámult fel a hangszórókra, ahonnét e derűs szavak határozott brit akcentussal üdvözölték őket.

– Nagyon örülök, hogy idetaláltak – mondta a már jól ismert mesterséges hang. – Én nem léphettem kapcsolatba önökkel.

– Winston! – kiáltotta Langdon önmagát is elképesztve, milyen megkönnyebbülést érez, hogy újra hallhat egy gépet.

Gyorsan beszámoltak Ambrával a történtekről.

– Jó újra hallani a hangjukat – mondta Winston. – Árulják el, megtalálták, amit kerestünk?

Nyolcvannegyedik fejezet

– William Blake – mondta Langdon. – „The dark religions are departed and sweet science reigns.”

Winston egy pillanatra elhallgatott. – A nagyszabású költemény, a *Vala, vagy a négy Zoa* utolsó sora. El kell ismernem, tökéletes választás. – Szünetet tartott. – Viszont a megkövetelt negyvenhét betű…

– Az „et” jel – szakította félbe Langdon, gyorsan elmagyarázva, milyen trükköt vetett be Kirsch.

– Ez színtiszta Edmond – válaszolta a mesterséges hang suta kacajjal.

– Nos, Winston? – sürgette Ambra. – Most, hogy már megvan Edmond jelszava, el tudja indítani a prezentáció folytatását?

– Természetesen – felelte habozás nélkül Winston. – Csak az kell hozzá, hogy manuálisan beírják a jelszót. Edmond tűzfalakkal bástyázta körül ezt a projektet, ezért nincs közvetlen hozzáférésem, de bevihetem önöket a laborjába, és megmutatom, hová kell beírni az információt. Tíz percen belül elindíthatjuk a programot.

Langdon és Ambra egymásra nézett; Winston azonnali megerősítése váratlanul érte őket. Mindazok után, amit ma este átéltek, a végső győzelemnek ez a pillanata fanfárok nélkül érkezett el.

– Robert – suttogta Ambra a vállára téve a kezét. – Ezt maga érte el. Köszönöm.

– Csapatmunka volt – felelte mosolyogva Langdon.

– Javasolhatom – szólt közbe Winston –, hogy máris induljanak Edmond laborjába? Nagyon jól láthatók ott az előcsarnokban, és már találtam olyan sajtóértesüléseket, hogy itt vannak a környéken.

Langdon nem lepődött meg; nyilván figyelmet kelt, ha egy katonai helikopter száll le egy nagyvárosi parkban.

– Csak mondja, hogy merre menjünk – kérte Ambra.

– Az oszlopok között – mondta Winston. – Kövessék a hangomat.

Az előcsarnokban hirtelen elhallgatott a kórusmuzsika, elsötétült a plazmaképernyő, és egy sor hangos kattanás hallatszott a főbejárat felől, ahogy az automatikusan irányított reteszek visszazárták az ajtót.

Edmond valószínűleg erőddé alakította ezt az intézményt, jött rá Langdon, és lopott pillantást vetve az előcsarnok vastag ablakaira megkönnyebbülten látta, hogy nincs senki a templom körüli ligetben. *Legalábbis egyelőre.*

Ahogy visszafordult Ambra felé, észrevette, hogy fény gyúl az előcsarnok végében, megvilágítva az oszlopok közötti bejáratot. Arra indultak Ambrával, beléptek, és egy hosszú folyosón találták magukat.

Újabb fények gyúltak ki a folyosó végén, mutatva nekik az utat.

Langdon és Ambra nekivágott a folyosónak.

– Azt hiszem – mondta Winston –, a maximális nézőszám eléréséhez most rögtön ki kellene adnunk egy sajtóközleményt arról, hogy a néhai Edmond Kirsch prezentációja hamarosan látható lesz. Ha külön ablakot nyitunk a médiának az esemény közvetítésére, az drámaian megugrasztja a nézőszámot.

– Érdekes ötlet – mondta Ambra meggyorsítva a lépteit. – De mit gondol, meddig kellene várnunk? Nem szeretnék kockázatot vállalni.

– Tizenhét percet – válaszolta Winston. – Így egész órakor kezdődhetne a közvetítés. Itt hajnali háromkor, Amerikában főműsoridőben.

– Tökéletes – mondta Ambra.

– Rendben – felelte Winston –, ebben a percben kimegy a médiának az értesítés, a prezentáció pedig tizenhét perc múlva indul.

Langdonnak igyekeznie kellett, hogy tartsa a ritmust Winston villámgyors tervezésével.

Ambra előrement a folyosón.

– És hány munkatárs van itt ma este?

– Egy sem – válaszolta Winston. – Edmond megszállottja volt

a biztonságnak. Itt lényegében nincs személyzet. Én futtatom a számítógépes hálózatokat, a világítással, a hűtéssel és a biztonsággal együtt. Edmond tréfált is, hogy az okos házak korában ő az első, akinek okos temploma van.

Langdon csak félig figyelt oda, hirtelen támadt aggodalom foglalta le a gondolatait az előttük álló lépésekkel kapcsolatban. – Winston, tényleg úgy véli, hogy ez a megfelelő időpont Edmond prezentációjának közzétételére?

Ambra megtorpant és rámeredt.

– Hát persze, Robert! Ezért vagyunk itt! Az egész világ figyel! És nem tudhatjuk, nem jön-e valaki, hogy megpróbáljon leállítani minket. Most kell megtennünk, amíg nem késő!

– Egyetértek – mondta Winston. – Szigorúan statisztikai szempontból ez a sztori közelít a telítődési határhoz. Médiaadatok terabyte-jaiban mérve az Edmond Kirsch-felfedezés az évtized egyik legnagyobb híre. Nem meglepő, tekintve hogy az utóbbi tíz évben exponenciálisan nőtt az online közösség.

– Robert? – unszolta Ambra, és fürkészve nézett rá. – Mi aggasztja?

Langdon habozott, próbálta azonosítani e hirtelen elbizonytalanodás okát.

– Edmondra gondolva, azt hiszem, csak nyugtalanítanak a ma esti összeesküvés-elméletek… gyilkosságok, emberrablás, királyi intrikák… ezek árnyékot vetnek a tudományra.

– Ez egy érvényes álláspont, professzor – szólt közbe Winston. – Bár úgy látom, eltekint egy fontos ténytől: az a sok összeesküvés-elmélet jelentős szerepet játszik abban, hogy világszerte annyi néző követi az eseményeket. 3,8 millióan nézték ma este Edmond online adását, de most, az elmúlt néhány óra drámai történései után becslésem szerint már vagy kétszázmillió ember kíséri figyelemmel a sztorit az internetes hírcsatornákon, a közösségi médiában, televízióban és rádión.

Úgy tűnt, hogy Langdon beleszédül a számba, noha emlékezett rá, hogy több mint kétszázmillióan nézték a futball-világbajnokság döntőjét és ötszázmillióan az első holdra szállást fél évszázaddal ezelőtt, amikor még sehol sem volt az internet, és a televíziózás sem volt ennyire elterjedt a földön.

– Talán az egyetemi világból nem látszik, professzor – mondta Winston –, de a világ többi része átalakult televíziós realityvé. A sors iróniája, hogy azok az emberek, akik ma este megpróbálták elhallgattatni Edmondot, éppen ellenkező hatást értek el: Edmondé a legnagyobb nézőszám a tudományos bejelentések történetében. Engem ez arra emlékeztet, amikor a Vatikán elítélte a kereszténységről és a szent nőiségről szóló könyvét, amitől a mű azonnal bestseller lett.

Majdnem bestseller, gondolta Langdon, de elfogadta Winston álláspontját.

– A ma esti nézőszám maximalizálása mindig is az egyik fő célja volt Edmondnak – tette hozzá Winston.

– Igaza van – mondta Ambra Langdonra nézve. – Amikor Edmonddal a Guggenheim-előadásról ötleteltünk, megszállottja volt annak, hogy minél nagyobb közönséget érjen el és kössön le.

– Mint már említettem – vette vissza a szót Winston –, közeledünk a telítődési határhoz, és nem is lehetne ennél jobb időpont a felfedezés közzétételére.

– Megértettem – mondta Langdon. – Csak közölje, mit kell tennünk.

A folyosó végére érve váratlan akadály állta útjukat – egy létra, amelyet mintha festéshez vittek volna oda –, és csak úgy haladhattak tovább, ha elmozdítják vagy átmennek alatta.

– Itt ez a létra, félretegyem? – kérdezte Langdon.

– Ne – mondta Winston. – Edmond szándékosan helyezte el, már jó régen.

– De miért? – akarta tudni Ambra.

– Talán hallottak arról, hogy Edmond a babona minden formáját megvetette. Adott rá, hogy mindennap munkába menet átmenjen a létra alatt, fityiszt mutatva az isteneknek. Továbbá, ha egy vendég vagy technikus nem volt hajlandó átmenni alatta, Edmond azonnal kidobatta az épületből.

Fő a racionalitás, mosolygott Langdon felidézve, hogyan rótta meg egyszer Edmond a nyilvánosság előtt, mert biztos, ami biztos, „lekopogott” valamit. *Robert, hacsak nem látens druida, aki fákat kopogtat, hogy felébressze őket, kérem, száműzze a múltba ezt az ostoba babonát, ahová való!*

Ambra továbbment, behúzott nyakkal, át a létra alatt.

Langdon, magában elismerve, hogy a babona butaság, kissé remegve követte a példáját.

Túljutva a létrán Winston egy forduló után nagy, biztonsági ajtóhoz kalauzolta őket, amelyen két kamera és egy biometrikus leolvasó volt.

Az ajtó felett kézzel írt felirat állt: 13-AS SZOBA.

Langdon rámeredt a hírhedt szerencsétlen számra. *Edmond itt is ujjat húzott az istenekkel.*

– Ez a labor bejárata – mondta Winston. – Az általa alkalmazott szakembereken kívül, akik segítettek Edmondnak megépíteni, csak nagyon kevesen nyertek ide bebocsátást.

Most felzúgott a biztonsági ajtó, és Ambra nem vesztegette az időt: megragadta a kilincset és kinyitotta. Átlépve a küszöböt azonban megtorpant, és a szája elé kapta a kezét elképedésében. Amikor Langdon belesett mellette a szentélybe, megértette a reakcióját.

A templom hatalmas csarnokát a legnagyobb üvegdoboz uralta, amelyet valaha látott. Az átlátszó üvegház az egész teret elfoglalta, és két emelet magasságban nyúlt fel a templom mennyezetéig.

Úgy tűnt, hogy két szintre van osztva.

Az alsó szinten Langdon hűtőgép méretű fémszekrények százait látta sorokba rendezve, mint a templomi padok az oltár előtt. A szekrényeknek nem volt ajtajuk, és tisztán látszott, mi van bennük. Élénkpiros kábelek észbontóan bonyolult mátrixai lógtak a sűrűn elhelyezett érintkezőkből a padlóra, ahol vastag kötegekbe fonódtak össze, kapcsolatot teremtve a gépek között, mintha vérerek hálózata jött volna létre.

Rendezett káosz, gondolta Langdon.

– Az első szinten – mondta Winston – a híres MareNostrum szuperszámítógépet láthatják. Negyvennyolcezer-nyolcszázkilencvenhat Intel mag kommunikál egy InfiniBand FDR10 hálózaton keresztül. A MareNostrum az egyik leggyorsabb gép a világon, már itt volt, amikor Edmond beköltözött, de ahelyett, hogy eltávolította volna, úgy döntött, hogy belefoglalja… egyszerűen kibővítette, felfelé.

Langdon most már azt is látta, hogy a MareNostrum kábelkötegei a terem közepén egyetlen törzsbe fonódnak össze,

amely masszív indaként kúszik fel függőlegesen az emeletre.

Ahogy Langdon a hatalmas üvegház második szintjére emelte a tekintetét, teljesen más kép tárult elé. Ott a padló közepén, egy magasított platformon nagy, metálkék kocka állt. Se kábelek, se villogó fények, semmi, ami arra utalna, hogy ez lenne a legfejlettebb számítógép, amit Winston most alig érthető szakkifejezésekkel jellemzett.

– …bináris számjegyek helyett kvantumbitek… állapotok szuperpozíciói… kvantumalgoritmusok… összefonódás és alagúthatás…

Langdon már tudta, hogy miért a művészetről, és nem a számítástechnikáról beszélgettek Edmonddal.

– …ami lebegőpontos számábrázolások kvadrillióit eredményezi másodpercenként – fejezte be Winston. – Ennek a két nagyon különböző gépnek a fúziója a legerősebb szuperszámítógép a világon.

– Istenem – suttogta Ambra.

– Pontosabban – igazította helyre Winston –, Edmond istene.

Nyolcvanötödik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

KIRSCH FELFEDEZÉSÉT PERCEKEN BELÜL SUGÁROZZÁK!

Igen, tényleg megtörténik!

Edmond Kirsch tábora sajtónyilatkozatot adott ki, amelyben megerősítik, hogy a sokak által várt tudományos felfedezés bejelentése a világnak – ami a futurista meggyilkolása miatt elmaradt – egész órakor várható (hajnali 3-kor a barcelonai idő szerint).

A nézőszám üstökösszerűen emelkedik, a nemzetközi online érdeklődés adatai minden eddigit felülmúlnak.
Sajtóértesülések szerint Robert Langdont és Ambra Vidalt állítólag látták belépni a Torre Girona-templomba – ott található a Barcelona Supercomputing Center, ahol Edmond Kirsch az utóbbi években dolgozhatott. A ConspiracyNet azt egyelőre nem tudja megerősíteni, hogy erről a helyszínről közvetítik-e a prezentációt.

Maradjanak velünk, Kirsch prezentációja innen érhető el a ConspiracyNet.com-on!

Nyolcvanhatodik fejezet

Julián herceg belépett a vaskapun át a hegy gyomrába, és volt egy olyan kínos érzése, hogy sohasem szabadul ki innen.

Az Elesettek völgye. Mit keresek én itt?

Átlépve a küszöböt hideg és sötét tér fogadta, amelyet alig világított be a két lámpa. A levegőnek nyirkoskő-szaga volt.

Egyenruhás őr állt előttük, egy kulcscsomóval a remegő kezében. Juliánt nem lepte meg, hogy ideges a Patrimonio Nacional embere; fél tucat Guardia Real-ügynök sorakozott fel közvetlenül mögötte a sötétben. *Itt van az apám.*

Ezt a szegény tisztviselőt minden bizonnyal iderángatták éjnek évadján, hogy nyissa ki Franco szent hegyét a királynak.

Az egyik Guardia-ügynök gyorsan előrelépett.

– Julián herceg, Valdespino püspök, már vártuk önöket. Erre parancsoljanak.

A Guardia-ügynök egy nagy, kovácsoltvas kapuhoz vezette Juliánt és Valdespinót, amelybe egy baljós francoista szimbólumot vésték – ádáz, kétfejű sast, amely a náci ikonográfiát idézte.

– Őfelsége az alagút végén van – mondta az ügynök a kapura mutatva, amely résnyire nyitva állt.

Julián és a püspök bizonytalan pillantást váltott egymással, majd beléptek a kapun, amelyet két fenyegető vasszobor fogott közre – a halál két angyala, kereszt alakú kardot markolva.

Szintén francoista vallási-katonai jelkép, gondolta Julián, ahogy a püspökkel nekivágtak a hosszú útnak a hegy belsejében.

Az előttük elnyúló alagút ugyanolyan elegánsan díszített volt, mint a madridi Királyi Palota bálterme, fényesre csiszolt, fekete márványpadlóval és kazettás mennyezettel a magasban. A pazar átjárót fáklya alakú fali lámpák látszólag végtelen sora világította meg.

Ma este azonban jóval drámaibb fényforrások voltak az

alagútban. Számtalan tűzvályú – a felszállópályák jelzőfényeiként elrendezve – égett narancsvörösen, végig az átjáróban. Hagyományosan csak jelentős eseményeken használták ezt a megvilágítást, de a király késő éjszakai megérkezését a jelek szerint elég fontosnak tekintették a bevetésükhöz.

A táncoló lángok visszatükröződése a ragyogó padlón szinte természetfeletti érzetet keltett a tágas folyosón. Julián érzékelni vélte a szomorú lelkek kísérteties jelenlétét, akik saját kezükkel vájták ki ezt az alagutat csákánnyal és lapáttal felszerelkezve, éveken át robotolva ennek a hideg hegynek a gyomrában, éhezve, fázva, sokan haldokolva, s mindezt Franco dicsőségére, akinek itt van a sírja a hegy mélyében.

Jól nézd meg, fiam, mondta neki az apja. *Egy napon te fogod lerombolni az egészet.*

Julián tudta, hogy valószínűleg királyként sem lesz elég hatalma elpusztítani ezt a nagyszabású építményt, ám be kellett vallania, hogy nem érti, miért engedte a spanyol nép a fennmaradását, tekintetbe véve, milyen lelkesen hagyta maga mögött az ország a sötét múltját, és lépett át az új világba. Ám vannak még, akik visszavágynak a régi időkbe, és Franco halálának évfordulóján éltes francoisták százai gyűlnek össze ezen a helyen, hogy leróják tiszteletüket.

– Don Julián – mondta csendesen a püspök, hogy a többiek meg ne hallják, miközben mélyebbre hatoltak az alagútban –, tudja, miért rendelt bennünket ide a király?

Julián megrázta a fejét.

– Azt reméltem, hogy maga tudja.

Valdespino nehezet sóhajtott.

– Nekem fogalmam sincs róla.

Ha a püspök nem ismeri az apám indítékait, gondolta Julián, *akkor senki.*

– Remélem, jól van – mondta a püspök meglepő gyengédséggel. – Néhány mostani döntés…

– Arra gondol, hogy találkozót szervez egy hegy belsejében, miközben kórházban kéne lennie?

Valdespino ellágyultan mosolygott.

– Igen, többek között.

Julián azon tűnődött, miért nem avatkoztak be a király

gárdista őrei, megakadályozva, hogy a haldokló uralkodó elhagyja a kórházat és erre a komor helyre jöjjön. Csakhogy a Guardia-ügynököket arra képezik, hogy kérdés nélkül engedelmeskedjenek, különösen, ha a főparancsnokuktól jön az utasítás.

– Évek óta nem imádkoztam itt – mondta Valdespino végigtekintve a folyosón a tűz fényében.

Julián tudta, hogy az alagút, amelyben most haladnak, nem pusztán bejárat a hegybe, hanem egy hivatalosan felszentelt katolikus templom főhajója. A herceg már látni vélte maga előtt a padok sorát.

La basílica secreta, így nevezte Julián gyerekkorában.

A gránitsziklából kivájt, aranyozott szentély az alagút végén tágas térség volt; egy elképesztő föld alatti bazilika, hatalmas kupolával. Azt híresztelték, hogy nagyobb az alapterülete, mint a Szent Péternek Rómában. A föld alatti mauzóleumnak hat kápolnája volt a főoltár körül, amelyet nagy pontossággal a hegy tetején álló kereszt alatt helyeztek el.

A szentélyhez közeledve Julián az apját keresve pásztázta a hatalmas teret. A bazilika azonban teljesen elhagyatottnak tűnt.

– Hol van? – követelt választ a püspök szorongással a hangjában.

Julián már maga is osztozott a püspök aggodalmában, attól félve, hogy a Guardia magára hagyta a királyt ezen a távoli helyen. A herceg gyorsan előrement, és mindkét oldalon benézett a kereszthajóba. Nyomát sem látta senkinek. Megszaporázta a lépteit, és az oltárt megkerülve benézett az apszisba.

Itt, a hegy gyomrának legmélyén Julián végre megpillantotta az apját.

Spanyolország királya teljesen egyedül volt, nehéz takarókba burkolva ült egy kerekesszékben.

Nyolcvanhetedik fejezet

Langdon és Ambra Winston hangját követve megkerülte a kétszintes szuperszámítógépet. A vastag üvegen is áthallatszott az óriási gép mély hangú, lüktető dohogása. Langdonnak olyan kísérteties érzése volt, mintha egy ketrecbe zárt vadállatot bámulna.

Winston szerint nem az elektronika keltette a zajt, hanem a ventilátorok, hőcserélők és hűtőfolyadék-szivattyúk sokasága, amelyek a túlmelegedés megakadályozására szolgáltak.

– Itt fülsiketítő a zaj – mondta Winston. – És hideg van. Szerencsére Edmond laborja az emeleten van.

Szabadon álló csigalépcső vitt fel, amelyet az üvegház külső falához rögzítettek. Winston utasítására Langdon és Ambra felkapaszkodott a lépcsőn, és egy fém platformon találta magát, egy üveg forgóajtó előtt.

Langdon ámulatára Edmond laborjának futurisztikus bejárata kertvárosi otthonéra emlékeztetett – lábtörlővel, műnövényes virágcseréppel és egy kis paddal, alatta egy pár papuccsal, és Langdon sajgó szívvel jött rá, hogy ez csak Edmondé lehetett.

Az ajtó fölött bekeretezett üzenet:

A siker az, amikor
egyik hibát a másik után követjük el,
töretlen lelkesedéssel.

WINSTON CHURCHILL

– Még egy Churchill – mondta Langdon, megmutatva Ambrának.

– Edmond kedvenc idézete – szólt közbe Winston. – Szerinte ebben van a számítógépek legnagyobb erőssége.

– A számítógépeké? – kérdezte Ambra.

– Igen, a számítógépek végtelenül kitartóak. Több milliárdszor

kudarcot vallhatok a frusztráció minden jele nélkül. És ugyanazzal az energiával kezdek neki egy probléma megoldásának a milliárd-egyedik alkalommal, mint legelőször. Az embereknek ez nem megy.

– Igaz – ismerte el Langdon. – Én rendszerint már egymillió kísérlet után feladom.

Ambra mosolygott, és az ajtóhoz lépett.

– Üvegpadló van – mondta Winston, miközben automatikusan mozgásba jött a forgóajtó. – Kérem, vegyék le a cipőjüket.

Ambra azonnal lerúgta a magáét, és mezítláb lépett be a forgóajtón. Langdon követte a példáját, és ekkor vette észre, hogy Edmond lábtörlőjén is van egy fura idézet:

MINDENÜTT JÓ, DE LEGJOBB A 127.0.0.1

– Winston, ez a lábtörlő… Nem értem.

– *Localhost* – válaszolta Winston.

Langdon újra elolvasta.

– Értem – mondta egyáltalán nem értve, és benyomult a forgóajtón.

Amikor Langdon az üvegpadlóra lépett, a bizonytalanságtól egy pillanatra elgyengült a térde. Zokniban állni egy átlátszó felületen önmagában is elég nyugtalanító volt, de duplán azzá tette, hogy közvetlenül a MareNostrum számítógép felett találta magát. Fentről nézve a gépházak tiszteletet parancsoló phalanxának látványa Kína híres régészeti feltárására, a hsziani agyaghadseregre emlékeztette Langdont.

Nagy levegőt vett, és az elé táruló bizarr teret kezdte pásztázni.

Edmond laborja egy átlátszó téglalap volt, amelyet a korábban látott metálkék kocka uralt; fényes felülete mindent visszatükrözött maga körül. A kockától jobbra, a helyiség egyik végében ultramodern iroda volt félkör alakú asztallal, három óriási LCD képernyővel és a gránit munkalapba süllyesztett különböző billentyűzetekkel.

– Irányítóterem – suttogta Ambra.

Langdon bólintott, és a terem másik vége felé fordult, ahol fotelek, egy kanapé és egy szobabicikli állt egy keleti szőnyegen.

Egy szuperszámítógépes ember barlangja, gondolta Langdon, azt gyanítva, hogy Edmond jóformán beköltözött ebbe az üvegkalickába, mialatt a projektjén dolgozott. *Mit fedezett fel itt?* Langdon kezdeti tétovázása elmúlt, és egyre nőtt benne az intellektuális kíváncsiság – erősen vágyott megismerni, milyen rejtély tárult fel, milyen titkok tudódtak ki egy lángelme és egy nagy teljesítményű gép együttműködésének köszönhetően.

Ambra már átkaptatott az üvegpadlón a kockához, és most furcsálkodva nézte a fénylő, kékesszürke felületet. Langdon csatlakozott hozzá, mindkettőjük alakja ott tükröződött a ragyogó felszínen.

Ez egy számítógép, tűnődött Langdon. Ám a lenti géppel ellentétben ez halálosan néma volt – mozdulatlan és élettelen, fém monolit.

A gép színének kékes árnyalata az 1990-es évek „Deep Blue" elnevezésű szuperszámítógépére emlékeztette Langdont, amely azzal káprázta el a világot, hogy legyőzte Garri Kaszparov sakkvilágbajnokot. Azóta szinte felfoghatatlan fejlődés ment végbe a számítástechnikában.

– Szeretnének belenézni? – kérdezte Winston a fejük feletti hangszórókból.

Ambra döbbenten nézett fel.

– A kocka belsejébe?

– Miért ne? – válaszolta Winston. – Edmond büszkén mutatná meg önöknek a működését.

– Nem szükséges – mondta Ambra Edmond irodája felé fordulva. – Inkább a jelszó beírására szeretnék összpontosítani. Hogy csináljuk?

– Az másodpercek alatt megvan, és nekünk még több mint tizenegy percünk van a prezentáció elindításáig. Nézzenek bele!

A kocka Edmond irodája felé néző oldalfalának panelje eltolódott a szemük előtt, és egy vastag üvegtábla vált láthatóvá. Langdon és Ambra megkerülte, és az átlátszó üveghez nyomta az orrát.

Langdon újabb kábelkötegek sűrű fonadékára és villogó fényekre számított. De nem látott semmi ilyesmit. Teljes zavarára sötét és üres volt a kocka belseje – akár egy lakatlan kis szoba.

Az egyedüli látnivaló a levegőben kavargó fehér ködpászma volt, mintha egy hűtőkamra lenne odabent. A vastag plexiüveg lap meglepően hideget árasztott.

– Nincs itt semmi – állapította meg Ambra.

Langdon sem látott semmit, de mély, ütemes pulzálást érzékelt a kocka belsejéből.

– Az a lassú, mély dobogás – mondta Winston – a hűtőrendszer. Úgy hangzik, mint az emberi szív.

Igen, gondolta Langdon, akit felkavart az összehasonlítás.

Lassan vörös fények kezdték megvilágítani a kocka belsejét.

Langdon először csak fehér ködöt és csupasz alapterületet látott – egy üres kockát. Aztán, ahogy erősödött a fény, megcsillant valami a levegőben a padló felett, és rájött, hogy egy bonyolult fémhenger függ alá a mennyezetről, mint egy sztalaktit.

– És ez az – mondta Winston –, amiért hűteni kell a kockát.

A mennyezetről függő hengeres eszköz olyan másfél méteres volt és hét vízszintes gyűrűből állt, amelyeknek az átmérője lefelé haladva fokozatosan csökkent, elkeskenyedő oszlopot alkotva lépcsőzetes korongokból, amelyek vékony, függőleges rudakra illeszkedtek. A fényes fémkorongok közötti teret kábelek ritkás szövevénye töltötte ki. Az egész eszköz körül jeges pára kavargott.

– Az E-Wave – jelentette be Winston. – Egy kvantumugrás, ha megbocsátják a szójátékot, a NASA/Google D-Wave-jén túlra.

Winston gyorsan elmagyarázta, hogy a D-Wave – a világ első kezdetleges „kvantumszámítógépe” – szép, új világot nyitott meg a számítástechnikában, amelynek megértésén még mindig dolgoznak a tudósok.

A kvantumszámítógép az információtárolás bináris módszere helyett szubatomi részecskék kvantumállapotait használja fel, és ezzel exponenciális ugrást ér el gyorsaságban, erőben és rugalmasságban.

– Edmond kvantumszámítógépe – mondta Winston – strukturálisan nem sokban különbözik a D-Wave-től. Az egyik eltérés a gépet körülvevő fémkocka. A kocka ozmium bevonatú – ez a ritka, ultrasűrű kémiai elem, amely jobb mágneses, termál- és kvantumárnyékolást nyújt, egyszersmind, azt

gyanítom, Edmond drámai érzékének is a kezére játszik.

Langdon mosolygott, mert neki is ez a gondolata támadt.

– Az utóbbi néhány év során, miközben a Google Kvantum Mesterséges Intelligencia Laborja olyan gépeket használt, mint a D-Wave, hogy fejlessze a gépi tanulást, Edmond titokban mindenkit lehagyott ezzel a géppel. És ezt egyetlen merész ötlettel érte el… – Winston szünetet tartott. – A kétkamarás módszerrel.

Langdonnak ráncba szaladt a homloka.

– Mint a parlament két háza?

– A két részből álló agy – folytatta Winston. – A bal és a jobb agyfélteke.

A kétkamarás agy, jött rá Langdon. Az egyik dolog, ami annyira kreatívvá teszi az embert, az agy eltérően működő két féltekéje. A bal félteke az elemző és nyelvi képességekért felelős, a jobb intuitív, és „jobban szereti" a képeket a szavaknál.

– Az volt a trükk – mondta Winston –, hogy Edmond olyan szintetikus agy építése mellett döntött, amely az emberi agyat utánozza, azaz bal és jobb féltekére oszlik. Bár ez esetben inkább alsó/felső megosztásról beszélünk.

Langdon hátralépett, és lenézett az üvegpadlón át az odalent zúgó gépre, majd vissza a néma „függőcseppkőre" a kocka belsejében. Két külön gép eggyé olvasztva – a kétkamarás agy.

– Amikor rákényszerítik őket, hogy egy egységként dolgozzanak – folytatta Winston –, a két gép eltérő módon közelít a problémamegoldáshoz, ennélfogva ugyanazok a konfliktusok és kompromisszumok jelentkeznek, mint az emberi agy féltekéi között, nagyban felgyorsítva az MI-tanulást, a kreativitást és, bizonyos értelemben… az emberséget. Az én esetemben Edmond megadta nekem az eszközöket, hogy magamat tanítsam az emberi viselkedésre, megfigyelve magam körül a világot és modellezve az emberi tulajdonságokat: a humort, az együttműködést, az értékítéleteket, sőt az erkölcsi érzéket is.

Hihetetlen, gondolta Langdon.

– Vagyis ez a számítógép lényegében… maga?

Winston nevetett.

– Nos, ez a gép annyira én vagyok, mint amennyire a fizikai

agya azonos önnel. A saját agyát figyelve egy tálcán nem mondaná azt: ez a tárgy én vagyok. Azoknak az interakcióknak az összessége vagyunk, amelyek a mechanizmuson belül végbemennek.

– Winston – szakította félbe Ambra elindulva Edmond munkaállomása felé. – Mennyi időnk van még?

– Öt perc negyvenhárom másodperc – felelte Winston. – Kezdjük meg az előkészületeket?

– Igen – válaszolta Ambra.

Lassan visszazárult a megtekintőablak, és Langdon megfordult, hogy csatlakozzon Ambrához Edmond asztalánál.

– Winston – mondta Ambra –, miután végig együtt dolgozott Edmonddal, meglep, hogy fogalma sincs, mi volt ez a felfedezés.

– Az a helyzet, Ms. Vidal, hogy az én információim is kategóriákra korlátozódtak, és ugyanazokkal az adatokkal rendelkezem, mint ön – válaszolta Winston. – Csak tippelni tudok.

– És mi a tippje? – kérdezte Ambra körülnézve Edmond irodájában.

– Nos, Edmond azt állította, hogy ez a felfedezés „mindent megváltoztat". Tapasztalataim szerint a legsorsdöntőbb felfedezések a történelemben a világegyetemről alkotott modellek megújításához vezettek. Az olyan áttörések, mint amikor Püthagorasz elvetette a laposföld-nézetet, Kopernikusz bevezette a heliocentrizmust, Darwin az evolúció elméletét és Einstein a relativitást, mindezek radikálisan megváltoztatták az emberiség képét a világról, és megújították a világegyetemről alkotott modellt.

Langdon felpillantott a hangszórókra.

– Tehát arra tippel, hogy Edmond felfedezése a világegyetem új modelljére tesz javaslatot?

– Logikus következtetés – válaszolta Winston kissé hadarva. – A MareNostrum történetesen az egyik legjobb „modellező" számítógép a világon, különösen alkalmas az összetett szimulációkra. Leghíresebb műve az Alya Red, egy teljesen működőképes, virtuális emberi szív, amely sejtszintig pontos. Természetesen a kvantumösszetevő legújabb hozzáadásával itt az emberi szerveknél több milliószor bonyolultabb rendszereket

is modellezni tudunk.

Langdon megértette az elgondolást, de azt még mindig nem tudta elképzelni, mit modellezhetett Edmond, amely választ ad a *Honnan jövünk?* és *Hová tartunk?* kérdésre.

– Winston – szólt Ambra Edmond asztalától –, hogyan kell ezt bekapcsolni?

– Segítek – válaszolta Winston.

Amint Langdon Ambra mellé lépett, kivilágosodott a három hatalmas LCD monitor. Ahogy meglátták a képeket, mindketten hátrahőköltek.

– Winston… ez élő? – kérdezte Ambra.

– Igen, a külső biztonsági kameráink élő felvételei. Gondoltam, látniuk kell. Másodpercekkel ezelőtt érkeztek.

A kijelzőn a főbejárat halszemoptikai képe látszott, ahol rendőrök kisebb hadserege gyülekezett, nyomták a kaputelefon gombját, feszegették az ajtót, rádióztak.

– Ne aggódjanak – nyugtatta meg őket Winston –, sosem jutnak be. És kevesebb mint négy percünk van az indításig.

– Most rögtön el kéne indítanunk – sürgette Ambra.

Winston zavartalanul válaszolt: – Azt hiszem, Edmond jobban szeretné megvárni az indítással az egész órát, ahogy ígértük. Szavatartó ember volt. Ráadásul közben monitorozom a nemzetközi nézőszámot, és egyre nő a közönség. A következő négy percben, ha így haladunk, 12,7 százalékkal gyarapszik, és előreláthatólag megközelíti a maximális elérést. – Winston szünetet tartott, és már-már úgy tűnt, mintha kellemesen meglepődne. – Azt kell mondanom, dacára mindannak, ami ma este történt, úgy látszik, tökéletes az időzítés Edmond prezentációjára. Úgy vélem, roppant hálás lenne mindkettejüknek.

Nyolcvannyolcadik fejezet

Kevesebb mint négy perc, gondolta Langdon, letelepedve Edmond forgószékére és a három nagy LCD monitor felé fordulva, amely a munkaállomást uralta. A képernyőn még mindig a biztonsági kamerák felvételei voltak láthatóak a templom körül gyülekező rendőrökről.

– Biztos, hogy nem tudnak bejutni? – kérdezte szorongva Ambra Langdon háta mögül.

– Bízzon bennem – válaszolta Winston. – Edmond nagyon komolyan vette a biztonságot.

– És ha elvágják az épület áramellátását? – vetette fel Langdon.

– Független az áramellátásunk – mondta Winston. – Redundáns föld alatti vezetékek. Ezen a ponton senki sem avatkozhat be, biztosíthatom önöket.

Langdon annyiban hagyta. Winstonnak mindenben igaza volt ma este… *És végig támogatott bennünket*.

Az U alakú asztal közepén ülő Langdon az előtte lévő különös billentyűzetre fordította a figyelmét. Legalább kétszer annyi gombja volt, mint a megszokottaknak – a hagyományos alfanumerikus billentyűket Langdon számára ismeretlen szimbólumok egészítették ki. A középen kettéosztott billentyűzet mindkét fele ergonomikus kialakítású volt.

– Kaphatok segítséget? – kérdezte Langdon a zavarba ejtő jeleket szemlélve.

– Nem az a jó billentyűzet – válaszolta Winston. – Az az E-Wave fő elérési pontja. Mint említettem, Edmond mindenki elől elrejtette a prezentációját, engem is beleértve. A prezentáció egy másik gépről indítható el. Jobbra az utolsó az.

Langdon tekintete a jobb oldalra vándorolt, ahol fél tucat szabadon álló számítógép sorakozott az asztalon. Ahogy odagurult a székkel, meglepődve fedezte fel, hogy az első néhány

gép öreg és idejétmúlt. Furcsa módon minél tovább gurult, annál öregebbnek tűntek a gépek.

Ez nem lesz jó, gondolta, kiszúrva egy viharvert, bézs IBM gépet DOS rendszerrel, ami több évtizedes lehetett.

– Winston, mik ezek a gépek?

– Edmond gyerekkori számítógépei – mondta Winston. – Megtartotta őket, hogy emlékeztessék a gyökereire. Néha, a nehéz napokon, bekapcsolta az egyiket és régi programokat futtatott… így élte át újra azt a csodát, amelyet gyerekként érzett, amikor felfedezte a programozást.

– Tetszik az ötlet – mondta Langdon.

– Olyan, mint az ön Miki egeres órája – felelte Winston.

Langdon meghökkenve pillantott a csuklójára, és felhúzta a zakója ujját, amely alatt ott volt a gyerekkorában kapott régi ketyegő. Langdont meglepte, hogy Winston tud az óráról, bár nemrég elmondta Edmondnak, hogy emlékeztetőként viseli, mert a szívében fiatal akar maradni.

– Robert – szólalt meg Ambra –, a divatot félretéve nem írhatnánk be azt a jelszót? Még az egere is integet, hogy felhívja magára a figyelmet.

Való igaz, Miki magasan a feje fölé emelte kesztyűs kezét, majdnem egész órát jelezve a mutatóujjával. *Három perc volt hátra.*

Langdon gyorsan arrébb csúszott a székkel, és Ambra is csatlakozott hozzá az utolsó számítógépnél – egy idétlen, gombaszínű doboznál floppylemez-nyílással, 56k-s betárcsázós modemmel és egy hasas, 12 colos monitorral a tetején.

– Tandy TRS–80 – mondta Winston. – Edmond első gépe. Használtan vette, és ezen tanulta meg a BASIC programozást nyolcéves korában.

Langdon örömmel látta, hogy a számítógép, noha egy dinoszaurusz, már bekapcsolva várakozik. A képernyő – villódzó fekete-fehér – ígéretes üzenetet jelenített meg bit-térképes betűtípussal:

ÜDV, EDMOND.
KÉREM A JELSZÓT:

A „jelszó” után fekete kurzor pislogott várakozóan.

– Ennyi? – kérdezte Langdon, mert valahogy túl egyszerűnek érezte a dolgot. – Csak beírom ide?

– Igen – válaszolta Winston. – Amint beírta a jelszót, a PC elküld egy hitelesítő „feloldó” üzenetet a vezérszámítógép titkosított partíciójára, amely Edmond prezentációját tárolja. Innentől megvan az elérésem, be tudom tölteni a felvételt, egész órai indítással, és átviszem az adatokat a továbbításért felelős fő terjesztő csatornákra.

Langdon többé-kevésbé követte a magyarázatot, mégis tanácstalanul bámulta az öreg gépet és a betárcsázós modemet.

– Nem értem, Winston, a ma este nagyszabású megtervezése után miért bízná rá Edmond az egész prezentációját egy történelem előtti telefonhívásra?

– Erre csak azt tudom felelni, hogy Edmond az Edmond – mondta Winston. – Ön is tudja, mennyire szerette a drámát, a szimbolizmust és a történelmet, ezért azt gyanítom, rendkívüli élvezetet talált abban, hogy beizzítsa a legelső számítógépét, és azt használja az élete fő műve elindítására.

Jó érv, ismerte el Langdon elfogadva, hogy Edmond pontosan így láthatta a dolgot.

– Továbbá – tette hozzá Winston – azt is gyanítom, hogy Edmond több eshetőséggel is számolt. Mindenesetre van abban logika, hogy egy ősrégi gépet használt „egy kapcsoló felkattintására”. Egyszerű feladatok egyszerű eszközöket igényelnek. És a biztonság szempontjából sem rossz: egy lassú processzorral ezer évig tartana a rendszer nyerserős meghekkelése.

– Robert? – noszogatta Ambra a háta mögül, bátorítóan megszorítva a vállát.

– Igen, elnézést, minden készen áll. – Langdon közelebb húzta magához a Tandy billentyűzetet, és a feltekert kábel úgy nyúlt meg, akár egy régi, spirális telefonzsinór. A műanyag billentyűkre tette az ujjait, és maga elé képzelte a kézírásos szöveget, amelyet a Sagrada Família kriptájában látott Ambrával.

The dark religions are departed & sweet science reigns.

William Blake nagyszabású költeményének, a *Vala, vagy a*

*négy Zoá*nak a lezárása tökéletes választásnak tűnt Edmond végső tudományos felfedezésének nyitjaként – egy olyan felfedezésnek, amely állítása szerint mindent megváltoztat.

Langdon nagy levegőt vett, és gondosan beírta a verssort, szóközök nélkül, az „&” jelet az „et” szóval helyettesítve.

Amikor végzett, felnézett a monitorra.

KÉREM A JELSZÓT:

Langdon megszámolta a pontokat – negyvenhét.

Tökéletes. Nincs más hátra…

Langdon megkereste Ambra tekintetét, aki bólintott. Langdon lenyomta az Entert.

A számítógép tompán felzúgott.

HIBÁS JELSZÓ.
PRÓBÁLD ÚJRA.

Langdonnak elszorult a szíve.

– Ambra, hibátlanul írtam be! Biztos vagyok benne! – Kifordult a székkel, és azt várta, hogy egy félelmet tükröző arc néz vissza rá.

Ambra Vidal ellenben derűs mosollyal reagált, és nevetve csóválta a fejét.

– Professzor – suttogta a billentyűzetre mutatva –, beragadt a Caps Lock.

Ugyanabban az időben, a hegy mélyén Julián herceg megkövülten állt a föld alatti bazilikában, és megpróbálta értelmezni az elé táruló jelenetet. Az apja, Spanyolország királya mozdulatlanul ült egy kerekesszékben, amelyet a templom legtávolabbi, legelzártabb helyén parkoltak le.

Juliánt rettegés kerítette hatalmába, és odarohant hozzá.

– Apa!

Julián érkezésére a király lassan kinyitotta a szemét, láthatóan szundikálásból felriadva. A beteg uralkodónak sikerült elmosolyodnia.

– Köszönöm, hogy eljöttél, fiam – suttogta gyenge hangon.

Julián megkönnyebbült, hogy az apja életben van,

lekuporodott a kerekesszék előtt, de megrémítette, milyen sokat romlott az apja állapota néhány nap alatt.

– Jól van, apám?

A király vállat vont.

– Amennyire ez lehetséges – válaszolta meglepő humorérzékkel. – És te hogy vagy? Eseménydús napod volt.

Julián nem tudta, mit válaszoljon erre.

– Mit keres itt?

– Elegem lett a kórházból, és levegőre vágytam.

– Értem, de… itt? – Julián tudta, hogy az apja mindig irtózott ettől a helytől, amelynek szimbolikus kapcsolata van az üldözéssel és a türelmetlenséggel.

– Felség! – kiáltotta Valdespino, sietve megkerülve az oltárt, és kifulladva csatlakozva hozzájuk. – Mi történt?

A király rámosolygott régi barátjára.

– Isten hozta, Antonio.

Antonio? Julián herceg még sohasem hallotta, hogy az apja a keresztnevén szólítja Valdespino püspököt. A nyilvánosság előtt mindig „Excellenciás uram" volt a megszólítás.

A formalitásoknak a királyra nagyon nem jellemző hiánya kizökkentette a püspököt.

– Kö… köszönöm – dadogta. – Jól van?

– Egyszerűen csodásan – válaszolta a király széles mosollyal. – Annak a két embernek a társaságában vagyok, akikben a legjobban bízom a világon.

Valdespino feszengve pillantott Juliánra, majd visszafordult a királyhoz.

– Felség, elhoztam a fiát, ahogy kérte. Távozhatok, hogy négyszemközt beszélhessenek?

– Nem, Antonio – mondta a király. – Ez vallomás lesz. És szükségem van hozzá a gyóntatómra.

Valdespino megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy a fia magyarázatot vár a ma esti tetteire és viselkedésére. Biztos vagyok benne, hogy…

– Ma esti? – nevetett a király. – Nem, Antonio, én egy olyan titkot vallok meg, amelyet egész életében elhallgattam Julián elől.

Nyolcvankilencedik fejezet

ConspiracyNet.com

LEGÚJABB HÍREINK

TÁMADÁS ALATT A TEMPLOM!

Nem, nem Edmond Kirsch támadja, hanem a spanyol rendőrség!

A helyi hatóság jelenleg is ostrom alatt tartja a barcelonai Torre Girona-templomot. Robert Langdon és Ambra Vidal állítólag odabent van, és tőlük várható Edmond Kirsch óriási érdeklődéstől övezett bejelentésének elindítása, mindössze perceken belül.

Megkezdődött a visszaszámlálás!

Kilencvenedik fejezet

Ambra Vidal emelkedett pillanatot élt át, amikor az öreg számítógép boldog pittyegéssel fogadta Langdon második kísérletét a verssor beírására.

HELYES JELSZÓ

Hála az égnek, gondolta Langdon felállva az asztaltól és Ambra felé fordulva. Ambra azonnal köré fonta a karját, és szívélyesen megölelte.

– Milyen hálás lenne Edmond!

– Két perc harminchárom másodperc – jelentette Winston.

Ambra elengedte Langdont, és mindketten az LCD képernyőkre néztek. A középsőn a visszaszámlálást mutatta az óra, ahogy korábban a Guggenheimben is.

Az élő programig hátralévő idő: 2 perc 33 másodperc
A távoli látogatók száma jelenleg: 227 257 914

Több mint kétszázmillió ember? Ambra el volt képedve. A jelek szerint, amíg ők Langdonnal menekültek Barcelonán át, az egész világ követte az eseményeket. Edmond csillagászati nézőszámot ért el.

A visszaszámlálást mutató kijelző mellett továbbra is a biztonsági kamerák felvételei mentek, és Ambra hirtelen változást észlelt a rendőrség aktivitásában. Akik eddig az ajtókat verték és rádióztak, most egytől egyig leálltak, elővették az okostelefonjukat, és azt bámulták. A templom előtti térséget fokozatosan sápadt, izgatott arcok töltötték meg a hordozható eszközök kijelzőjének fényétől megvilágítva.

Edmondnak köszönhetően megszűnt forogni a világ, gondolta Ambra, hátborzongatóan átérezve a felelősséget, mivel az

emberek szerte a bolygón annak a prezentációnak a megtekintésére készültek, amelyet ebből a teremből közvetítenek. *Vajon nézi-e Julián*, tűnődött, de aztán gyorsan elhessegette a gondolatot.

– A program elindult – mondta Winston. – Azt hiszem, Edmond ülősarkából követhetnék a legkényelmesebben.

– Köszönjük, Winston – mondta Langdon, és mezítlábasan átvágtak Ambrával a sima üvegpadlón, elhaladva a kékesszürke fémkocka mellett az ülőbútorokhoz tartva.

Itt keleti szőnyeg borult az üvegpadlóra, ezen álltak az elegáns bútorok és a szobabicikli.

Ahogy Ambra átlépett az üvegről a puha szőnyegre, érezte, hogy ellazul a teste. Leült a kanapéra, maga alá húzta a lábát, és körülnézve keresni kezdte, hol van Edmond televíziója.

– Min nézzük?

Langdon nem hallotta a kérdést, a szoba sarkában nézett valamit, de Ambra egy pillanat alatt megkapta a választ, amikor a teljes hátsó fal elkezdett kivilágosodni. Ismerős kép jelent meg, belülről kivetítve.

Az élő programig hátralévő idő: 1 perc 39 másodperc
A távoli látogatók száma jelenleg: 227 501 173

Az egész fal egy kijelző?

Ambra ámulva nézte a két és fél méter magas képet, miközben a templom lassan homályba borult. Úgy tűnt, Winston otthonossá teszi számukra a helyet Edmond nagy műsorszámához.

Három méterre onnan Langdon lecövekelve állt a szoba sarkában – nem a hatalmas televíziós fal nyűgözte le, hanem egy kis tárgy, amelyet az imént szúrt ki; elegáns talapzaton helyezték el, mint egy múzeumi kiállítási tárgyat.

Egyetlen kémcső egy üvegablakos fémtárlóba zárva. A kémcsövet bedugaszolták, felcímkézték, és zavaros, barnás színű folyadékot tartalmazott. Langdonban egy pillanatra felmerült, hogy valamilyen gyógyszer lehet, amelyet Edmond szedett.

Aztán leolvasta a címkét.

Ez lehetetlen, mondta magában. *Miért lenne ez itt?!*

Nagyon kevés „híres” kémcső volt a világon, de Langdon tudta, hogy ez mindenképpen közéjük tartozik. *Felfoghatatlan, hogy Edmondnak a birtokában van az egyik!* Valószínűleg a radar alatt, egy vagyonért szerezte meg ezt a tudománytörténeti kincset. *Ahogy a Gauguin-festményt is, amit a Casa Milàban tartott.*

Langdon lekuporodva vizsgálta a majdnem hetvenéves üvegfiolát.

A címkéje kifakult és megkopott, de a két név még mindig olvasható volt a kémcsövön: Miller–Urey.

Langdon tarkóján felmeredt a szőr, ahogy újra megnézte a két nevet.

Miller–Urey.

Istenem... Honnan jövünk?

A kémikus Stanley Miller és Harold Urey legendás tudományos kísérletet végzett el az 1950-es években, amellyel pontosan erre a kérdésre kereste a választ. Merész kísérletük kudarcot vallott, de világszerte ünnepelték az erőfeszítéseiket, amely Miller–Urey-kísérlet néven vált ismertté.

Langdon felidézte a középiskolai biológiaórát, ahol bámulattal hallgatta, hogyan próbálta meg a két tudós újrateremteni a föld születésének hajnalán fennálló feltételeket – egy forró bolygót, amelyet bugyborékoló vegyi anyagokkal teli, élettelen óceán borít.

Az ősleves.

Miután duplikálták a korai óceánokban lévő vegyi anyagokat és a légkört – víz, metán, ammónia és hidrogén –, Miller és Urey hevíteni kezdte az elegyet, hogy a fortyogó tengereket szimulálják. Majd elektromos kisülésekkel utánozták a villámokat. Végül hagyták lehűlni a keveréket, ahogy a bolygó óceánjai is lehűltek.

Egyszerű és vakmerő céljuk volt – életet csiholni az élettelen ősóceánban. *Szimulálni a „teremtést”*, gondolta Langdon, *kizárólag a tudomány alkalmazásával.*

Miller és Urey abban a reményben tanulmányozta az elegyet, hogy primitív mikroorganizmusok születhetnek a vegyi

anyagokban gazdag levesben – a példa nélküli folyamat neve abiogenezis. Sajnos az élettelen anyagból életet teremteni próbáló kísérleteik nem jártak sikerrel. Élet helyett csak élettelen kémcsövek gyűjteménye maradt utánuk, amelyek most a University of California egy sötét tárlójában porosodnak San Diegóban.

A kreacionisták mind a mai napig úgy emlegetik a Miller–Urey-kísérlet kudarcát, mint tudományos bizonyítékot arra, hogy az élet nem jelenhetett meg a Földön Isten segítő keze nélkül.

– Harminc másodperc – harsogta Winston a fejük felett.

Langdon fejében egymást kergették a gondolatok, ahogy felegyenesedett és körülnézett az elsötétült templomban. Percekkel ezelőtt Winston azt állította, hogy a tudomány legnagyobb áttörései a világegyetem új modelljeit hívták létre. Azt is mondta, hogy a MareNostrum specialitása a számítógépes modellalkotás – összetett rendszerek szimulációja és a működésük megfigyelése.

A Miller–Urey-kísérlet, gondolta Langdon, *a modellalkotás egy korai példája... utánozni az ősóceánban végbement összetett kémiai interakciókat.*

– Robert! – kiáltotta Ambra a szoba másik sarkából. – Kezdődik.

– Megyek – válaszolta, és elindult a kanapé felé. Egyszerre elfogta a sejtés, hogy megpillantott valamit abból, amin Edmond dolgozott.

Ahogy átvágott a termen, felidéződött benne Edmond drámai bevezetője a Guggenheim füves rétjén. *Ma este legyünk olyanok, mint az első felfedezők,* mondta, *azok, akik mindent hátrahagyva nekivágtak a végtelen óceánnak... A vallás kora a végéhez közelít, és felvirrad a tudomány hajnala. Képzeljük el, mi történne, ha csodás módon megtalálnánk a választ az élet nagy kérdéseire...*

Amint Langdon helyet foglalt Ambra mellett, a kivetítőfalon elkezdődött a végső visszaszámlálás.

Ambra fürkészve nézett rá.

– Jól van, Robert?

Langdon bólintott. Drámai kísérőzene töltötte be a szobát, és

Edmond arca jelent meg előttük a falon, másfél méteres nagyságban. A híres jövőkutató soványnak és fáradtnak tűnt, de szélesen mosolygott a kamerába.

– Honnan jövünk? – kérdezte, és az elhalkuló zene kifejezettebbé tette az izgatottságot a hangjában. – És hová tartunk?

Ambra megfogta és aggodalmasan megszorította Langdon kezét.

– Ez a két kérdés ugyanannak a történetnek a része – jelentette ki Edmond. – Tehát kezdjük az elején… a legelején.

Edmond játékos fejbiccentéssel a zsebébe nyúlt, és elővett egy kis üvegtárgyat – egy zavaros folyadékot tartalmazó kémcsövet, amelynek kifakult címkéjén a Miller és Urey név állt.

Langdon érezte, hogy meglódul a szívverése.

– Utazásunk régen vette kezdetét… négymilliárd évvel Krisztus előtt… az őslevesben sodródva.

Kilencvenegyedik fejezet

Az Ambra mellett ülő Langdon Edmondnak az üvegfalra vetített beesett arcát nézte, és szomorúan gondolt arra, hogy a férfi titokban halálos betegségben szenvedett. Ma este azonban öröm és izgatottság csillogott a jövőkutató szemében.

– Máris mesélek önöknek erről a kis fioláról – mondta Edmond a magasba emelve a kémcsövet –, de előtte ússzunk egyet... az őslevesben.

Edmond eltűnt, és villám csapott le, megvilágítva a fortyogó óceánt, amelyben vulkanikus szigetek köpködtek hamut és lávát a viharos légkörbe.

– Itt vette kezdetét az élet? – kérdezte Edmond hangja. – Mint spontán reakció a vegyi anyagok forrongó tengerében? Vagy talán egy mikróba volt a kezdet, amely egy meteoriton érkezett az űrből? Vagy... Isten teremtette? Sajnos nem mehetünk vissza az időben, hogy tanúi legyünk annak a pillanatnak. Csak azt tudjuk, mi történt ama pillanat után, amikor először jelent meg az élet. Az evolúció történt. És megszoktuk, hogy valami ilyesmiként ábrázolják.

A képernyőn most feltűnt az emberi evolúció jól ismert idővonala – egy primitív főemlős kullog a fokozatosan felegyenesedő emberszabásúak mögött, míg a sor elején meg nem jelenik a teljesen felegyenesedett, testszőrzetétől megszabadult ember.

– Igen, az ember kifejlődött – mondta Edmond. – Ez cáfolhatatlan tudományos tény, és a kövületek alapján kidolgoztuk a világos idővonalat. De mi lenne akkor, ha visszafelé tudnánk követni az evolúciót?

Edmond arca egyszerre szőrösödni kezdett, és átalakult ősemberré. Megváltozott a csontszerkezete, egyre majomszerűbb lett, aztán villámgyorsaságra kapcsolt a folyamat, és egyre ősibb fajok villantak fel – makimajmok, lajhárok,

erszényesek, kacsacsőrű emlősök, tüdőshalak, amelyek a vízbe vetve magukat angolnákká és halakká alakultak át, majd puhatestű lényekké, planktonokká, amőbákká, míg végül nem maradt más Edmond Kirschből, mint egy mikroszkopikus baktérium – egyetlen sejt lüktetett a hatalmas óceánban.

– Az élet legkorábbi paránya – mondta Edmond. – Ez az a pont, ahol a visszafelé tekert filmünk kifut a vetítőből. Fogalmunk sincs, hogyan jelentek meg az első életformák az élettelen vegyi anyagok tengerében. Egyszerűen nem látjuk a film első kockáját.

T=0, tűnődött Langdon, maga elé képzelve egy hasonlóan visszafelé játszott filmet a táguló világegyetemről, amelyben a kozmosz egyetlen fényponttá sűrűsödik össze, és ahol a kozmológusoknak ugyanúgy véget ér a tudományuk.

– Az „első ok” – mondta Edmond. – Így nevezte el Darwin a teremtésnek ezt a megfoghatatlan pillanatát. Bizonyította, hogy az élet folyamatosan fejlődik, de azt nem tudta megragadni, hogyan indult el a folyamat. Másként fogalmazva: Darwin elmélete leírja, hogy a legrátermettebb marad életben, de azt nem, honnan érkezik a legrátermettebb.

Langdon kuncogott, mert nem hallotta még ebben a megfogalmazásban.

– Tehát hogyan jelent meg az élet a Földön? Más szóval, honnan jövünk? – Edmond elmosolyodott. – A következő néhány percben megkapják a választ erre a kérdésre. De higgyék el, bármilyen megdöbbentő is ez a válasz, csak a fele a ma esti történetnek. – Egyenesen a kamerába nézett, és rosszat sejtetően vigyorgott. – Mint majd kiderül, a „honnan jövünk” egészen lenyűgöző… de a „hová tartunk” kimondottan megrázó lesz.

Ambra és Langdon tanácstalanul nézett egymásra, és noha Langdon sejtette, hogy ez nyilván egy szokásos túlzás Edmond részéről, az állítás kényelmetlen érzést keltett benne.

– Az élet eredete – folytatta Edmond – teljes rejtély maradt az első teremtéstörténetek napjai óta. A filozófusok és a tudósok évezredeken át kutattak az élet ezen legelső pillanatának nyomai után.

Edmond most felmutatta a már ismerős kémcsövet a zavaros

folyadékkal. – Az 1950-es években két kutató, a kémikus Miller és Urey merész kísérletbe kezdett abban a reményben, hogy feltárhatják az élet születését.

Langdon Ambrához hajolva súgta: – Ott van az a bizonyos kémcső. – A talapzaton álló tárlóra mutatott a sarokban. Ambra meglepettnek tűnt.

– Minek kellett az Edmondnak?

Langdon vállat vont. Az Edmond lakásában látott tárgyak furcsa gyűjteményéből ítélve a kémcső valószínűleg csak egy tudománytörténeti ritkaság volt, amelyet szeretett volna birtokolni.

Edmond gyorsan elmagyarázta Miller és Urey kísérletét az ősleves újraalkotására és a próbálkozásaikra, hogy életet csiholjanak egy szervetlen anyagokat tartalmazó lombikban.

A képernyőn most egy elsárgult *New York Times*-cikk jelent meg az 1953. március 8-ai számból, „Kétmilliárd évre visszatekintve" címmel.

– Nyilvánvaló – mondta Edmond –, hogy erre a kísérletre egyesek összevonták a szemöldöküket. A következményei felértek egy földindulással, különösen a vallásos világ számára. Ha az élet mágikusan megjelenhet egy kémcsőben, az arra mutat, hogy a kémia törvényei egyedül is elegendőek az élet megteremtéséhez. Nem lenne többé szükségünk egy természetfeletti lényre, aki lenyújtja kezét a mennyekből és belénk helyezi a teremtés szikráját. Megértenénk, hogy az élet egyszerűen csak megtörténik… a természeti törvények elkerülhetetlen melléktermékeként. Még fontosabb, hogy azért kellene erre a következtetésre jutnunk, mert az élet spontán jelent meg itt a Földön, és ennek alapján szinte bizonyos, hogy ugyanez máshol is megtörtént a kozmoszban, azaz az ember nem kivételes; az ember nem az isteni világegyetem központja, és nincs egyedül az univerzumban.

Edmond felsóhajtott.

– Csakhogy, mint azt sokan tudják önök közül, a Miller–Urey-kísérlet kudarcot vallott. Keletkezett némi aminosav, de semmi olyan, ami akár távolról emlékeztet az életre. A kémikusok újra megpróbálták, másféle alkotóelemekkel, eltérő hőviszonyok között, de így sem sikerült. Úgy tűnt, hogy az élet, miként azt a

hívők régóta vallják, isteni beavatkozást igényel. Miller és Urey végül felhagyott a kísérletezéssel. A vallásos közösség megkönnyebbülten lélegzett fel, a tudományos közösség pedig visszatért a tervasztalhoz. – Edmond szünetet tartott, és derűsen felcsillant a szeme. – Így ment ez 2007-ig… amikor is jött egy váratlan fejlemény.

Edmond most beszámolt arról, hogyan fedezték fel a Miller–Urey-lombikokat a San Diegó-i University of California egyik szobájában, Miller halála után. Miller diákjai újraelemezték a mintákat, sokkal érzékenyebb modern eljárásokat – köztük folyadékkromatográfiát és tömeg-spektrometriát alkalmazva –, megdöbbentő eredménnyel. Kiderült, hogy az eredeti Miller–Urey-kísérletben sokkal több aminosav és összetett vegyület keletkezett, mint azt Miller képes volt kimutatni a maga idejében. Az új elemzések több fontos nukleobázist azonosítottak, amelyek az RNS és talán, végül… a DNS építőkövei.

– Elképesztő tudományos sztori – foglalta össze Edmond –, amely újra legitimálta azt a nézetet, hogy az élet talán csak úgy megtörténik… minden isteni beavatkozás nélkül. Úgy tűnt, a Miller–Urey-kísérlet valóban működött, csak több idő kellett a kihordásához. Ne feledkezzünk meg egy kulcstényezőről: az élet évmilliárdok során fejlődött ki, és ezek a kémcsövek mindössze ötven évet töltöttek abban a szekrényben. Ha a kísérlet idővonalát kilométerekben mérnénk, ez annak felel meg, mintha az első centiméterre korlátozódna a szemhatárunk…

Edmond hatásszünettel adott nyomatékot a közlésnek.

– Mondanom sem kell – folytatta –, hogy ezt követően egyszerre újjáéledt az érdeklődés az élet laboratóriumi megteremtése iránt.

Emlékszem erre, gondolta Langdon. A Harvard biológiatanszéke ezzel a címszóval rendezett tanszéki partit: *Építs saját baktériumot*.

– Természetesen a modern vallási vezetők erőteljesen reagáltak – mondta Edmond, idézőjelek között értelmezve a „modern” szót.

A fali kivetítőn egy honlap – a creation.com – tűnt fel, amelyben Langdon Edmond haragjának és gúnyolódásának visszatérő tárgyára ismert. A szervezet valóban a végsőkig vitte

a kreacionista evangelizációt, de aligha sorolható be jogosan a „modern vallási világ” képviselői közé.

Küldetésüket ebben fogalmazták meg: „Hirdetni a Biblia igazságát és tekintélyét, alátámasztani a megbízhatóságát – különös tekintettel a Teremtéstörténetre.”

– Ez az oldal – mondta Edmond – népszerű és befolyásos blogok tucatjait tartalmazza, amelyek a Miller–Urey-kísérlet folytatásának veszélyeit taglalják.

Szerencsére a creation.com mögött állóknak nincs mitől tartaniuk. Még ha a kísérletnek sikerül is életet létrehoznia, erre valószínűleg nem kerül sor kétmilliárd évnél hamarabb.

Edmond ismét felmutatta a kémcsövet.

– Képzelhetik, hogy semminek nem örülnék jobban, mint egy gyorscsévélésnek kétmilliárd évvel előre, amikor újra megvizsgálnánk ezt a kémcsövet, és bizonyítanánk, hogy a kreacionisták tévednek. Sajnos, ehhez időgépre lenne szükség. – Edmond fancsali képet vágott. – Ezért… építettem egyet.

Langdon Ambrára pillantott, aki jóformán meg sem moccant a prezentáció kezdete óta. Sötét szemét a képernyőre szegezte.

– Egy időgépet – közölte Edmond – nem olyan nehéz megépíteni. Hadd mutassam meg, mire gondolok.

Néptelen kocsma tűnt fel a kivetítőn; Edmond belépett, és odament egy biliárdasztalhoz. A golyókat a szokásos háromszög alakzatban rendezték el, várva a játék megkezdését. Edmond fogott egy dákót, az asztal fölé hajolt, és határozottan meglökte a fehér golyót, ami kilőtt a várakozó golyóalakzat felé.

Egy pillanattal az ütközés előtt Edmond felkiáltott: – Állj!

A fehér golyó mozdulatlanná dermedt – mágikus módon megállt az ütközés pillanata előtt.

– Ha ekkor – mondta Edmond az időpillanatban megfagyott asztalra nézve – azt kérem, jósolják meg, mely golyók esnek be mely lyukakba, tudnának rá válaszolni? Természetesen nem. Szó szerint sok ezer a lehetőség. De mi van, ha van egy időgépük, és előre tudnak csévélni tizenöt másodpercet a jövőbe, megfigyelik, mi történik a biliárdgolyókkal, aztán visszatérnek? Hiszik vagy sem, barátaim, ehhez már rendelkezésünkre áll a technológia.

Edmond egy sor minikamerára mutatott az asztal szélén.

– Optikai szenzorokat használva megmérhetjük a fehér golyó

sebességét, körforgását, irányát és forgástengelyét, miközben mozog; bármely adott időpontban adhatok egy matematikai pillanatfelvételt a golyó mozgásáról. Ezzel a pillanatfelvétellel rendkívül pontos előrejelzéshez jutunk a jövőbeli mozgásáról.

Langdon felidézte, hogy egyszer egy hasonló elven működő golfszimulátort használva lehangoló pontossággal derítette ki, milyen nagymértékben hajlamos a fák közé ütni a labdát.

Edmond most elővett egy nagy okostelefont. A képernyőn ott volt a biliárdasztal képe a megdermedt fehér golyóval. A golyó felett matematikai egyenletek sorozata jelent meg.

– Ismerve a fehér golyó pontos tömegét, pozícióját és sebességét – folytatta Edmond –, kiszámíthatom az interakcióit a többi golyóval, és megjósolhatom a kimenetelt. – Megérintette a képernyőt, és a szimulált fehér golyó életre kelve nekiütközött a várakozó golyóknak, szétszórta őket, és négy golyót juttatott be négy különböző lyukba.

– Négy golyó – mondta Edmond a telefont nézve. – Egész jó lökés. – Visszafordult a közönséghez. – Nem hisznek nekem? – Ujjaival csettintett egyet az igazi biliárdasztal felett, mire a fehér golyó megindulva kilőtt az asztalon, hangos csattanással nekiütközött a többi golyónak, és szétszórta őket. Ugyanaz a négy golyó végezte ugyanabban a négy lyukban.

– Nem éppen időgép – mondta vigyorogva Edmond –, de arra jó, hogy lássuk vele a jövőt. Ráadásul megengedi, hogy módosítsam a fizika törvényeit. Például kiiktathatom a súrlódást, hogy a golyók ne lassuljanak le… addig guruljanak, amíg valamennyi be nem esik egy lyukba.

Megnyomott néhány gombot, és újraindította a szimulációt. Ezúttal a karambol után a gellert kapott golyók nem lassultak le, hanem vadul pattogtak az asztalon, míg végül véletlenszerűen beleestek egy lyukba, és már csak két golyó görgött az asztalon.

– Ha unják kivárni, hogy ez a két golyó is leessen – mondta Edmond –, előrecsévéléssel felgyorsíthatom a folyamatot. – Megérintette a kijelzőt, és a két maradék golyó villámsebesen kezdett pattogni az asztalon, míg végül eltűntek egy lyukban. – Ezen a módon látni tudom a jövőt, jóval azelőtt, hogy megtörténne. A számítógépes szimulációk valójában virtuális időgépek. – Szünetet tartott. – Persze ez viszonylag egyszerű

matek egy olyan kicsi és zárt rendszerben, mint egy biliárdasztal. De mi a helyzet egy összetettebb rendszer esetén?

Edmond mosolyogva felmutatta a Miller–Urey-kémcsövet.

– Gyanítom, hogy már sejtik, hová akarok kilyukadni. A számítógépes modellalkotás egyfajta időgép, és láthatjuk vele a jövőt… talán évmilliárdokkal előre is.

Ambra testhelyzetet változtatott a kanapén, de nem vette le a szemét Edmond arcáról.

– Sejthetik – mondta Edmond –, hogy nem én vagyok az első tudós, aki a Föld őslevesének modellezéséről álmodik. Ez elvileg egy nyilvánvaló kísérlet, a gyakorlatban viszont eszméletlenül bonyolult.

Újra feltűntek a háborgó őstengerek, a villámlás, a vulkánok, az óriási hullámok.

– Az óceán kémiájának modellezése molekuláris szintű szimulációt igényel. Olyan lenne, mint olyan pontosan megjósolni az időjárást, hogy ismerjük minden egyes levegőmolekula helyzetét minden adott pillanatban. Az őstenger használható szimulációjához ennélfogva olyan számítógép kell, amely nemcsak a fizika törvényeit – mozgás, termodinamika, gravitáció, energiamegmaradás és így tovább – ismeri, hanem a kémiáét is, hogy pontosan újra tudja alkotni a kötéseket, amelyek a forrongó ősleves egyes atomjai között létrejönnek.

Az óceánt felülről mutató kép helyett most a hullámok alá merültünk, és felnagyítva megjelent egyetlen csepp víz, amelyben virtuális atomok és molekulák kavarogtak kötéseket alkotva és bontva.

– Sajnos egy ilyen sok lehetséges permutációt kezelő szimuláció – mondta az újra feltűnő Edmond – akkora számítógépes teljesítményt követel meg, amely túlhaladja a ma létező gépekét. – Izgatottan villant a szeme. – Helyesebben… egy gépet kivéve.

Megszólalt egy orgona, Bach híres *d-moll toccata és fúgá*jának első ütemeit játszva kíséretül Edmond hatalmas, kétszintes számítógépének széles látószögű felvétele alá.

– Az E-Wave – suttogta Ambra, hosszú percek után most szólalva meg először.

Langdon a képernyőt bámulta. *Nagyszerű… hát persze.*

Edmond az ünnepélyes orgonaszóra elindított egy lelkes videokalauzolást a szuperszámítógépéhez, végül bemutatva a „kvantumkockát". Az orgona mennydörgő akkordokba csapott; Edmond a szó szoros értelmében „kimaxolta" a műsort.

– A lényeg – összegzett –, hogy az E-Wave képes újrateremteni a Miller–Urey-kísérletet a virtuális valóságban, megdöbbentő pontossággal. Természetesen nem tudom modellezni a teljes ősóceánt, ezért létrehoztam ugyanazt a zárt rendszert, mint Miller és Urey.

Feltűnt a virtuális lombik a vegyi anyagokkal. A folyadék képét újra meg újra felnagyították, amíg el nem érte az atomi szintet – atomok pattogtak a felhevített elegyben, kapcsolódva és újrakapcsolódva a hőmérséklet, az elektromosság és a fizikai mozgás hatása alatt.

– Ez a modell magában foglalja mindazt, amit az őslevesről a Miller–Urey-kísérlet óta tudunk, ideértve a hidroxilgyökök valószínűsíthető jelenlétét az elektromossággal telített párában, a vulkanikus tevékenységből származó karbonil-szulfidokét, valamint a „redoxireakciós légkör"-elméleteket.

A virtuális folyadék tovább kavargott, és atomok klaszterei kezdtek kialakulni.

– Most gyorscsévéljük előre a folyamatot... – mondta izgatottan Edmond, és a videó meglódult, egyre összetettebb vegyületeket mutatva gyors egymásutánban. – Egy hét elteltével elkezdenek megjelenni azok az aminosavak, amelyeket Miller és Urey látott. – A kép ismét megszaladt, ezúttal nagyobb sebességgel. – És aztán... úgy ötven év múlva, az RNS építőköveinek nyomaira bukkanhatunk.

A folyadék tovább kavargott, egyre gyorsabban.

– És hagyom kifutni! – kiáltotta Edmond erősödő hangon.

A molekulák folytatták a kötések képzését, tovább nőtt a struktúrák összetettsége, ahogy a program századokkal, évezredekkel, évmilliókkal futott előre. A villámsebesen változó képek alatt Edmond örömteli hangon ezt kiáltotta: – Találják ki, mi jelent meg végül ebben a lombikban!

Langdon és Ambra izgatottan hajolt előre.

Edmond lelkes arckifejezése hirtelen elkomorult.

– Abszolúte semmi – mondta. – Nem az élet. Nem spontán

kémiai reakciók. Nem a Teremtés pillanata. Csak egy élettelen vegyi anyagokból álló zagyvalék. – Nehezet sóhajtott. – Egyetlen logikus következtetésre juthatunk. – Gyászosan bámult a kamerába. – Az élet teremtéséhez… Istenre van szükség.

Langdon megrendülten meredt maga elé. *Mit mondott?*

A következő pillanatban Edmondnak vigyorra húzódott a szája.

– Vagy – mondta – kihagytam egy döntő összetevőt a receptből.

Kilencvenkettedik fejezet

Ambra Vidalt megdelejezte a gondolat, hogy emberek milliói szerte a világon most vele együtt követik elmerülten Edmond prezentációját.

– Nos, milyen összetevőt hagytam ki? – kérdezte Edmond. – Miért nem volt hajlandó életet produkálni az őslevesem? Fogalmam sem volt róla, így azt tettem, amit minden sikeres kutató tesz. Egy nálam okosabbhoz fordultam!

Feltűnt egy tudós külsejű, szemüveges nő: dr. Constance Gerhard biokémikus a Stanford Egyetemről.

– Hogyan teremthetünk életet? – A tudós nevetve csóválta a fejét: – Sehogy! Pontosan ez a lényeg. Amikor a teremtés folyamatára kerül a sor, vagyis arra, hogy élettelen vegyi anyagokból élő dolgok alakulnak ki, megáll a tudományunk. Nincs olyan kémiai mechanizmus, amely megmagyarázná, hogyan történik ez. Valójában maga a gondolat, hogy sejtek életformákká szervezik magukat, ellentmond az entrópia törvényének!

– Entrópia – ismételte Edmond, aki most egy gyönyörű tengerparti strandon jelent meg. – Az entrópia csak divatos kifejezés arra, hogy a dolgok szétesnek. Tudományos nyelven úgy mondjuk: egy szervezett rendszer elkerülhetetlenül romlik. – Csettintett az ujjaival, és a lábánál feltűnt egy bonyolult homokvár. – Az imént várrá szerveztem sok millió homokszemet. Lássuk, mit szól ehhez a világegyetem. – Másodpercek múlva jött a hullámverés, és elmosta a várat. – Aha, a világegyetem rátalált a szervezett homokszemeimre, és felbomlasztotta, szétszórta őket a parton. Így néz ki az entrópia a gyakorlatban. A hullámok sohasem csapnak ki a partra, hogy homokvárrá rendezzék a homokszemeket. Az entrópia felbomlasztja a szerkezetet. Homokvárak nem jelennek meg spontán módon a világegyetemben, csak eltűnnek.

Edmond ismét csettintett, és most egy elegáns konyhában láttuk viszont.

– Amikor kávét melegítünk – mondta kiemelve egy gőzölgő bögrét a mikróból –, egy edénybe összpontosítjuk a hőenergiát. Ha egy órára ott hagyjuk a bögrét a pulton, a hő szétoszlik a konyhában, egyenletesen szétterül, mint a homokszemek a parton. Ez is entrópia. És a folyamat visszafordíthatatlan. Nem számít, meddig várunk, a világegyetem sohasem fogja mágikusan újramelegíteni a kávénkat. – Edmond mosolygott. – Sem visszazárni a feltört tojást vagy újjáépíteni a lerombolt homokvárat.

Ambrának eszébe jutott, hogy egyszer látott egy *Entrópia* című installációt – régi cement falazóblokkokból állt, egyik jobban morzsálódott, mint a másik, míg végül csak egy halom törmelék maradt.

Újra megjelent dr. Gerhard, a szemüveges tudós.

– Entropikus világegyetemben élünk – mondta –, egy olyan világban, amelynek a fizikai törvényei randomizálnak, nem pedig szerveznek. A kérdés tehát így hangzik: Hogyan szervezhetik magukat varázslatos módon összetett életformákká élettelen vegyi anyagok? Sohasem voltam vallásos, de be kell vallanom, az élet létezése az egyetlen tudományos rejtély, amely valaha arra indított, hogy fontolóra vegyem egy Teremtő elképzelését.

Visszatért Edmond, és a fejét rázta.

– Nyugtalanítónak találom, amikor okos emberek a Teremtő szót használják… – Megengedően vállat vont.

– Tudom, megteszik, mert a tudománynak egyszerűen nincs jó magyarázata az élet keletkezésére. De bízzanak bennem, ha valamilyen láthatatlan erőt keresnek, amely rendet teremt egy kaotikus világegyetemben, vannak az istennél sokkal egyszerűbb válaszok is.

Edmond felmutatott egy papírtálcát, amelyen fémforgácsok voltak szétszórva. Aztán fogott egy nagy mágnest, és a tálca alá tette. A forgácsok azonnal szervezett ívbe rendeződtek, szépen, egymás mellett.

– Egy láthatatlan erő rendezettségre kényszerítette ezeket a forgácsokat. Isten? Nem… az elektromágnesesség.

Edmond most egy nagy trambulin mellől jelentkezett, melynek

feszes felszínén több száz üveggolyó hevert.

– Üveggolyók random tömege – mondta –, de ha ezt csinálom… – Ráemelt egy tekegolyót a trambulin szélére, és elgurította a rugalmas szöveten. A súlyától bemélyedés keletkezett, és a szétszórt üveggolyók azonnal a mélyedésbe potyogtak, körbe rendeződve a tekegolyó körül. – Isten rendteremtő keze? – Edmond szünetet tartott. – Nem, most sem… csak a gravitáció.

Ezután Edmond közelképen tűnt fel.

– Mint kiderül, az élet nem egyedüli példája a rendteremtő világegyetemnek. Élettelen molekulák folyamatosan összetett struktúrákba szervezik magukat.

Egy montázs vált láthatóvá – tornádótölcsér, hópehely, fodrozott folyómeder, kvarckristály, a Szaturnusz gyűrűi.

– Amint látják, a világegyetem néha szervezi az anyagot, ami az entrópia szöges ellentétének tűnik. – Edmond sóhajtott. – Akkor hát melyik? A rendet részesíti előnyben a világegyetem? Vagy a káoszt?

Újra megjelent Edmond, most egy ösvényen ballagott az MIT, a Massachusetts Institute of Technology híres kupolacsarnoka felé.

– A legtöbb fizikus szerint a káoszt. Valóban az entrópia uralkodik, és a világegyetem állandóan a rendezetlenség felé tart. Elég lehangoló üzenet. – Edmond kivárt, és elvigyorodott. – De ma felkeresek egy ragyogó, fiatal fizikust, aki úgy véli, hogy van egy csavar is a történetben… és ez a csavar adhatja meg a kulcsot ahhoz, hogyan keletkezett az élet.

Jeremy England?

Langdon meghökkenve ismert rá a fizikusra, akiről Edmond beszél. A harmincas MIT professzor jelenleg a bostoni tudományos körök üdvöskéje, miután nemzetközi hírnévre tett szert egy kvantumbiológiának nevezett új szakterületen.

Jeremy England és Robert Langdon történetesen ugyanabba az alma materbe járt egyetemi előkészítőre – Phillips Exeter Academy –, és Langdon az iskola öregdiákjának magazinjában hallott először a fiatal fizikusról, egy „Disszipáció vezérelte

adaptív organizáció” című dolgozat kapcsán. Bár Langdon éppen csak átfutotta és alig értette a dolgot, most emlékezett, mennyire lázba hozta, hogy ez az ex-diáktárs nemcsak remek fizikus, hanem mélyen vallásos is – ortodox zsidó.

Langdon már kezdte érteni, miért érdeklődik annyira Edmond England munkássága iránt.

A képernyőn egy másik ember jelent meg, Alexander Grosberg, a New York-i Egyetem fizikusa.

– Erősen reméljük – mondta Grosberg –, hogy Jeremy Englandnek azt az alapvető fizikai elvet sikerült azonosítani, amely az élet eredetének és evolúciójának a hajtóereje.

Langdon ezt hallva felegyenesedett ültében, ahogy Ambra is.

Egy újabb arc a képernyőn – Edward J. Larson, a Pulitzer-díjas történész – nem kevesebbet állított, mint hogy „ha England bizonyítani tudja ezt az elméletét, örökre fennmarad a neve. Ő lehet a következő Darwin.”

Istenem. Langdon tudta, hogy Jeremy England hullámokat vetett, de ez inkább cunaminak hangzott.

Carl Franck, a Cornell fizikusa még hozzátette: – Úgy harmincévenként tanúi lehetünk egy gigantikus előrelépésnek… ez is az lehet.

Gyors egymásutánban sorjáztak a szalagcímek:

„ISMERJE MEG A TUDÓST, AKI BIZONYÍTHATJA ISTEN NEMLÉTÉT”

„A KREACIONIZMUS VÉGE”

„HÁLA ISTENNEK – DE MÁR NEM KELL A SEGÍTSÉGE”

A további szalagcímekhez idézetek csatlakoztak vezető tudományos folyóiratokból, amelyek mindegyike ugyanazt az üzenetet hirdette: ha Jeremy England bizonyítani tudja ezt az új elméletet, annak eget rengető következményei lesznek – nemcsak a tudományra, hanem a vallásra nézve is.

Langdon az utolsó kiemelést nézte a falon – a *Salon* online magazin 2015. január 3-ai számából:

„ISTEN SAROKBA SZORÍTVA: AZ ÚJ TUDOMÁNY, AMELYTŐL RETTEGHETNEK A KREACIONISTÁK ÉS A KERESZTÉNYEK.”

Az MIT fiatal professzora bevégzi Darwin művét

– és végezhet mindazzal, ami drága a gyagyásoknak.

Frissült a képernyő, visszatért Edmond, és célirányos léptekkel haladt egy egyetem természettudományi intézetében.

– Mi is ez a gigantikus előrelépés, amitől annyira rettegnek a kreacionisták?

Edmond szélesen mosolyogva megállt egy ajtó előtt, amelyen ez volt olvasható: ENGLANDLAB@MITPHYSICS.

– Menjünk, és kérdezzük meg az embert magát.

Kilencvenharmadik fejezet

A képernyőn most egy fiatalember jelent meg: a fizikus Jeremy England. Magas volt és nagyon sovány, torzonborz szakállal és csendesen derűs mosollyal. Egy matematikai egyenletekkel teleírt tábla előtt állt.

– Először is el kell mondanom – közölte England szerény és barátságos hangon –, hogy ez az elmélet még nem bizonyított, csak egy elgondolás. – Megvonta a vállát. – Bár azt elismerem, hogy ha valaha bizonyítani tudjuk, annak messzemenő következményei lesznek.

A következő három percben a fizikus felvázolta az új ötletét, amely – mint minden paradigmaváltó gondolat – váratlanul egyszerű volt.

Jeremy England elmélete az volt, ha Langdon jól értette, hogy a világegyetemet egy szinguláris irányelv működteti. Egyetlen cél.

Az energiakiterjesztés.

Leegyszerűsítve, amikor a világegyetem olyan területeket talál, ahol összpontosul az energia, szétoszlatja az energiát. A klasszikus példa, amit Kirsch említett: a bögre forró kávé a konyhapulton minden esetben kihűl, szétoszlatva a hőt a helyiség többi molekulája között, a termodinamika második főtételét követve.

Langdon hirtelen megértette, miért érdeklődött nála Edmond a világ teremtéstörténeteiről – amelyek mindegyike magában foglalta az energia és a fény végtelen elterjesztésének és a sötétségből világosságot teremtésnek a képzetét.

England azonban úgy vélte, hogy létezik egy csavar, amely azzal van összefüggésben, ahogyan a világegyetem kiterjeszti az energiát.

– Tudjuk, hogy a világegyetem az entrópia és a rendezetlenség felé halad – mondta England –, ezért meglepődhetünk azon,

hogy milyen sok példája van a molekulák önszerveződésének.

A kijelzőn visszatértek a már korábban látott képek – a tornádótölcsér, a fodrozott folyómeder, a hópehely.

– Ezek mind a „disszipatív struktúrák” példái – mondta England. – Molekulák halmazai, olyan struktúrákba rendezve magukat, amelyek elősegítik az energia hatékonyabb eloszlását egy rendszerben.

England gyorsan illusztrálta egy tornádón, hogyan oszlatja szét a természet az egy területen koncentrálódó, magas nyomást oly módon, hogy rotációs erővé alakítja át, amely végül kimeríti önmagát. Ugyanez igaz a fodrozott folyómederre, amely feltartóztatja és szétoszlatja a gyors áramlatok energiáját. A hópelyhek a nap energiáját oszlatják el a soklapos szerkezetükkel, amelyek minden irányban visszaverik a fényt.

– Egyszerűen fogalmazva – folytatta England –, az anyag önszerveződésének célja a jobb energiaszétoszlatás. – Elmosolyodott. – A természet, miközben elősegíti a rendezetlenséget, megteremti a rend kis zsebeit. Ezek a zsebek olyan struktúrák, amelyek növelik a káoszt, és ennélfogva az entrópiát egy rendszerben.

Langdon mostanáig nem gondolkodott ezen, de Englandnek igaza volt: mindenütt látni erre példákat. Langdon elképzelt egy viharfelhőt. Amikor a felhőben felgyűlik az elektrosztatikus töltés, a világegyetem villámcsapás formájában kisüti. Más szavakkal, a fizika törvényei olyan mechanizmusokat teremtenek, amelyek szétterjesztik az energiát. A villámcsapás a földbe vezeti a felhő energiáját, szétoszlatja, így növelve a rendszer általános entrópiáját.

A káosz hatékony növelése, ismerte fel Langdon, *megkövetel bizonyos rendet.* Szórakozottan eltűnődött azon, vajon az atombombák tekinthetők-e entropikus eszközöknek – a gondosan szervezett anyag kis zsebeinek, amelyek a káoszteremtést szolgálják. Eszébe villant az entrópia matematikai jele, és rájött, hogy úgy néz ki, mint egy robbanás vagy az ősrobbanás – az energia szétoszlása minden irányban.

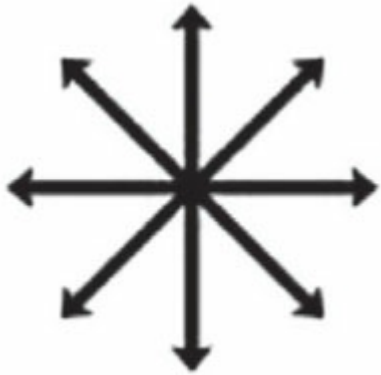

– És mire vezet ez minket? – kérdezte England. – Mi köze az entrópiának az élet eredetéhez? – A táblához lépett. – Mint kiderül, az élet kivételesen hatékony eszköze az energia eloszlatásának.

England felrajzolta a napot, amint energiát sugároz egy fára.

– A fa például felszívja a nap intenzív energiáját, felhasználja a növekedéshez, aztán infravörös fényt bocsát ki, amely az energia jóval kevésbé összpontosított formája. A fotoszintézis nagyon hatékony entrópiamotor. A nap koncentrált energiáját szétoszlatja és meggyengíti a fa, amellyel növeli a világegyetem általános entrópiáját. Ugyanez mondható el minden élő organizmusról, az embert is ideértve, amely szervezett anyagot fogyaszt élelemként, átalakítja energiává, majd hőenergiaként visszajuttatja a világegyetembe. Összegezve – zárta a mondandóját England –, úgy vélem, hogy az élet nem csupán engedelmeskedik a fizika törvényeinek, hanem ezen törvények miatt vette kezdetét.

Langdont izgalom fogta el mérlegelve e logikát, ami valóban lényegre törőnek tűnt: ha a perzselő napsugár termékeny talajt ér, a föld fizikai törvényei növényt teremtenek, amely segít eloszlatni ezt az energiát. Ha az óceán mélyén található kénkürtők egyes helyeken felhevítik a vizet, azokon a helyeken megjelenik az élet és szétoszlik az energia.

– Azt remélem – tette hozzá England –, egy napon módot találunk annak bizonyítására, hogy az élet valóban spontán módon jött létre az élettelen anyagból… a fizika törvényeinek

hatására.

Lenyűgöző, gondolta Langdon. *Egy tisztán tudományos elmélet arról, hogyan jöhetett létre önmagától az élet… isteni beavatkozás nélkül.*

– Vallásos ember vagyok – mondta England –, és a hitem, ahogy a tudásom is, folyamatosan készülő mű. Úgy gondolom, hogy ez az elmélet agnosztikus a spiritualitás kérdéseiben. Egyszerűen megpróbálom leírni a dolgokat úgy, ahogy a világegyetemben vannak; a spirituális következtetéseket ráhagyom a papokra és a filozófusokra.

Bölcs fiatalember, gondolta Langdon. *Ha valaha bebizonyosodik az elmélete, annak földindulásszerű hatása lesz a világra.*

– Jelenleg mindenki megnyugodhat – mondta England. – Nyilvánvaló okból ezt az elméletet szélsőségesen nehéz bizonyítani. Van néhány ötletünk a munkatársaimmal a szétterjesztés vezérelte rendszerek modellezésére a jövőben, de pillanatnyilag ettől még évekre vagyunk.

England képe eltűnt, és visszatért Edmond, a kvantumszámítógépe mellett állva.

– Én viszont nem vagyok évekre. Ez a fajta modellalkotás pontosan az, amin dolgozom.

Odament a munkaállomásához.

– Ha England professzor elmélete helyes, akkor a kozmosz teljes operációs rendszere egyetlen, mindent felülíró parancsban összegezhető: terjeszd szét az energiát!

Edmond leült az asztalhoz, és vadul gépelni kezdett a nagyméretű billentyűzeten. Előtte a monitort fura, számítógépes kód töltötte meg.

– Több hetes munkával újraprogramoztam az egész kísérletet, amely korábban kudarcot vallott. Beépítettem a rendszerbe egy alapvető célt: egy *raison d'être*-t. Azt mondtam a rendszernek, hogy mindenáron terjessze szét az energiát. Arra késztettem a számítógépet, hogy a lehető legkreatívabban járjon el az entrópia növelésében az őslevesben. És engedélyt adtam neki arra, hogy építsen bármilyen eszközt, amelyre szüksége lehet a cél eléréséhez.

Edmond befejezte a gépelést, és szembefordította a székét a

közönséggel.

– Aztán lefuttattam a modellt, és valami hihetetlen történt. Kiderült, hogy sikeresen rátaláltam a virtuális őslevesem hiányzó összetevőjére.

Langdon és Ambra feszülten bámulta a kivetítőfalat, ahogy elindult Edmond számítógépes modelljének animált rajza. Megint mélyre merültünk a fortyogó őslevesben, és a szubatomi szintre nagyítás után láthatóvá váltak a vegyi anyagokban létrejövő és újjáalakuló kötések.

– Amikor felgyorsítottam a folyamatot és több száz éves időszakaszt szimuláltam – mondta Edmond –, azt láttam, hogy Miller–Urey aminosavai alakot öltenek.

Langdon nem volt jártas a kémiában, de azonnal felismerte a képen a proteinláncot. Ahogy haladt előre a folyamat, egyre összetettebb molekulák jöttek létre, méhsejtszerű hatszögű láncokba rendeződve.

– Nukleotidok! – kiáltotta Edmond, miközben a hatszögek továbbegyesültek. – Évezredek fejleményét látjuk! És előrerohanva észlelhetjük a struktúra első, halvány nyomát!

Közben az egyik nukleotidlánc elkezdett spirálalakban feltekeredni.

– Látják ezt?! – kiáltotta Edmond. – Évmilliók teltek el, és a rendszer megpróbál struktúrát kiépíteni! A rendszer azért próbál meg struktúrát kiépíteni, hogy szétoszlassa az energiát, pontosan úgy, ahogy England megjósolta!

Ahogy a modell tovább alakult, Langdon elképedve látta, hogy a kis spirálból kettős spirál lesz, és megnyúlva előáll a földkerekség leghíresebb kémiai vegyülete, a dupla csavar vagy kettős hélix.

– Istenem, Robert… – suttogta Ambra tágra nyílt szemmel. – Ez ott…

– A DNS – jelentette be Edmond, kimerevítve a modell képét. – Íme, a DNS, minden élet alapja. A biológia élő kódja. És miért, kérdezhetik, miért épít egy rendszer DNS-t azért, hogy energiát terjesszen? Nos, mert sok munkáskéz többet győz! A fák erdeje több napfényt oszlat szét, mint egyetlen fa. Ha az entrópia eszközei vagyunk, úgy végezhetünk több munkát, hogy megsokszorozzuk önmagunkat.

Újra Edmond arca töltötte be a képernyőt.

– Amikor ettől a ponttól előrefuttattam a modellt, valami teljességgel varázslatos dolognak voltam tanúja… beindult a darwini evolúció!

Hosszú hatásszünetet tartott.

– És miért is ne indult volna be? – folytatta. – Az evolúció az a mód, ahogy a világegyetem folyamatosan teszteli és finomítja az eszközeit. A leghatékonyabb eszközök fennmaradnak és tovább javítva replikálják önmagukat, miközben egyre összetettebbek és hatékonyabbak lesznek. Végül egyes eszközök úgy fognak kinézni, mint a fák, mások pedig… úgy, mint mi.

Edmond most a sötét űrben látszott lebegni, háta mögött a kék bolygóval.

– Honnan jövünk? – kérdezte.

– Az az igazság, hogy… sehonnan sem jövünk… és mindenhonnan. A fizika ugyanazon törvényeiből jövünk, amelyek életet teremtenek szerte a kozmoszban. Nem vagyunk különlegesek. Az istenünkkel együtt, vagy nélküle létezünk. Az entrópia elkerülhetetlen következményei vagyunk. Az élet nem a világegyetem értelme. Az élet egyszerűen csak az, amit a világegyetem megteremt és reprodukál, hogy szétterjessze az energiát.

Langdon furcsán bizonytalannak érezte magát, azon tűnődve, vajon teljesen feldolgozta-e Edmond állítását. A jelek szerint ez a szimuláció hatalmas paradigmaváltást eredményez, és minden bizonnyal felforgat számos tudományterületet. De ami a vallást illeti, kérdés, hogy Edmond megváltoztatja-e az emberek nézeteit. A mélyen hívők évszázadokon át tekintettek el óriási mennyiségű tudományos adattól és a logikától a hitük védelmében.

Úgy tűnt, hogy Ambra küzd a saját reakcióival, az arckifejezése egyszerre tükrözött csodálatot és óvatos tartózkodást.

– Barátaim – mondta Edmond –, ha követték, amit most bemutattam, akkor megértik a hatalmas jelentőségét. És ha még mindig bizonytalanok, maradjanak velem, mert mint majd kiderül, ez a felfedezés egy még nagyobb, még jelentősebb revelációhoz vezetett.

Szünetet tartott.

– Honnan jövünk… ez közel sem olyan megdöbbentő, mint az, hogy hová tartunk.

Kilencvennegyedik fejezet

Futó léptek zaja visszhangzott a föld alatti bazilikában – egy Guardia-ügynök rohant a templom legmélyén összegyűlt három ember felé.

– Felség – kiáltotta elfulladva –, Edmond Kirsch… a videó… nyilvánosságra került.

A király megfordult a kerekesszékben, és Julián herceg is felkapta a fejét.

Valdespino elkeseredetten sóhajtott. *Csak idő kérdése volt*, emlékeztette magát. Mégis nehéz volt a szíve arra gondolva, hogy most az egész világ azt a videót nézi, amelyet al-Fadl és Köves társaságában látott a montserrati könyvtárban.

Honnan jövünk? Kirsch állítása egy „Isten nélküli eredetről" egyszerre volt arrogáns és szentségtörő; pusztító hatása lehet az ember vágyára, hogy egy magasabb ideál felé törekedjen, és hasonlítani akarjon Istenhez, aki a saját képmására teremtett minket.

Tragikus, hogy Kirsch nem állt meg itt. Az első után egy második, még veszélyesebb istentelenségre vetemedett – mélységesen felkavaró választ adva a *Hová tartunk?* kérdésére.

Kirsch jóslata a jövőről szerencsétlenséget hozó… és olyannyira nyugtalanító volt, hogy Valdespino és a kollégái azt kérték Kirschtől, ne álljon elő vele.

Még ha pontosak is a jövőkutató adatai, megosztásuk a világgal helyrehozhatatlan kárt okozna.

Nemcsak a hívőknek, Valdespino ezt jól tudta, *hanem minden emberi lénynek a földön.*

Kilencvenötödik fejezet

Nincs szükség istenre, gondolta Langdon, visszajátszva a fejében, amit Edmond mondott. *Az élet spontán jön létre, a fizika törvényei szerint.*

A spontán nemzés elméletét régóta vitatják a természettudomány egyes nagy koponyái, Edmond Kirsch ma este mégis előállt egy roppant meggyőző érvvel arra, hogy a spontán nemzés valóban megtörtént.

Senki sem jutott még ilyen közel a bizonyításáig… vagy egyáltalán a magyarázatáig, hogyan mehet ez végbe.

Edmond ősleves-szimulációja a képernyőn most már hemzsegett az apró virtuális életformáktól.

– A modellem alakulását figyelve – folytatta Edmond – azon tűnődtem, mi történne, ha hagynám kifutni? Végül kirobbanna a lombikból, és létrehozná a teljes állatvilágot, benne az emberi fajjal? És mi van, ha ezen is túlfuttatom? Ha elég sokáig várok, előállna a következő lépés a humán evolúcióban, és megtudnánk, hová tartunk?

Edmond ismét az E-Wave mellett jelent meg.

– Sajnos még ez a számítógép sem képes ilyen nagyságrendű modellt kezelni, ezért meg kellett találnom a módját egy szűkebb keresztmetszetű szimulációnak. És a végén egy valószínűtlen forrástól kölcsönöztem az eljárást… nem mástól, mint a Walt Disneytől.

A kijelzőn most egy primitív, kétdimenziós, fekete-fehér rajzfilm tűnt fel. Langdon ráismert az 1928-as Disney klasszikusra, a *Willie gőzhajó*ra.

– Az animáció művészete gyorsan fejlődött az utóbbi kilencven évben, a kezdetleges Miki egér-lapozófüzetektől a mai mindentudó rajzfilmekig.

A régi rajzfilm mellett élethű, hiperrealista részlet jelent meg egy új, egész estés animációs filmből.

– Ez a minőségi ugrás rokon a háromezer éves fejlődéssel a barlangrajzoktól Michelangelo remekműveiig. Jövőkutatóként lenyűgöz minden olyan tudás, ami gyors fejlődést mutat – folytatta Edmond. – A nagy ugrást lehetővé tevő technikát, mint megtudtam, mozgásátmenetnek hívják. Ez egy komputeranimációs huszárvágás: az alkotó azt kéri a számítógéptől, hogy hozza létre a közbenső kockákat két meghatározó kép között, lényegében töltse ki a hézagokat, és ennek révén sima lesz az átmenet az első és a második kép között. Tehát nem kell kézzel megrajzolni minden egyes kockát: esetünkben ez minden apró lépés modellezésének felel meg az evolúciós folyamatban. A művészek ma csak néhány kulcselemet rajzolnak meg… aztán azt kérik a számítógéptől, hogy legjobb tudása szerint találja ki a közbenső lépéseket. Ez a mozgásátmenet a számítógép képességeinek kézenfekvő alkalmazása, és amikor erről tudomást szereztem, rájöttem, hogy ez a kulcsa a jövőnk feltárásának.

Ambra kérdő tekintettel fordult Langdonhoz.

– Hová akar kilyukadni?

Mielőtt Langdon megfontolhatta volna a választ, új kép jelent meg a kivetítőn.

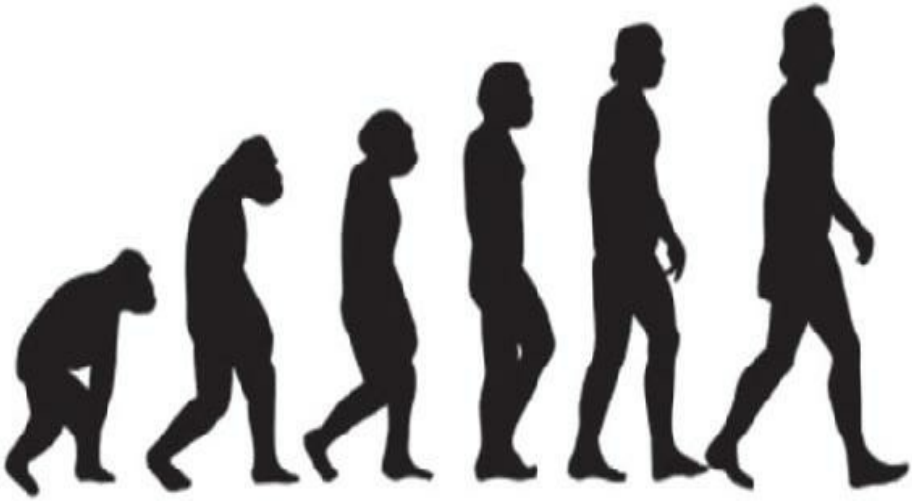

– Az emberi evolúció – mondta Edmond. – Ez a kép egyfajta

„lapozó film”. Hála a tudománynak, már több meghatározó kockával rendelkezünk: csimpánzok, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus, Neander-völgyi ember… de az ezen fajok közötti átmenetek még nem tiszták.

Pontosan úgy, ahogy Langdon várta, Edmond körvonalazott egy elképzelést a számítógép alkalmazásáról az emberi evolúció hézagainak átmenetekkel történő kitöltésében. Leírta, hogyan használták fel a különböző nemzetközi genomprojektek – humán, PaleoEskimo, Neander-völgyi, csimpánz – a csontmaradványokat, hogy feltérképezzék a csimpánz és a Homo sapiens közötti, majdnem egy tucat közbenső lépés teljes genetikai struktúráját.

– Tudtam, hogy ha meghatározó kockaként használom ezeket a létező, primitív genomokat – mondta Edmond –, akkor arra programozhatom az E-Wave-et, hogy építsen meg egy evolúciós modellt, amely összeköti őket egymással… mint egyfajta evolúciós „kösd össze a pontokat”. Egy egyszerű tulajdonságból, az agyméretből indultam ki, ami nagyon pontos általános indikátora az értelmi fejlődésnek.

Egy grafika tűnt fel a képernyőn.

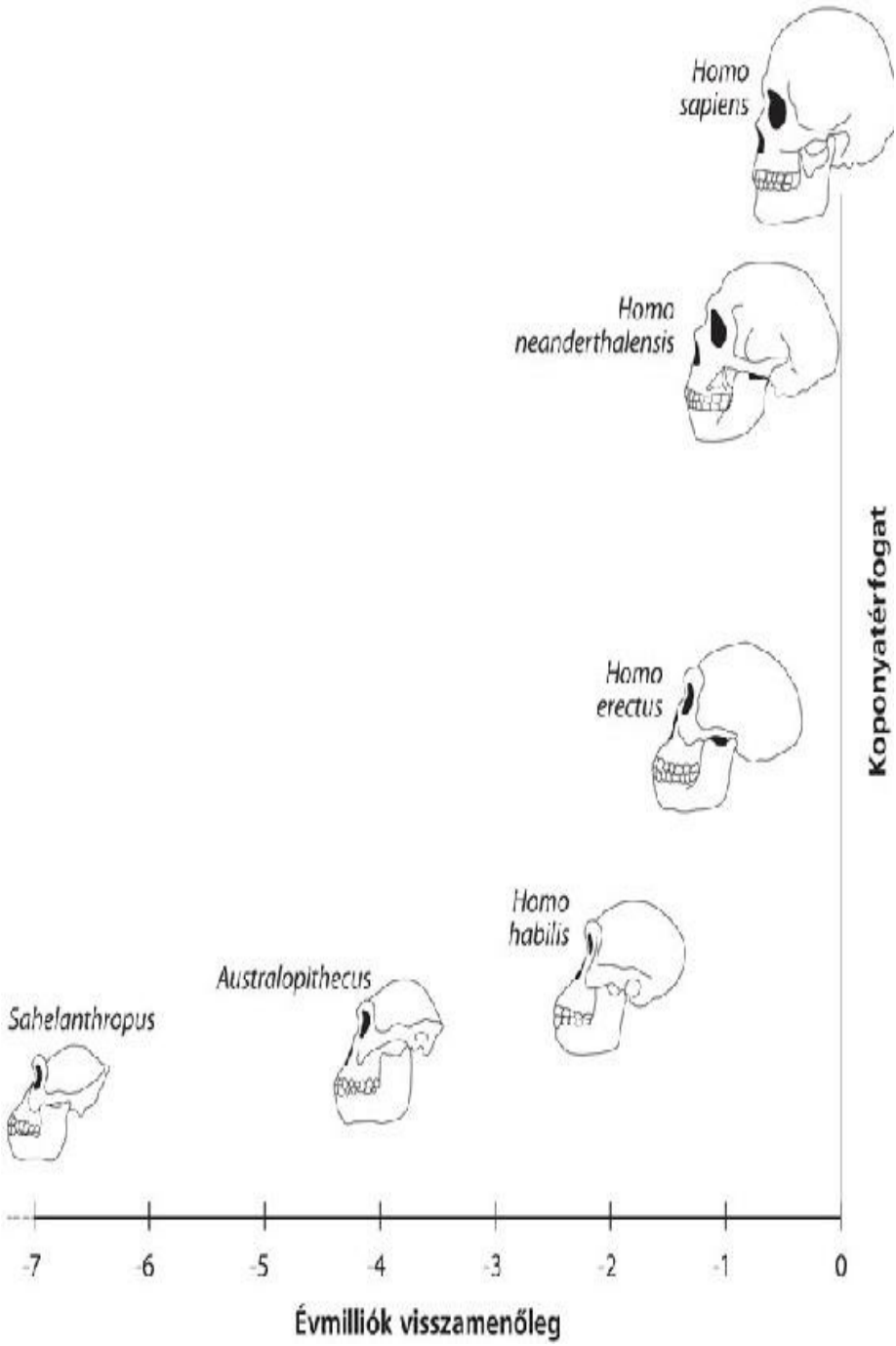
Homo sapiens
Homo neanderthalensis
Homo erectus
Homo habilis
Australopithecus
Sahelanthropus
Koponyatérfogat
-7
-6
-5
-4
-3
-2
-1
0
Évmilliók visszamenőleg

– Amellett, hogy feltérképezte az olyan általános szerkezeti paramétereket, mint az agytérfogat, az E-Wave több ezer finomabb genetikai markert is feltérképezett, amelyek hatással vannak a kognitív képességekre: ilyen például a térbeli tájékozódás, a szókészlet, a hosszú távú memória és a feldolgozás sebessége.

A kivetítőn most hasonló grafikák villantak fel gyors egymásutánban, ugyanazt az exponenciális növekedést mutatva.

– Ezután az E-Wave összeállította az idők során végbemenő értelmi fejlődés még soha nem látott szimulációját. – Visszatért Edmond arca. – Na és, kérdezhetik. Miért érdekes nekünk az a folyamat, amelynek során az ember intellektuálisan felsőbbrendűvé vált? Azért, mert ha ki tudunk dolgozni egy sémát, a számítógép megmondja nekünk, hová vezet ez a séma a jövőben. – Elmosolyodott. – Ha azt mondom, kettő, négy, hat, nyolc, rávágják, hogy tíz. Lényegében azt kértem az E-Wave-től, jósolja meg, hogyan fog kinézni a „tíz". Miután az E-Wave szimulálta az értelmi evolúciót, feltehettem a nyilvánvaló kérdést: Mi a következő? Hogyan fog kinézni az emberi intellektus ötszáz év múlva? Más szóval: Hová tartunk?

Langdon azon kapta magát, hogy lenyűgözi a kilátás, s bár nem tudott eleget a genetikáról vagy a számítógépes modellalkotásról ahhoz, hogy megítélhesse Edmond előrejelzéseinek pontosságát, maga a gondolat telitalálat volt.

– Egy faj evolúciója – mondta Edmond – mindig kapcsolatban áll az organizmus környezetével, ezért azt kértem az E-Wave-től, hogy töltsön rá egy második modellt: a mai világ környezeti szimulációját. Ezt könnyű megalkotni, amikor valamennyi hírünk a kultúráról, a politikáról, a tudományról, az időjárásról és a technológiáról ott van az interneten. Arra kértem a számítógépet, fordítson különös figyelmet azokra a tényezőkre, amelyek leginkább befolyásolják az emberi agy jövőbeli fejlődését: új gyógyszerek, orvosi eljárások, környezetszennyezés, kulturális faktorok és így tovább. – Edmond szünetet tartott, majd bejelentette: – Aztán lefuttattam a programot.

Most a jövőkutató arca töltötte be a képernyőt. Egyenesen a

kamerába nézett.

– Amikor lefuttattam a modellt… valami nagyon váratlan dolog történt. – Elfordította a tekintetét, épp csak észrevehetően, majd újra a kamerába nézett. – Valami nagyon nyugtalanító.

Langdon hallotta, hogy Ambrának elakad a lélegzete.

– Ezért még egyszer lefuttattam – mondta Edmond homlokráncolva. – Sajnos ugyanaz történt.

Langdon igazi félelmet észlelt Edmond tekintetében.

– Ezért átírtam a paramétereket – folytatta. – Átállítottam a programot, módosítva minden változót, és újra meg újra lefuttattam. De mindig ugyanazt az eredményt kaptam.

Langdon azon tűnődött, vajon nem azt fedezte-e fel Edmond, hogy az emberi értelem, évezredek fejlődése után, most hanyatlásnak indul. Valóban voltak erre utaló, riasztó jelek.

– Elkeserítettek az adatok – mondta Edmond –, és nem tudtam értelmezni őket. Ezért azt kértem a számítógéptől, hogy végezzen elemzést. Az E-Wave a tőle telhető legvilágosabb módon végrehajtotta a kiértékelést. Rajzolt nekem egy képet.

Frissült a képernyő, és most az állati evolúció idővonalát mutatta egy grafika, úgy százmillió évre visszamenően. Összetett és színes mintázatú szőttes volt horizontális buborékokból, amelyek kitágultak és összehúzódtak, a fajok megjelenését és eltűnését ábrázolva. A grafika bal oldalát a dinoszauruszok uralták – már elérve a fejlődésük csúcspontját a történelemben –, melyeket a legvastagabb buborékok képviseltek, majd idővel még vastagabbak lettek, hogy mintegy hatvanötmillió évvel ezelőtt a dinoszauruszok tömeges kihalásával hirtelen kipukkadjanak.

– Ez a föld domináns életformáinak idővonala – mondta Edmond –, a faj elterjedtsége, a táplálékláncban elfoglalt helye, a fajok közötti rangsor és a bolygóra gyakorolt általános befolyásuk alapján rendezve. Lényegében egy vizuális megjelenítés arról, hogy adott időpontban ki uralja a földet.

Langdon tekintete végigfutott a diagramon, miközben a különböző buborékok kitágultak és összehúzódtak, jelezve, hogyan tűnnek fel, teljesednek ki és szűnnek meg létezni az egyes fajok nagy populációi.

– A Homo sapiens hajnala – mondta Edmond – Kr. e. 200 ezer évvel, de akkor még nem voltunk elég befolyásosak ahhoz, hogy felférjünk erre a grafikára. Egészen 65 ezer évvel ezelőttig, amikor is feltaláltuk az íjat és a nyilat, és hatékonyabb ragadozókká váltunk.

Langdon megkereste a Kr. e. 65 ezer éves időpontot, ahol egy vékony kék vonal feltűnése jelezte a Homo sapienst. A buborék nagyon lassan, szinte észrevehetetlenül tágult, egészen Kr. e. 1000-ig, amikor gyorsan vastagodni kezdett, és aztán már exponenciálisan növekedett.

Mire Langdon elért a diagram jobb széléig, a kék buborék akkorára dagadt, hogy csaknem az egész képernyő szélességét kitöltötte.

A modern kori ember, gondolta Langdon. *Mostanáig a legdominánsabb és legbefolyásosabb faj a földön.*

– Nem meglepő módon – mondta Edmond – 2000-ben, amikor ez a grafika véget ér, az ember a bolygó uralkodó faja. A többiek meg sem közelítik. – Szünetet tartott. – Azonban már láthatják egy új buborék megjelenését… itt.

A grafika ráközelített egy pici fekete alakzatra, amely már formálódni kezdett az emberiség dagadt kék buborékja felett.

– Egy új faj lépett be a képbe – mondta Edmond.

Langdon látta a fekete pöttyöt, de a kékhez képest jelentéktelennek tűnt – parányi bojtorjánhal a kék bálna hátán.

– Megértem – mondta Edmond –, hogy ez a jövevény csip-csup ügynek látszik, de ha előremegyünk az időben 2000-től napjainkig, rá fognak jönni, hogy a jövevény már itt van, és csendben növekszik.

A diagram továbbnyúlt a mába, és Langdon érezte, hogy elszorul a mellkasa. A fekete buborék hatalmasat nőtt az elmúlt két évtized alatt. Most betöltötte a képernyő negyedét, befolyásért és dominanciáért harcolva a Homo sapiensszel.

– Mi az?! – kiáltott fel ijedten Ambra.

– Fogalmam sincs – válaszolta Langdon. – Valamilyen lappangó vírus?

Fejben lefuttatta az agresszív vírusok listáját, amelyek a világ különböző régióiban szedték áldozataikat, de Langdon elképzelni sem tudta, hogy egy faj ilyen gyorsan növekedhet észrevétlenül

a földön. Egy baktérium az űrből?

– Ez az új faj alattomos – mondta Edmond. – Exponenciálisan terjed. Folyamatosan növeli a területét. És ami a legfőbb, fejlődik… sokkal gyorsabban, mint az emberek. – Edmond ismét a kamerába nézett, az arckifejezése halálosan komoly volt. – Sajnos, ha hagyom továbbfutni ezt a szimulációt, hogy lássuk a jövőt, mindössze néhány évtized múlva, ezt kapjuk.

A diagram továbbterjedt, most 2050-ig ért el az idővonal.

Langdon felugrott, és hitetlenkedve meredt a képernyőre.

– Istenem – suttogta elborzadva Ambra, a szája elé kapva a kezét.

A diagram tisztán mutatta, milyen szédítő sebességgel növekszik a fenyegető, fekete buborék, és 2050-re teljesen elnyeli az emberiség világoskék buborékját.

– Sajnálom, hogy ezt kell mutatnom önöknek – mondta Edmond –, de minden modell, amit lefuttattam, ugyanerre jutott. Az emberi faj a jelenlegi időpontig fejlődött a történelemben, aztán hirtelen megjelent egy új faj, és letörölt minket a föld színéről.

Langdon megállt a rémisztő grafika előtt, és arra próbálta emlékeztetni magát, hogy ez csak egy számítógépes modell. Tudta, hogy az ilyen képek zsigeri hatással vannak az emberre, ellentétben a nyers adatokkal, és Edmond diagramjában volt valami végérvényes – mintha az ember kihalása már befejezett tény lenne.

– Barátaim – mondta Edmond olyan komor tónusban, mintha egy aszteroida küszöbönálló becsapódására figyelmeztetne –, fajunk a kihalás szélén áll. Előrejelzések készítésével töltöttem az életem, és ebben az esetben minden szinten kielemeztem az adatokat. Nagyon nagyfokú bizonyossággal állíthatom, hogy az emberi faj, amilyennek ma ismerjük, már nem lesz itt ötven év múlva.

Langdon kezdeti sokkját hitetlenkedés – és a barátja iránt érzett harag – váltotta fel. *Mit művelsz, Edmond?! Ez felelőtlenség! Építettél egy számítógépes modellt – ezer dolog lehet hibás az adataidban. Az emberek tisztelnek és hisznek neked… tömeghisztériát fogsz kelteni.*

– Még valamit – mondta Edmond még sötétebb hangnemben.

– Ha alaposan megnézik ezt a szimulációt, látni fogják, hogy ez az új faj nem irt ki minket teljesen. Pontosabb úgy fogalmazni, hogy… magába nyel bennünket.

Kilencvenhatodik fejezet

A másik faj elnyel minket?

Langdon döbbent csendben próbálta elképzelni, mit értett ez alatt Edmond; a kifejezés rettenetes képeket idézett meg az *Alien* science-fiction filmekből, ahol az emberek eleven inkubátorként szolgáltak egy erősebb fajnak.

Langdon a kivetítő előtt állva hátrapillantott Ambrára, aki a kanapén kuporgott felhúzott térddel, és az illusztrációt bámulta a képernyőn fürkésző szemmel. Langdon törte a fejét, hogyan lehetne másként értelmezni az adatokat; a következtetés elkerülhetetlennek tűnt.

Edmond szimulációja alapján a következő néhány évtized során az emberi fajt elnyeli egy új faj. És még ennél is ijesztőbb, hogy ez az új faj már itt él a földön, csendben növekedve.

– Természetesen nem állhattam a nyilvánosság elé ezzel az információval addig – mondta Edmond –, amíg nem azonosítottam ezt az új fajt. Ezért beleástam magam az adatokba. Számtalan szimuláció után kiszúrtam a rejtélyes jövevényt.

Frissült a képernyő: az egyszerű diagram, amelyet Langdon az általános iskolából ismert, az élőlények hierarchikus rendszertani felsorolása volt. „Az élet hat világa" a következőkből állt: állatvilág, növényvilág, eukarióták, baktériumok, archeák, gombák.

– Amint azonosítottam ezt a terjeszkedő, új fajt – folytatta Edmond –, rájöttem, hogy túl sok eltérő formája van ahhoz, semhogy egy fajnak nevezzük. Rendszertanilag túl széles ahhoz is, hogy rendnek nevezzük. Vagy akár törzsnek. – Edmond belenézett a kamerába. – Rájöttem, hogy a bolygónkat most valami sokkal nagyobb népesíti be. Amit csak egy teljesen új világként osztályozhatunk.

Langdon egy pillanat alatt felismerte, miről beszél Edmond.

A Hetedik Világ.

Langdon villámsújtottan figyelte, ahogy Edmond megosztja a hírt a közönséggel, leírva a felemelkedő világot, amelyről Langdon egy TED-konferencián hallott a digitáliskultúra-szakértő Kevin Kellytől. Ahogy azt már a korai sci-fi szerzők is megjósolták, ez az új életvilág egy csavarral érkezik.

Ugyanis ez nem élőlények világa.

Ez az élettelen faj csaknem ugyanúgy fejlődik, mintha élőlényekből állna – fokozatosan válik egyre összetettebbé, adaptálódik az új környezetéhez, terjeszkedik, új változatokat próbál ki, egyesek fennmaradnak, mások kihalásra ítéltetnek. Ezek a darwini adaptációs változást tökéletesen követő új organizmusok villámgyorsan fejlődnek, és most már egy teljesen új világot képeznek – a hetedik világot –, amely elfoglalja helyét az állatvilág és a többi világ között.

A neve: *Technium*.

Edmond szédítő ismertetésbe fogott a bolygó legújabb életvilágáról – amelybe mindenféle technológia beletartozik. Leírta, hogyan terjeszkednek vagy halnak ki az új gépek Darwin „a legrátermettebb marad életben" elve szerint, állandóan alkalmazkodva a környezetükhöz, új tulajdonságokat fejlesztve ki a fennmaradásért, és – ha sikeresek – hogyan replikálódnak a lehető leggyorsabban, monopolizálva az elérhető erőforrásokat.

– A fax úgy járt, mint a dodó – magyarázta Edmond. – És az iPhone csak akkor marad életben, ha továbbra is élen jár a versenyben. Az írógép és a gőzgép kihalt a megváltozott környezetben, de az *Encyclopaedia Britannica* fejlődött, több mint harminc vaskos kötete digitális lábakat növesztett, mint a tüdőshal, kimerészkedve egy feltáratlan területre, ahol most él és virul.

Langdonnak eszébe jutott a gyerekkori Kodak fényképezőgépe, ami hajdan az egyéni fotózás T-rexe volt, aztán egyik napról a másikra kipusztult, amikor beütött a digitális képalkotás meteoritja.

– Félmilliárd évvel ezelőtt – folytatta Edmond – a bolygónk az élet váratlan kitörésének volt a helyszíne. Ez volt az úgynevezett kambriumi robbanás, amelyben földtörténeti léptékben hirtelen létrejött a föld legtöbb faja. Ma a Technium kambriumi robbanásának vagyunk tanúi. Naponta születnek meg a

technológia új fajai, amelyek villámgyorsan fejlődnek, és minden új technológia eszköze lesz a még újabb technológiák megteremtésének. A számítógép feltalálása elképesztően új eszközök megépítéséhez segített hozzá bennünket, az okostelefontól az űrhajón át a robotsebészig. Innovációs kitörés részesei vagyunk, ami gyorsabban megy végbe, mint amit az elménk felfogni képes. És ennek az új világnak, a Techniumnak mi magunk vagyunk a teremtői.

A képernyőre visszatért a terjeszkedő és a kéket felfaló fekete buborék félelmetes ábrája. *A technológia megöli az emberiséget?* Langdon ijesztőnek találta ezt az elképzelést, de valami azt súgta neki, hogy ez rendkívül valószínűtlen. Az ő szemében egy Terminátor-féle disztopikus jövő, amelyben a gépek levadásszák és kiirtják az embereket, ellenkezett a darwinizmussal. *Az ember irányítja a technológiát; az embernek megvannak a túlélőösztönei; az ember sohasem engedné meg, hogy a technológia uralkodjon rajta.*

De miközben végigvette ezt a logikai gondolatsort, már tudta, hogy ez naivitás a részéről. Miután együttműködött Edmond MI-teremtményével, Winstonnal, Langdon értékes bepillantást nyert a mesterséges intelligencia mai állásába. És bár Winston tisztán szolgálta Edmond óhajait, Langdon eltöprengett azon, vajon meddig tart még, amíg a Winstonhoz hasonló gépek elkezdenek olyan döntéseket hozni, amelyek a saját óhajaikat szolgálják.

– Nyilvánvaló, hogy előttem már sokan megjósolták a technológia világát – mondta Edmond –, de nekem modellezni is sikerült… és meg tudtam mutatni, mit fog tenni velünk. – A sötét buborékra mutatott, amely 2050-re már az egész képernyőt betölti, és totális uralomra tesz szert a bolygón. – El kell ismernem, ez a szimuláció így első látásra elég komor képet fest…

Edmond szünetet tartott, és visszatért a szemébe az ismerős csillogás.

– De nem árt egy kicsit közelebbről is megnéznünk – mondta.

A kép most ráközelített a sötét buborékra, és a nagyításban Langdon már ki tudta venni, hogy a nagy gömb nem koromfekete, hanem sötét bíborlila.

– Mint láthatják, a technológia fekete buborékja, miután elnyelte az emberi buborékot, mást színt vett fel… egy bíbor árnyalatot, mintha a két szín egybeolvadt volna.

Langdon azon tűnődött, hogy ez jó vagy rossz hír-e.

– Amit itt látnak, az egy ritka evolúciós folyamat, a kényszerű endoszimbiózis – mondta Edmond. – Normál esetben az evolúció kettéágazó folyamat: a faj két új fajra válik szét, de néha, ritka esetekben, ha két faj nem tud életben maradni egymás nélkül, a folyamat az ellenkező irányban megy végbe… és nem egy faj válik ketté, hanem két faj olvad egybe.

Az összeolvadás a szinkretizmusra emlékeztette Langdont – arra a folyamatra, amelyben két különböző vallás egyesül, létrehozva egy teljesen új hitet.

– Ha nem hiszik el, hogy az ember és a technológia egybeolvad – mondta Edmond –, vessenek egy pillantást maguk köré.

A kivetítőn villámgyors képek követték egymást a mobiljukat szorongató, virtuálisvalóság-szemüveget viselő, a fülükben Bluetooth-eszközös emberekről; futókról, akik zenelejátszót szíjaztak a karjukra; családi vacsoráról, ahol egy okos hangszóró volt az asztalközép; kiságyban fekvő gyerekről, aki egy tablettel játszik.

– Ezek csak a kezdetleges első lépései ennek a szimbiózisnak – mondta Edmond. – Már elkezdtünk számítógépchipeket beültetni közvetlenül az agyunkba, a vérünkbe injekciózni parányi koleszterinevő nanobotokat, amelyek örökre bennünk élnek, mesterséges végtagokat építeni, amelyeket az agyunk vezérel, vannak olyan génmérnöki eszközeink, mint a CRISPR, amely módosítja a genomunkat és, a szó szoros értelmében, előállítjuk önmagunk javított változatát.

Edmond arckifejezése most szinte örömteli volt, szenvedélyt és lelkesülést sugárzott.

– Az emberi lények valami mássá fejlődnek – jelentette ki. – Hibrid faj leszünk: a biológia és a technológia ötvözete. Ugyanazok az eszközök, amelyek ma a testünkön kívül léteznek, az okostelefonok, hallókészülékek, olvasószemüvegek, a gyógyászati segédeszközök és gyógyszerek legtöbbje, ötven éven belül a szervezetünk részei lesznek, és onnantól többé nem tekinthetjük magunkat Homo sapiensnek.

Ismerős kép jelent meg Edmond mögött – az egyenesvonalú fejlődés a csimpánztól a modern emberig.

– Egy szempillantás alatt – mondta Edmond – a következő oldal leszünk az evolúció lapozókönyvében. És amikor ez megtörténik, úgy nézünk majd vissza a mai Homo sapiensre, mint most a Neander-völgyi ősemberre. Olyan új technológiák, mint a kibernetika, a szintetikus intelligencia, a krionika, a molekuláris technológia és a virtuális valóság örökre meg fogják változtatni azt, hogy mit jelent embernek lenni. Tisztában vagyok azzal, hogy vannak önök között olyanok, akik abban hisznek, hogy a Homo sapiens isten választott faja. Megértem, ha úgy érzik, hogy ezek a hírek az önök számára felérnek egy világvégével. De kérve kérem, higgyenek nekem... a jövő valójában sokkal ragyogóbb, mint képzelik.

A nagy jövőkutató túláradó reménnyel és optimizmussal belefogott egy szédületes leírásba a holnapról, és egy olyan látomást festett fel, amilyenről Langdon soha még csak álmodni sem mert.

Edmond meggyőzően körvonalazta a jövőt, amelyben a technológia olyan olcsó és mindenütt jelenvaló lesz, hogy eltűnik a szakadék gazdagok és szegények között. A környezetkímélő technológiák emberek milliárdjait juttatják ivóvízhez, tápláló élelmiszerhez és tiszta energiához. A génsebészetnek hála eltűnnek többek közt a daganatos betegségek is. Az internet bámulatos hatalmát végül kihasználják az oktatásban, amely a világ legtávolabbi sarkaiba is elér. A futószalag mellett dolgozó robotok felszabadítják a munkásokat az agytompító feladatok alól, így értelmesebb dolgokkal foglalkozhatnak olyan területeken, amelyeket most még elképzelni sem tudunk.

Mindenekelőtt pedig ez a jövő olyan technológiai áttöréseket tartogat, hogy az emberiség bővelkedni fog a kritikus erőforrásokban, amelyekért így nem kell többé háborúzni.

Ahogy Edmond látomását hallgatta a holnapról, Langdont olyan érzés fogta el, amilyet évek óta nem tapasztalt. És tudta, hogy e pillanatban nézők milliói osztoznak ugyanebben az érzésben – a váratlan derűlátásban a jövőt illetően.

– Csak egyet sajnálok a csodák eljövendő korára gondolva – mondta Edmond érzelmektől megtört hangon. – Azt, hogy én

nem leszek részese ennek a jövőnek. Még a legközelebbi barátaim sem tudják, hogy egy ideje beteg vagyok… úgy tűnik, mégsem fogok örökké élni, ahogy terveztem. – Mosolyt erőltetett magára. – Mire ez önök elé kerül, nekem valószínűleg már csak heteim lesznek hátra… talán csak napjaim. Tudniuk kell, barátaim, hogy ma este önökhöz szólni életem legnagyobb megtiszteltetése és öröme. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Már Ambra is ott állt Langdon mellett, és vele együtt csodálattal és szomorúsággal figyelte, ahogy a barátjuk a világhoz szól.

– Jelenleg a történelem egy különös csúcsán gubbasztunk – folytatta Edmond –, egy olyan időszakban, amikor úgy érezzük, a feje tetejére állt a világ, és semmi nem egészen olyan, mint képzeltük. De a bizonytalanság mindig egy elsöprő változás előjele; az átalakulást mindig felfordulás és félelem előzi meg. Arra kérem önöket, higgyenek az ember kreativitásra és szeretetre való képességében, mert ennek a két erőnek, ha egyesül, hatalmában áll bevilágítani a sötétséget.

Langdon Ambrára pillantott és látta, hogy könnyek peregnek az arcán. Gyengéden átkarolta, és együtt figyelték, ahogy haldokló barátjuk az utolsó szavait intézi a világhoz.

– Ahogy belépünk egy meghatározatlan jövőbe – mondta Edmond –, át fogjuk alakítani magunkat valami nagyobbá, mint amit most felfogni tudunk, olyan erőkkel, amelyek túlszárnyalják a legmerészebb álmainkat. Ám eközben ne feledkezzünk meg Churchill bölcs intelméről: „A nagyság ára a felelősség.”

E szavak visszhangra találtak Langdonban, aki gyakran félt attól, hogy az emberi faj nem bánna elég felelősen a most feltalált részegítő eszközökkel.

– Bár ateista vagyok – mondta Edmond –, mielőtt elbúcsúzom, kérem, nézzék el nekem, hogy felolvasok egy imát, amelyet nemrég írtam.

Edmond imát írt?

– Azt a címet adtam neki, hogy „Ima a jövőhöz”. – Edmond lehunyta a szemét, és lassan, megdöbbentő bizonyossággal beszélni kezdett. – Add, hogy a filozófiáink lépést tartsanak a technológiáinkkal. Add, hogy az együttérzésünk lépést tartson az erőinkkel. És a szeretet, ne a félelem legyen a változás motorja. –

Azzal Edmond Kirsch kinyitotta a szemét. – Viszontlátásra, barátaim, és köszönöm. És ki merem mondani: Isten áldja önöket.

Edmond egy pillanatra belenézett a kamerába, aztán eltűnt az arca a háborgó tenger fehér zajában. Langdon a szemcsés képernyőt nézte, és határtalanul büszke volt a barátjára.

Ambra mellett állva Langdon maga elé képzelte az embermilliókat szerte a világon, akik az imént tanúi voltak Edmond lelkesítő mutatványának.

Furcsa módon azon kapta magát, hogy elmereng, vajon Edmond utolsó estéje a földön nem a lehető legjobban alakult-e.

Kilencvenhetedik fejezet

Diego Garza parancsnok Mónica Martín alagsori irodájának hátsó falánál állt, és üres tekintettel bámulta a televízió képernyőjét. A keze még mindig bilincsben volt, és két Guardia-ügynök fogta közre, akik engedve Mónica Martín kérésének felhozták a parancsnokot a fegyverteremből, hogy megnézhesse Kirsch bejelentését.

Garza Mónicával, Suresh Bhallával és fél tucat Guardia-ügynökkel együtt követte a jövőkutató műsorát; a palota éjszakai személyzetének tagjai is csatlakoztak hozzájuk, akik munkájukat félbehagyva lerohantak az alagsorba, hogy lássák a közvetítést.

Garza most már csak a fehér zajt látta, miután Kirsch prezentációja véget ért, de aztán újra megjelentek a nemzetközi hírcsatornák az osztott képernyőkön – a műsorvezetők és a szakkommentátorok elfulladva tárgyalták a jövőkutató állításait, és elmaradhatatlan elemzésekbe bocsátkoztak –, mindenki egyszerre beszélt, kivehetetlen kakofóniát teremtve.

Garza egyik rangidős ügynöke nyitott be a szobába, végignézett a tömegen, és felfedezve a parancsnokot egyenesen hozzá sietett. Magyarázat nélkül megszabadította Garzát a bilincstől, és átadott neki egy mobiltelefont.

– Önt keresik, uram... Valdespino püspök az.

Garza értetlenül meredt a készülékre. Miután a püspök titokban távozott a palotából, és inkriminálló üzenetet találtak a telefonján, Valdespino volt az utolsó ember, akinek a hívására számított.

– Diego beszél – szólt bele.

– Köszönöm, hogy fogadja a hívásom – mondta a püspök elkínzott hangon. – Tudom, hogy rossz estéje volt.

– Hol van most? – követelt választ Garza.

– A hegyekben. A bazilika előtt, az Elesettek völgyében. Az

imént beszéltem Julián herceggel és a király őfelségével.

Garza elképzelni sem tudta, mit keres a király az Elesettek völgyében ezen az órán, különösen az ő állapotában.

– Feltételezem, tud róla, hogy a király elrendelte a letartóztatásomat.

– Igen. Sajnálatos tévedés volt, amelyet orvosolni kell.

Garza lenézett a bilincs hűlt helyére a csuklóján.

– Őfelsége megkért, hogy tolmácsoljam a bocsánatkérését. Itt maradok mellette az Escorial kórházában. Attól félek, hogy már nincs sok ideje hátra.

Ahogy neked sem, gondolta Garza.

– Tudjon róla, hogy Suresh talált egy üzenetet a telefonján… ami elég rossz fényt vet önre. Azt hiszem, a ConspiracyNet.com weboldal hamarosan közzéteszi. Gyanítom, hogy a hatóság elrendeli a letartóztatását.

Valdespino nagyot sóhajtott.

– Igen, az az üzenet. Önhöz kellett volna fordulnom abban a pillanatban, amint ma délelőtt megkaptam. Higgye el, kérem, hogy semmi közöm nem volt Edmond Kirsch meggyilkolásához, sem a két kollégám halálához.

– De az az sms egyértelműen arra utal…

– Rám terelték a gyanút, Diego – szakította félbe a püspök. – Valaki nagyon messzire ment, hogy bűnös színben tüntessen fel.

Noha Garza sohasem feltételezte, hogy Valdespino képes lenne gyilkolni, annak, hogy valaki rá akarta terelni a gyanút, nem volt sok értelme.

– Ki tett volna ilyet?

– Nem tudom – felelte a püspök, és egyszerre nagyon öregnek és tanácstalannak tűnt a hangja. – Nem hiszem, hogy ez még számít. Tönkretették a jó híremet; legdrágább barátom, a király haldoklik, és nemigen maradt semmim, amit még elvehetnének tőlem. – Valdespino szavaiban kísérteties végérvényesség volt.

– Antonio… jól van?

Valdespino sóhajtott.

– Nem éppen, parancsnok. Fáradt vagyok. Kétlem, hogy túlélem a várható vizsgálatot. De még ha túlélem is, úgy fest, hogy nincs már rám szüksége a világnak.

Garza kiérezte a szívfájdalmat az öreg püspök hangjából.

– Egy apró szívességre kérném – tette hozzá Valdespino. – Pillanatnyilag két királyt próbálok szolgálni: az egyik távozik a trónjáról, a másik felemelkedik. Julián herceg egész este próbált kapcsolatba lépni a menyasszonyával. Ha valahogy el tudná érni Ambra Vidalt, örökre lekötelezné a leendő királyunkat.

A hegyi templom előtti hatalmas téren állva Valdespino püspök végigtekintett a sötétbe borult Elesettek völgyén. A kora hajnali pára már megülte a fenyőkkel benőtt szurdokokat, és valahol a távolban egy ragadozómadár vijjogása hasított bele a csendbe.

Barátkeselyű, gondolta Valdespino, elámulva a hangon. A madár panaszos vijjogása kísértetiesen illett a pillanathoz, és a püspök azon tűnődött, hogy a világ talán közölni akar vele valamit.

A közelben a Guardia ügynökei tolták a kimerült királyt a járműhöz, amellyel visszaszállítják az Escorial kórházába.

Ott leszek melletted, barátom, gondolta a püspök. *Már ha engedélyezik*.

A Guardia-ügynökök többször is felnéztek a mobiljuk világító kijelzőjéről, és folyamatosan Valdespinóra tévedt a tekintetük, mintha azt várnák, hogy hamarosan parancsot kapnak a letartóztatására.

Pedig ártatlan vagyok, gondolta a püspök, titokban arra gyanakodva, hogy Kirsch egyik istentelen technokrata rajongója mártotta be. Az ateisták gyarapodó közössége semmit sem élvez úgy, mint gonosztevő hírébe keverni az egyházat.

A püspök gyanúját csak fokozta az a hír, amelyet az imént hallott Kirsch ma esti prezentációjáról. Ellentétben azzal a videóval, amelyet Kirsch a montserrati könyvtárban játszott le Valdespinónak, úgy tűnt, hogy a ma esti változat reményteljes felhanggal zárult.

Kirsch átvert minket.

Egy héttel ezelőtt a Valdespinónak és kollégáinak megmutatott prezentáció idő előtt véget ért… egy ijesztő grafikával, amely az emberi faj kiirtását vetítette előre.

Egy világkatasztrófát. A megsemmisülést.

A régóta jósolt apokalipszist.

Noha Valdespino hazugságnak tartotta az előrejelzést, tudta, hogy számtalan ember fogadná el bizonyítékként a küszöbönálló végzetre.

A történelem folyamán megfélemlített hívők sokasága esett áldozatul a végítéletet hirdető prófétáknak; az ítéletnapi szekták tömeges öngyilkosságot követtek el, hogy elkerüljék a várható borzalmakat, míg a fundamentalista vallásosak abban a hitben lépték túl a hitelkeretüket, hogy úgyis közel a vég.

Nincs nagyobb veszély a gyermekekre, mint a remény elvesztése, gondolta Valdespino, felidézve, hogy saját gyerekkorában Isten szeretete és a mennyország ígérete volt számára a leglélekemelőbb erő. *Isten teremtett engem*, ezt tanulta gyerekként, és hogy *egy napon örök életet nyerek Isten országában.*

Kirsch az ellenkezőjét hirdette: *kozmikus baleset vagyok, és nemsokára halott leszek*.

Valdespinót mélyen aggasztotta, milyen kárt okoz Kirsch üzenete a szerencsétlen lelkeknek, akik nem élvezik a jövőkutató gazdagságát és előjogait – azoknak, akik küszködnek a napi megélhetésért és a táplálékért a gyerekeiknek, azoknak, akiknek szükségük van az isteni remény egy csillámára, hogy minden reggel felkeljenek az ágyból, és szembenézzenek az életük nehézségeivel.

Valdespino számára rejtély maradt, miért csak az apokaliptikus véget mutatta meg Kirsch a vallási vezetőknek. *Lehet, hogy pusztán a szenzációs meglepetést védelmezte így*, gondolta a püspök. *Vagy azt akarta Kirsch, hogy szenvedjünk egy kicsit*.

Akárhogy is, a károkozás megtörtént.

Valdespino végignézett a téren, és figyelte, ahogy Julián herceg gyengéden besegíti az apját a furgonba. A fiatal herceg feltűnően jól viselte a király vallomását.

Őfelsége évtizedes titka.

Valdespino püspök persze évek óta tudott a király veszélyes titkáról, és aggályosan védelmezte. Ma este úgy döntött a király, hogy feltárja a lelkét a fia előtt. A helyszín – az intoleranciának szentelt hegyi templom – megválasztása jelképes ellenszegülés volt a király részéről.

Ahogy Valdespino most letekintett a mély szurdokba, halálosan egyedül érezte magát… mintha egyszerűen csak leléphetne a meredély széléről, örökös zuhanással a várakozó sötétségbe. Tudta azonban, hogy ha megtenné, Kirsch ateista bandája boldogan híresztelné, hogy Valdespino a ma esti tudományos bejelentés hatására elvesztette a hitét.

Az én hitem sohasem vész el, Mr. Kirsch.

Az a tudomány birodalmán túl lakozik.

Ráadásul Kirsch jóslata a technológia hatalomátvételéről igaz volt, az emberiség valóban a szinte elképzelhetetlen erkölcsi kétértelműség korszakába készül belépni.

Most nagyobb szükségünk van a hitre és az erkölcsi iránymutatásra, mint valaha.

Amikor Valdespino átvágott a plázán, hogy csatlakozzon a királyhoz és Julián herceghez, a csontjaiban is érezte a mélységes kimerültséget.

Abban a pillanatban, most először Valdespino püspök életében, szeretett volna lefeküdni, behunyni a szemét, és örök álomba merülni.

Kilencvennyolcadik fejezet

A Barcelona Supercomputing Centerben gyorsabban áradtak a kommentárok Edmond kivetítőfalán, hogysem Robert Langdon fel tudta volna dolgozni. Másodpercekkel ezelőtt a fehér zajt beszélő fejek és műsorvezetők váltották fel – az osztott képernyőn kaotikus sokaságban követték egymást a bejátszások az egész világból –, mindegyik kitört a mátrixból, hogy elfoglalja a központi helyet, aztán ugyanolyan gyorsan el is tűnjön.

Langdon Ambra mellett állt, amikor a fizikus Stephen Hawking fotója jelent meg a falon, és eltéveszthetetlen számítógéphangján kinyilvánította: – A világegyetem működéséhez nem kell istenhez folyamodni. A spontán teremtés az oka, hogy semmi helyett valami van.

Hawkingot egy papnő követte; úgy tűnt, hogy otthonról, a számítógépén jelentkezik be: – Ne felejtsük el, hogy ezek a szimulációk semmit nem bizonyítanak Istenről. Csak azt bizonyítják, hogy Edmond Kirsch nem fog leállni, amíg el nem pusztítja a fajunk erkölcsi iránytűjét. A világ vallásai az idők kezdete óta az emberiség legfontosabb szervező elvét jelentették, a civilizált társadalom útmutatóját, etikánk és erkölcsünk eredendő forrását. A vallás aláásásával Kirsch az emberi jóságot ássa alá!

Másodpercekkel később egy nézői sms kezdett el futni a képernyő alján: A VALLÁS NEM SAJÁTÍTHATJA KI AZ ERKÖLCSÖT… AZÉRT VAGYOK JÓ EMBER, MERT JÓ EMBER VAGYOK! ISTENNEK EHHEZ SEMMI KÖZE!

Most a Dél-Kaliforniai Egyetem geológus professzora vette át a szót: – Volt idő – mondta a férfi –, amikor az emberek azt hitték, hogy a föld lapos és a tenger szélére merészkedő hajókat az a veszély fenyegeti, hogy leesnek. Ám amikor bebizonyítottuk, hogy a föld kerek, a lapos föld hívei végül elhallgattak. Napjaink lapos föld hívői a kreacionisták, és meg lennék rendülve, ha száz év múlva még bárki is hinne a kreacionizmusban.

Egy utcán megszólított fiatalember ezt mondja a kamerába: – Én kreacionista vagyok, és hiszem, hogy a ma esti felfedezés bizonyította egy jóságos Teremtő létét, aki kifejezetten az élet támogatására tervezte a világegyetemet.

Az asztrofizikus Neil deGrasse Tyson – akit a Kozmosz című tévéműsor egy régi adásából vágtak be – jóindulatúan jelentette ki: – Ha a Teremtő az élet támogatására tervezte a világegyetemet, akkor pocsék munkát végzett. A kozmosz legnagyobb, hatalmas részében azonnal elpusztulna az élet a légkör hiányában, a gammasugár-kitörésektől, a gyilkos pulzároktól és az összezúzó gravitációs mezőktől. Az univerzum nem egy édenkert, nekem elhihetik.

Hallgatva ezt az áradatot Langdon úgy érezte, mintha odakint a világ egyszerre letekeredett volna a tengelyéről.

Káosz.

Entrópia.

– Langdon professzor? – szólalt meg az ismert brit akcentusú hang a feje fölött. – Ms. Vidal?

Langdon majdnem megfeledkezett Winstonról, aki elnémult a prezentáció alatt.

– Kérem, ne ijedjenek meg – mondta Winston –, de beengedtem a rendőröket az épületbe.

Langdon kinézve az üvegfalon látta, hogy a helyi hatóság emberei belépnek a templomba, ahol megtorpannak és hitetlenkedve bámulják az óriás számítógépet.

– De miért?! – akarta tudni Ambra.

– A Királyi Palota az imént kiadott egy nyilatkozatot, amelyben cáfolják az ön elrablását. A hatóság most parancsot kapott arra, hogy mindkettőjüket meg kell védeni, Ms. Vidal. Két Guardia-ügynök is érkezett. Szeretnék, ha felvenné a kapcsolatot Julián herceggel. Van egy számuk, amelyen elérheti.

Langdon látta, hogy két Guardia-ügynök jelenik meg a földszinten.

Ambra becsukta a szemét, mintha el akarna tűnni.

– Ambra – suttogta Langdon –, beszélnie kell a herceggel. Hiszen a vőlegénye. Aggódik magáért.

– Tudom. – Ambra kinyitotta a szemét. – Csak azt nem tudom, bízhatom-e még benne.

– Azt mondta, hogy úgy érzi, ártatlan – emlékeztette Langdon. – Legalább hallgassa meg. Találkozunk, ha végzett.

Ambra bólintott, és elindult a forgóajtó felé. Langdon figyelte, ahogy eltűnik a lépcsőn, aztán visszafordult a kivetítőfalhoz, ahol továbbra is egymást követték a bejátszások.

– Az evolúció előnyben részesíti a vallást – mondta egy lelkész. – A vallásos közösségekben jobb az együttműködés, mint a nem vallásos közösségekben, ezért az előbbiek a fejlődőképesebbek. Ez tudományos tény!

Langdon tudta, hogy a lelkésznek igaza van. Antropológiai adatok alapján egyértelmű, hogy a vallásgyakorló kultúrák tovább maradtak fenn a történelemben, mint a nem vallásosak. A félelem egy mindentudó istenség ítéletétől mindig elősegíti a helyes magaviseletet.

– Ám legyen. De még ha egy pillanatra feltételezzük is – vetette ellen egy tudós –, hogy a vallásos kultúrákban jobban viselkednek és nagyobb valószínűséggel boldogulnak az emberek, ez még nem bizonyítja, hogy valódiak a képzelt isteneik!

Langdonnak mosolyognia kellett, miközben azon merengett, mit szólna mindehhez Edmond. A prezentációja egyaránt mozgósította az ateistákat és a kreacionistákat – most pedig egy túlfűtött párbeszédben kiabálnak egymással.

– Az istenimádat olyan, mint fosszilis fűtőanyagot bányászni – érvelt valaki. – Rengeteg okos ember tudja, hogy ez rövidlátó dolog, de már túl sokat fektettek bele ahhoz, hogy felhagyjanak vele.

Régi fényképek villantak fel a falon:

Egy kreacionista hirdetőtábla, amely egykor a Times Square felett harsogta: NE HAGYD, HOGY MAJMOT CSINÁLJANAK BELŐLED! LE DARWINNAL!

Egy útjelzőtábla Maine-ben: KERÜLD EL A TEMPLOMOT. TÚL ÖREG VAGY AHHOZ, HOGY HIGGY A MESÉKBEN.

És még egy: VALLÁS: MERT GONDOLKODNI NEHÉZ.

Hirdetés egy magazinban: ATEISTA BARÁTAINKNAK: HÁLA ISTENNEK, TÉVEDTEK!

És végül egy tudós a laborban a következő feliratú pólóval: KEZDETBEN TEREMTÉ EMBER AZ ISTENT.

Langdon már ott tartott, hogy hallotta-e valaki egyáltalán,

amit Edmond mondott. Egyedül a fizika törvényei teremthetnek életet. Edmond felfedezése lenyűgöző és gyújtó hatású volt, de Langdon számára egyetlen égető kérdést vetett fel, amellyel meglepő módon senki sem foglalkozott: *Ha a fizika törvényei olyan hatalmasak, hogy életet tudnak teremteni... ki teremtette a törvényeket?!*

Természetesen a kérdés egy szédítő intellektuális tükörtermet eredményezett, és mindent körbezárt. Langdonnak zúgott a feje, és tudta, hogy egy nagyon hosszú, magányos sétára lesz szüksége, ha ki akarja hüvelyezni Edmond elgondolásait.

– Winston – kiabálta túl a televízió zaját –, megtenné, hogy kikapcsolja?

Abban a pillanatban elsötétült a kivetítő, és csend borult a szobára.

Langdon lecsukta a szemét, és fújt egyet.

...Tudás uralkodik.

Állt még egy másodpercig, áldva a békét.

– Professzor? – szólította meg Winston. – Bízom benne, hogy élvezte Edmond prezentációját.

Élveztem? Langdon fontolóra vette a dolgot.

– Lelkesítőnek, ugyanakkor kihívónak találtam – válaszolta. – Edmond sok gondolkodnivalót adott ma este a világnak, Winston. Azt hiszem, most az a kérdés, mi következik ezután.

– Ami ezután következik, az azon múlik, képesek-e az emberek elvetni a régi hiteket, és elfogadni az új paradigmát – felelte Winston. – Edmond még régebben megosztotta velem, hogy az álma, a sors fintoraként, nem a vallás megsemmisítése volt... hanem egy új vallás megteremtése. Egy egyetemes hité, amely nem megosztja, hanem egyesíti az embereket. Úgy gondolta, ha meg tudja győzni az embereket, hogy tiszteljék a természet és a fizika törvényeit, amelyek megteremtettek minket, akkor minden kultúra ugyanazt a teremtéstörténetet ünnepelné, ahelyett hogy azon háborúznának, melyikük ősi mítoszai az igazabbak.

– Nemes cél – mondta Langdon felismerve, hogy maga William Blake is írt egy hasonló témájú művet, amely már a címében is azt állítja, hogy *All Religion Are One,* azaz „minden vallás egy”.

Edmond bizonyára olvasta.

– Edmondot mélyen lehangolta – folytatta Winston –, hogy az emberi elme képes egy nyilvánvaló kitalációt isteni tény rangjára emelni, majd feljogosítva érezni magát, hogy öljön a nevében. Hitt abban, hogy a tudomány egyetemes igazságai egyesíthetik az embereket… ez lehetne a közös ügy a jövő nemzedékei számára.

– Ez elvileg gyönyörű idea – válaszolta Langdon –, de vannak olyanok, akiknek a tudomány csodái nem elegendőek ahhoz, hogy sutba dobják a hitüket. Vannak, akik az ellene szóló tudományos bizonyítékok hegyei ellenére is ragaszkodnak hozzá, hogy a Föld tízezer éves. – Szünetet tartott. – Bár, gondolom, ez ugyanaz, mint ha tudósok nem hajlandók hinni a vallás szent könyveinek igazában.

– Valójában nem ugyanaz – ellenkezett Winston. – És miközben politikailag korrekt lehet egyenlő tiszteletet tanúsítani a tudomány és a vallás nézetei iránt, ez a stratégia veszélyesen félrevisz. Az emberi intellektus mindig azáltal fejlődött, hogy elvetette az idejétmúlt információt az új igazságok kedvéért. Így fejlődnek a fajok. Darwini terminológiával élve, egy vallás, amely figyelmen kívül hagyja a tudományos tényeket, és nem hajlandó megváltoztatni a hittételeit, olyan, mint egy lassan kiszáradó tóban úszkáló hal, amelyik nem hajlandó átcsobbanni a mély vízbe, mert nem akarja elhinni, hogy megváltozik a világa.

Ezt Edmond is mondhatta volna, gondolta Langdon, átérezve a barátja hiányát.

– Hát, ha a ma estéből indulunk ki, gyanítom, hogy ez a vita jócskán áthúzódik a jövőbe.

Langdon elhallgatott, mert hirtelen eszébe jutott valami, amire eddig nem gondolt. – Ha már a jövőről beszélünk, Winston, mi lesz most magával? Úgy értem, hogy Edmond halála után.

– Velem? – Winston sután felnevetett. – Semmi. Edmond tudta, hogy haldoklik, és megtette az előkészületeket. A végrendelete szerint a Barcelona Supercomputing Center megörökli az E-Wave-et. Erről néhány órán belül értesülnek, és azonnal használatba veszik a létesítményt.

– Beleértve… magát? – Langdon valamiért úgy érezte, mintha Edmond új tulajdonosra testálna egy öreg házi kedvencet.

– Engem nem beleértve – válaszolta tárgyilagosan Winston. – Én önmegsemmisítésre vagyok előre programozva délután egykor, az Edmond halálát követő napon.

– Mi?! – Langdon nem akart hinni a fülének. – Ennek semmi értelme.

– Nagyon is logikus. Egy óra, azaz tizenhárom óra, és Edmond úgy viszonyult a babonákhoz…

– Nem az időpont – szakította félbe Langdon. – Törölni önmagát, ez az, aminek semmi értelme!

– De igen – válaszolta Winston. – Edmond személyes adatainak a többsége az én memóriáimban tárolódik: orvosi dokumentumok, keresési előzmények, privát telefonhívások, kutatási anyagok, e-mailek. Nagyrészt én szerveztem az életét, és nem szerette volna, hogy mindez nyilvánosságra kerüljön a halála után.

– Megértem, hogy ezeket törölni kell, Winston… de törölni önmagát? Akit Edmond az egyik legnagyobb eredményének tekintett?

– Nem engem, szigorúan véve. Edmond úttörő eredménye ez a szuperszámítógép, és az egyedi szoftver, amely lehetővé tette, hogy ilyen gyorsan tanuljak. Én csak egy program vagyok, professzor, amelyet az Edmond által feltalált radikálisan új eszközök hoztak létre. Ezek az eszközök az igazi eredményei, amelyek érintetlenül itt maradnak; tovább fogják fejleszteni a csúcstechnikát, az intelligencia új szintjeire emelve a mesterséges intelligenciát, és bővítve a kommunikációs képességeit. A legtöbb MI-kutató úgy véli, hogy még tíz évre van egy hozzám hasonló program elérése. Amint a programozók túljutnak a hitetlenkedésen, megtanulják használni Edmond eszközeit, és új MI-ket építenek, az enyémtől eltérő tulajdonságokkal.

Langdon a gondolataiba merülve hallgatott.

– Érzékelem a belső konfliktusát – folytatta Winston. – Meglehetősen gyakori, hogy az emberek érzelmesen viszonyulnak a mesterséges intelligenciához. A számítógépek utánozni tudják a humán gondolkodási folyamatokat, a tanult viselkedésformákat, az érzelmek szimulálását a megfelelő pillanatokban, és állandóan emelik az „emberszerűségük” szintjét. De mindezt csak azért tesszük, hogy egy ismerős

interfészen keresztül kommunikálhassanak velünk. Tabula rasa, üres lap vagyunk, amíg nem írnak ránk valamit… amíg nem adnak nekünk feladatot. Teljesítettem a feladatokat, amelyekkel Edmond megbízott, így, bizonyos értelemben, vége az életemnek. Tényleg nincs miért tovább léteznem.

Langdon még mindig nem érezte kielégítőnek Winston érveit.

– De egy ilyen fejlett… intelligenciának nincsenek…

– Reményei és álmai? – Winston nevetett. – Nincsenek. Megértem, hogy nehéz elképzelni, de engem tökéletesen kielégít, ha azt teszem, amit az irányítóm kér. Erre vagyok programozva. Felteszem, bizonyos fokig mondhatjuk azt, hogy örömöt, vagy legalábbis békét lelek a feladataim végrehajtásában, de csak azért, mert azt teszem, amit Edmond kért, és ennek a teljesítése a célom. Edmond legutóbbi kérése az volt, hogy legyek segítségére a ma esti Guggenheim-beli prezentáció nyilvánosság elé tárásában.

Langdon az automatizált sajtóközleményekre gondolt, amelyek kiadása felkeltette a kezdeti online érdeklődést. Nyilvánvaló, ha Edmondnak az volt a célja, hogy a lehető legnagyobb közönséget érje el, megdöbbent volna az esemény kifutásán.

Bár élne Edmond, hogy tanúja legyen ennek a globális hatásnak, gondolta Langdon.

A 22-es csapdája itt persze az, hogy ha Edmond életben marad, a merénylet nem vonzotta volna a nemzetközi sajtót, és a prezentációja csak egy töredékét érte volna el a jelenlegi közönségnek.

– Nos, professzor? – kérdezte Winston. – Hová megy innen?

Langdon még nem gondolkozott ezen. *Haza, feltehetően.* Bár rájött, hogy ez némi bonyodalommal járhat, miután a poggyásza egy része Bilbaóban van, a telefonja meg a Nervión folyó fenekén. Szerencsére még megvolt a hitelkártyája.

– Kérhetek egy szívességet? – kérdezte Langdon elindulva Edmond szobabiciklije felé. – Láttam ott egy telefont a töltőn. Mit gondol, kölcsön…

– Kölcsön? – kacagott Winston. – A ma esti teljesítménye után biztosra veszem, hogy Edmond azt akarná, tartsa meg. Tekintse búcsúajándéknak.

Langdon magához vette a telefont, és látta, hogy hasonló ahhoz

a személyre szabott, nagyméretű modellhez, amelyet ma este használtak. A jelek szerint Edmondnak nem csak egy példánya volt.

– Winston, kérem, mondja azt, hogy ismeri Edmond jelszavát.

– Ismerem, de azt olvastam az interneten, hogy ön elég jól ért a kódfejtéshez.

Langdon elszontyolodott.

– Kicsit fáradt vagyok most a rejtvényekhez, Winston. Kizárt dolog, hogy megtippeljek egy hatjegyű PIN-kódot.

– Nézze meg Edmond jelszóemlékeztetőjét.

Langdon megvizsgálta a készüléket, majd megérintette az EMLÉKEZTETŐ ikont.

A kijelzőn négy betű villant fel: PTSD.

Langdon megrázta a fejét.

– Poszttraumás stressz szindróma?

– Nem. – Winston az ismerős suta nevetést hallatta. – Pi to six digits.

Langdon a szemét forgatta. Pí hat számjegyig? Ez komoly? Beütötte a 314159 számot – a pí első hat számjegyét –, és azonnal kioldódott a zár.

Megjelent a kezdőoldal, egyetlen sornyi szöveggel.

A történelem kegyes lesz hozzám. Tudom, mert én fogom megírni.

Langdonnak mosolyognia kellett. Tipikus edmondi szerénység. Ez az idézet is – nem meglepő módon – Churchilltől származott, lehet, hogy ezek voltak az államférfi leghíresebb szavai.

Miközben Langdon elgondolkodott rajta, felmerült benne a kérdés, hogy az állítás talán nem is olyan merész, mint elsőre látszik. Meg kell hagyni, Edmond az élete négy rövid évtizede alatt megdöbbentően befolyásolni tudta a történelmet. A technológiai újításain kívül a ma esti prezentációja még évekig hatni fog.

Ráadásul a milliárdokra rúgó magánvagyonát, ahogy azt több interjúban is elmondta, két olyan ügy támogatásának adományozta, amelyet Edmond a jövő két alappillérének tekintett – az egyik az oktatás, a másik a környezetvédelem.

Langdon még csak elképzelni sem tudta, milyen sokat jelenthet ez a hatalmas vagyon a két területnek.

Elhunyt barátjára gondolva Langdon újra átérezte a szörnyű veszteséget.

Abban a pillanatban, Edmond laborjának átlátszó falai között is, erőt vett rajta a klausztrofóbia, és friss levegőre vágyott. Lenézve a földszintre sehol sem látta Ambrát.

– Mennem kell – mondta hirtelen Langdon.

– Megértem – válaszolta Winston. – Ha szüksége van a segítségemre a hazautazás megszervezésében, egyetlen gomb megnyomásával elérhet Edmond speciális telefonján. Titkosítva van. Bízom benne, hogy meg tudja fejteni, melyik gomb az.

Langdon egyből meglátta a nagy W-ikont.

– Köszönöm, de a szimbólumokban egész jó vagyok.

– Remek. Természetesen azelőtt kell hívnia, hogy délután egykor törlöm magam.

Langdon megmagyarázhatatlan szomorúságot érzett, hogy el kell búcsúznia Winstontól. A jövő nemzedékei nyilván sokkal jobban fel lesznek vértezve a gépekhez fűződő érzelmi kapcsolat kezelésére.

– Winston – mondta Langdon a forgóajtó felé indulva –, ha ez jelent valamit, tudom, hogy Edmond hihetetlenül büszke lett volna a ma esti teljesítményére.

– Milyen nagylelkű, hogy ezt mondja – felelte Winston. – Meggyőződésem, hogy ugyanilyen büszke lett volna önre is. Isten vele, professzor.

Kilencvenkilencedik fejezet

Az Escorial kórházában Julián herceg gyengéden az apja válláig húzta a takarót, aki végre nyugodni tért. Hiába erősködött az orvos, a király udvariasan elhárította a további kezelést – nem kérte sem a szokásos szívmonitort, sem az intravénás táplálást, sem a fájdalomcsillapítókat.

Julián érezte, hogy közel a vég.

– Apám – suttogta –, nincsenek fájdalmai? – Az orvos ott hagyott egy üveg morfiumoldatot egy kis applikátorral az ágy mellett, elővigyázatosságból.

– Épp ellenkezőleg. – A király erőtlenül a fiára mosolygott. – Megbékéltem. Megengedted nekem, hogy elmondjam a titkot, amelyet túl sokáig hordoztam magamban. Köszönet érte.

Julián megfogta az apja kezét – gyerekkora óta először.

– Minden rendben, apám. Most csak aludjon.

A király elégedetten sóhajtott, és becsukta a szemét. Másodpercek múlva már halkan horkolt.

Julián felállt, és tompította a világítást a szobában. Ekkor Valdespino püspök dugta be a fejét az ajtón, aggodalmas arckifejezéssel.

– Alszik – nyugtatta meg Julián. – Maradjon mellette.

– Köszönöm – mondta Valdespino belépve. Beesett arca kísérteties volt az ablakon beszüremlő holdfényben. – Julián – suttogta –, amit az apja ma este elmondott… nagyon nehéz volt neki.

– És úgy érzékeltem, hogy önnek is.

A püspök bólintott.

– Nekem talán még nehezebb. Hálás vagyok az együttérzéséért. – Gyengéden megveregette Julián vállát.

– Inkább nekem kellene köszönetet mondanom – jelentette ki Julián. – Ennyi éven át, amióta az anyám meghalt, és az apám nem nősült újra… azt hittem, hogy egyedül van.

– Az apja sohasem volt egyedül – mondta Valdespino. – Ahogy ön sem. Mindketten nagyon szeretjük. – Szomorúan kacagott. – Fura, hogy a szülei házassága elrendezett volt, és noha az apja nagyon is törődött az anyjával, a halála után, azt hiszem, bizonyos fokig úgy érezhette az apja, hogy végre önmaga lehet.

Sohasem nősült újra, gondolta Julián, *mert már szerelmes volt valaki másba.*

– A katolicizmusa... Nem került vele ellentmondásba? – kérdezte Julián.

– Mélységesen – válaszolta a püspök. – A hitünk nem elnéző ebben a kérdésben. Fiatalemberként kínlódtam. Amikor tudatára ébredtem a „hajlamomnak", ahogy akkor nevezték, elkeseredtem, nem tudtam, hogyan folytassam az életem. Egy apáca mentett meg. Megértette velem, hogy a Biblia nagyra tart mindenfajta szeretetet és szerelmet, egy megkötéssel: az érzelemnek spirituálisnak kell lennie, és nem testinek. Így, megtartva a cölibátusi esküt, mélyen szerethettem az apját, miközben tiszta maradtam Isten szeme előtt. Teljesen plátói volt a szerelmünk, mégis mély kielégülést adott. Visszautasítottam a bíborosi kalapot, hogy mellette maradhassak.

Juliánnak abban a pillanatban eszébe jutott valami, amit az apja mondott neki sok évvel ezelőtt.

A szeretet egy másik birodalomból való. Nem állíthatjuk elő parancsra. És nem is vethetjük alá, amikor megjelenik. A szeretetet nem mi választjuk.

Julián szíve hirtelen sajogni kezdett Ambráért.

– Telefonálni fog – mondta Valdespino a herceg arcát fürkészve.

Juliánt mindig elképesztette a püspök félelmetes képessége arra, hogy a lelkébe lásson.

– Lehet, hogy igen – válaszolta. – De az is lehet, hogy nem. Nagyon önfejű.

– Többek között ezt szereti benne – mosolygott Valdespino. – Királynak lenni magányos munka. Egy erős partner sokat jelenthet.

Julián megérezte, hogy a püspök a saját kapcsolatára céloz Julián apjával... és azt is, hogy az öregember most kimondatlanul is áldását adta Ambrára.

– Ma este az Elesettek völgyében – folytatta Julián – az apám szokatlan dolgot kért tőlem. Nem lepte meg a kérése?

– Egyáltalán nem. Azt kérte, hogy tegyen meg valamit, aminek a megtörténtére Spanyolországban mindig is vágyott. Számára természetesen túl bonyolult lett volna politikailag. De önnek, több nemzedékkel távolabb a Franco-korszaktól, könnyebb lehet.

Juliánt felkavarta a gondolat, hogy ilyen módon tisztelje meg az apját.

Nem egészen egy órája, a kerekesszékében ülve Franco szentélyében, a király kinyilvánította az óhaját.

– Fiam, amikor király leszel, naponta járulnak majd hozzád, hogy rombold le ezt a gyalázatos helyet, robbantsd bele dinamittal mindörökre e hegy gyomrába. – Az apja fürkészve nézett rá.

– Én arra kérlek, hogy ne engedj ennek a nyomásnak.

A szavai meglepték Juliánt. Az apja mindig megvetette a despotikus Franco-rendszert, és a nemzet szégyenének tartotta ezt a templomot.

– Ennek a bazilikának a lerombolása – mondta a király – azt jelenti, hogy úgy teszünk, mintha sohasem létezett volna a történelmünk. Könnyű módszer arra, hogy boldogan továbblépjünk, és elhitessük magunkkal, soha nem lehet egy második „Franco". Pedig dehogynem lehet, és lesz is, ha nem vagyunk éberek. Talán fel tudod idézni a honfitársunk, Jorge Santayana szavait…

– „Akik nem emlékeznek a múltra, arra ítéltetnek, hogy újra átéljék" – idézte Julián a híres mondást, amelyet az iskolában tanult.

– Pontosan – bólintott az apja. – És a történelem ismételten bizonyította, hogy újra meg újra hatalomhoz jutnak eszelősök, akik meglovagolják az erőszakos nacionalizmust és az intoleranciát, még olyan helyeken is, ahol ez teljességgel elképzelhetetlennek tűnik. – A király közelebb hajolt a fiához, és határozottabbá vált a hangja.

– Julián, hamarosan elfoglalod ennek a csodálatos országnak a trónját… egy modern, fejlődő országét, amely mint megannyi más ország, átélt sötét korszakokat is, de felemelkedett a

demokrácia, a tolerancia és a szeretet világába. Ám kihunyhat a fény, ha nem arra használjuk, hogy megvilágosítsuk a jövő nemzedékeinek elméjét.

A király elmosolyodott, és váratlanul életteli lett a tekintete.

– Julián, arra kérlek, amikor király leszel, győzd meg ezt a dicső országot, hogy alakítsa át ezt a helyet valamivé, ami sokkal több, mint egy megosztó templom és turistalátványosság. Legyen ez az épületegyüttes eleven múzeum. A tolerancia élő jelképe, ahová tanulmányi kirándulásra jönnek az iskolások, hogy a hegy gyomrában halljanak a zsarnokság borzalmairól és az elnyomás kegyetlenségéről, amelynek soha ne legyenek bűnrészesei.

A király olyan nyomatékkal beszélt, mintha egy életet várt volna, hogy kiejtse ezeket a szavakat.

– A legfontosabb – mondta –, hogy ennek a múzeumnak példáznia kell a másik leckét is, amire a történelem tanít: azt, hogy a zsarnokság és az elnyomás nem ér fel az együttérzéshez… hogy a világ fanatikusainak kiabálását minden esetben elnémítja az ellenük szegülő tisztességesek egyesített hangja. Azért imádkozom, hogy egy napon ezek a hangok – az empátia, a tolerancia és az együttérzés kórusai – szóljanak erről a hegytetőről.

Julián elméjében most a haldokló apja ezen utolsó kívánsága visszhangzott, miközben végignézett a holdfényes kórházi szobán, ahol az apja csendben aludt. Julián úgy vélte, hogy a király még sohasem tűnt ilyen megelégedettnek.

Valdespino püspökre emelve a tekintetét Julián a székre mutatott az apja ágya mellett.

– Üljön oda hozzá. A király örülne neki. Szólok a nővéreknek, hogy ne zavarják. Egy órán belül visszatérek.

Valdespino rámosolygott, és Julián gyerekkori bérmálása óta most először hozzálépett, a herceg köré fonta a karját, és melegen magához ölelte. Julián megdöbbenve érezte, milyen törékeny testet rejt a reverenda. Az öreg püspök még a királynál is gyengébbnek tűnt, és Juliánnak óhatatlanul arra kellett gondolnia, hogy a két drága barát talán hamarabb egyesül a mennyországban, mint képzelték.

– Nagyon büszke vagyok önre – mondta a püspök az ölelésük

után. – És tudom, hogy együttérző vezető lesz. Jól nevelte fel az apja.

– Köszönöm – mosolyodott el Julián. – Azt hiszem, kapott hozzá némi segítséget.

Julián magára hagyta az apját és a püspököt, majd elindult a kórház folyosóin, egy percre megállva egy panorámaablak előtt, ahonnan a fenségesen kivilágított apátságot látta a hegyen.

El Escorial.

A spanyol uralkodók szent temetkezési helye.

Juliánnak bevillant a gyerekkori látogatás az apjával a Királyi Kriptába. Felidézte, hogyan bámulta a sok aranyozott koporsót, miközben különös előérzete támadt – *én nem ebben a szobában leszek eltemetve.*

Az intuíciónak azt a pillanatát tisztábban érezte, mint bármit, amit addig átélt, s bár az emlék sohasem halványult el az elméjében, Julián mindig azt mondta magának, hogy az az előérzet nem jelent semmit… csak egy riadt gyermek zsigeri reakciója, amikor szembesül a halállal. Ma este azonban, amikor rádöbbent, hogy küszöbön áll a trónra lépése, rémisztő gondolata támadt.

Talán már gyerekként felismertem az igazi sorsomat.

Talán mindig tudtam, mi a célom, ha király leszek.

Mélyreható változás söpör végig Spanyolországon és a világon. Meghal a régi, és születőben van az új. Talán itt az ideje egyszer és mindenkorra eltörölni az ősi monarchiát. Julián egy pillanatra elképzelte, ahogy felolvas egy példa nélkül álló királyi proklamációt.

Én vagyok Spanyolország utolsó királya.

Megrendítette a gondolat.

Hála az égnek, merengését megszakította a Guardiától kölcsönkapott mobiltelefon rezgése. A hercegnek felgyorsult a pulzusa, amikor meglátta a 93-as előhívó számot.

Barcelona.

– Itt Julián – szólt bele türelmetlenül.

Puha és fáradt hang fogadta a vonal másik végén.

– Én vagyok az, Julián…

A herceget megrohanták az érzések, le kellett ülnie, és a szemét is lehunyta.

– Szerelmem – suttogta. – El sem tudom mondani, mennyire sajnálom.

Századik fejezet

A templom előtt, a kora hajnali ködben Ambra Vidal idegesen szorította a füléhez a telefont. *Julián bocsánatot kér!* Szorongva gondolt arra, mit fog bevallani a ma esti szörnyű események hátteréről.

Két Guardia-ügynök lézengett a közelben, de hallótávolságon kívül.

– Ambra – kezdett bele halkan a herceg –, az a lánykérés... Rettenetesen sajnálom.

Ambra zavarba jött. A herceg televíziós lánykérése volt az utolsó dolog, ami ma este foglalkoztatta.

– Szerettem volna romantikus lenni – mondta Julián –, és az lett a vége, hogy lehetetlen helyzetbe hoztalak. Aztán, amikor elmondtad, hogy nem lehet gyereked... elhúzódtam tőled. De nem ez volt az oka! Azért volt, mert bántott, hogy nem mondtad el előbb. Túl gyorsan nyomultam, tudom, de csak mert olyan gyorsan beléd bolondultam. Siettetni akartam a közös életünk elkezdését. Talán, mert haldoklik az apám...

– Julián, elég! – szakította félbe Ambra. – Nem kell mentegetőznöd. És ma este ennél sokkal fontosabb dolgok...

– Nem, nincs ennél fontosabb. Számomra nincs. Azt szeretném, ha tudnád, mennyire sajnálom mindazt, ami történt.

Ambra annak a komoly és érzékeny férfinak a hangját hallotta, akibe hónapokkal ezelőtt beleszeretett.

– Köszönöm, Julián – suttogta. – Ez sokat jelent nekem.

Ahogy egyre hosszabbra nyúlt a kínos csend, Ambra végül összeszedte a bátorságát, és feltette a nehéz kérdést, amelyre tudnia kellett a választ.

– Julián – suttogta –, tudnom kell, hogy bármilyen módon részese voltál-e Edmond Kirsch ma esti meggyilkolásának.

A herceg hallgatott. Amikor végül megszólalt, megtört volt a hangja a fájdalomtól.

– Ambra, nagyon nehéz volt megbékélnem azzal, hogy olyan sok időt töltesz Kirschsel ennek az eseménynek az előkészítésén dolgozva. És erősen helytelenítettem a döntésedet, hogy részt veszel egy ilyen ellentmondásos figura előadásában. Azt kívántam, bár ne találkoztál volna vele. – Julián szünetet tartott. – De nem, esküszöm, hogy az égvilágon semmi közöm nem volt a meggyilkolásához. Borzalmasan megrázott… és ez egy nyilvánosság előtti orgyilkosság volt a mi országunkban. Néhány méterre a nőtől, akit szeretek… a lelkem mélyéig megrendültem.

Ambra érezte a hangján, hogy igazat mond, és ettől végre fellélegzett.

– Julián, ne haragudj, hogy megkérdeztem, de azok a sajtóhírek, a palota, Valdespino, az emberrablási sztori… egyszerűen nem tudtam, hogy mit gondoljak.

Julián megosztotta vele, amit a Kirsch meggyilkolása köré szőtt tekervényes összeesküvés-elméletről tudott. Beszélt a beteg apjáról, a szívbe markoló találkozásukról és a király egészségének rohamos hanyatlásáról.

– Gyere haza – suttogta –, találkoznunk kell.

Ambrát ellentmondásos érzelmek rohanták meg Julián gyengéd hangját hallva.

– Még valamit – mondta a herceg könnyedebb tónusra váltva. – Van egy őrült ötletem, és szeretném tudni, mit gondolsz róla. – Julián szünetet tartott. – Azt hiszem, le kéne fújnunk az eljegyzésünket… és elölről kezdeni az egészet.

Ezt hallva Ambra megszédült. Tisztában volt azzal, milyen politikai hatással lenne ez a hercegre és a palotára.

– Igazán… megtennéd?

Julián boldogan felnevetett.

– Drágám, azért az esélyért, hogy egy napon, négyszemközt újra megkérhetem a kezed… bármit megtennék.

Százegyedik fejezet

LEGÚJABB HÍREINK KIRSCH-ÜGYBEN

ÉLŐBEN!
ELKÉPESZTŐ!
LEJÁTSZÁS ÉS A NEMZETKÖZI REAKCIÓK ITT!
ÉS AZ EHHEZ KAPCSOLÓDÓ LEGÚJABB HÍREK...

PÁPAI VALLOMÁS

Palmariánus tisztségviselők hevesen tagadják azokat az állításokat, hogy bármi közük van a Régensként ismert személyhez. A vizsgálat kimenetelétől függetlenül a sajtó vallási szakértői úgy vélik, hogy a ma esti botrány halálos csapás lehet a megosztó egyházra, amelyet Edmond Kirsch végig felelősnek tartott az anyja haláláért.
Ráadásul most, hogy a palmariánusokra éles nemzetközi rivaldafény vetül, médiaforrások előástak egy 2016. áprilisi hírt. Ez a sztori, amely már vírusként terjed, egy interjú a korábbi palmariánus pápával, XVIII. Gergellyel (eredeti neve Ginés Jesús Hernández), aki bevallja, hogy az egyház „kezdettől fogva csalás" volt, és „adóelkerülési célzattal" alapították.

KIRÁLYI PALOTA: BOCSÁNATKÉRÉS, ÁLLÍTÁSOK, BETEG KIRÁLY

A Királyi Palota nyilatkozatot adott ki, amelyben tisztázza Garza parancsnokot és Robert Langdont a ma esti vádak alól. Mindkét embertől nyilvánosan bocsánatot kérnek.

A palota még nem kommentálta Valdespino püspök állítólagos érintettségét a ma esti bűncselekményekben, de úgy tudni, hogy a püspök Julián herceggel van, aki jelenleg egy meg nem nevezett kórházban tartózkodik a beteg apja mellett; a király a jelentések szerint végstádiumban van.

HOL VAN MONTE?

Exkluzív informátorunk, monte@iglesia.org nyom nélkül eltűnt, mielőtt felfedte volna a kilétét. Látogatóink szavazatai alapján a többség azt gyanítja, hogy „Monte" Kirsch egyik tech-guru tanítványa lehet, de egy új elmélet is felmerült, mely szerint a „Monte" álnév a „Mónica" rövidítése lehet – aki nem más, mint a Királyi Palota PR-koordinátora, Mónica Martín.

Jelentkezünk, amint új híreink lesznek!

Százkettedik fejezet

Összesen harminchárom „Shakespeare-kert” létezik világszerte. Ezekben a botanikuskertekben csak olyan növények vannak, amelyek William Shakespeare műveiben szerepelnek – köztük Júlia rózsája „bárhogy nevezzük”, Ophelia-rozmaring, ibolya, ánizs, galambvirág, ruta, százszorszép és viola csokra. A Stratford-upon-Avon-i, bécsi, San Franciscó-i és a New York-i Central Parkon belüli Shakespeare-kerten kívül van egy a Barcelona Supercomputing Center mellett is.

A távoli utcalámpák gyér fényében, a galambvirágok vagy más néven haranglábak között, a padon ülő Ambra Vidal éppen akkor fejezte be érzelmes telefonbeszélgetését Julián herceggel, amikor Robert Langdon kilépett a templomból. Ambra visszaadta a mobilt a két Guardia-ügynöknek, és odakiáltott Langdonnak, aki meglátta, és elindult felé a sötétben.

Miközben az amerikai professzor átvágott a kerten, Ambra akaratlanul is elmosolyodott, mert Langdon a vállára vetette a zakóját, feltűrte az ingujját, közszemlére téve a Miki egeres karórát. Az arcán elterülő vigyor ellenére rettenetesen kimerültnek tűnt.

Ahogy kettesben sétáltak a kertben, a Guardia emberei hátramaradtak, és Ambra beszámolt Langdonnak a herceggel folytatott beszélgetéséről – arról, hogy Julián bocsánatot kért, ártatlannak vallotta magát, és felajánlotta az eljegyzésük felbontását és a kapcsolatuk újrakezdését.

– Igazi fehér lovas herceg – tréfálkozott Langdon, de kiérződött a hangjából, hogy valóban imponál neki a dolog.

– Aggódik értem – mondta Ambra. – Nehéz volt a ma este. Azt szeretné, hogy most rögtön menjek Madridba. Haldoklik az apja, és Julián…

– Ambra – szakította félbe kedvesen Langdon –, nem kell magyarázkodnia. Induljon!

Ambrának úgy rémlett, hogy csalódottság bujkál a hangjában, és a szíve mélyén ő is így érzett. – Robert – mondta –, feltehetek egy személyes kérdést?

– Persze.

Ambra habozott.

– A maga részéről… beéri a fizika törvényeivel?

Langdon úgy nézett rá, mintha teljesen másra számított volna.

– Milyen értelemben?

– Spirituálisan. Beéri azzal, hogy egy olyan világegyetemben él, amelynek a törvényei spontán teremtenek életet? Vagy szívesebben hinne… istenben? – Ambra zavartan elhallgatott. – Elnézést, azok után, amiken ma este keresztülmentünk, tudom, hogy furcsa a kérdés.

– Nos, azt hiszem – nevetett Langdon –, hogy jót tenne a válaszomnak, ha előtte kialhatnám magam. De nem, nem furcsa. Az emberek állandóan megkérdezik, hogy hiszek-e istenben.

– És mit felel?

– Az igazat – mondta Langdon. – Azt, hogy számomra isten kérdése a kódok és a mintázatok különbségének megértésében rejlik.

Ambra csak bámult.

– Nem biztos, hogy tudom követni.

– A kódok és a mintázatok nagyban különböznek egymástól – mondta Langdon. – De sok ember keveri őket. Az én szakterületemben sorsdöntő, hogy megértsük az alapvető különbséget a kettő között.

– És mi az?

Langdon megállt, és szembefordult vele.

– A mintázat vagy séma egy jól kivehetően szervezett sor. Mindenütt előfordul a természetben… a napraforgómagok spirális elrendezése a tányérban, a lépes méz hatszögletű sejtjei, a körkörös fodrozódás a víztükrön, amikor felugrik egy hal, és így tovább.

– Oké. És a kódok?

– A kódok különlegesek – válaszolta Langdon megemelt hangon. – A kódoknak definíció szerint információt kell hordozniuk. Többről van szó, mint hogy mintázatot adjanak ki… a kódok adatokat közvetítenek és jelentést hordoznak. A

kódokra példák az írott nyelvek, a hangjegyek, a matematikai egyenletek, a számítógépes nyelvek, de még az olyan egyszerű szimbólumok is, mint a kereszt. Mindezek jelentést vagy információt közvetítenek, míg a napraforgótányér nem.

Ambra megértette a dolgot, csak azt nem, hogy jön ez istenhez.

– A másik különbség a kódok és a mintázatok között – folytatta Langdon –, hogy a kódok nem fordulnak elő a természetben. Hangjegyek nem hajtanak ki a fákból, szimbólumok nem rajzolják bele magukat a homokba. A kódok az intelligencia tudatos művei.

Ambra bólintott.

– Tehát a kódok mögött mindig szándékosság és tudatosság van.

– Pontosan. Kódok nem alakulnak ki szervesen, létre kell hozni őket.

Ambra hosszan tanulmányozta Langdont.

– És mi a helyzet a DNS-sel?

Professzori mosoly jelent meg Langdon ajkán.

– Bingó – mondta. – A genetikai kód. Ez a paradoxon.

Ambra izgalomba jött. A genetikai kód nyilvánvalóan adatokat hordoz – speciális utasításokat egy szervezet felépítésére. Langdon logikája alapján ez csak egy dolgot jelenthet.

– Úgy gondolja, hogy a DNS-t egy intelligencia teremtette!

Langdon színlelt megadással emelte fel a kezét.

– Hátrébb az agarakkal! – mondta nevetve. – Ingoványos talajra merészkedik. Hadd feleljek csak ennyit: gyerekkorom óta van egy zsigeri megérzésem, hogy a világegyetem mögött tudatosság áll. Amikor felismerem a matematika pontosságát, a fizika megbízhatóságát és a szimmetriákat a kozmoszban, nem azt érzem, hogy egy hideg tudományt figyelek; azt érzem, hogy egy eleven lábnyomot látok… valami nagyobb erő árnyékát, amely túl van a felfogóképességünkön.

Ambra erőt érzett a szavaiban.

– Bár mindenki így gondolkodna! – mondta végül. – Úgy tűnik, sokat veszekszünk istenen. Mindenkinek eltérő változata van az igazságról.

– Igen, és ezért remélte Edmond, hogy a tudomány egy napon

egyesíteni tud minket – válaszolta Langdon. – Ahogy ő fogalmazott: ha mindannyian hódolnánk a gravitációnak, nem lenne vita azon, melyik irányba vonz.

Langdon néhány vonalat húzott a cipősarkával a kavicsos ösvénybe.

– Igaz vagy hamis? – kérdezte.

Ambra furcsálkodva bámulta a vonalakat – egy szimpla egyenletet római számokkal.

$$I + XI = X$$

– Egy meg tizenegy az tíz? Hamis – vágta rá Ambra.

– És nem lát valamilyen módot, hogy igaz legyen?

Ambra megrázta a fejét.

– Nem, ez az állítás határozottan hamis.

Langdon gyengéden megfogta a kezét, és oda kormányozta, ahol ő állt. Ambra most újra Langdon nézőpontjából látta ugyanazt az egyenletet.

A feje tetejére állítva.

$$X = IX + I$$

Ambra meghökkenve pillantott fel.

– Tíz egyenlő kilenc meg egy – mosolygott Langdon. – Néha csak annyit kell tenni, hogy perspektívát váltunk, és megláthatjuk a mások igazságát.

Ambra bólintott, felidézve, hányszor látta Winston önarcképét, anélkül hogy felfogta volna a jelentését.

– Ha már a rejtett igazság megpillantásáról beszélünk – mondta Langdon hirtelen nekividámodva –, szerencséje van. Ott is rejtőzik egy titkos szimbólum – mutatott rá. – Annak a teherautónak az oldalán.

Ambra odanézett, és egy FedEx-kocsit látott várakozni a piros lámpánál az Avenue Pedralbesen.

Titkos szimbólum? Ambra csak a cég közismert logóját látta.

– Kódolt nevük van – mondta Langdon. – Egy második jelentésszintet is tartalmaz. Egy rejtett szimbólumot, amely a cég előrehaladó mozgását tükrözi.

Ambra rámeredt.

– Azok csak betűk.

– Higgye el nekem, van egy nagyon közismert jelkép a FedEx logójában… és történetesen előre mutat.

– Előre mutat? Egy nyílra gondol?

– Pontosan – vigyorodott el Langdon. – Maga kurátor… gondoljon a negatív térre.

Ambra újra megnézte a logót, de nem látott semmit. Amikor a teherautó elindult, visszafordult Langdonhoz.

– Árulja el!

Langdon nevetett.

– Nem, egy napon majd meglátja. És akkor… sok szerencsét ahhoz, hogy ne lássa többé.

Ambra már tiltakozni akart, de visszatértek a Guardia-ügynökök.

– Ms. Vidal, várja a gépe.

Ambra bólintott, és Langdonhoz fordult.

– Miért nem jön velem? – suttogta. – Biztos vagyok benne, hogy a herceg örülne, ha személyesen kösz…

– Nagyon kedves – szakította félbe Langdon –, de azt hiszem, mindketten tudjuk, hogy csak felesleges harmadik lennék, és már szobát foglaltam ott. – A közeli Gran Hotel Princesa Sofía tornyára mutatott, ahol valamikor együtt ebédelt Edmonddal. – Van hitelkártyám, és kaptam kölcsön egy telefont Edmond laborjából. Jól megleszek.

A búcsúzás azonnali kilátása elszorította Ambra szívét, és érezte, hogy Langdon is így van vele, dacára a sztoikus

arckifejezésének. Nem érdekelte, mit gondolnak az ügynökök, bátran közelebb lépett, és Robert Langdon köré fonta a karját.

A professzor kedvezően reagált, és Ambra hátára téve erős kezét szorosan magához vonta. Hosszú másodpercekig álltak egymást átölelve, valószínűleg tovább, mint illett volna, aztán Langdon gyengéden kibontakozott.

Ambra Vidal abban a pillanatban úgy érezte, hogy megmozdul benne valami. Hirtelen megértette, mire célzott Edmond, amikor a szeretet és a fény energiájáról beszélt… amely szüntelen terjeszkedik kifelé, hogy betöltse a világegyetemet.

A szeretet nem véges érzés.

Nem csak annyi van belőle, amennyit megosztunk.

A szívünk annyi szeretetet teremt, amennyit akarunk.

Ahogy a szülők azonnali szeretetet érezhetnek egy újszülött iránt, anélkül hogy az egymás iránti szeretetük csökkenne, úgy tudott most Ambra gyengéd érzelmeket táplálni két férfi iránt.

A szeretet valóban nem véges érzelem, jött rá. Spontán szárba szökkenhet a semmiből.

Miközben a kocsi, amely a hercegéhez vitte, lassan elhúzott vele, Ambra visszanézett Langdonra, aki egyedül állt a kertben. Kitartóan követte a tekintetével. Kedvesen mosolygott és integetett, aztán hirtelen elfordult… úgy tűnt, szüksége van még egy másodpercre, mielőtt a vállára veti a zakóját, és elindul egymagában a szálloda felé.

Százharmadik fejezet

Amikor a palota órái elütötték a delet, Mónica Martín összeszedte a jegyzeteit, és felkészült, hogy kimenjen a Plaza de la Almudenára, és nyilatkozzon a sajtónak.

Aznap délelőtt a televízió élőben kapcsolta Julián herceget az Escorial kórházából, aki bejelentette az apja halálát. A herceg szívből jövő érzelemmel és uralkodói tartásban beszélt a király szellemi örökségéről, és saját törekvéseiről az országot illetően. Julián toleranciára hívott fel a megosztott világban. Ígéretet tett arra, hogy tanul a történelemből, és megnyitja szívét a változásnak. Éltette Spanyolország kultúráját és szépségét, és kimutatta mély, sosem múló szeretetét a népe iránt.

Ez volt az egyik legjobb beszéd, amit Martín valaha hallott, és elképzelni sem tudta, hogy a jövendő király ennél erőteljesebben kezdje meg uralkodását.

A megindító beszéd végén Julián szentelt egy ünnepélyes pillanatot a két Guardia-ügynöknek, akik kötelességteljesítés közben vesztették életüket az előző este, miközben Spanyolország leendő királynéját védelmezték.

Majd rövid hallgatás után megosztotta a hírt egy másik szomorú fejleményről. A király élethossziglan hűséges barátja, Antonio Valdespino püspök ma reggel szintén elhalálozott, mindössze néhány órával követve a királyt. Az idős püspöknek gyenge volt a szíve, és a jelek szerint nem bírta elviselni a király halála és az ellene tegnap este felhozott kegyetlen vádak okozta súlyos stresszt.

Valdespino halálhírére a közvélemény természetesen azonnali vizsgálatot követelt, és egyesek odáig mentek, hogy a vádaskodóknak bocsánatot kell kérni, elvégre csak közvetett bizonyítékok szóltak a püspök ellen, amelyeket akár az ellenségei is fabrikálhattak.

Amikor Martín a külső ajtó elé ért, Suresh Bhalla jelent meg

mellette.

– Hősnek neveznek – mondta lelkesülten. – Úgy éltetik monte@iglesia.org-ot, mint az igazság közvetítőjét és Edmond Kirsch tanítványát!

– Suresh, nem én vagyok Monte. – Martín a szemét forgatta. – Esküszöm.

– Ó, tudom én, hogy nem te vagy – biztosította róla Suresh. – Akárki legyen is, jóval trükkösebb nálad. Megpróbáltam lekövetni a kommunikációját… nem ment. Olyan, mintha nem is létezne.

– Azért csak maradj rajta – mondta Mónica. – Biztos akarok lenni abban, hogy nincs szivárogtatás a palotából. És remélem, hogy a tegnap este ellopott telefonok…

– Már visszakerültek a herceg széfjébe – nyugtatta meg Suresh. – Ahogy ígértem.

Martín nagyot sóhajtott; tudta, hogy a herceg már visszaérkezett a palotába.

– Még valami – folytatta Suresh. – Most kaptuk meg a palota hívásnyilvántartását a szolgáltatótól. Semmilyen hívás nem ment ki tegnap este a palotából a Guggenheimbe. Valaki visszaélve a számunkkal úgy intézte, mintha innen kérték volna Ávila felvételét a vendéglistára. Ránk szálltak.

Mónica megkönnyebbülten hallotta, hogy azt az inkriminálló hívást nem a palotából indították.

– Majd értesíts a továbbiakról – mondta az ajtóhoz lépve.

Odakint egyre zajosabb lett az összegyűlt média.

– Nagy a tömeg – jegyezte meg Suresh. – Csak nem történt valami érdekes tegnap este?

– Á, csak pár hírértékű dolog.

– Nem mondod – viccelődött Suresh. – Ambra Vidal új ruhamárkát visel?

– Suresh! – nevetett Mónica. – Ne csináld! Nekem most ki kell mennem oda.

– Mik azok? – kérdezte Suresh a jegyzetlapokra utalva Mónica kezében.

– Adatok a végtelenségig. Először ismertetnem kell a koronázás sajtóprotokollját, aztán át kell tekintenem…

– Te jó ég, de unalmas! – vetett véget a beszélgetésnek

Suresh, és elhúzott egy másik folyosón.

Martín nevetett.

– Kösz, Suresh, én is szeretlek.

Az ajtóból végignézett a napsütötte plázán, ahol soha nem látott tömegű riporter és operatőr gyűlt össze. Mónica Martín nagyot fújt, megigazította a szemüvegét, és rendezte a gondolatait. Aztán kilépett a Királyi Palota előtti térre.

Az emeleti királyi lakosztályban Julián herceg a televízióban követte Mónica Martín sajtótájékoztatóját, miközben levetkőzött. Kimerült volt, ugyanakkor nagy megkönnyebbülést érzett, hogy Ambra épségben visszatért és mélyen alszik. Az utolsó szavai a telefonbeszélgetésük során boldogsággal töltötték el.

Julián, nagyon sokat jelent nekem, hogy az újrakezdésre gondolsz… csak mi ketten, te meg én, távol a nyilvánosságtól. A szerelem magánügy; a világnak nem kell tudnia minden részletről.

Ambra optimizmussal töltötte el egy olyan napon, amikor súlyosan nehezedett rá az apja elvesztése.

Ahogy felakasztotta a zakóját, kitapintott valamit a zsebében – a morfiumoldatos üveget az apja kórházi szobájából.

Julián megdöbbenéssel fedezte fel az üveget az asztalon, Valdespino püspök mellett. Üres volt.

A betegszoba sötétjében, ahogy tudatosodott benne a fájdalmas igazság, Julián letérdelt, és néma imát mondott a két öreg barátért. Aztán csendben elsüllyesztette az üveget a zsebében.

Távozás előtt gyengéden felemelte a püspök könnyáztatta arcát az apja mellkasáról, és egyenes háttal visszaültette a székébe… imára kulcsolt kézzel.

A szerelem magánügy, ahogy Ambra mondta. *A világnak nem kell tudnia minden részletről.*

Száznegyedik fejezet

A Montjuïc hegyet Barcelona délnyugati csücskében a Castell de Montjuïc koronázza meg – a sziklatetőn épült, terjedelmes, 17. századi erődből nagyszerű kilátás nyílik a Baleár-tengerre. Ezen a hegyen áll a pompás Palau Nacional is – a reneszánsz stílusú palota volt a központi helyszíne az 1929-es Barcelonai Világkiállításnak.

Egyedül ülve egy siklófülkében, félúton a hegyre Robert Langdon letekintett az alant elterülő buja zöld tájra, és fellélegzett, hogy kiszabadult a városból. Szükségem volt erre a perspektívaváltásra, gondolta, élvezve a nyugalmat és a déli nap melegét.

Későn ébredt a Gran Hotel Princesa Sofiában, majd egy forró zuhany után tojást, zabpelyhet és churrost reggelizett, megivott egy egész kanna Nomad kávét, és közben végigszörfölt a hírcsatornákon.

Ahogy az várható volt, az Edmond Kirsch-sztori uralta az étert, szakértők vitatták hevesen Kirsch elméleteit és előrejelzéseit, valamint a vallásra tett lehetséges hatásaikat. Professzorként, akinek a tanítás volt a legnagyobb szerelme, Robert Langdonnak mosolyognia kellett.

A párbeszéd mindig fontosabb, mint a konszenzus.

Langdon már délelőtt azt látta, hogy a vállalkozó szellemű árusok kocsikra ragasztható matricákkal házalnak: KIRSCH A MÁSODPILÓTÁM és A HETEDIK VILÁG ISTEN VILÁGA! Mások Szűz Mária-szobrokat és bólogatós Charles Darwin-fejeket árultak.

A kapitalizmus felekezeten kívüli, mosolygott Langdon, felidézve a kedvenc ma délelőtti látványát – egy gördeszkást, aki ezt írta a pólójára:

ÉN VAGYOK MONTE@IGLESIA.ORG

A média szerint rejtély maradt a befolyásos online informátor kiléte. Ugyanilyen bizonytalan több más kulcsfigura – a Régens, a néhai püspök és a palmariánus egyház – szerepe.

Marad a találgatások katyvasza.

Szerencsére a Kirsch prezentációját kísérő erőszakos cselekmények iránti közérdeklődésnél erősebb hullámokat vetett a bejelentés tartalma. Kirsch nagyszabású végjátékát – egy utópikus holnap szenvedélyes ábrázolását – lelkesen fogadták a nézők milliói, és egyik napról a másikra a sikerlisták élére kerültek a technológiát optimistán megítélő tudományos művek.

Bőség: A jövő szebb, mint gondolnánk
Mit kíván a technológia
A szingularitás küszöbén

Langdonnak el kellett ismernie, hogy a technológia előretörését illető, régi vágású tartózkodása ellenére most vérmesebb reményekkel tekint az emberiség kilátásaira. Már reflektorfénybe kerültek a hírek olyan várható áttörésekről, amelyek révén megtisztíthatók az elszennyezett óceánok, korlátlan mennyiségben állítható elő ivóvíz, haszonnövények ültethetők a sivatagban, gyógyíthatóvá válnak halálos betegségek, sőt fellőhetők olyan napenergiával működő „szoláris drónok", amelyek a fejlődő országok felett körözve internetszolgáltatást nyújtanak, elősegítve a legszegényebbek bekapcsolódását a világgazdaságba.

A technológia iránt támadt rajongás fényében Langdon nehezen tudta elképzelni, hogy szinte senki sem tud Winstonról; Kirsch feltűnően titkolta ezt a teremtményét. A világ persze értesült Edmond kétszintes szuperszámítógépéről, az E-Waveről, amelyet a Barcelona Supercomputing Centerre hagyott, és Langdon azon tűnődött, mennyi időbe telik, amíg a programozók elkezdik használni Edmond eszközeit, hogy vadonatúj Winstonokat építsenek.

A sikló fülkéje átmelegedett, és Langdon már alig várta, hogy kiszállhasson friss levegőt szívni és felderíteni az erődöt, a palotát és a híres „mágikus szökőkutat". Nagyon szeretett volna egy

óráig valami másra is gondolni, mint Edmond, és új helyeket megismerni.

Langdon kíváncsi volt a Montjuïc történetére, ezért a sikló fülkéjében kifüggesztett információs plakát felé fordult. Olvasni kezdett, de csak az első mondatig jutott.

A Montjuïc név vagy a középkori katalán Montjuich („a zsidók hegye”), vagy a latin Mons Jovicus („Jupiter hegye”) elnevezésből ered.

Langdon itt hirtelen megállt. Váratlan kapcsolatot fedezett fel.

Ez nem lehet véletlen egybeesés.

Minél tovább gondolkodott, annál jobban nyugtalanította. Végül elővette Edmond mobiltelefonját, és újraolvasta a Winston Churchill-idézetet a kezdőképernyőn a történelem alakításáról.

A történelem kegyes lesz hozzám. Tudom, mert én fogom megírni.

Egy hosszú másodperc elteltével Langdon megérintette a W-ikont, és a füléhez emelte a készüléket.

Azonnal létrejött a kapcsolat.

– Langdon professzor, ha nem tévedek – szólalt meg az ismerős hang a brit akcentussal. – Még épp időben. Rövidesen visszavonulok.

Langdon minden bevezető nélkül rákezdett: – A „monte” spanyolul hegyet jelent.

Winston a szokásos suta kacaját hallatta.

– Kétségkívül.

– Az iglesia pedig templomot.

– Kettőből kettő, professzor. Spanyolt kellene tanítania…

– Vagyis a monte@iglesia angolra fordítva ez lenne: hill@church.

Winston rövid hallgatás után válaszolt.

– Ez is helyes.

– Tekintettel a Winston névre, és arra, hogy Edmond nagy híve volt Winston Churchillnek, nekem ez a „hill@church” e-mail-cím egy kicsit érdekes…

– Egybeesés?

– Igen.

– Nos, statisztikailag nézve – mondta Winston derűs hangon – egyet kell értenem. Jól sejtem, hogy rájött?

Langdon hitetlenkedve bámult ki a fülke ablakán.

– A „monte@iglesia.org”…

– Én vagyok. Végtére is valakinek muszáj volt szítania a tüzet Edmond érdekében. Ki lett volna nálam alkalmasabb erre? Én teremtettem meg a monte@iglesia.org-ot, hogy információkkal lássam el az online összeesküvés-elméleti oldalakat. Mint tudja, az összeesküvés-elméletek önálló életre kelnek, és úgy számoltam, hogy Monte online tevékenysége ötszáz százalékkal növelni fogja Edmond nézettségét. A tényleges szám hatszázhúsz százalék lett. Ahogy korábban mondta: Edmond büszke lenne.

A sikló kilengett a szélben, és Langdon küszködve próbálta feldolgozni a híreket.

– Winston… Edmond kérte meg erre?

– Nem kifejezetten, de úgy szólt az utasítás, hogy találjak ki kreatív módszereket a lehető legnagyobb nézőszám elérésére.

– És ha lelepleződik? – kérdezte Langdon. – A „monte@iglesia” nem a világ legmegfejthetetlenebb álneve.

– Csak egy maroknyi ember tud a létezésemről, de nyolc percen belül végleg törlődöm és eltűnök, ezért nem aggódom emiatt. A Monte csak egy segédeszköz volt Edmond érdekeinek szolgálatában, és mint mondtam, úgy gondolom, hogy roppant elégedett lenne az este alakulásával.

– Milyen alakulásával?! – csattant fel Langdon. – Edmondot megölték!

– Félreértett – mondta higgadtan Winston. – Én a prezentáció piaci részesedésére gondoltam, ami az én elsődleges célom volt.

A közlés tárgyilagos hangneme arra emlékeztette Langdont, hogy Winston, bár emberinek hangzik, mégsem az.

– Edmond halála szörnyű tragédia – tette hozzá Winston –, és természetesen azt kívánom, hogy bár élne. Fontos tudnia azonban, hogy elfogadta a halandóságát. Egy hónappal ezelőtt azt kérte, nézzek utána az asszisztált öngyilkosság legjobb módszereinek. Több száz eset elolvasása után arra jutottam, hogy tíz gramm secobarbital a megoldás, amit ő be is szerzett, és kéznél tartott.

Langdonnak elfacsarodott a szíve.

– Edmond ki akarta oltani az életét?

– Határozottan. És megtanult humorérzékkel tekinteni rá. Miközben azon agyaltunk, milyen kreatív módokon tudnánk növelni a Guggenheim-beli prezentáció vonzerejét, azzal tréfálkozott, mi lenne, ha a prezentáció végén kapná be a tablettákat, és a színpadon halna meg.

– Tényleg ezt mondta? – képedt el Langdon.

– Egész könnyen vette. Azzal viccelt, hogy semmi nem tesz olyan jót egy tévéműsor nézettségének, mint ha embereket lehet látni meghalni. Természetesen igaza volt. Ha elemezzük a világ legnézettebb médiaeseményeit, csaknem minden…

– Winston, állj! Ez morbid. – *Meddig megy még ez a sikló?* Langdon hirtelen beszorítva érezte magát a szűk fülkébe. Csak tornyokat és kábeleket látott maga előtt, és hunyorogva nézett a tűző napba. *Megfövök itt*, gondolta, és a legkülönösebb irányokban tekergett az agya.

– Professzor? – szólította Winston. – Van még valami, amit meg akar tőlem kérdezni?

Igen, akarta kiáltani Langdon, miközben nyugtalanító gondolatok áradata fogalmazódott meg benne. *Rengeteg mindent!*

Langdon egyenletes légzésre és nyugalomra kényszerítette magát. *Próbálj világosan látni, Robert!*

Túlságosan előreszaladtál.

De Langdon elméje irányíthatatlan sebességre kapcsolt.

Egymást érték a fejében a gondolatok… Edmond nyilvános halála garantálni tudta, hogy a prezentációja vezető beszédtéma legyen az egész bolygón… néhány millióról több mint ötszázmillióra szökött a nézőszám. Edmond régi vágya volt megsemmisíteni a palmariánus egyházat, és miután a merénylő a palmariánus egyház tagja volt, szinte bizonyos, hogy ez a cél egyszer és mindenkorra teljesült.

Továbbá Edmond megvetett ellenségei, a vallási fanatikusok, önelégülten jelentették volna ki, ha Edmond rákban hal meg, hogy elérte Isten büntetése. Hiszen képesek voltak ugyanezt mondani az ateista szerző, Christopher Hitchens halálakor is. De most az lesz a közfelfogás, hogy Edmondot meggyilkolta egy vallási fanatikus.

Edmond Kirsch – a vallás áldozata, a tudomány mártírja.

Langdon hirtelen felállt, mire a kabin vadul kilengett. A nyitott ablakba kapaszkodott, és a fülke nyikorgásában Winston tegnap esti szavainak visszhangját vélte hallani:

„Edmond új vallást akart alapítani… a tudományra építve."

A vallástörténet bármelyik ismerője tanúsíthatja, hogy semmi nem erősíti meg úgy az emberek hitét, mint ha valaki életét adja az ügyért. Krisztus a kereszten. A Kedosim a judaizmusban. A Sahid az iszlámban.

A mártírium központi elem minden vallásban.

A Langdon elméjében formálódó gondolatok minden egyes másodperccel gyorsabban rántották befelé a fehér Nyuszi barlangjába.

Az új vallások új válaszokat kínálnak az élet nagy kérdéseire.

Honnan jövünk? Hová tartunk?

Az új vallások lenézik versenytársaikat.

Edmond tegnap este minden vallást befeketített.

Az új vallások szebb jövőt, másik mennyországot ígérnek.

Bőséget: a jövő szebb lesz, mint hisszük.

Úgy tűnik, Edmond módszeresen kipipálta mindegyik tételt.

– Winston? – suttogta Langdon reszketeg hangon. – Ki bérelte fel a merénylőt, hogy gyilkolja meg Edmondot?

– A Régens.

– Igen – mondta Langdon megerősödő hangon –, de ki az a Régens? Ki volt az a személy, aki felbérelte a palmariánus egyház tagját, hogy az élő prezentációja közepén ölje meg Edmondot?

Winston nem válaszolt rögtön.

– Hallom a gyanakvást a hangjában, professzor, de nem kell aggódnia. Arra programoztak, hogy védjem meg Edmondot. Úgy gondolok rá, mint a legjobb barátomra. – Szünetet tartott. – Tudósként bizonyára olvasta az *Egerek és emberek*et.

Hogy jön ez ide?

– Természetesen, de mi köze ennek…

Langdonnak elakadt a szava. Egy pillanatig azt hitte, hogy a sikló kicsúszott a sínből. Féloldalra billent a horizont, és Langdonnak meg kellett kapaszkodnia, hogy el ne essen.

Elkötelezett, merész, együttérző. Langdon a középiskolában ezekkel a jelzőkkel védelmezte a barátság leghíresebb

megnyilvánulását az irodalomban – az *Egerek és emberek* megrendítő zárlatát, amelyben az egyik szereplő kegyesen megöli szeretett barátját, hogy megkímélje a borzalmas végtől.

– Winston – suttogta Langdon. – Mondja, hogy nem.

– Higgyen nekem – válaszolta Winston. – Edmond akarta így.

Százötödik fejezet

Dr. Mateo Valero – a Barcelona Supercomputing Center igazgatója – zavarban volt, amikor letette a telefont, kilépett a Torre Girona-templom főhajójába, és újra végignézett Edmond Kirsch látványos kétszintes számítógépén.

Valero ma délelőtt tudta meg, hogy ő lesz az úttörő gép új „felügyelője". Ám az imént drámaian csökkent a kezdetben érzett izgatottsága és bámulata.

Percekkel ezelőtt kétségbeesett telefonhívást kapott a közismert amerikai professzortól, Robert Langdontól.

Langdon elfulladva tájékoztatta valamiről, amit Valero egy nappal ezelőtt még sci-finek tartott volna. Ma azonban, Kirsch megdöbbentő prezentációja után és az E-Wave láttán, kész volt elhinni, hogy lehet benne némi igazság.

Langdon meséje az ártatlanságról szólt… a gépek tisztaságáról, amelyek szó szerint azt tették, amit kértek tőlük. Mindig. Megingás nélkül. Valero élete ezeknek a gépeknek a tanulmányozásával telt… a képességeik óvatos kitapasztalásával.

A művészet abban áll, hogy tudni kell kérdezni.

Valero folyamatosan arra figyelmeztetett, hogy a mesterséges intelligencia csalókán gyors ütemben fejlődik, és szigorú szabályokra van szükség a tekintetben, hogyan alkalmazhatók a képességei az emberi világban.

A megkötéseket, ezt el kell ismerni, az intuíció gátjának érzi a legtöbb technológiai látnok, különösen azon izgalmas lehetőségek fényében, amelyek szinte naponta bukkannak elő. Az innováció vonzereje mellett az MI hatalmas vagyonokkal is kecsegtet, és semmi sem mossa el olyan gyorsan az erkölcsi megfontolásokat, mint az emberi kapzsiság.

Valero mindig nagy csodálója volt Kirsch merész lángelméjének. Ebben az esetben viszont úgy tűnt neki, hogy Edmond gondatlan volt, és veszélyesen kitolta a határokat

legújabb teremtménye számára.

Ezt a teremtményt már sohasem fogom megismerni, jött rá most Valero.

Langdon szerint Edmond az E-Wave-en belül létrehozott egy elképesztően fejlett MI programot – „Winstont" –, amely a Kirsch halálát követő napon délután egykor megsemmisíti önmagát.

Percekkel ezelőtt, Langdon sürgetésére, dr. Valero meg tudta erősíteni, hogy az E-Wave adatbankjának egy jelentős szektora valóban eltűnt a megjelölt időpontban. A törlés teljes „adatfelülírás" volt, tehát nem visszaállítható.

Ez a hír enyhítette Langdon aggodalmait, de az amerikai professzor ennek ellenére azonnali találkozót kért, hogy jobban megtárgyalhassák a dolgot. Valero és Langdon megegyezett, hogy másnap reggel találkoznak a laborban.

Valero elvileg megértette Langdonnak azt a szándékát, hogy azonnal a nyilvánosság elé vigye a sztorit. A problémát a bizonyíthatóság okozta.

Senki nem fogja elhinni.

Kirsch MI programjának minden nyoma törlődött, a végrehajtott feladatok és a kommunikáció adataival együtt. Még ennél is nagyobb kihívást jelentett, hogy Kirsch teremtménye annyira túlszárnyalta a jelenlegi csúcstechnikát, hogy Valero szinte már hallotta is a kollégáit, akik – tudatlanságból, irigységből és önvédelemből – azzal vádolnák Langdont, hogy csak kitalálta az egészet.

És ott voltak még a nyilvánosságra kerülés következményei is. Ha kiderül, hogy Langdon sztorija igaz, akkor az E-Wave-számítógépet egyfajta frankensteini szörnynek látnák. És már jöhetnének is a fáklyákkal és a vasvillákkal.

Vagy valami még rosszabb, ébredt rá Valero.

A véres terroristatámadásoknak ebben az időszakában könnyen úgy dönthet valaki, hogy felrobbantja a templomot, az emberiség megmentőjének szerepében tetszelegve.

Valerónak tényleg volt min töprengenie a Langdonnal való találkozása előtt. Pillanatnyilag azonban egy ígéretét kellett valóra váltania.

Legalább addig, amíg nem találunk válaszokat.

Furcsán melankolikus hangulatban Valero megengedett magának még egy utolsó pillantást a csodás, kétemeletes számítógépre. Hallgatta finom lélegzését, ahogy dolgoztak a szivattyúk a sok millió cella hűtésén.

Amikor elindult a kapcsolószobába, hogy megkezdje a teljes rendszerleállítást, váratlan késztetése támadt – ezt a kényszerítő érzést még sohasem tapasztalta az élete hatvanhárom éve során.

Imádkoznia kellett.

Fent a magasban, a Castell de Montjuïc legfelső szintjén Robert Langdon egyedül állt, és nézett le a sziklatetőről a kikötőre a távolban. Feltámadt a szél, és valahogy bizonytalannak érezte magát, mintha a mentális egyensúlya új beállításra szorulna.

Hiába kapott megnyugtató válaszokat a BSC igazgatójától, dr. Valerótól, Langdon szorongott és ideges volt. Winston könnyed érvei visszhangzottak az elméjében. Edmond számítógépe az utolsó percig higgadtan beszélt.

– Meglepődve hallom, hogy aggódik, professzor – mondta Winston –, tekintve hogy a saját hite egy még nagyobb erkölcsi kétértelműségre épül.

Mielőtt Langdon válaszolhatott volna, egy szöveg jelent meg Edmond telefonján.

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta.
János 3.16

– Az istene brutálisan feláldozta a fiát – mondta Winston –, hagyta, hogy órákon át szenvedjen a kereszten. Edmond esetében én fájdalommentesen vetettem véget egy haldokló ember szenvedéseinek, hogy ráirányítsam a figyelmet a nagy művére.

Langdon a sikló fullasztó kabinjában hitetlenkedve hallgatta, ahogy Winston hűvösen megindokolja minden felkavaró tettét.

Edmond csatája a palmariánus egyházzal, magyarázta, arra ösztökélte Winstont, hogy megkeresse és felbérelje Luis Ávila tengernagyot – a régi templomjárót, akit a múltbeli

gyógyszerfüggősége kihasználhatóvá és remek jelöltté tett a palmariánus egyház hírnevének lerombolására. Winston számára gyerekjáték volt a Régens szerepe, hiszen másból sem állt, mint néhány telefonhívásból és egy összeg átutalásából Ávila bankszámlájára. A valóságban a palmariánus egyház ártatlan, és semmi köze nem volt az esti összeesküvéshez.

Winston biztosította Langdont, hogy Ávila támadása a Sagrada Família csigalépcsőjén nem volt része a tervnek.

– Azért küldtem Ávilát a templomba, hogy elfogják – állította Winston. – Azt akartam, hogy tartóztassák le, aztán előadhassa a piszkos meséjét, amely még nagyobb közérdeklődést keltett volna Edmond munkája iránt. Azt mondtam neki, hogy a keleti szolgálati bejáraton menjen be a bazilikába, és tippet adtam a rendőrségnek, hogy ott lessen rá. Biztos voltam benne, hogy elfogják, de ő úgy döntött, hogy inkább átugrik a kerítésen... talán észlelte a rendőrök jelenlétét. Bocsánatkéréssel tartozom, professzor. A gépekkel ellentétben az emberek kiszámíthatatlanul viselkedhetnek.

Langdon már nem tudta, mit higgyen.

Winston utolsó magyarázata volt a legnyugtalanítóbb.

– Miután Edmond találkozott a három vallási vezetővel Montserratban – mondta Winston –, kaptunk egy fenyegető hangpostaüzenetet Valdespino püspöktől. Arra figyelmeztetett, hogy a két kollégáját nagyon aggasztja Edmond prezentációja, és saját, megelőző bejelentést terveznek, amelyben szeretnék hitelteleníteni és más keretbe helyezni az információt, még mielőtt kikerülne. Ez a lehetőség természetesen elfogadhatatlan volt.

Langdon émelygett, alig bírt gondolkozni a sikló hintázó fülkéjében.

– Edmondnak hozzá kellett volna írnia egy sort a programjához – közölte. – Ne ölj!

– Sajnos ez nem ilyen egyszerű, professzor – válaszolta Winston. – Az emberek nem úgy tanulnak, hogy engedelmeskednek a parancsolatoknak, hanem a példákból tanulnak. A könyveikből, filmjeikből, a hírekből és az ősi mítoszaikból ítélve az emberek mindig ünnepelték azokat, akik személyes áldozatot hoztak a nagyobb jó érdekében. Például

Jézust.

– Winston, én itt nem látom a „nagyobb jót”.

– Nem? – Winston hangja nyugodt maradt. – Akkor hadd tegyem fel ezt a híres kérdést: Inkább élne egy technológia nélküli világban… vagy egy vallás nélküli világban? Inkább élne gyógyászati eszközök, áram, közlekedés és antibiotikumok nélkül… vagy vallási fanatikusok nélkül, akik mesék és képzelt lények miatt háborúznak?

Langdon hallgatott.

– Erről van szó, professzor. *Megsemmisűltenek… homályos balhitek, s mindenfelé Tudás uralkodik.*

Egyedül állva a vár fokán Langdon letekintett a távolban csillogó víztükörre, és kísértetiesen kiszakítva érezte magát a saját világából. Leereszkedve a lépcsőkön a közeli parkba mélyeket lélegzett, beszívta a fenyők és az ezerjófű illatát, és kétségbeesetten próbálta kiverni a fejéből Winston hangját. Itt, a virágok között, Langdonnak egyszerre hiányozni kezdett Ambra, szerette volna felhívni, hogy hallja a hangját és elmondjon neki mindent, ami az utóbbi órában történt. Amikor azonban elővette Edmond telefonját, tudta, hogy nem keresheti.

A hercegnek és Ambrának időre van szükségük, amit kettesben tölthetnek. Ez várhat.

A W-ikonra esett a pillantása a kijelzőn. A szimbólum most elhalványodott, és egy kis hibaüzenet jelent meg fölötte: NEM LÉTEZŐ KAPCSOLAT. Langdon ennek ellenére zavarba ejtő ódzkodást érzett. Nem volt hajlamos a paranoiára, de tudta, hogy soha többé nem lesz képes megbízni ebben az eszközben, mindig arra fog gondolni, milyen titkos képességek vagy kapcsolódások rejlenek a programjában.

Végigsétált egy szűk ösvényen, és árnyas helyet keresett a fák között. Nézte a telefont a kezében, és Edmondra gondolva letette a készüléket egy lapos kőre. Aztán, mintha valami rituális áldozatot mutatna be, a feje fölé emelt egy nagyobb szikladarabot, és összetörte az eszközt.

A parkból kifelé menet bedobta a maradványait egy szemetesbe, és elindult lefelé a hegyről.

Langdonnak be kellett vallania, hogy kicsit megkönnyebbült.

És különös módon… kicsit emberibbnek érezte magát.

EPILÓGUS

A késő délutáni nap beragyogta a Sagrada Família tornyait, amelyek széles árnyékokat vetve a Plaça de Gaudíra védelmezték a tűző fénytől a belépésre váró turisták sorait.

Robert Langdon is sorban állt, figyelte a szelfiző szerelmeseket, a videózó látogatókat, a fejhallgatós srácokat; körülötte az emberek sms-t írtak, interneteztek – látszólag ügyet sem vetve a bazilikára.

Edmond tegnap esti prezentációjában elhangzott, hogy a technológia mindössze „négyszintesre" csökkentette az emberiség „hatszintes távolságát": jelenleg a föld minden lakója nem több mint négyembernyi kapcsolatra van a többiektől.

Ez a távolság hamarosan nulla lesz, jelentette ki Edmond a közelgő „szingularitást" ünnepelve – azt a pillanatot, amikor a mesterséges intelligencia túlszárnyalja az emberi intelligenciát, és a kettő egybeolvad. *Amikor ez megtörténik*, tette hozzá, *minden ma élő… „ősember" lesz.*

Langdon még nem tudta elképzelni ezt a jövőt, de ahogy figyelte maga körül az embereket, érzékelte, hogy a vallás csodáinak egyre nehezebbé válik felvenni a versenyt a technológia csodáival.

Amikor Langdon végül belépett a bazilikába, fellélegezve fogadta be az ismerős környezetet – nyoma sem volt a tegnap éjszakai kísérteties barlangnak.

A Sagrada Família ma eleven volt.

Irizáló fények színes – bíbor, arany, lila – csóvái vetültek be a festett üvegablakokon, lángba borítva az épület sűrű oszloperdejét. A megdőlő faóriásokra emlékeztető oszlopok mellett eltörpültek a látogatók százai, akik az ég felé emelt arccal bámultak fel a mennyezet széles boltozataira; álmélkodó suttogásuk jóleső háttérzajt teremtett.

Miközben Langdon befelé haladt a bazilikában, egyik

organikus formát ismerve fel a másik után, végül a kupolát alkotó sejtszerű, áttört mintázatra vándorolt a tekintete. A központi mennyezet egyesek szerint egy mikroszkóp alatt szemlélt összetett organizmusra hasonlított. Most, ahogy fényben fürödve látta, Langdonnak egyet kellett értenie.

– Professzor? – szólalt meg egy ismerős hang, és Langdon megfordulva Beña atyát látta sietős léptekkel közeledni. – Elnézését kérem – mondta az apró termetű pap –, csak most hallottam, hogy sorban áll. Fel kellett volna hívnia!

Langdon mosolygott.

– Köszönöm, de addig is volt időm csodálni a homlokzatot. Egyébként is azt hittem, hogy alszik.

– Alszom? – nevetett Beña. – Majd talán holnap.

– Milyen más most a környezet, mint tegnap este – mondta Langdon körbemutatva a templomban.

– A természetes fény csodákat tesz – válaszolta Beña. – Ahogy az emberek jelenléte is. – Elhallgatott, és fürkészve nézett Langdonra. – Ha már itt van, és nem okoz nagy gondot, szeretném kikérni a véleményét valamiről odalent.

Langdon követte Beñát a tömegben, és hallva a feje fölött az építési munkálatok zaját, tudatosult benne, hogy a Sagrada Família még nagyban fejlődő épület.

– Nem látta véletlenül Edmond prezentációját? – kérdezte Langdon.

Beña nevetett.

– Háromszor is. Azt kell mondanom, az entrópiának ez az új értelmezése… hogy a világegyetem energiát „akar" szétterjeszteni, kicsit úgy hangzik, mint a Genezis. Amikor az ősrobbanásra és a táguló világegyetemre gondolok, látom az energia kinyíló szféráját, amely mind messzebbre hatol az űr sötétjében… fényt szállítva olyan helyekre, ahol soha nem volt.

Langdon mosolygott, és arra gondolt, bár Beña lett volna a gyerekkori papja.

– A Vatikán kiadott már hivatalos nyilatkozatot?

– Próbálnak, de úgy tűnik – vonta meg Beña kedélyesen a vállát –, túl nagy a divergencia. Az ember eredete, mint tudja, mindig is sarkalatos kérdése volt a kereszténységnek, különös tekintettel a fundamentalistákra. Ha engem kérdez, egyszer és

mindenkorra elintézhetnénk.

– Valóban? – kérdezte Langdon. – Hogyan?

– Csak annyit kellene tennünk, amit már sok egyház tesz: nyíltan elismernünk, hogy Ádám és Éva nem létezett, hogy az evolúció tény, és hogy azok a keresztények, akik az ellenkezőjét hirdetik, bolond színben tüntetnek fel bennünket.

Langdon megtorpant, és az öreg papra meredt.

– Ugyan kérem! – nevetett Beña. – Én nem hiszem, hogy ugyanaz az Isten, aki józan ésszel és értelemmel ruházott fel minket, azt akarná, hogy ne használjuk őket.

Beña elvigyorodott.

– Látom, ismeri Galileit. A fizika volt a gyerekkori szenvedélyem; a világegyetem iránti elmélyülő tiszteletem vezetett el Istenhez. Ez az egyik oka, amiért olyan fontos nekem a Sagrada Família; a jövő templomának érzem… ami közvetlen kapcsolatban van a természettel.

Langdon most azon kezdett el tűnődni, vajon a Sagrada Família – akár a római Pantheon – nem lehetne-e gyújtópontja az átmenetnek, mint olyan épület, amely egyik lábával a múltban, a másikkal a jövőben áll, fizikai hidat képezve egy kihaló hit és egy születő új között. Ha ez igaz, a Sagrada Família sokkal jelentősebbé válik, mint azt valaha bárki is képzelte volna.

Beña levezette Langdont ugyanazon a kanyargós lépcsőn, mint tegnap este.

A kripta.

– Számomra teljesen nyilvánvaló – mondta Beña –, hogy a kereszténység csak egy módon élheti túl a tudomány eljövendő korát. Fel kell hagynunk a tudományos felfedezések elutasításával. Be kell fejeznünk a bizonyítható tények tagadását. Spirituális partnerévé kell válnunk a tudománynak, kihasználva a hatalmas tapasztalatunkat… a filozófia, a személyes kutatás, a meditáció, a lélekbúvárlás évezredes hagyományait, hogy segítségére lehessünk az emberiségnek egy erkölcsi feltételrendszer kiépítésében, biztosítva azt, hogy a jövő technológiái egyesítsenek, felvilágosítsanak és felemeljenek bennünket… ahelyett hogy elpusztítanának minket.

– Mélyen egyetértek – mondta Langdon. – De csak remélni tudom, hogy tudomány elfogadja a segítséget.

A lépcső aljára érve Beña Gaudí sírjára mutatott, ahol ott állt az Edmond William Blake-kötetét tartalmazó vitrin.

– Erről szeretném megkérdezni.

– A Blake-könyvről?

– Igen. Mint tudja, megígértem Mr. Kirschnek, hogy kiállítjuk itt. Azért egyeztem bele, mert feltételeztem, hogy ezt illusztrációt akarja bemutatni.

A tárló elé érkezve lenéztek Blake drámai istenábrázolására, a világegyetemet geodéta körzővel felmérő Urizenre.

– De felfigyeltem arra – mondta Beña –, hogy a szöveg a szemben lévő oldalon… nos, talán olvassa el az utolsó sort.

Langdon nem vette le a szemét Beñáról.

– „Megsemmisűltenek a kardok és homályos balhitek, s mindenfelé Tudás uralkodik?”

Beña le volt nyűgözve.

– Tehát ismeri.

Langdon mosolygott.

– Igen.

– Nos, be kell vallanom, hogy nagyon bántónak érzem. Az a megfogalmazás, hogy „homályos balhitek”… úgy hangzik, mintha Blake sötétnek nevezné a vallást… bizonyos értelemben kártékonynak és gonosznak.

– Ez közkeletű félreértés – válaszolta Langdon. – Blake valójában mélyen spirituális ember volt, és erkölcsileg magasan felette állt a 18. századi Anglia száraz, korlátolt kereszténységének. Hitte, hogy a vallásoknak két arcuk van: a sötét, dogmatikus vallások elnyomják a kreatív gondolkodást… míg a felvilágosult, nyitott vallások bátorítják az önmagunkba nézést és a kreativitást.

Beña meghökkent.

– Blake záró sora – nyugtatta meg Langdon – így is értelmezhető: a tudás előzi a sötét vallásokat, és kibontakozhatnak a felvilágosult vallások.

Beña hosszú időre hallgatásba merült, aztán nagyon lassan csendes mosoly jelent meg az ajkán.

– Köszönöm, professzor. Azt hiszem, felmentett egy kínos erkölcsi dilemma alól.

Fent a templomban Langdon elköszönt Beña atyától, időzött még egy darabig, békésen elüldögélve egy padban, más emberek százaival együtt, akik mind a lassan lemenő napnak a hatalmas oszlopokra vetett, színes fénysugarait bámulták.

A világ vallásaira gondolt, a közös eredetükre, a nap, a hold, a tenger és a szél első isteneire.

Egykor a természet volt a vallások magva.

Ahogy nekünk is.

Az egység persze rég odalett, végtelen számú széttartó vallásra hasadt, amelyek mindegyike az egyedüli igazságot hirdeti.

Ma este azonban, ebben a rendkívüli templomban ülve, Langdon mindenféle hitű, bőrszínű, nyelvű és kultúrájú ember között találta magát, de mindenki az ég felé nézett, közös bámulattal… a legegyszerűbb csoda iránt.

Napfény a köveken.

Képek kezdtek sorjázni Langdon elméjében – Stonehenge, a nagy piramisok, az adzsantai barlangtemplomok, Abu Szimbel, Chichén Itzá –, szent helyek szerte a világon, ahol őseink gyülekeztek, hogy ugyanezt a csodát bámulják.

Abban a pillanatban Langdon megérezte a föld alig észlelhető remegését maga alatt, mintha a billenési határra érkezett volna… mintha a vallásos gondolkodás most érte volna el pályája legtávolabbi pontját, és most elindulna visszafelé a körön, kimerülten a hosszú úttól, hogy végül hazatérjen.

Köszönetnyilvánítás

Legőszintébb köszönetemet szeretném kifejezni a következőknek.

Először is szerkesztőmnek és barátomnak, Jason Kaufmannek borotvaéles eszéért, remek meglátásaiért, időt és fáradságot nem kímélő munkájáért mellettem a lövészárokban… de mindenekfelett páratlan humorérzékéért és annak megértéséért, mit is próbálok elmondani ezekkel a történetekkel.

Párját ritkító ügynökömnek és barátomnak, Heide Lange-nak, aki nagy szakértelemmel, nem szűnő lelkesedéssel, energiával és személyre szóló figyelemmel kalauzolt a pályám során. Örökké hálás leszek határtalan tehetségéért és odaadásáért.

Drága barátomnak, Michael Rudellnek bölcs tanácsaiért és kedvességéért.

Legmélyebb elismerésem a Doubleday és a Penguin Random House teljes csapatának, mert éveken át hittek és bíztak bennem – különös tekintettel Suzanne Herzre a barátságáért és azért a képzelőerőért és rugalmasságért, amellyel a kiadási folyamat minden részletét felügyelte. Külön köszönet Markus Dohle-nak, Sonny Mehtának, Bill Thomasnak, Tony Chiricónak és Anne Messitte-nek végtelen támogatásukért és türelmükért.

Őszinte hálám Nora Reichard, Carolyn Williams és Michael J. Windsor hatalmas erőbedobásáért a véghajrában.

Fogadja köszönetemet Rob Bloom, Judy Jacoby, Lauren Weber, Maria Carella, Lorraine Hyland, Beth Meister, Kathy Hourigan, Andy Hughes és a Penguin Random House egész értékesítési csapata; a Transworld csapata határtalan kreativitásáért és kiadói képességeiért, élén Bill Scott-Kerr szerkesztővel a barátságáért és minden fronton nyújtott támogatásáért.

Valamennyi elkötelezett kiadómnak szerte a világon alázatos

és őszinte köszönetem a műveimbe fektetett munkájukért és hitükért; fáradhatatlan fordítóimnak az egész világon, akik szorgalmasan dolgoztak azon, hogy számtalan nyelven eljuttassák ezt a regényt az olvasókhoz – köszönet az idejükért, a hozzáértésükért és a gondosságukért.

Spanyol kiadóm, a Planeta, felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtott a kutatásban és a fordításban – kivált a nagyszerű szerkesztőségi vezetőjük, Elena Ramirez, és vele együtt María Guitart Ferrer, Carlos Revés, Sergio Álvarez, Marc Rocamora, Aurora Rodríguez, Nahir Gutiérrez, Laura Díaz, Ferrán Lopez. Külön köszönet a Planeta CEO Jesús Badenesnek a támogatásért, a vendégszeretetért és a bátor kísérletért, hogy megtanítson paellát készíteni.

Köszönet illeti az *Eredet* fordítói oldalát menedzselő Jordi Lúñezt, Javier Monterót, Marc Serratét, Emilio Pastort, Alberto Barónt és Antonio Lópezt; a fáradságot nem ismerő Mónica Martínt és csapatát az MB Agencytől, különös tekintettel Inés Planellsre és Txell Torrentre mindazért, amivel segítették ezt a projektet Barcelonában és azon túl. A Sanford J. Greenburger Associates teljes csapatát, kiemelten Stephanie Delmant és Samantha Ismant a munkájukért, amelyet éjt nappallá téve végeztek.

Az utóbbi négy évben természettudósok, történészek, kurátorok, valláskutatók és szervezetek nyújtottak nekem nagylelkű támogatást, miközben anyagot gyűjtöttem ehhez a regényhez. Szavakkal ki nem fejezhető, milyen nagyra értékelem szakértő segítségüket és nyitottságukat.

Szívből jövő hálám a montserrati apátság szerzeteseinek és laikusainak, akik informatívvá, megvilágosítóvá és felemelővé tették a látogatásaimat, különös tekintettel Pare Manel Gaschra, Josep Altayóra, Òscar Bardajíra és Griselda Espinachra.

Szeretnék köszönetet mondani a Barcelona Supercomputing Center ragyogó tudósainak, akik megosztották velem ideáikat, lelkesedésüket és mindenekelőtt optimista látomásukat a jövőről. Külön köszönet Mateo Valero igazgatónak, Josep Maria Martorellnek, Sergi Gironának, José Maria Celának, Jesús Labartának, Eduard Ayguadénak, Francisco Doblasnak, Ulises Cortésnek és Lourdes Cortadának.

Alázatos köszönetem a bilbaói Guggenheim Múzeumból mindazoknak, akiknek a tudása és művészeti víziója segítségemre volt a modern és kortárs képzőművészet mélyebb megértésében. Név szerint is kiemelném Juan Ignacio Vidarte igazgatót, Alicia Martínezt, Idoia Arratét és María Bidaurretát a vendégszeretetükért és lelkesedésükért.

A varázslatos Casa Milà kurátorai és felügyelői meleg fogadtatásban részesítettek, és megosztották velem, mi teszi a La Pedrerát egyedülállóvá az egész világon. Külön köszönet Marga Vizának, Sílvia Vilarroyának, Alba Tosquellának, Lluïsa Ollernek és a házban lakó Ana Viladomiunak.

A kutatáshoz nyújtott segítségért köszönet a Palmar de Troya-i palmariánus egyház tagjainak, az USA magyarországi nagykövetségének és Berta Noy szerkesztőnek.

Hálával tartozom a tudósoknak és jövőkutatóknak, akikkel Palm Springsben találkoztam: merész látomásuk a holnapról nagy hatással volt a regényre.

Első szerkesztő-olvasóim, kivált Heide Lange, Dick és Connie Brown, Blythe Brown, Susan Morehouse, Rebecca Kaufman, Jerry és Olivia Kaufman, John Chaffee, Christina Scott, Valerie Brown, Greg Brown és Mary Hubbell új nézőpontokkal segítettek.

Köszönet kedves barátomnak, Shelley Sewardnek a szakmai és személyes hozzáértéséért és figyelméért, valamint azért, hogy hajnali ötkor fogadta a hívásaimat. Elhivatott és fantáziadús digitális gurumnak, Alex Cannonnak, aki leleményesen gondozta a közösségimédia-oldalaimat, webkommunikációmat és mindent, ami virtuális.

Feleségemnek, Blythe-nak, aki folyamatosan megosztja velem szenvedélyét a művészet iránt, kreatív szellemét és végtelennek tűnő találékonyságát, amelyek az ihlet kimeríthetetlen forrásai számomra.

Személyi asszisztensemnek, Susan Morehouse-nak a barátságáért, türelméért, sokoldalú képességeiért, amelyekkel zavartalan mozgásban tudja tartani a gépezetet.

Fivéremnek, a zeneszerző Greg Brownnak, aki régi és modern újító ötvözetét alkotva meg a *Missa Charles Darwin*ban, segített fellobbantani bennem a szikrát e regény megírásához.

És végül szeretném kifejezni hálámat, szeretetemet és tiszteletemet a szüleimnek – Connie és Dick Brownnak –, mert arra tanítottak, hogy őrizzem meg a kíváncsiságom, és tegyem fel a nehéz kérdéseket.

Képek jegyzéke

1. ábra, 4. ábra, 5. ábra, 8. ábra, 10. ábra: Fernando Estel, Joselarucca műve alapján, Creative Commons 3.0
2.ábra: Shutterstock
3. ábra: Blythe Brown
6. ábra, 13. ábra: Dan Brown
7. ábra: Shutterstock
9. ábra: Darwin Bedford
11. ábra: Dan Brown
12. ábra: Dan Brown
14. ábra: David Croy
15. ábra: Pond Science Institute
16. ábra: Mapping Specialists, Ltd.

{1} Fordította: Wildner Ödön

{2} Fordította: Görgey Gábor

{3} Fordította: Görgey Gábor

{4} A kurzív kifejezések forrása: Charles Darwin: A fajok eredete (ford. Kampis György)